

KAYIP RUHLAR

BRO*sİS

CHRISTOPHER
RICE

nemesis
KİTAP

KAYIP RUHLAR

CHRISTOPHER RICE

Dört çocukluk arkadaşı:
Meredith, Brandon, Greg ve Stephen.

Onları birbirinden ayıran büyük bir sır...

Küçük yaşta yaşadıkları bir travma sonucu
hiç bitmeyecek sandıkları arkadaşlıklarının sonuna
gelen çocukların yolu, lisede yeniden kesişir.
Ancak yaşamları bambaşka yönlere gitmiştir.
Özellikle bir tanesi için, geçmişin izlerini silmek
kolay değildir. Meredith, Brandon ve Greg
okulda popüler, hayatları yolunda görünen gençler
olup çıkmışken, Stephen yapayalnız, içine kapanık ve
dışlanmış birine dönüşmüştür.

Onları yeniden bir araya getiren okul hayatı,
geçmiş defterlerin de bir kez daha açılmasına neden
olacaktır. Tekrar karşı karşıya gelecekleri sır,
bir çığ gibi üzerlerine çökmek üzeredir.

Instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nemesiskitap
twitter.com/nemesiskitap

nemesis
KİTAP

₺25

KAYIP RUHLAR

NİL DEMİRTÜRK

18.04.2017

Kayıp Ruhlar
Christopher Rice

Kitabın Özgün Adı: A Density of Souls
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 365
Yazan: Christopher Rice
Çeviren: Begümnaz Yürekli
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Leyla Yılmaz
Kapak Tasarım ve Uygulama: Müşen Özdemir
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-30-3

© Christopher Rice

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Nisan 2017

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:34191

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

KAYIP RUHLAR

CHRISTOPHER
RICE

Çeviren: Begümnaz Yürekli

Yazarın Notu

Verilen lokasyonlardan günümüz New Orleans sokakları baz alınarak bahsedilse de, karakterlerin yaşadıkları evler ve belirli mekânlar, yalnızca yazarın hayal dünyasının bir ürünüdür.

Giriş

1992 yazı

Tepelerindeki gökyüzü fırtına bulutlarıyla gittikçe sıklaştıkça bisikletlerini toprağının altında ölülerin gömülü olduğu Lafayette Mezarlığı'na doğru sürdüler. Dört kişi Chestnut Sokağı'ndan aşağı doğru pedallarına asılırken bisiklet tekerleri, meşe ağaçlarının dallı budaklı köklerinin çarpıklaştırdığı kaldırım taşlarının üzerinde sekiyordu.

Ardında dorik ve iyonik nizamda tasarlanmış sütunların ayakta tuttuğu, ön girişlerinin üzüm asmalarıyla neredeyse tamamen gizlenmiş olduğu, Yunan Uyanışı tarzında inşa edilen malikâneler bulunan dövme demirden yapılmış yüksek giriş kapılarını beraberce geçtiler.

Meşe dallarının yarattığı saçaktan kubbeler, Jackson Bulvarı'ndan, seramiklerle döşenmiş kemeraltının tepesinde bulunan, kör edici bir parlaklığa sahip, altın bir haçla taçlandırılan Bishop Polk Katedrali'ne ait on metre uzunluğundaki çan kulesinin bulunduğu yerden başlıyordu. Kreol evleri ve klasik tarzda inşa edilmiş köşkleriyle bezeli olan mahalle, bloklar boyunca bu şekilde devam ediyordu. Washington

Bulvarı'nın olduğu bölgedeki mezarlığa doğru yaptıkları yolculuk, onları kenarları çiçeklerle, düzensiz asfaltı ise yer yer gün ışığıyla kaplı Garden District'ten geçirdi. On üçüncü yazlarında akıllarına gelebilecek en büyük korku, arabalara rastlamaktı.

Meredith kapının kilitli olduğu ve yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı o günü asla unutamayacaktı.

Artık bir ritüel haline gelen öğleden sonraları oynadıkları saklambaç oyununda, Chalmette İstasyonu'nun yüz yıllık türbe-mezarı, hiç değişmeyen sobeleme yeri, Greg ise daima ebeleri olurdu. Bahsi geçen dördlü, bisikletlerini her seferinde, üç ayrı geçiş yolunun birleştiği mezarlık merkezine bırakırlardı. Greg, sütun avlulu büyük mezara yüzünü dayayıp gözlerini kapatırken sert mermerden korunmak için parmaklarını yüzüne siper ederdi. Her yaz, Greg'in ondan geriye doğru sayan sesi biraz daha kalınlaşarak, mezar taşlarının arasında aceleyle kendilerine iyi bir saklanma yeri arayan arkadaşlarını biraz daha kaygılandırırđı.

Brandon içlerinde en hızlı ve aynı zamanda en uzağa koşabilenleriydi. Meredith, Greg'in her bir rakamda daha da artan sesini rahatça duyabilmek için Greg'in ebe olduğu yere yakın bir yerlere saklanırdı...

Stephen genelde oyunu büsbütün bırakarak, aralarında kendi babasının bembeyaz mezar taşının da bulunduğu Conlin Anıtmezarı'nı, grileşmiş, kırık dökük taşların arasında aramaya giderdi.

Lafayette Mezarlığı'na gömülen son kişilerden biri olan "İyi Bir Eş, İyi Bir Baba" Jeremy Conlin de, gotik kemerli kapının hemen orada dikili duran koca mezar taşına kazınmış diğer Conlin'lerle birlikte ebedi istirahatini gerçekleştirmekteydi. Merhumların amansız hastalıklarının çareleri bu-

lunmuş olduğu bir dönemde yaşaması, Jeremy'nin o silahı kafasına dayamasına engel olmamıştı.

Yağmur başladığında Meredith iki anıtmezarın arka duvarlarının arasındaki boşluğa saklanıverdi. İki mezar duvarının kenar platformlarına sıkıştırdığı spor ayakkabılarından destek alıp çömlse de, kendisine sırtlarını dönmüş olan taştan meleklerin arasında boynunu dik tutarak, o sırada babasının ismini okumakta olan Stephen'in çelimsiz siluetini ve sarı saçlarını inceleyebiliyordu.

Yağmur damlaları mermerden çatılara düşmeye başladığında, yoğun bir sis tabakası bölgeyi çoktan etkisi altına almaya başlamıştı. İlk şimşek çaktığında Meredith, Stephen'in başını ani bir hareketle kaldırdığını gördü. Stephen, mavi gözlerini kocaman açıp büyük bir çığlık attı.

Gök gürültüsü ve yağmur, çamura düşen iki bedeninin sesini bastırmış olmalıydı.

Meredith kısa bir süre kulak kabarttıktan sonra çamura saplanmamak adına yalnızca yüksek platformlara basarak geçide doğru ilerlemeye başladı. Son mezarın bitimine gelince tek elini kullanarak yönünü bulmaya çalıştı.

Yaşadığı korku buz gibi terlemesine sebep olmuştu. O panik ânında diğerlerinin gitmiş olabileceğini düşündü. Bulunduğu mezar taşının etrafını zar zor görebiliyordu.

Stephen'in çıplak bacağı Greg'in belinin altından kendini gösterdi. Çamur, haki renkli şortunun paçalarını kalçalarına kadar sıvamıştı. Greg'in, sırtından darbe almış gibi bir hali vardı; Stephen'in üzerine devrilmişti. Sırılsıklam saçları, Stephen'in yüzünün sağ tarafına küçük damlacıklar damlatıyordu. Meredith en başta bu manzaraya hiçbir anlam veremedi.

Ancak sonra, Greg başını kaldırdığı zaman aslında onun Stephen'ın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor olduğunu fark edebildi.

Öncesinde hissettiği panik, saniyeler içinde yerini göğsünde düğümlenen buz gibi bir ilmekten, kusma başlangıcında hissedilen o iç yakan duyguya bıraktı. İlk düşüncesi içlerinden birinin incindiği yönündeydi. Yine de içinden bir ses bunun doğru olduğuna inanmasını engellediği için ikisine de seslenemedi. Greg'in yüzünü Stephen'ınkine doğru indirişini, Stephen'ın ikisinin burunları birbirine değecek kadar yaklaşırken kocaman açtığı mavi gözlerini izledi.

Greg'le Stephen'ın gözleri, ikisi Meredith'in girmesinin yasak olduğu başka bir dünyanın parçalarıymışçasına derin bir yoğunlukla birbirlerine kilitlenmişti. Yalnızca erkeklerin bildiği bir dünya olmalıydı bu.

Sonra, gırtlaktan gelen bir savaş narasıyla irkilerek üzerinde durduğu son anıtmezarın duvarına yaslandı. Bu ses Stephen'la Greg'i de sanki vücutlarının arasından kurşun geçmişçesine birbirlerinden ayırmıştı.

Ses, sobeleme yerinde olan Brandon'a aittir.

İlk yıldırım, mezarlığın birkaç blok ötesine düştü. Devasa bir gitar telinin kopuşu gibi çıkan bu gürültülü ses, asma kilitli devasa demir kapıyı kısa süreliğine bembeyaz bir ışığa boyamıştı. Meredith tek elini ağzına götürüp kuvvetli bir çığlık attı. Fark etmeden Stephen'a yaklaştığını anladığında ondan bir adım geriye çekildi. Hepsi birden kapıya doğru baktılar.

“Üzerinden atlayabiliriz!” diye bağırdı Brandon.

“Bisikletlerimizle yapamayız. Onları nasıl geçireceğiz?” diye sordu Greg.

“Sona kalan kişi ne olacak? Eğer birbirimizin sırtından destek alarak—”

Kömür karası gökyüzünün içinden bir şimşek daha koptu.

“–çıkarsak son kişiye yardım edecek kimse olmaz!” Stephen yok yere yükseltmediği sesiyle şimşegin gürültüsünden kendini duyurmaya çalışıyordu.

Meredith tartışma içinde olan çocuklardan bir miktar uzaklaştı. Taştan oyulma bakire Meryem’le, meleklerin ufuk çizgisinin üzerinden geçen, kenarları çatallanmış bulutlara baktı. Bulutlar gerçekten de göründükleri kadar yakında olabilirler miydi?

Stephen, kızın ilk hıçkırığını duydu.

Brandon, yaşadığı öfkenin etkisiyle bisikletini en yakınındaki anıtmezara doğru fırlattı. Çok da uzağa gitmeyen bisikletin yanında dizlerinin üzerinde çöktü ve öfkesinin sınırlarına meydan okumalarını istercesine diğerlerine sert bir bakış fırlattı. Fakat Stephen çoktan bir kolunu Meredith’e dolamıştı. Kız omzuna dolanan kolun verdiği utançla kasatı kesildi.

“Tanrım, Mer!” diye alay etti Brandon.

Yıldırım bir kez daha, bu sefer daha da yakınlarda bir bölgeye düştü.

“Kapıya yaklaşmayın. Metalden yapılmış!” diye bağırdı Greg.

Brandon, “Siktir!” diye karşılık verdikten sonra ayağa kalkıp asma kilitli kapıyı cezalandırmaya karar verdi; iki eliyle birden kapının parmaklıklarına asılıp sallamaya başladı.

“Gelin.” Stephen’ın sakin sesi otorite doluydu. Meredith başını kaldırıp ona baktı. Stephen’ın, kendisini mezarlığın içine, itfaiyeci türbesinin tepesindeki sağanak rüzgârıyla sallanan meşe ağacının bulunduğu bölgeye götürüyor olduğunu fark etmesi bir-iki saniyesini aldı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye seslendi onlara Greg.

“Takip et beni...” diye arkadaşına seslendi Stephen.

Stephen, Meredith’i meşe ağacının gövdesinin üzerine yasladı. Greg bir yandan omzunun üzerinden, yumruklarını ceplerinde bir halde en geride kalan Bradon’a bakarken, bir yandan da kendisini çağıran Stephen’a doğru tereddütlü adımlarla ilerliyordu. Brandon’ın sıılsıklam olan tişörtü, omuzlarının çevresinde gelişmekte olan kaslarını rahatça sergiliyordu. Meredith, Greg’in kollarının polo tişörtünün altında nasıl her zamankinden daha da geniş görüldüğünü fark etti.

Stephen’a baktığındaysa teninin ne denli soluk olduğunu, uzuvlarının gövdesine nasıl narince bağlandıklarını gördü.

“Babam bana şöyle bir şey öğretti-”

Stephen’ın sesi kısıldı.

Brandon duraksadı.

Meredith, Greg ve Brandon, Stephen’ın babasını oradan buradan kırılan kulaktan dolma hikâyelerden ve kendi ailelerinin üstü kapalı yorumlarından tanıyorlardı. Stephen’ın yanlarında olmadığı bazı zamanlarda kendi aralarında bu konudan bahsederlerdi ama Stephen ne zaman Jeremy Conlins’ten bahsetse o zaman üçü birden garip, korku dolu bir sessizliğe bürünürlerdi.

“Bu bir şiir. Yani, babam şiir olduğunu iddia etse de anem daha çok tekerlemeye benzetiyor,” dedi Stephen ayaklarının dibindeki çamura bakarken.

“Tekerlemeler çok sıkıcı,” diye mırıldandı Brandon. Greg ona gergin bir bakış fırlattı.

“Korkularla ilgili,” diye devam etti sözlerine Stephen, sesi artık yağmur ve rüzgârın kakofonisinin arasından daha

gür çıkıyordu. Meredith, Jeremy Conlin'in, zamanında korkmamakla ilgili yeteri kadar şey bildiğini düşündü. Birinin kendini vurması büyük cesaret gerektiren bir şeydi.

Stephen, Meredith'in elini kendi incecik parmaklarının arasına kenetledi. Brandon ve Greg, Stephen'in hareketlerini inceliyorlardı. Brandon'ın gözleri şüpheli bir cazibeyle dolu iki küçük boşluğa dönüşmüştü. Greg, Stephen'in söyleyeceklerini korkuyla beklerken başını öne doğru eğdi.

Meredith göğsünde bir sıkışma hissetti. Geri çekmiş olduğu eli, bir anda Stephen'in parmaklarının arasına geri döndü. Kalçaları ahenk içinde hareket ederken battıkları çamurun içinden kalkmayı reddeden Stephen ve Greg'in oluşturduğu o uzuv çorbasını aklına getirmemeye çalıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Gözlerini tekrar açtığı anda Greg, Stephen'a daha yakın duruyordu.

Brandon birkaç adım ileride, sırtı onlara dönük bir şekilde istifini bozmadan durmaktaydı.

"Brandon!" Meredith kendi sesini duyunca şaşırıldı.

Çocuk karşısında duran üç kişiye cevap olarak ayağını tiksintiyle yere vurduktan sonra Greg'le Meredith'in arasındaki boşluğu doldurmak için yanlarına geldi. Meredith, Stephen'in gözlerini kapatmadan önce zafer dolu bir gülcükle sırtıttığını gördü.

"Korku el süremez bana-"

Meredith, gözlerini kapatmadan önce gergin gözlerle bir Brandon'a bir Stephen'a bakan Greg'i gördü.

"-tek yapabileceği sataşmak olur, ele geçiremez beni, yalnızca söyler nereye gideceğimi-"

Kız gözlerini hafifçe araladı. Greg, Brandon'ın elini tutmuştu. Brandon onun eline uzandığında gözlerini yeniden kapattı.

“İster onu takip eder, ister yatağımda kalırım-”

Meredith sonunda çemberin tamamlandığının farkındaydı. Bu şekilde el ele tutuşmanın onlara ne gibi bir yarar sağlayacağını anlayamasa da, Stephen'ın artık tepelerinde kopan fırtınadan daha gür çıkan sesini dinlemeye devam etti.

“Ben bildiğim şeylere inanırım-”

Gök bir posta daha gürledi. Meredith, çıkan sesi göğüs-kafesinin içinde hissetti. Stephen sözlerine devam etmeden önce gürültünün dinmesini bekledi.

“Ölüler ölüdür, yürüyemezler.

Karanlıktır gölgeler.

Ve konuşamaz karanlık.”

Kimseden çıt çıkmadı.

Uzun bir süre boyunca, fırtınanın çıkardığı sesler öfkelerinden arınmış, Stephen'ın yumuşak ve büyümlü sesinin etkisiyle âciz bırakılmış gibi hissettiler. Jeremy Conlin'in tekerlemesi gök gürültüsünü, yıldırımları ve yağmuru etkisiz bırakmıştı.

Meredith, yağmurun kulağa insan sesleri olmadan nasıl geldiğini hep hatırlayacaktı. Gözlerini açmadan bütünlüğünü hissedebildiği bir çember gelecekti hep aklına.

“O kadar zor değil,” dedi Stephen sonunda.

“Bu seferkini benimle birlikte söyleyin.”

Diğerlerinin sesleri Stephen'inkini takip etti –Meredith'in, ardından Greg'in, onun da ardından kulağa herkesin sesinden daha kısık gelen Brandon'ın sesi izledi diğerlerini.

14 Bitirdiklerinde yağmur dinmişti. Mezarlık kapısından kendi-

lerine seslenen bir kadın sesi duydular. Meredith gözlerini açtığında mezarlık bekçisiyle tartışmakta olan Greg'in annesini gördü. Ağır hareketlerle Stephen'ın elini bıraktı. Çember bozulmuştu.

Dökme demir kapıya doğru yürüdü Meredith. Bekçinin kilidi çevirip kapıyı açmasıyla, paslı menteşelerin kulak yırtan metalik bir gıcırtyla hareket etmesi bir oldu ve hâlâ yapılarından yağmur suyu damlatmakta olan meşe ağacının altında duran diğer üç çocuk, kulaklarına çalınan bu sesle aynı anda irkildiler. Meredith en başta yağmurdan korktuğu için kendini aptal gibi hissetti. Arkadaşlarına hoşça kal deyip dememe konusunda tereddüt etti.

Stephen'ın fısıltılarının, ölü babasının şiirinin kutsal gücünden güç toplamasının bedelini bir şekilde ödeyeceğini biliyordu.

Yağmurun tamamen dinmesi, dördünün birden mezarlık kapısından geçip orayı terk edişine denk geldi.

Bölüm Bir

Yağan İmkânsız

“Ey gök tohumunun bit-
kisi! Eğer ki buralara
düşecek olursan,

Hangi ölümlü toprağa
filiz vermeyi bahşeder-
sin, söyle?

Bir sarayın elverişli pırıl-
tısının altında mı açar-
sın yapraklarını,

Yoksa alevler içinde ka-
lan bir madenin elmas-
larına mı dalarsın?”

Alexander Pope,
Epistle IV,
“An Essay on Man”

1

Cannon Okulları, New Orleans'ta koca bir bloğu kaplardı; bakımlı çimenleri ve yeni sömürgeci tarzında dikilen tuğladan binaları muhiti ortadan ikiye bölmektedir. Cannon futbol sahasının bir ucu, arkasında kalan blokların emlak değerini sömürüp alarak tüm muhiti yıkık dökük verandalardan oluşan sivil savaş dönemi evleriyle dolu bir yıkıntıya çevirmişti.

Okulun ana binalarının baktığı cephe, şehrin yukarısında bulunan daha iyi durumdaki Kreol evlerine doğru dönüktü. Okulun ismi, her iki giriş kapısının üzerinde bulunan bronz plakaların üzerine işlenmişti; cilalı maun rengi çerçevelerin içine yerleştirilen buzlu camda okulun mührü basılıydı. Giriş kapıları, New Orleans'taki en iyi özel okulun idari işlerinde yankılanan seviyeli kahkahaların yükseldiği, kibar fısıltılar eşliğinde yürütülen yönetim koridoruna açılmaktaydı.

Cannon Okulları'nın ön kanadındaki tüm ofislere duvardan duvara halılar döşetilerek o bölgenin yalıtımı sağlanmıştı ve ahşap zeminin üzerinde arada sırada duyulan yüksek topuklu ayakkabıların sesi dışında oldukça sakin bir yerd.

Cannon'un mezun olan öğrencilerinden en başarılısı, korniş yağmurluklarının altına yerleştirilen fotoğraf karesinin içinden dışarı bakıyordu.

Dolapların bulunduğu koridorla idari şubeleri birbirine bağlayan hiçbir koridor yoktu. Bir öğretmen, birinden diğerine geçebilmesi için önce binayı terk edip ardından yan taraftaki otopark alanından tekrar kampüse girmesi gerekiyordu. Bu durum, fakültenin geniş bir kısmı için büyük bir problemdi çünkü öğretmenlerin dinlenme salonu, idari koridorun en ucunda bulunuyordu. Bu mimari sıkıntı yüzünden sınıflardan çıkarak, rahat koltukları, devasa kahve sehпасıyla abartılı bir şekilde dekore edilmiş olan dinlenme salonuna geçmeleri hiç de kolay olmuyordu.

Kampüsün en ucundaki, bulunan işlenmiş demirden yapılmış olan örtülü geçit, üç katlı spor kompleksini ondan daha küçük, bodur tiyatro binasına bağlıyordu; ortaya çıkan manzara, spor kompleksini, kendinden daha az popüler olan kuzenine tepeden bakıyormuş gibi gösteriyordu. Cannon'ın toplasan bir avuca sığmayacak kadar az olan tiyatroseverleri, her öğleden sonra yapılan futbol antrenmanının ardından etrafa yayacak yeterli yoğunlukta ter kokuları olduğu konusunda şüphe götürmeyen okul takımı oyuncularıyla karşılaşmamak için, ara geçitten yan sokağa büyük bir hızla çıkmak zorunda kalırlardı. Tiyatro binasındaki oyun provaları ara sıra binanın yan duvarına çarpan futbol top-ları tarafından bölünürdü; aktörler, futbol sahasının domuz derisinden yapılmış olan topların yanlış yönlendirilmeyecek kadar uzakta olduğunu gayet iyi farkındalardı. Kampüsün merkezinde bulunan ana bahçe, idari binayı İngilizce binasından, onun zemin katındaki dolap koridorundan ve paslanmış demirleriyle öne çıkan dövme demir mobilyalarından ayıran şeydi.

Gittikçe daha da sararan muz ağaçlarıyla bezeli olan ana bahçe yalnızca mezuniyet sınıfına özel olduğundan dolayı herhangi bir davet almadan bahçede gezinen alt sınıf öğrencileri, büyük sınıflar tarafından doğruca en yakında bulunan boş dolabın içine tıklılırdı. Fakat öğrencilerin soyunma odalarından sınıf koridoruna çıkabilmelerinin tek yolu, ana bahçeden İngilizce binasının ikinci katına çıkan merdivenlere ulaşabilmelerinden geçiyordu. Korkudan gerilen alt sınıflar, kendilerine kimin Cannon aristokrasisinde en yüksek kademeye sahip olduğunu hatırlatmak adına fırsat kollayan son sınıflara yakalanmamak için her seferinde basamakları kimseye görünmeden aceleyle birer ikişer çıkmaya uğraşırlardı.

Cannon'da alınan derslerin yarısını okulun tuhaf mimarisi kapsardı. Mantıktan oldukça uzak olan geçitler ve bağlantılar, öğrencileri belirli aralıklarla ağrı ve karmaşa patlamalarına sürüklerdi. Öğrenciler mezun olup, doğdukları şehre –Cannon'un da tıpkı onlar gibi doğduğu şehre– geri dönene kadar, birbiri ardına karşılına çıkan çeşitli hiyerarşilerin gölgesi altında dört yıl boyunca bir geçitten diğerine sürüklenirken, saldırıyla nezaketin uygun karışımını bulmaya zorlanıyorlardı.

Okuldaki ilk gününde ve aynı zamanda da bir çocuk olarak geçirdiği son gününde Meredith Ducote'un öğrendiği ilk şey, öğrencilerin her sabah tek bir cam kapı girişi bulana kadar kampüs binalarının çevresini dolaşıp yan kapıdan giriş yaptıkları olmuştur. Dolapların bulunduğu koridor, İngilizce binasının zemin katını kaplıyordu. Tüm o oturma banklarına ve mavi boyalı dolaplarına rağmen zorlasa Cannon'ın ancak üç yüz öğrencisini içine alabilecek genişlikteydi.

Meredith, İngilizce binasının köşesini dönerken cam kapılar kapanmaktaydı. Kapılar boyalıydı; üzerine "HOŞGELDİNİZ BİRİNCİ SINIFLAR!" yazılı yeşil bir poster asıl-

mıştı. Posterin açılıp kapanan kapıların arasına denk gelen kenarı yıpranmış görünüyordu.

Meredith'in terli avuç içi kapı kolunun üzerinden kaydı. Kapılardan birini ayağının ucuyla hafifçe iteledi. Kapı yerinden kımıldamadı bile. Elini eteğine sildikten sonra kolu bir kez daha çevirdiğinde bu sefer açmayı başardığı kapı, attıkları kahkahalarıyla sohbetlerine yeniden dönmeden hemen önce, yüzlerini bir saniyeliğine kendisine çeviren üç yüz kadar öğrencinin suratına doğru açılmıştı.

Aynı sabahın erken saatlerinde Meredith, birinci sınıflar için verilen oryantasyondan bir hafta önce Contempo Casuals'tan almış olduğu boyundan bağlamalı bluz için annesiyle tartışmıştı. Yaşadıkları tartışma Trish Ducote'un, "Meredith, daha on dört yaşındasın!" diye bağırarak tonlamalı sesi eşliğinde, bluzun anne kız arasında sürdürdükleri bir halat çekme oyununa dönüşmüştü. Kadının yaptığı uyarılar kısa sürede yerini suçlamalara bırakmıştı.

Göğüsleri bir anda gözüne kocaman göründü. Boyundan bağlamalı bluzunun altında hissettiği varlıkları aniden büyük bir baskı yapmaya başladı ve çıplak kollarından bastıran soğuk ter dalgasıyla yanmaya başladığını hissetti.

Kendini, etrafını çevreleyen, yanından geçerken böğürüncesine kahkahalar atan yaşlılarının ortasında, olduğu yere çivilenmişçesine hareket edemez halde bulmuştu. On dört yaşına kadar, içinden hiçbir şekilde kaçamayacağını düşündüğü birkaç durumla karşılaşmıştı ve bu da onlardan biriydi. Arkasına baktığında kendisine ait olduğundan yüzde yüz emin olduğu dolabın yanında toplanmış bir grup kız gördü (hepsi de uzun kollu gömlek giymişti). Kızlar da ona komplo kuran hırsızlar misali bakarak karşılık verdiler.

Birisi Meredith'in koluna okul çantasıyla süründü. Meredith, eğer Brandon'ı görmeseydi korkudan ciyaklamasına ramak kalmıştı.

İlerideki duvarın dibinde duran banklardan birinde oturuyordu Brandon. Meredith onun yanında oturan çocuğu tanıyamadı; çocuğun yüzünü başına takmış olduğu CAN-NON ŞÖVALYELERİ yazılı bir kep kapatmıştı, dirseklerini dizlerinin üzerine koyduğu için kambur oturuyordu ve belli ki yanındakine yaptığı şakanın en can alıcı noktasını anlatıyordu. Kahkahalara boğulan Brandon oturduğu bankta arkasına yaslandı.

Meredith'le göz göze gelince kahkahasını yarıda kesti. Meredith'in yüzüne yayılan gülümsemeyi yanaklarında hissetmesiyle, Brandon'ın ifadesiz gözlerle vücudunu baştan aşağı süzdüğünü görür görmez gülümsemesi bir anda kayboldu. Çocuk yanında oturan kepli arkadaşını dirseğiyle hafifçe dürttü.

Greg Darby, kepinin altından Meredith'e doğru baktı.

Greg'in kendisine baktığı o kısacık anda Meredith, futbol sezonu öncesi geçirilen dört hazırlık haftasının Greg ve Brandon'ı ne şekilde değiştirdiğini anladı. İkisi de koca adamlara dönüşmüşlerdi. Ya da en azından Meredith'in "koca adam" anlayışına uyum sağlayacak tipler olmuşlardı.

Greg gülümseyince Meredith topuklarının yere değdiğini hissetti. Tam da o anda, Cannon'a girene kadar onca yolu parmak uçlarında yürümüş olduğunu fark etti.

Stephen, Meredith'in dolabını kız grubundan korumak için biraz önce kızların olduğu yerde duruyordu. Çocuk onlara doğru yaklaşırken kıkırdamaya başlamışlar, yanlarına vardığında ise aralarında fısır fısır bir şeyler konuşmuşlardı; Stephen bunun Meredith'i yalnız bekleyebilmenin tek yolu

olduğunu bildiğinden sırtını kızlardan tarafa verip bekleme-ye koyulmuştu. Meredith'in bir avuç yabancıya söyleyebile-ceği son şeyin yolundan çekilmeleri olduğunu bildiği için de arkadaşının yolunu açmıştı.

Meredith, Stephen'a baktı. Sonra gözlerini başka bir yöne kaçırdı. Gidip Greg ve Brandon'ın tam ortasına oturunca Greg kolunu genç kızın omzuna doladı. Kız flörtöz bir yak-laşım ile Greg'in kolunu itti. Stephen onlara dik dik bakıyor-du; görüş alanlarının tam da merkezinde olduğu aşikârdı. İçlerinden hiçbirisi çocuğun olduğu tarafa bakmıyordu. Greg, Meredith'in kalkmasına yardım ederek ona elini uzattı son-ra üçü birden banktan ayrılıp ana bahçeye doğru ilerlerken Stephen onları takip etmedi.

İçinde bir yerlerde karanlık bir şeyler harekete geçti.

Cannon'daki ilk sabahında Stephen'ın tek arkadaşı fısı-lar, kıs kıs gülüşmeler ve etrafta yürürken kendisine yö-neltilen küçümseyici bakışlar olmuştu. Tüm bunların hepsi gözlerinin bir kısmını kapatan sarı perçemlerinin, çelimsiz sırtını kramplar içinde bırakan sırt çantasının askılarının, iç-lerinden en kötüsü de derslerden birinde çantasından kitabı-nı çıkarırken burkulan bileğinin son derece farkında olarak gününe devam etmesine pekâlâ yardımcı olmuştu. Her şey, günün sonunda kendisini tiyatro binasının arka tarafındaki nakliye kapısına sürükleyerek küf kokan karanlık sahne ar-kası koridorunun sonunda bulunan, içerideki sigara duma-nının dışarı yayıldığı aydınlık ofise götüren Beden Eğitimi dersinde daha da kötüye gitmişti.

Stephen o gün Beden Eğitimi dersi için o binaya kasten erkenden gitmişti. Herkesin içinde kıyafetlerini çıkarma fikri kendisini korkuttuğundan diğerleri gelmeden önce çabucak giyinip sahaya inmeyi planlıyordu.

Sonra bir anda kendilerine yol açmak için metal kapıları tekmeleyen, savaş naraları ata ata kükreyen futbol takımı oyuncuları doluştu soyunma odasına. Hepsinin de saçları birinci sınıfların takıma kabul döneminde üç numaraya tıraşlanmıştı. Stephen'ın aklına Naziler geldi. Cannon'da sporcular, Beden Eğitimi dersinden muaf sayılırlardı ama ilk hafta yapılan dayanıklılık testi herkes için zorunluydu.

Herkes tüm gözlerin Stephen'ı baştan aşağı süzdüğü spor salonunda toplandı. Kendi sınıfından Brandon'ı da, Greg'i de göremeyince kısmen rahatladığını hissetti Stephen. Futbolcular ilk hafta boyunca üçüncü ders yapılacak olan spor derslerini protesto etme amacıyla üniformalarını paramparça etmişlerdi. Daniel Weber eşofman üstünün tam ortasında bulunan Cannon logosunun iki yanını birden göğüs uçlarını açık bırakacak şekilde delmişti. Koç Stubin, çocuğa o bölgeleri koli bandıyla yapıştırmasını emretmişti. Stephen'ın gözleri Daniel'in göğüs uçlarından, tenis ayakkabılarının üstünden kendi yansımaları gördüğü cilalı spor salonu zeminine kaymıştı. Başını yukarı kaldırdığında salonu çevreleyen koşu parkuru tırabzanlarına tavandan asılı olan ve üzerlerinde Cannon Şövalyeleri'nin kazanmış oldukları Bölge Ödülleri'ni sergileyen afişlere bakarken bulmuştu kendini.

Şimdiyse, tiyatro binasında duman, ışık, bakımsız kostümler, eskimiş set dekorları ve kenarları aşınmış sahne ayakkabıları vardı. Carolyn Trulain ofis kapısını ardına kadar açtığı anda Stephen'ın üzerine dikkörtgen, parlak bir ışık huzmesi vurdu. Stephen, kamaşan gözlerini kapatmak için ellerini yüzüne siper etmediğinden kapıyı açan kadın bir anlığına afalladı.

"Toplantı için mi buradasınız?" diye sordu Carolyn. Stephen kekeleyerek verdiği evet cevabını telaffuz ederken, sonunda çıkan ısıklı "t" harfinden adeta nefret etti. Kadın

aldığı cevabı başıyla onayladıktan sonra, kalın perdelerin ardındaki karanlıkta kayboldu. Tepedeki ışıklar hayat bulduğunda Stephen'in etrafındaki tiyatral döküntü de gün yüzüne çıkmıştı. Gelirken takılıp düşmekten kurtulduğu o kadar kalabalık bir dekor yığını vardı ki...

Carolyn Trulain'in, boynunun bir tarafından başlayıp siyah gömlek yakasının altında kaybolduktan sonra diğer taraftan kendini yeniden gösteren beyaz bir yara izi vardı.

Metal sandalyelerin ayaklarını ufak tekmelerle açarak küçük bir grup sandalyeyi düzenlerken belirli aralıklarla Stephen'a bakıyordu. "Buraya Polk'tan mı geldin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Stephen, duvarın dibindeki soluk yeşil renkli sofaya doğru yürürken. Okulun kurulduğu 1905 yılından bu yana her prodüksiyonda kullanıldığı açıkça belli olan bir sahne eşyasıydı bu.

"Polk'tan o kadar çok çocuk geliyor ki," dedi Carolyn. Tüm gün boyunca Stephen'la normal bir insan gibi konuşan ilk kişiydi ve Stephen da bu yüzden ona saniyeler içinde sempati duymuştu. Kadın sorduğu her soruda çocuğun gözlerine bakıyordu ve içlerinde en ufak bir alay belirtisi dahi yoktu.

Fakat evine oldukça yakın olan ve artık beyin kıvrımlarında tamamen bir anıya dönüşen Bishop Polk İlkokulu'nun açılmış olan bahsi, içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Stephen sırt çantasını dizlerinin üzerine koyup henüz yemediği tırnaklarından biriyle dikişli kısmını yolmaya başladı. Okula bisikletle gittikleri o eski sabahları düşünmemeye çalıştı. Diğer öğrenciler Jackson Bulvarı'na doğru ilerlerken, Stephen ve arkadaşları, sütunlu tepesi, henüz ağaçların üst kısımlarına vurmamış olan gün ışığını yakalayabilecek kadar abartılı bir uzunluğa sahip olan çan kulesinin altından geçerlerdi.

Bitti, diye düşündü Stephen. *O günler bitti.*

Carolyn'ın sesiyle irkildi. "İlk günler biraz zorlayıcı olabiliyor."

Gözlerine yansıyan içten bir duygu, kadının bakışlarını yumuşattı. Stephen buna cevap olarak zoraki bir gülümseme kondurabildi suratına. Carolyn tahmininin doğru çıktığını anlayınca başını hafifçe öne eğdi.

Nakliye kapısı hızla açılınca, ikisi birden oldukları yerde sıçradılar.

Karanlığın içinden beliren gölge sahneye doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşan kişinin iriyarı bedenini çevreleyen deri ceketini seçebildiğinde, Stephen'ın nefesi boğazında düğümlendi. Bir anlığına gelen kişiyi Greg sanmıştı.

Değildi. Bu siluet daha kısa, daha kalıplıydı. Iskartaya çıkmış giysilerin ve askıdaki pullu tişörtlerin arasında kolaylıkla ilerliyordu. Güçlü bir kol, aralarındaki sahne perdesini çekerek, bağlı olduğu iri bedene yol açtı.

Kısa boylu, koyu tenli bir çocuk Stephen'a dönüp onu uykulu, koyu kahverengi gözlerle selamladı. Deri ceketinin kolunun üzerinde bulunan, kılıcını havaya kaldırmış ufak bir şövalye çarpı Stephen'ın gözüne.

"N'aber?" diye sordu çocuk.

Stephen başıyla selam vermeye çalışsa da bu hareketi titrek bir boyun kasılmasıyla sonuçlandı.

"Bize katılmana sevindim, Jeff," dedi Carolyn, kolunun altına sıkıştırdığı katlanmış sandalyeyle birlikte ofisinden dışarı çıkarken.

Jeff bir sandalyelere, bir Carolyn'e baktı.

"Kusura bakmayın Bayan T. See, koç acil toplantıya çağırıldı çünkü Buras'la önemli bir--"

Carolyn, taşıdığı sandalyeyi yere bırakırken dengesini sağlamak için bir kolunu hafifçe havaya kaldırdı. Sandalye boya lekeli muşambaların üzerine sert bir iniş yaptı.

“Doğru. Şaşırmadım,” dedi Carolyn, sandalyenin ayaklarını açmak için yerden tekrar kaldırırken. Jeff ona doğru döndü. “Bakın, üzgünüm—” İki kolunu birden iki yana açtı.

“Hep üzgünsün ve yine her sefer toplantılarda yüzüne hasret kalıyoruz!”

Carolyn arkasını dönüp malzeme odasının içinde gözden kayboldu. Jeff’in gözleri önce etrafa yayılan katlanan sandalyelerin üzerinde, sonra Stephen’ın üzerinde, tekrardan sandalyelerin üzerinde bir süre gezindi.

“Ve eğer yanıma gelip bir kez daha müzikal hakkında bana soru sorarsan, seni kendi ellerimle boğacağım.” Carolyn’ın sesinin malzeme odasından sahneye rüzgâr gibi esmesinin ardından içeriden metalik bir çarpma sesi geldi.

“Beni daha ne kadar bekleteceksiniz Bayan T!” diye içeriye doğru seslendi Jeff.

“Bana Bayan T demeye devam edersen daha çok beklersin. Güle güle Jeff. Sapanı eline alıp sahana gidebilirsin!”

“O ne demek ya?” diye gülümseyerek sordu Jeff.

“Güle güle, Jeff!”

Çocuk hızla arkasını dönünce, oradaki varlığını çoktan unutmış olduğu Stephen’la yüz yüze geldi. Stephen, vücut profili bile kendi vücudunun toplamından geniş olan bu çocuktan gözlerini kaçırdı.

“Birinci sınıf mısınız?” diye sordu Jeff.

Stephen, ses tonunu saçma sapan bir inişle bir anda düşürerek “Evet,” cevabını verince Jeff yine gülümsedi ki bu

hareketi, durumu Stephen için daha da rahatsız edici bir hale getirmişti.

“Ben üçteyim,” dedi Jeff. “Zamanla alışıp uyum sağlarsın, dostum.”

Stephen duyduklarını az önceki boyun hareketini yapmadan onaylamaya çalışırken Jeff, çocuğa bir saniye daha baktıktan sonra oradan uzaklaştı. Stephen, Jeff’in kapattığı nakliye kapısının çarptığını duyduğunda, birkaç saniye önce yaşamış olduğu ani arzunun artçı sarsıntısı geldiği gibi bir anda kayboldu. Tüm gün boyunca peşini bırakmayan o fısıltıların nedenini sonunda anlayabilmişti.

Fısıltıların ne olduğunun farkındaydı. Doğru olduklarının da.

Meredith’in tüm sabahı Brandon Charbonnet ve Greg Darby ile geçirmiş olması, güneşin yakıcı etkisi yüzünden kollarını ve paçalarını sıvayıp öğle arasını dinlenme salonunun yanında bulunan tepede geçiren kız grubuna kendini daha rahat bir şekilde tanıtabilmesine yaramıştı. Kate Duchamp yüzüstü uzandığı yerde doğrulup Oakley güneş gözlüklerini alınının üzerine kaldırmış ve birinci sınıfların okulun ilk günü neredeyse hiç kullanmadıkları o kelimeyi söylemişti Meredith’e. “Merhaba.”

“Selam,” diye cevap verdi Meredith, orada bir yerlere otururken aynı umursamazlığı sergilemeye çalışarak.

“Sen Polk’a gitmiştin, değil mi?”

“Aynen.”

“Bu yüzden mi şu çocuklarla arkadaşsın?”

“Bir tanesi acayip yakışıklı-”

“Greg,” diyerek bir önceki cümleyi tamamladı başka bir ses.

“Hayır, Brandon çok daha iyi! Kardeşini hiç gördün mü?” diye sordu, Meredith’in kim olduğunu göremediği bir diğer kız. Kızların hepsi sırtüstü yatmış, güneşlenmekteydi.

“Şu diğer çocuk kim peki?” diye sordu Kate.

Meredith, tüm dünya poposunun altından birkaç santim aşağı kaymış gibi hissetti. *Diğeri!*

“Aman Tanrım!” İşte şimdi Meredith sesin kime ait olduğunu anladı. Bu ses, futbol koçunun kızı olan ve Meredith’le birlikte amigo kızlar takımı seçmelerine katılan diğer birinci sınıf öğrencisi Cara Stubin’e aitti. “O biraz-”

“Stephen. Tatlı bir çocuk gibi,” dedi bir diğer kız.

“Annesinin berbat durumda olduğunu duymuştum,” diye devam etti Cara. Meredith’in içinden gelen ilk şey ayağa kalkıp kızın midesine sert bir tekme indirmekti.

“Annem kadının veli toplantısına memelerini neredeyse komple açıkta bırakan bir elbiseyle geldiğini söyledi.”

Diğer kızların hepsi güldü. Meredith, Kate’in gözlerini kendisinden ayırmadığını fark etti.

“Pardon da, benim de kocam beynini dağıtsa ben de bir zahmet götü başı dağıtırdım yani!” dedi diğer kız kadını savunarak.

“Çocuğu tanıyor musun?” diye sordu Kate, Meredith’e.

Meredith’in aklında, yağmur damlalarının nemli mezarlık toprağının tepesine duraksız darbeler indirdiği bir görüntü belirdi. Birbirine dolanmış halde çamura bulanmış bir grup bacak hatırladı. Hatırladığı şeyler, içinde daha da büyüyecek olan ani bir pişmanlıkla, aklına gelenleri daha derine gömeceği bir şey yapmasına neden oldu.

“Kendisi bildiğiniz ibne,” diye dümdüz cevap verdi.

İçinde bir yerlerde, bastırmaya çalışacak gücünün olmadığı bir alev topu doğdu. Gittikçe daha da sıcakladığını hissetse de, bu hissin çıplak kollarına vuran güneşten olduğunu varsaydı kendince.

Kate, Meredith'in beyanının küçük bir şakadan daha çok, bir suçlama olduğunu düşünerek kahkaha attı.

Öğle arası bitmeden bir on dakika önce Kate Duchamp, Meredith'i kendisiyle birlikte kızlar tuvaletine çağırdı. Meredith, yanlarından geçtikleri sınıflarda öğretmenlerin öğle arası sessizliğinin tadını çıkarmakta olduğu تنها İngilizce koridorlarında Kate'i takip etti. Tuvalete girdikleri zaman, Kate tek parmağıyla kapıyı işaret edip, "Dışarıya dikkat et," dedi ve dört tuvalet kabininin de boş olup olmadığını kontrol etmek amacıyla ağır hareketlerle kapıların altından içeriyi kontrol etmeye başladı. Sonra ilk tuvaletin kapısını açtı. Meredith kapının dibinde bekliyordu.

"Ne kadar zamandır şu çocuklarla arkadaşsın bakalım?" diye sordu Kate, platin sarısı saçlarını tek elinin içine alıp tepeden toplarken.

"Çocukluk arkadaşınız. Birbirimize çok yakın oturuyoruz."

"Brandon çok iyi ya... Siz... şey... ikiniz..."

"Hayır!" Meredith'in bu hızlı cevabı, Kate'i dizlerinin üzerine çökmeden önce güldürdü. Meredith Kate'in klozetin içine kusarken çıkardığı sesleri dinledi. Kız ayağa kalktı, tuvalet bölmesinden çıkarken üçgen şeklinde kopardığı tuvalet kâğıdıyla ağzının kenarını sildi.

"O bize yedirdikleri şeyin et olduğuna inanmıyorum. Tepesine boca ettikleri ekstra yağlarla karışık et suyuna benziyor."

Meredith duyduğunu geçiştirmek için küçük bir kahkaha patlattı. Kate öğle yemeğini midesinden dışarı atabilmek için kendini öğürmeye zorlamamıştı bile.

“Ya diğeri?” diye sordu Kate.

“Greg mi?” diye sordu Meredith; çocuğun adının ne olduğundan o bile tam emin değilmiş gibi çıkmıştı sesi.

“Aynen,” dedi Kate bir Meredith’e, bir açık tuvalet kapısına bakıp dururken. Meredith, eğer tereddüt edecek olursa, kızın ilgisini kaybedip ona neden kendisi gibi onun da öğle yemeğini klozete boşaltmadığını sorabileceğini düşündü.

“Yani,” dedi Meredith.

Kate gülümsedi.

Cuma günü Meredith Ducote’la Greg Darby’nin, “sevgili” oldukları ilan edildi yaşlıları tarafından.

Stephen, haberlere dördüncü dersi olan tarih dersinde kulak misafiri oldu. “Greg Darby’yle Meredith Ducote çıkıyorlarmış.” Yan sıradan kulağına çalınan fısıltı, sınıfın içinde yankılandı. Öğretmen Bay Humboldt, o sırada bir soru soruyordu. Stephen cevabı biliyordu. Başını açık tarih kitabına eğip Mezopotamya zigguratlarından birine bakarken, mide bulantısıyla şiddetli ağrı karışımı bir şey hissetti. Hiç düşünmeden elini kaldırdı.

Sınıf şoka girmişti. Bay Humboldt bile şaşkınlığını gizleyemedi. Tüm hafta boyunca Stephen bir kez bile elini kaldırıp söz istememişti.

“Evet... Stephen?”

Stephen soruyu cevapladı. Antik kültürlerin yok oluşu konusu, kendisine, sınıftaki diğer öğrencilerden daha tanıdık geliyordu.

2

Stephen'ın annesinin adı, 1943 yılının harareti bir Haziran akşamında, Irish Channel muhiti çatılarının tepesinden kendini gösteren kanser sarısı, ya da çürük sarı renkli olarak tabir edilebilecek ayın yanlış telaffuz edilmiş halinden geliyordu.

Bahsi geçen ay, bu tuhaf görünümlü kutsal doğa olayının üzerinde kafa yormak isteyen tüm mahalleliyi Constance Sokağı'nda dökmüştü. Burası sonuçta fakir bir muhitti ve Magazine Sokağı'nın ters köşesinden başlayıp, Garden Mahallesi'ni takip ederek hilal şeklindeki nehrin kıyısı boyunca ilerleyen tüfek evler, (isimlerinin bu şekilde olmasının sebebi bu uzun evlerin ön kapısından kurşun sıkılsa, kurşunun tüm odaları dolanıp evin arka kapısından çıkabilecek özellikte oluşuydu) New Orleans'ın en önemsiz sakinlerinin oturduğu evlerdi.

1943'te Atlantik Okyanusu'nu geçen "mezar gemiler" adı verilen deniz taşıtlarında, yarısından fazlası ya kıtlıktan, ya da hastalıktan ölmüş olan göçmenlerin arasından kurtulmuş olan atalarının sayesinde bu evlerde İrlandalılar otururdu. Bomboş gözlerle etraflarına bakan göçmenler, ölüm

ve veba taşıyıcıları olarak etiketlendikleri için, refah içinde yaşayan Amerikalılar tarafından tekrar tekrar geri çevrildikleri olurdu. New Orleans'ın –tehlikeli ve özensiz bir şekilde resmen koca bir çamur öbeğinin üzerine inşa edilen şehir– İrlandalıları kabul etmesi diğer şehirlere göre daha bir uygun kaçıyordu. Bahsi geçen göçmenlerin alabildikleri en iyi işler, Magazine Sokağı boyunca uzanan Garden District malikânelerinin zengin salonları ve mutfaklarında onları beklerdi. Irish Channel rutin olarak sıtmaya yakalanır, bazı zamanlar cesetlerin sokaklarda çürümeye bırakıldıkları dahi olurdu.

New Orleans bataklığı, insanlardan daha çok sineklere ev sahipliği yapardı.

Beatrice Mitchell, Millie Anne'i verandadaki sallanan sandalyesine yerleştirmeden önce kabarmayan kekini fırından çıkardı. İnatçı ve huysuz bir doğaya sahip olan yetmiş iki yaşındaki kayınvalidesi daha erken saatlerde büyük bir sinirle “dişe değecek tatlı bir şeyler” yemek istediğini belirtmişti.

Gelini, Millie Anne'e nadiren sitem ederdi. Constance Sokağı'ndaki evleri, sarıhummaya kurban giden oğulların, kocaların, kızların rahatlıkla içinde kendilerine yer bulabilecekleri, sessizliklerle sonuçlanan taleplerin havada asılı kaldığı bir evdi. John Mitchell'in çerçevelenmiş fotoğrafları –üniformasının içinde gülümserken– savaş uçağının Pasifik'in tam ortasına tekrar tekrar çakıldığı kâbusların ve Millie Anne ile Beatrice arasındaki zorunlu bağın zayıf bir kanıtıydı.

Ortak bir ölüm.

Telgraf eline ulaştıktan birkaç gün sonra Beatrice hamile olduğunu öğrenmişti.

Beatrice, o 1943 Haziran'ında mutfağa geri dönerken

kapı eşiğinde bir eli kapıda, diğer eli karnının üzerinde, olduğu yerde donakaldı. Fırının üzerinde gördüğü şey karşısında şoke olmuştu. Gri renkli iki koca sıçan, hâlâ buharı tüten kekin içine dalmışlardı. Göbeklerini hamurun üzerinde kaydırarak uzun pembe kuyruklarını kek kalıbının dibinde iki yana sallıyorlardı. İçlerinden bir tanesi kadını görünce tısladı.

Kadın, kek kalıbını tuttuğu gibi, üzerindeki farelerin nafle kuyruk sallayışları eşliğinde musluğun önündeki açık pencerenin oradan hiç düşünmeden gri çöp kutusuna tepetaklak sallayıverdi. Teneke kutunun sert zemininde çınlayan kek kalıbının yanında ciyaklayan farelerin de sesini duyunca, farelerin kalıpla tenekenin arasında sıkışıp kalmış olabileceklerini geçirdi aklından.

Güzel diye düşündü. Mutfağıma girişlerinin bedelini şöyle yavaş, acılı bir ölümlle ödesinler.

Sokaktan gelen yaygarayı ilk duyduğu an ellerinin titrediğini fark etti. Şeytanın hayal edildiği gibi mi olduğu, yoksa nehirlerin kenarlarında cirit atan farelere ve bedenleri eriterek tüketen hastalıklara bürünüp mü dünyaya indirildiği ikilemi arasında kaldı kısa bir süre. İkincisi daha iyi bir savaş taktiği olmalıydı.

Millie Anne'e o akşam kek mek yemeyeceklerini söylemek için verandaya çıktığında tüm sokağın, ellerini havaya kaldıran karanlık silüetlerle dolduğunu ve Millie Anne'in sallanan sandalyesinin üzerinde yeller estiğini gördü.

Biraz etrafına bakınca kadını, kocası First Sokağı kıyısından nehre düşüp ölen dul yan komşuları Margaret O'Connell'la birlikte kaldırım taşlarının üzerinde otururken buldu. Mississippi Nehri'nin hızlı ve sonu bilinmez akıntıları, adamcağızı, kendisini güvertede bulunan turist toplu-

luğunun tam önüne sergiye çıkaran çarklı vapur dişlilerinin içine kadar sürüklemişti.

Ay ışığı altında Margaret'ın İncil'den bir şeyler okuduğunu, bir yandan da üç parmağını diğer avucunun ortasında tıklattığını görebiliyordu. Beatrice, verandanın bitimine kadar yürüdü. İlk gördüğü şey birkaç blok ötedeki eğimli çatıların ardından yükselen St. Mary Katedrali'nin çan kulesiydi: bu gördüğü şey, kendi muhitinin mimari simgesiydi. Gördüğü bir diğer şey ise simsiyah bir haçın devasa sarı ayın önünde göğe yükseldiği idi.

“Ayy... ggggee... geeeill!”

Sokaktaki kafalar çılgının geldiği yöne doğru döndü.

Beatrice bu sesi tanıyordu. Constance Sokağı'nın tam karşısında, sekiz yaşındaki Willie Rizzo'nun günlerinin çoğunu geçirdiği o verandadan gelmişti.

Willie Rizzo “zenci” çocuklarla birlikte yüzmeye gittiği sırada, iskelenin temel kazıklarından birisi başının yan tarafına sertçe çarpıp çene kemiğini kırmış, aynı kazığın çocuğu tek gözünden etmesine de ramak kalmıştı. Kendileriyle birlikte yüzmeye cesaret eden beyaz bir çocuğun ölümüyle suçlanmaktan korkan diğer çocuklar, onu kıyıya kadar sürüklemişlerdi. Willie ölümden kurtulmayı başarmış olsa da hayatı boyunca, kaygan alt çene kemiği yüzünden çıkardığı garip seslerle yaşamaya mahkûm kalmıştı.

Babasının onun için yapmış olduğu tahtadan bir değnek- le yürürdü hep. Margaret O'Connell, bu adamın bir sırrını Beatrice'le Millie Anne'e ifşa etmişti.

Rizzo, çocuğa miras kalan bu zekâ geriliğinin hatırlatıcısı olsun diye, oğluna yaptığı bu değneği, tam da onu ölümden döndüren o iskelenin bir parçasını keserek elde etmişti.

ayakta durmaya uğraşırken sarı ayın ışığı, etrafa delirmiş gibi bakan tek pörtlek gözünün üzerine yansıyor. O blokta yaşayan mahalle sakinleri, onun bu denli bir otoriteyle bağır-
dığına daha önce hiç şahit olmamışlardı. Beatrice o olaydan aylar sonra, çocuğun sesindeki aynı mizacı St. Alphonsus'ta ayin yapan rahiplerin seslerinde de bulacaktı.

Aya bakan tüm gözler birden Willie'nin üzerinde odaklandı. Çocuk verandadan inip Margaret O'Connell ve Millie Anne'in şaşkınlık içindeki bakışlarının önünden sendeleyerek geçerek, değneğiyle beraber Beatrice'e doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

"Ayyy... ahhhğkk ... ğğğgelll!"

Daha Bay Rizzo sokağın karşısına geçmeye karar vermeye kalmadan, Beatrice, Willie'nin garip, kutsal bir dilin, yaşam ile ölüm arasında sıkışıp kalan yarı-ölülere ait bir lisanın lütfunu yakalamış olabileceğine karar verdi. Willie'nin âciz elleri, babasının beline sarılan tek bir kol darbesi aracılığıyla kadının hamile bedeninden ayrılırken, Beatrice varlığına ihtimal verdiği bu dili çoktan çözmüştü bile. Kızının adını da bulmuştu.

Monica.*¹

...

"Bazılarının benim cadı olduğumu bile düşündükleri oldu," diye melodramatik bir tonlamayla fısıldadı Monica Conlin, şarap bardağını dudaklarına doğru götürürken.

Oğlunun lisede geçirdiği ilk haftanın bitiminde o cuma

¹ Kitabın orijinalinde çocuk ayı çağırırken, kitabın orijinal dilinde "Moon... uh... come," devrik cümlesinin peltek bir halini telaffuz ediyor. Bu da fonetik açıdan Monica'ya çok benziyor.—*fn*

gecesi için hiçbir planı olmadığını anlayınca, Stephen'ı ilk hafta şerefine kutlama yemeğine çıkarmaya karar vermişti. Houston Restoran birbirine çarpan bardak çınlamaları ve alkolün etkisiyle yapılan sohbetlerin vızıltılarıyla kulak doluruyordu. Yumuşak ışıklandırma, her masaya vuran ışık haleleriyle uyum içindeydi.

St. Charles Bulvarı'ndan geçmekte olan bir arabanın sesi Stephen'la Monica'nın arasında yoğun bir sis gibi oturmuş olan derin sessizliği doldurdu.

Monica oğlundaki bu durgunluğun sıkıntıdan dolayı mı, yoksa babasından ona miras kalacağından hep korktuğu o kronik somurtkanlığın ilk evrelerinden dolayı mı olduğuna karar verememişti. Bu yüzden, yemekleri biterken isminin hikâyesinden Katolik okulunda yaptığı kurnazlıklara kadar uzanan çocukluk hikâyelerini anlatmaya devam etti.

“Rahibeler her zaman sıradan sıraya dolaşıp her birimizi ayağa kaldırır ve kitaptan bir şeyler okuturdu. Peki ya ben ne yapardım?”

Stephen başını eğip az önce tabağının durduğu yere baktı.

“Her kıza, okuması için metnin ne kadarlık bir kısmını ayırdığını hesaplardım. Bir seferinde adım okunduğunda ayağa kalkıp payıma düşen yeri ezberimden okuyuvermiştim. Anlayınca bana ne yaptırdı biliyor musun?”

“Dersin geri kalanı boyunca seni çöp kutusunun yanında bekletti,” dedi Stephen. “Bu hikâyeyi yüz kere falan anlatmışsındır. Hepsinde çöpün yanını boyluyorsun, anladık.”

Monica oğlunun bu kinayeli cevabı için ona öyle sert bir bakış attı ki, çocuk kızarıp gözlerini başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Oğlunun bakışlarının gittiği yeri takip ettiği zaman, sarı saçları sırtından aşağı dökülen, ellilerinin başlarında güzel bir kadınla tam karşısında –isteksizce– oturan,

cinsiyeti belirsiz, çelimsiz çocuğa dimdik bakmakta olan garsonla göz göze geldi.

“Tüm gece ağzından iki çift laf alamadım.” Hesabı eline aldıktan sonra çantasından kredi kartını çıkardı.

“Birileri konuştu işte.”

Kadın faturayı imzaladı. Kıpırdamadan bir süre oturdular.

Oğlunu ele geçiren bu sessiz öfke, kocasına ölmeden önce yıllar boyu musallat olan o anlaşılmaz sükûnete gereğinden biraz fazla benziyordu. Monica, Stephen’ın Cannon’da geçirdiği ilk haftasına kadar, Jeremy’nin kendi karanlığını oğluna miras bırakmış olduğuna inanmayı tamamiyle reddetmişti. Ama artık belliydi. Jeremy ikisini birden terk edip dul eşini kendinden geriye kalan izlerle savaşmaya bırakarak hayatına son verirken, Stephen’ın üzerindeki hissedarlıktan da elini eteğini çekmişti.

Kadın Stephen’ın tepesine çöküp onu sürekli sıkma görevini üstlenerek oğlunu kabuğundan çıkmaya ikna etmek için didinip duruyordu.

“Geç oldu,” diye mırıldandı Stephen.

Gözlerini annesininkilere doğru kaldırdı. Kadın o bir çift gözün içinde gördüğü şeyle irkildi.

Acı. Stephen, insanın ruhuna işleyen o bilindik vazgeçmişliğin su yüzüne çıkmasıyla birlikte, lisedeki ilk haftasının bitiminde insanın içine işleyen bakışlara sahip olmuştu. Bu yaştaki genç adamlarda o denli az rastlanan bir bakıştı ki bu, genelde onları kendileri yapan şey aslında tam da bahsi geçen şeyin eksikliği olurdu.

Çocuk, gözlerini kadından kaçırmadı.

“Seni seviyorum, Stephen.” Kelimelerin ağzından bu kadar kolay çıkmasına kendi de şaşırmıştı. “Bu kelimelerin çok

bir şey ifade etmediğini düşündüğün zamanlar olacak. Ya da kulak ardı edip geçtiğin zamanlar... Veya bu sözleri diğer insanlar tarafından kabul görmek kadar değerli bulmayacağın zamanlar... Yine de inan bana, bunu duymaya ihtiyacın var. Daha sonraları da ihtiyacın olacak, bu yüzden...”

Monica önce gerginliğini atmak için dizlerinin üzerinde birbirine kenetlediği parmaklarına baktı; bir süre sonra başını kaldırdığında Stephen’ın, yanağından süzülecek yaşları gizlemek için yavaşça yüzüne götürdüğü yumruğunu gördü.

“Seni ne kadar sevdiğimi bilmen gerçekten önemli,” diyerek sözlerini noktaladı.

Annesinin sözlerini kulaklarından atmak istercesine başını öne doğru salladı Stephen. Yumruğunu geri indirdi. Gözlerini sıkıca kapatmış olsa da gözyaşları aradan kendilerini gösterdi. Başını aptal gibi sallamaya devam ediyordu. Monica ayağa kalktı, oğlunun yanına gidip kolunu çocuğun omzuna attı ve kendilerine yöneltilen meraklı gözlere daha küçük bir çocukken öğrendiği düşmanca bakışlarla karşılık vererek, Stephen’la beraber restorandan ayrıldı.

Eve dönüş yolunda hiçbir şey konuşmadılar. Monica kafasında tekrarlayıp durduğu o kelimeleri ağzından kaçırmamak için kendini zor tutuyordu: *Lanet olsun sana, Jeremy.*

Conlin’lerin evinin üçüncü katında bulunan Jeremy’nin çalışma odası, adam kendini vurduğu o günden bu yana olduğu gibi duruyordu.

Zamanında, Garden District’in bir çocuğu olan Jeremy, Monica’ya hep şiirlerle kur yapmıştı.

Monica, çoğu geceler geç saatte, oğlu bir kat aşağıda uyurken rahmetli kocasının çalışma odasını ziyaret etmeye çıkardı. Odanın tek penceresinden içeriye sızarken, sokakları bir ağ gibi saran meşe ağaçlarının gölgelerini de bera-

berinde getiren sokak lambasının ışığı, duvarları sıva gibi kaplamış çeşitli alıntuları –kendi yazılarından veya idolleri olan Theodore Roethke ve Thomas Mann’dan yaptığı alıntılar– aydınlatırdı. Jeremy zamanında acınası eleştiriler almış olsa da, kendisine Tulane Üniversitesi’nin Yaratıcı Yazarlık Departmanı’nda kadro bulmasını sağlayan “Üst Kat Hikâyeleri” isimli bir şiir kitabı çıkarmıştı. Monica o kitabın bir kopyasını Jeremy’nin çalışma masasında hâlâ saklardı. Oda da o malum günden bu yana tek dokunduğu şey bu kitaptı.

Stephen uykudayken o, ara sıra kitabın sayfalarını çevirirdi. İçindeki tüm şiirleri artık ezberlemişti. Öfkesi, onu Jeremy’nin bilgeliğini, dizelerinin arasından bulup çıkarmaktan alıkoyan en büyük duyguydu. Her şeye rağmen, hiçbir zaman tüm odayı temizleyip defterlerini kolilere tıkıp duvarları boyayacak kadar büyük bir öfkeye kapılmamıştı. Monica orada geçirdiği birkaç saatten sonra rahatladı. Jeremy’nin hayaletiyle konuştuğuna inanırdı hep. Kendini evin çeşitli yerlerinde göstererek değil de, daha çok sessiz varlığını üçüncü kattaki kâğıtları, rafları ve çalışma masasının üzerindeki daktilosuyla hissettiren bir “hayaletti” Jeremy Conlin. Eğer gösterecek bir bilgeliği olsaydı, çalışma odasından, Monica ve Stephen’ın yaşadığı alt kata bir şekilde geçirirdi.

“Dün gece kim bir şeyler okudu?”

Yale eğitimli David Carter dört yılda öğrencilerinin üzerinde kurduğu saygınlığının, tek bir yeni İngilizce sınıfı tarafından dahi bozulmasına izin vermeyecek kadar çok şey biliyordu. Nasıl olduysa, Şükran Günü’nden bir hafta önceki bir kasım günü, öğle tatili sonrası ders verdiği İngilizce I sınıfının kendisini daha önceleri asla yapmamaya yemin etmiş olduğu bir şeye zorladığını fark etti: bir öğrenciden nefret etmeye.

Sineklerin Tanrısı kitabını açık bir hareketle belinin arkasına doğru götürerek kalçasını kürsüye dayadı, Stephen Conlin’in sayfa kenarlarına yazdığı notları çözmeye çalıştığını görebiliyordu. Stephen, yüzünü aklında uçuşan düşüncelerin etkisiyle buruşturmuştu. On dokuz adet surat, bir yandan kalemlerinin arkalarını çiğnerlerken bir yandan da David’in olduğu tarafa yapmacık bir dikkatle bakmaktaydı.

David, birkaç eğitim yılını lise seviyesinde ders vererek geçireceğini ilk açıkladığında, sınıf arkadaşları kendisine gülmüştü.

Bu açıklamayla şaşkınlıktan küçük dilini yutan ailesi, oğul-

larının eğitimi için harcadıkları para çöpe gitse daha iyi olacağını söylemişlerdi. Fakat üç yıl içinde hepsine aslında hatalı olduklarını kanıtlamıştı. Üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri, onun Cannon'ın limitlerini çok iyi bilen genç, yakışıklı ve farklı bir birey olarak saygınlığını güçlendirmesini hoşgörmüşlerdi.

Canının istediği zaman “bok” kelimesini kullanabilse de “siktir”, beraberinde gereksiz, gergin kahkahalar getirmek dışında bir boka yaramıyordu mesela. Aruk önüne büyük bir engel çıkmadan öğrencilerin dimağlarına Dickens ve Chaucer'ı rahatça sokabilmekteydi. David, erkek öğrencilerin güvendikleri, kız öğrencilerin seksi olduğunu düşündükleri türden bir öğretmendi.

Fakat tüm bunlar, en arka sırada testosteron kardeşliğinde ikiz kardeşi olan Greg Darby'yle yan yana oturan Brandon Charbonnet'in çarpık sırtısının da yardımıyla her gün yavaş yavaş azalmaktaydı.

“Çocuklar uçak enkazını buluyorlar,” diye öne sürdü David, bir yandan ses tonunu kontrol etmeye çalışırken. Brandon ve Greg zorla bastırdıkları kahkahalarıyla bakıştılar. “Meredith, bir el atmak ister misin?”

Meredith Ducote başını, “Beni rahatsız etmekten başka yapacak daha farklı bir şeyin yok mu senin?” demek istercesine yana doğru yatırırken, yüzüne çaresizlikle öfke karışımı tuhaf bir ifade kondurdu.

David de kendi kafasının içinde kızın düşündüğünü varsaydığı şeyi cevapladı: *Doğru, maaşlı bir işim, bir doktoram, son yedi yıldır kafamın içinde dönüp duran bir kitabım var –ama hayır, beynine çakılmış şu altın kaplı kilidi açmak için senin bakire beyin kıvrımlarını kurcalamaya bayılıyorum, Meredith. Sırf bu yüzden sana soru soruyorum.*

Kate Duchamp, yüksek perdeden girdiği sesiyle, “Ne

uçağı ya?” diye sordu, sınıfın en popüler kızı olmanın kendine verdiği o boş özgüven eşliğinde.

David gözlerini devirdi.

“İki tane uçak enkazı var,” diye iddia etti kız, kendini son derece haklı bularak.

Stephen kendini tutamayıp güldü.

David gerildiğini hissetti. Elinde tuttuğu kitabı, kendi bile farkında olmadan sıkıca midesine bastırdı. *Uzak dur Stephen. Bunlar seni canlı canlı yerler.*

Kate kendinden üç sıra daha önde oturan Stephen’ın sırtına baktı. David, Brandon’ı ukala olduğu kadar tehditkâr da görünen zevk dolu bir bakışla Stephen’ın ensesini süzerken yakaladı. Stephen, attığı basit bir kahkahayla Brandon’ın yoluna çıkmıştı –daha doğrusu, yeni yeni tomurcuklanan futbol oyuncusunun tüm zamanını beraber geçirdiği Greg Darby’yle beraber, kendi kuklalarıymışçasına rahatlıkla oynattıkları Meredith Ducote ve Kate Duchamp’ın da içinde olduğu, sınıfın arka tarafının komple yoluna çıkmıştı da denilebilir.

“Bir tane savaş uçağı buluyorlar,” dedi Stephen.

Meredith konuşulanları gönülsüzce dinlerken buldu kendini. Stephen konuşurken başını yerde tutuyordu. O sırada Stephen’ın arkasında oturan kızın, ayağını kullanarak çocuğun çantasını sırasının altından çektiğini görmesiyle, Meredith’in dikkati dağıldı. Kız ayağıyla almayı başardığı çantayı arka sıralardaki Kate Duchamp’a tekmeledikten sonra Kate de takunyasının yardımıyla çantayı Brandon’a doğru itekledi.

“Çocuklar adaya çarpan savaş uçağının enkazını ve pilotu buluyorlar. Hâlâ kendisine bağlı şu paraşütle birlikte uçağın içinde duruyor. Maskesi de hâlâ yüzünde olduğu için...”

Greg kocaman harflerle defterine bir şeyler yazıyordu. Yazdığı sayfayı defterden nazikçe koparıırken Meredith dümdüz önüne baktı. Kürsüsüne geri dönmüş olan David Carter başını tek elinin üzerine dayamıştı.

“Onlar da onu canavar sanıyorlar. Ama aslında olan şey—” Stephen artık mırıldanıyordu. Meredith, onun Bay Carter’ın kendisine verdiği fazla zamandan dolayı utandığının farkındaydı.

“Şu ki adam çoktan ölmüş. Yani aslında canavar değil.”

Çocuğun okul çantası sınıf zemininin üzerinde uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Meredith çantanın, ayaklarının altındaki tozlu döşemenin üzerinden kayarak geçişini duysa da başını eğip aşağı bakmadı.

“Asıl canavar kendileri. Yani çocuklar. Çünkü orada tek başlarındalar ve... bu canavar olayını uydurmalarının nedeni kendilerinin...”

Stephen’in arkasında oturan kız, ayağının altına sıkıştırdığı çantayı tekrar sıranın altına geri iterken Stephen oturduğu yerde pozisyonunu değiştirdi.

“... birer canavara dönüşmüş olması.”

Brandon arka sıralardan, “Teşekkürler, Stevie!” diye bağırdı ciyaklamaya benzer yüksek perdeli bir ses çıkartarak. Meredith, Stephen’ı oturduğu sıranın aşağısına bakarken gördü. Çocuk gereğinden fazla duyulabilir bir mırıltıyla, “Siktir git,” diyerek karşılık verdiğinde Meredith dehşete düştü. Bay Carter’ın başının, yaşadığı şokun etkisiyle az önce üzerine dayadığı elinin üzerinden kayıp düştüğünü gördü.

Ders bitiş zili patlayan bir bomba misali duvarlarda yankılandı. Stephen yerdeki çantasını alıp sırtına taktuktan

uçağı ya?” diye sordu, sınıfın en popüler kızı olmanın kendine verdiği o boş özgüven eşliğinde.

David gözlerini devirdi.

“İki tane uçak enkazı var,” diye iddia etti kız, kendini son derece haklı bularak.

Stephen kendini tutamayıp güldü.

David gerildiğini hissetti. Elinde tuttuğu kitabı, kendi bile farkında olmadan sıkıca midesine bastırdı. *Uzak dur Stephen. Bunlar seni canlı canlı yerler.*

Kate kendinden üç sıra daha önde oturan Stephen’ın sırtına baktı. David, Brandon’ı ukala olduğu kadar tehditkâr da görünen zevk dolu bir bakışla Stephen’ın ensesini süzerken yakaladı. Stephen, attığı basit bir kahkahayla Brandon’ın yoluna çıkmıştı –daha doğrusu, yeni yeni tomurcuklanan futbol oyuncusunun tüm zamanını beraber geçirdiği Greg Darby’yle beraber, kendi kuklalarıymışçasına rahatlıkla oynattıkları Meredith Ducote ve Kate Duchamp’ın da içinde olduğu, sınıfın arka tarafının komple yoluna çıkmıştı da denebilir.

“Bir tane savaş uçağı buluyorlar,” dedi Stephen.

Meredith konuşulanları gönülsüzce dinlerken buldu kendini. Stephen konuşurken başını yerde tutuyordu. O sırada Stephen’ın arkasında oturan kızın, ayağını kullanarak çocuğun çantasını sırasının altından çektiğini görmesiyle, Meredith’in dikkati dağıldı. Kız ayağıyla almayı başardığı çantayı arka sıralardaki Kate Duchamp’a tekmeledikten sonra Kate de takunyasının yardımıyla çantayı Brandon’a doğru itekledi.

“Çocuklar adaya çarpan savaş uçağının enkazını ve pilotu buluyorlar. Hâlâ kendisine bağlı şu paraşütle birlikte uçağın içinde duruyor. Maskesi de hâlâ yüzünde olduğu için...”

Greg kocaman harflerle defterine bir şeyler yazıyordu. Yazdığı sayfayı defterden nazikçe koparıırken Meredith dümdüz önüne baktı. Kürsüsüne geri dönmüş olan David Carter başını tek elinin üzerine dayamıştı.

“Onlar da onu canavar sanıyorlar. Ama aslında olan şey—” Stephen artık mırıldanıyordu. Meredith, onun Bay Carter’ın kendisine verdiği fazla zamandan dolayı utandığının farkındaydı.

“Şu ki adam çoktan ölmüş. Yani aslında canavar değil.”

Çocuğun okul çantası sınıf zemininin üzerinde uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Meredith çantanın, ayaklarının altındaki tozlu döşemenin üzerinden kayarak geçişini duysa da başını eğip aşağı bakmadı.

“Asıl canavar kendileri. Yani çocuklar. Çünkü orada tek başlarındalar ve... bu canavar olayını uydurmalarının nedeni kendilerinin...”

Stephen’in arkasında oturan kız, ayağının altına sıkıştırdığı çantayı tekrar sıranın altına geri iterken Stephen oturduğu yerde pozisyonunu değiştirdi.

“... birer canavara dönüşmüş olması.”

Brandon arka sıralardan, “Teşekkürler, Stevie!” diye bağırdı ciyaklamaya benzer yüksek perdeli bir ses çıkartarak. Meredith, Stephen’i oturduğu sıranın aşağısına bakarken gördü. Çocuk gereğinden fazla duyulabilir bir mırıltıyla, “Siktir git,” diyerek karşılık verdiğinde Meredith dehşete düştü. Bay Carter’ın başının, yaşadığı şokun etkisiyle az önce üzerine dayadığı elinin üzerinden kayıp düştüğünü gördü.

Ders bitiş zili patlayan bir bomba misali duvarlarda yankılandı. Stephen yerdeki çantasını alıp sırtına taktıktan

sonra o tipik hızlı kaçışını yapmak için kapıya doğru fırladı. Arkasından bakakalan David Carter'ın gözleri fal taşı gibi açık kalmıştı. Meredith, Kate Duchamp'ın, çevresindeki diğer herkesin yerine de gülüyormuşçasına, kahkahalardan iki büklüm olmuş haline baktı.

Greg oturduğu yerden kalkarak Stephen'ın arkasından bakmak için Meredith'in ayakta donup kaldığı yeri yıldırım hızıyla geçti. Meredith, Stephen tüm koridoru sırt çantasının arkasında sallanan, üzerinde "İBNE" yazılı bir föy volanla arşınlarken, o bölgede patlaması olası kahkahalara kulak kabarttı.

Malzeme odasının içinde dolanan bir sıçan vardı. Carolyn, hayvanın sesini oturduğu masanın oradan duyabiliyordu; bir yere sıkışmış halde ciyaklıyor olmalıydı. Kadın içinden hayvanın ya ölmesini, ya da kendini bir şekilde sıkıştığı yerden kurtarıp oditoryumun karanlığında kaybolmasını diledi.

Odadan gelen ses, hayvanın sesini bastıran nefes sesleriyle bir anda kesildi. Sigarasını masanın üzerinde bırakıp hiç düşünmeden olduğu yerden ok gibi fırlayan Carolyn, Stephen'ı geçen bahar sergiledikleri "Müziksiz Evin Konukları" oyununda oturma odası setinde kullandıkları lame rengi döşemelik kumaşların üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış halde yatarken buldu.

Yumruğunun içinde sıkıca bir kâğıt parçası tutmaktaydı. Carolyn yere eğilip çocuğun avucunu zorla açarak içindeki kâğıt parçasını aldı. Kırıksık dokunun üzerinde kocaman harflerle "SİK YALAYAN" yazılıydı.

Nakliye kapısı öyle büyük bir sesle çarpı ki, Carolyn elinde tuttuğu kâğıdı yere düşürdü.

Jeff Haugh hoplaya zıplaya kendisine doğru yaklaşıyordu. Yeni boyanmış dekor yığınının üzerinden atladı çocuk.

Kadını gördüğünde karakteristik olduğu pek de söylenemeyecek tuhaf bir hareketle afalladı. Çocuğun genellikle genç adamlarda görmekten pek hazzetmediği seksüel bir samimiyetle karışık uykulu bakan gözleri, her zamankine nispeten belli belirsiz büyüdü.

Carolyn, Stephen'ın tepesinde çömelmiş halde durmayı sürdürürken *yakalandım* diye geçirdi aklından. Jeff'in gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Aklına düşen şüphelerin bir ayna gibi çocuğun yüzüne yansıdığını görebiliyordu. Buraya çocuğun hıçkırıklarını duymak, hatta belki onunla daha da fazla alay edebilmek için gelmişti. Kadın çocukta oluşan hayal kırıklığını hissetti. Jeff'in, o sporcu arkadaşlarından daha iyi biri olabileceği ihtimaline nasıl da bir aptal gibi inanmıştı.

Jeff'in bakışları Carolyn'in elinde tuttuğu kâğıttan, malzeme odasının orada duran Stephen'ın kemikli kalçasına kaydı. Kadın ayağa kalkıp tek eliyle notu Jeff'e gösterdi. Jeff, kadının artık onun suçu olduğuna inandığı şeyin sonuçlarını incelerken Carolyn, çocuğun kelimelerini toparlayıp bir şeyler söylemesini bekledi.

Jeff'in ağzından tek kelime çıkmadı.

"Dışarı çık," diye tısladı Carolyn.

"Ne?" Jeff'in kuşkuyla içinde büyüyen öfkesi aniden yükselmişti.

"Çık dedim sana. O futbol sahana git ve bir daha da geri dönme! Bir daha seni ofisimin yakınlarında bile görmeyeceğim! Anlıyor musun?"

Çocuğun üstdudağı titreyince Carolyn onun alayla karışık dudak büzdüğünü düşündü.

Dediklerini geri almaya niyeti yoktu.

Jeff arkasını dönüp gitmeden önce, kapı aralığından gö-

rünen Stephen'a son bir kez daha baktıktan sonra salona girerken daha gergin bir yürüyüşle salonu terk etti. Arkasından çarpan kapının sesini duyan Carolyn, iki elinin yardımıyla kâğıdı tam ortadan yırttı.

Bu eyleminin hemen ardından kafasına dank eden tuhaf düşünceyle, Stephen'ın belki de notu saklamak isteyebileceğini düşündü. O saklamayacak olsa bile kendisi böyle bir şey yapabilirdi.

Stephen'a spor kompleksinin zemin katında bulunan hemşire odasına kadar eşlik ettikten sonra –ikisi aralarında hiçbir şey konuşmasalar da, Stephen'ın gözyaşları dinerken Carolyn'ın götürdüğü yere gitmemek için ayak dirememişti– idari koridor duvarlarına çerçevelenip asılan ödül kazananların resimlerinin altından yürüyerek yönünü fakülte dinlenme salonundaki kahve makinesinin başında duran David Maker'dan tarafa çevirdi.

Carolyn elindeki notu adamın kahve kupasının yanına hızla çarptığında David'in gözleri büyüdü. O sırada yaklaşmakta olan Şükran Güne planları ve henüz okumadıkları bir yığın yazılı kâğıtlarıyla süslenmiş sohbetlerini yapan birkaç öğretmen, ne olduğunu anlamak için başlarını kaldırdıktan sonra aynı hızda geri indirdiler.

“Bunu gördün mü?” diye sordu kadın.

“Evet, ama-”

“Gördün yani? Resmen?”

“Hayır, görmedim.” Geriye doğru bir adım attı.

“Ne cevap vereceğine artık karar verecek misin, David? Bu lanet olası notu gördün mü, görmedin mi?” Aniden yükselen sesinin okul salonu duvarlarında dalgalandığını hissetti.

“Bana bağırmaı kesmeni rica ediyorum,” dedi David soğukkanlılıkla.

Carolyn adamın ses tonundan David’in, kendisinin tüm lise öğretmenleri için geçerli olan fazla duygusallaşmama ve burnunu her şeyin içine fazladan sokmama kurallarını ihlal ediyor olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldı . Muhtemelen kendisine sakinleşmesini, onların sadece çocuk olduklarını hatırlatarak öğrencilerle arasındaki mesafeyi korumasını söyleyecekti.

“Phillip’le konuştun mu?” diye sordu kadın. Phillip Hartman okul müdürüydü.

David, “Bahsettiğin şeyi kimin yaptığını görmedim, Carolyn,” diye fısıldadı.

Carolyn’in omuzları düştü. Az önce kendisine, açığa çıkarmaya bile enerjisinin olmadığı bir yalan söylenmişti.

“Carolyn.” David abartılı, derin bir nefes aldı. “Şu argümanı hiç duydun mu?

“Durumun şu an daha fazla üzerine gidersen eğer kurbanı, suçu asıl işleyenden daha fazla utandırabilirsin. Çocukların belli başlı şeylerin çaresine kendilerinin bakmak istedikleri bir sınırları var. Bir öğretmenin olaya dahil olmasının aşığılayıcı sayılabileceğı belli noktalar.”

Carolyn homurdanarak gözlerini nattan David’e çevirdi. “Şükran Günü’nden bir hafta sonra müzikal için seçmelerimiz başlayacak,” dedi her bir kelimedede daha fazla titreyen sesiyle. David kaşlarını kafa karışıklığıyla çatsa da Carolyn sözlerini sürdürdü. “Seçmelere Stephen da katılmak istiyor. Katılmasını ben de istiyorum. Eğer bu fikrinden cayarsa ya da-” Dişleri birbirine kenetlendi, gözlerinden ateş çıkacak gibiydi “-ya da sahneye çıkamayacak kadar utangaç bir bireye dönüşürse, işte o zaman bu notu posta kutunda bil!”

Okul Aile Birliği'ne üye ve tek özelliği gençlerle nazikçe konuşabilmek olan Bayan Schwarz, hemşire ofisindeki ikinci sınıftan bir kızın aspiratöre bağlanmasına henüz yardım etmişti. Plastik tüp, aletin içindeki oksijeni kızın astımlı ciğerlerine pompalarken o da, o sırada sedyenin tekinin üzerinde sırtüstü yatmakta olan Stephen'a boş gözlerle bakıyordu. Stephen gözleriyle tavanı incelemekteydi.

Hemşire Schwarz, çocuğa yaklaşp yavaşça omzuna dokundu.

"Sınıfa geri dönebilecek kadar iyi hissediyor musun, Stephen?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı çocuk.

"Pekâlâ." Bayan Schwarz şaşıp kalmıştı. Elini hafifçe havaya kaldırıp tekrar Stephen'ın omzunu sıvazladıktan sonra tamamen çocuğun yanından ayrıldı. Sanki bacaklarının kalçasına bağlanma şekline daha farklı bir yol bulunabilirmiş gibi gözlerini çocuğun üzerinde gezdirdi.

Odadaki diğer kızın dediklerini duymaması için, "Bu şekilde ağlamanın hiçbir şeye faydası yok canım," diye sessizce fısıldadı Hemşire Schwarz. "Çocuklar bazen gerçekten acımasız olabiliyorlar ama seni böyle ağlarken görürlerse eğer, canını olduğundan da fazla acıtmak isteyebilirler."

"Ne zaman bitecek?" diye sordu Stephen.

"Nasıl?"

"Ne zaman beni rahat bırakacaklar? Benden hoşlanmak zorunda değiller. Ama gerçekten beni ne zaman rahat bırakacaklarını bilmek istiyorum," dedi Stephen.

Gözlerini kaldırdığında Hemşire Schwarz'ın acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. Sorduğu sorunun kesin bir cevabı yoktu.

Çıkış zili çaldığında, birinci sınıflardan son sınıflara kadar saha antrenmanına giden onlarca öğrenciyle dolu olacağı kesin olan İngilizce koridorundan aşağı o işkence dolu yolu yürümek için, idari koridordan sessizce kaçmayı tercih etti Stephen. Çam ofis kapıları veya okul birincisinin çerçevenmiş fotoğrafı, diğerleri gibi kendisine bakıp kıs kıs gülemezdi sonuçta.

Stephen, kötü niyetli bembeyaz gülümsemesiyle koridorun sonundan kendisine bakan fotoğraf karesine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Okul müdürünün odasının önünden tereddütle geçti.

Çerçevenin altına ufak, bronz bir plaka çivilenmişti. Üzerinde kaligrafik elyazısıyla bir önceki yılın biricisinin adı yazıyordu: JORDAN CHARBONNET.

Stephen isme boş gözlerle baktı. İlk bakışta okuduğunu anlamadı.

Gözleri yazıdan genç adamın yüzüne doğru kaydı. Jordan Charbonnet'in siyah saçları da tıpkı kravatlı blazer takımının altından rahatça seçilen kaslı vücut hatları gibi orantılıydı. Jordan'ın kahverengi gözleriyle dolgun dudakları yanık teninin üzerinde adeta parıldıyorlardı.

Stephen'in içindeki nefret bir anda kayboldu. Jordan Carbonnet'in fotoğrafını incelerken ruhuna nüfuz eden ani dinginliği hissetti. Jordan Carbonnet bir hayaldi, bir tanrıydı ve Stephen Conlin de yüceliğe aç bir çocuktü.

Jordan Carbonnet.

Sonunda kafasına dank edebildi. Brandon'ın erkek kardeşiydi bu. Stephen, Jordan'ı yalnızca birkaç sefer görmüştü, o da yıllar önceydi. Ona dair bildiği tek şey, Brandon'ın her birine içtenlikle ilgi duyduğu cinsel zaferlerinin hikâyeleriydi –Meredith'i iğrendiren, Greg'i hayran bırakan, Stephen'i ise

o yıllarda anlam veremediği bir heyecana boğan o hikâyeler.

İşte o kasım gününde, Jordan Carbonnet, Stephen Conlin'in tam önünde, Stephen'in kendisinden çalındığını düşündüğü o gururlu gülümsemesiyle dimdik durmuş ona bakıyordu. Arzunun saflığı içini ilk kez imrenmeden daha çok, açlıkla doldurmuştu. Jordan Carbonnet'in güzelliği, kendisini tek başına bırakıp yaftalayan o üç arkadaşının fısıltılarından daha kuvvetli hissediliyordu. Ve Stephen böylesine güçlü ve ani vuran bu hissin diğerlerinin gaddarlıkları tarafından yok edilemeyeceğinin farkındaydı. İçinde tomurcuklanan bu arzunun vaat ettiği bir şey vardı. Umuyordu ki bu duygu ruhuna zırh olacak ve ileride bir gün olmasına izin verileceği o kişinin can alıcı kısımlarını tüm dış etkenlerden koruyacaktı.

Seni aklımdan çıkarmamalıyım, diye düşündü Stephen. Seni bu resimden çekip çıkartarak ruhumun derinliklerinde sıkıca tutmalıyım.

Aradan beş dakika geçmişti. Oysaki Stephen bir saattir orada durduğunu düşünüyordu. Önce fotoğraf çerçevesiyle kendi arasındaki, ardından yine kendisiyle ön kapılar arasındaki mesafeyi zihninde şöyle bir ölçtü. Bir adım ileri atıp çerçeveyi asılı olduğu çivilerden çıkardı. Stephen, tek bir görgü şahidine bile yakalanmadan, Cannon'dan kolunun altına sıkıştırmış olduğu Jordan Carbonnet'le beraber ayrıldı.

4

Meredith'in on beşinci yaş günü Şükran Günü'nden bir ay sonra gelip çattı ve babası ona Thrish Ducote'un, "En azından Noel'e kadar bekleyebilirdi!" şeklinde yorumda bulunduğu USB çalarlı, deri koltuklu, tam donanımlı son model bir Toyota 4-Runner hediye etti.

Meredith'in daha sonraları fark edeceği üzere, Ronald Ducote'un bu arabayı hediye etmesinin altında bir art niyet vardı. Ronald Ducote, Trish'i boşadığında, tek bir itiraz dahi etmeden Garden District'teki malikânelerinden Trish'in büyükannesi Marie Dubossant'a ait olan Dubossant rezidansına taşınmış ve Trish Ducote'un hatırı sayılır mirasıyla yatırım fonlarının üzerindeki tüm haklarından vazgeçmişti. Araba, Ronald'ın artık kendi parasının patronu olduğunun, bu nedenle de Trish'in en sonunda pes etmek zorunda kalarak kızlık soyadını geri alabileceğinin bir kanıtı olarak alınmıştı. Trish'in, adamın soyadını taşımakta gösterdiği inat diğer insanları hayrete düşürse de Ronald, Meredith'e, annesinin bunu kocasının olası kız arkadaşlarına gözdağı vermek amacıyla kasten yapıyor olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ducote ismi, New Orleans'ın Fransız'dan daha ziyade İtal-

yan kökenli, yani daha az refah içinde yaşayanlara ait, Pont-chartrain Gölü kıyılarını kucaklayan varoşlarda ikamet eden sakinlerine özgü bir “yat”² ismiydi. [Meredith’in annesiyle babasının boşanması da bu sebeptendi işte. Meredith, tıpkı Stephen’in annesi Monica’nın Magazine Sokağı’nın yanlış tarafından gelen o fakir İrlandalı kız olduğunu bildiği kadar, kendi babasının da “yat” olduğunu biliyordu. Trish Ducote, gençliğini yeni kurulan grupların konserleriyle Mardi Gras festivallerinde geçirirken Ronald, bekâr arkadaşlarıyla haşlanmış yengeç yiyip balığa çıkardı.

Meredith, amigo kız antrenmanını asıp Mississippi Nehri’nin yakınlarında bulunan, tümsekli çimenlerinin üzerine dizili birkaç oyun parkı ortaokul maçlarının yapıldığı “Fly” isimli bölgeye doğru arabasını sürerken Noel tatiline birkaç hafta vardı. Meredith buraya Cannon koridorlarında aklından geçirmeye cesaret bile edemeyeceği belli başlı şeyleri düşünüp taşınmak için gelmişti.

Mevsimsiz vuran kış soğuğu insanın içine işliyordu. Gök-yüzü düz bir griye bürünmüştü ve New Orleans’ın yukarı bölgelerinde dizili meşe ağaçlarının yırtıcı yeşili, taş rengi bulutlara kafa tutarcasına dimdik kendini gösteriyordu. Çıkış zilinden sonra, Kate ona babasının iç cebinden gizlice yürüttüğü Marlboro Light’ından bir tane vermişti. Meredith sigarayı montunun cebine sokarken onu tek başına içmek istediğini söylediğinde Kate şaşırılmıştı.

Meredith on beş yaşına gelene kadar, o bilindik korkuyla karışık saygı duygusunu pek fazla hissetmemişti. Mississippi Nehri, bahsi geçen birkaç istisnadan biriydi. Sigarası parmaklarının arasında için için yanarken, bir yandan 4-Run-

² Yat, Brooklyn’e ait bir aksan çeşididir. Kelimenin asıl özü, birinin ekonomik durumunu sorarken kullanılan “Nerelerdesin?” (“Where y’at?”) şeklindeki soru kalıbından gelmektedir.—*fn*

ner'inin kaportasının üzerinde nehrin akıntısını seyrediyor, bir yandan da Bay Carter'in sınıfının duvarında asılı olan posterini düşünüyordu –posterdeki adam, siyah trençkotunun içinde, bir uçurum kenarında hareketsizce durmuş, fırtınalı denizi izliyordu. Adamın şair olduğunu düşünse de bundan yüzde yüz emin değildi. Tam da bulunduğu noktada kendini kısmen resimdeki adam gibi hissediyordu: zihnini ziyaret eden bu düşünce, alt çenesinde hissettiği yanma hissini biraz hafifletti. Resimle arasındaki tek fark, rüzgâr: o kadar sert esmiyordu, bir de Mississippi daha sessiz ve ağırkanlıydı.

Greg'in yazdığı ve Brandon'ın Stephen'in çantasının üzerine bantladığı kâğıt olayının ardından geçirdikleri bir ay boyunca, Meredith'le Greg aralarında bir kez bile nottan bahsetmediler. İkiisi dün gece, genelde bir süre gözucuyla baktıkları kitabın başından kalkıp birlikte Meredith'in yatağına atladıkları ve Greg'in önce kızın tişörtünü sıyırıp sonra sutyeninin üzerinden göğüs uçlarını ısırdığı, sutyeni hızla çekip göğüs seviyesinin altına indirdikten bir süre sonra da kopçaları açarak devam ettirdiği klasik “ders çalışmalarını” yapmışlardı. O gün, her zamankinden farklı olarak Greg kendi üzerini de çıkartıp olaya daha güzel bir anlam katmıştı.

Sonra Greg yine başlamıştı... “Bebeğim, bebeğim, bebeğim...” Her seferinde bu sözcüğü, inlemelerinin arasından bıkıp usanmadan tekrarlardı. Kız, sonunda dayanamayıp sabırsız bir tonlamayla, çocuktan öç alırcasına o soruyu sormuştu. “Ne var?”

“Ha?” Ağzı hâlâ kızın göğüslerinin üzerinde olan Greg nefes nefeseydi.

“Bebeğim, bebeğim! Ne var?” diye sordu Meredith.

Çocuk çevik bir hareketle yatağın kenarına fırlayıp Meredith'in sandalyesinin üzerinde asılı duran tişörtünü eline

aldı. Tek kolunu giydi. “Mızızlık etmeni gerektirecek bir şey yok. Eğer istemiyorsan söylemen yeterli!”

“Benim ağızımdan mızızlığa dair hiçbir kelime çıkmadı,” diye cevaplarırken başını sertçe yastığa geri koydu.

“Gayet de mızızlanıyordun!”

“Biliyor musun Greg-” Meredith, tamamlamamaya karar verdiği cümlesini alnuna götürdüğü iki eliyle noktaladı. Greg kıza şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla karışık bir bakış fırlattı. Meredith çocuğun beş saniye içinde sinirleneceğinin farkındaydı.

“Her neyse,” diye fısıldadı kız.

“Benim bir çeşit moron falan olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Greg.

Aklını okumuştı işte. Meredith, bir anlığına onun hakkında yanılıyor olabileceğini geçirdi aklından. Greg de belli şeyleri Meredith’in bildiği şekilde biliyor, fakat onları açık olarak ifade edemiyordu. Belki de Greg’le Meredith aynı düşünceleri paylaşıyorlar, fakat onları açıkça ifade etmekten korktukları için ikisi de bundan tam olarak emin olamıyorlardı.

“Tamam, her neyse!” Greg’in nefesi bu sefer öfkeden kesilmişti. “Biliyor musun, sen, liseye başladığımızdan beri, yani, tamamen farklı bir insana dönüştün. Şey gibi, Kate kadar şımarık davranırsan şey olacağını düşünüyor gibisin-”

Meredith, “Ben farklı birine falan dönüşmedim!” diye bağırarak Greg’in sözünü kesip yataktan fırladı. “Tanrım. Sadece annem içeri girmeden git, tamam mı?”

“Meredith, böyle tam bir şıllık gibi davranmanın sana dört yıl sonra balo kraliçesi unvanını getireceğini düşünüyorsan bence unut çünkü-”

“Ne demeye çalışıyorsun sen? Balo kraliçesi mi?” Öfkesi kontrolsüzce artmaya devam ediyordu. İlk başta sutyenini giymek için ayağa kalkmış olsa da artık göğüslerinin açıkta olduğunu umursamıyor gibi bir hali vardı. Greg fark ettiğinden daha derin bir kesik açmış gibiydi. Meredith, içinde bir yerlerde hâlâ, Cannon’a girmeden önce olduğu o kızla ufak bir bağı olduğunu düşünmekten hoşlanırdı. Artık geçmişle bir bağının kalmadığına kendisini ikna eden o kişinin Greg olduğunu düşündükçe sınırdan daha bir deliye dönüyordu.

Karşısındakinin canını acıtmak için tüm gücünü kullanarak, “Ya sen? Sen hâlâ aynı mısın?” diye sordu. “Hiç değişmedin, öyle mi? Tabii ya! Neden bunun için Stephen’ın da fikrini almıyorsun?”

Meredith gözlerini başka tarafa kaçırdı. Aralarına bir sessizlik çöktü. Tekrar Greg’e baktığında, çocuk sınırdan kaskatı kesilmiş görünüyordu. Çocuğun yüzü, tıpkı Meredith’in annesinin, ona haddini aştığını bildirmek istediği zamanlarda takındığı o kızgın, nutku tutulmuş ifadenin aynısına bürünmüştü –biraz fazla ileri gidip canını yakmıştı sanki.

Çocuğun açık ve ani bir hareketle kolunu havaya kaldırdıktan sonra Meredith’in çenesine sert bir yumruk indirmesi, bir saniyesini bile almadı.

Darbeyi aldığı anda dudağının olduğu yerde zıpladığını, sağ gözünün ise yuvasından fırlayacak gibi olduğunu hissetti Meredith. Artık süslü yatak örtüsüyle burun burunaydı.

Greg’den, “Kahretsin!” şeklinde düşük desibelli bir ses yükseldi.

Yüzü yorganına düşmüş bir halde, bir süre savrulduğu yerde yattı. Belki fazla ileri gitmişti. Stephen’ın adı ikisinin de sinirlerine tavan yaptırmıştı.

“B-ben-” Greg kekeliyordu. “Ben...”

“Git,” dedi Meredith.

Çarpan oda kapısının sesini duyduktan sonra düştüğü yerden doğrularak kalktı. Yorganın üzerine bırakmış olduğu sutyenini üzerine geçirdi. Altdudağında beliren ilk morlukları incelemek için yatağının yanındaki aynaya doğru sürünürken tişörtünü üzerine geçirmeye zahmet bile etmedi.

Stephen’ın bahsi geçtiğinde Greg’in kullanabileceği bir düzine iyi savunması vardı. Brandon bunun sağlamasını almıştı. Stephen tam bir ibneydi, kuralları yıkmıştı, şu an içinde yaşadıkları dünyaya ihanet etmişti ve bunu yaparken bir özür bile dilememişti. Peki, Greg neden bunları kanıtlamak için ona vurmak zorundaydı ki?

Stephen’ın çantasına yapıştırdıkları o not yeterli olmamış mıydı?

Bir şeyler biliyorum.

Bu düşünce birdenbire zihninde belirip onu sarstı. Git-tikçe yayılan morluğundan etkilenmiş gibi başını bir tarafa yatırdı. *Bir şeyler biliyorum.* Greg’in yumruğu ona, sözlerinin fark ettiğinden de güçlü olduklarını göstermişti.

Cotton Blossom feribotu, Fly’ın hemen içinden nehri çevrelerken, parlak ışıklarla aydınlanmış güvertesi ve üfle-meli müziği ani bir karmaşaya neden oldu. Kış ürpertisini içinde hissedip irkilmeden önce, izmaritinin dibine kadar yanıp tükendiği Marlboro Light’ını parmaklarının arasındaki sızıyla fark edince, izmariti iki parmağının arasından sinirli bir tıslamayla fırlattı.

Cotton Blossom, titrek ışığıyla birlikte önünden geçip gidiyordu. Feribota odaklanmaya çalıştı. Hâlâ hatırlamak istemediği hatıraların içine doğru çekiliyordu.

Polk’taki altıncı sınıf dönemi başlamadan önceki bir pazar günüydü.

Meredith'in annesi, onu kendisine makarnadan fotoğraf çerçevesi yapmayı öğretmek isteyen Lois Teyze'yle yalnız bırakıp dışarı çıkmıştı. Meredith Brandon'ın annesini aramıştı. Hayır, çocuklar evde değillerdi. Greg'in annesi Bayan Angela'yı aradığında ise telefona çıkan olmamıştı. O da Greg'lerin evine gidip, arka bahçelerindeki sardunya çiçeği saksısının altında gizli tuttıkları yedek ev anahtarını yerinden çekip almıştı. (Stephen'ların yedek anahtarları arka kapılarının oradaki çiçek tarhında bir yerlere gömülüydü; Brandon'ınsa bildiği kadarıyla herhangi bir yedek anahtarı yoktu.) Darby rezidansının yan sokağından aşağı doğru yürürken ailenin minivanının yerinde olmadığını görmüş, büyük ihtimalle Bay Andrew ve Bayan Angela'nın Greg'in küçük kardeşi Alex'i akvaryuma götürmüş olabileceklerini düşünmüştü. Greg, Brandon ve Stephen da onlarla beraber mi gitmişlerdi yoksa? Eğer öyleyse onu neden yanlarına almamışlardı?

Evin içine adım attığında boş odalarda izinsizce dolanmanın verdiği o yürek hoplatan duyguya yenik düşmüştü. Kendisine eşlik eden tek şey, oturma odasındaki piyanonun üzerine özensizce yerleştirilmiş olan Bay Kurbağa'ydı. (Alex, *Söğütlerdeki Rüzgâr*'la kafayı bozmuş durumdaydı.)

Sonra çocukların üst kattan gelen seslerini duydu.

Kafasını kaldırıp yukarı baktığında avizenin tepesine yapılmış olan alçıdan çıkıntıyı gördü. Dinlemeye devam ederken, röntgenciliğin vermiş olduğu heyecan yerini buz gibi bir hisse bıraktı. Duyduğu şey kahkahaya benzemiyordu. Daha çok aceleyle, birbirini ardına gereğinden büyük bir hızla sıralanan bir dizi kıkırdamayı andırıyordu. Sesleri tam seçememişti. Ah içlerinden biri konuşsaydı ya...

Köpek ciyaklamasına benzer bir ses geldi kulağına.

"Tanrı aşkına..."

Bu Greg'in sesiydi. Ama tonunda ters bir şey vardı. Sesi kendi sesi gibi çıkmamıştı.

Ardından diğerlerinin arasından kendini duyurmaya çalışırcasına yüksek perdeden çıkan Brandon'ın kahkahasını duydu. Öfkeyle harmanlanan yaşlar gözpınarlarından akmaya başladı. O yanlarında değilken neye gülüyorlardı ki bu kadar? Bu üçünün onu dışlayıp toplanma sebepleri de neydi?

Meredith, Darby rezidansının arka kapısını arkasından kapattıktan sonra gizlice almış olduğu anahtarı sardunya saksısının içine geri bıraktı. Philip Sokağı'nı hızla koşarak inmeye başladı. Ne kadar hızlı koşarsa, ağlamak o kadar zorlaşıyordu.

Çamurlu nehir, önünden bir dalga daha geçirirken Meredith bir kez daha aynı şeyi düşündü: *Bildiğim şeyler var.*

"Hey!"

Üzerinde oturduğu 4-Runner'ın yaklaşık üç metre ötesinde dikilen kişi Greg'di. Babasının Bronco'su onlardan daha uzakta park halinde bekliyordu.

Kızı gafil avlayıp onu şaşırtmak istemişti. Soğuğa rağmen üzerinde, geniş omuzlarıyla beraber günden güne daha da genişleyen bileklerini açıkta bırakan, kollarını sıvamış halde giydiği idman tişörtü vardı. Saçları terliydi. Greg bu konuşmaya yalnızca, yenilmez olduğunu kanıtlayabileceği o futbol sahasında yaptığı iki buçuk saatlik ağır çalışma sonrası katlanabilirdi.

"Bak, eğer şu an benimle konuşmak istemezsen anlamırım..." dedi Greg.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordu Meredith.

"Kate."

Meredith'in nefesi sıkıca kapattığı dişlerinin arasından ıslık gibi çıktı.

Greg, gittikçe daha da alçalan sesiyle, "Yaptığım şey aptalcaydı..." derken iki elini nereye koyacağını kestiremiyor gibiydi. İki ayağının arasından gördüğü toprak parçasını incelediyordu. Meredith'in, daha önce onu hiç bu kadar kederli, bu denli kendisine muhtaç bir halde gördüğü olmamıştı.

"Aptalca değildi," diye cevapladı bakışlarını tekrar nehre doğru kaydırırken. "Daha... başka bir şeydi."

Greg'in burnundan soluduğunu duydu. Sinirlerini ona bakacak kadar yatıştırabildiğinde Greg'in ağladığını gördü.

Bu olayın birkaç saat sonrasında Meredith'in gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Üzerindeki yorganı tekmeleyip yere fırlattı. Yatağından kalkarak, annesinin genellikle kilitlemediği içki dolabına doğru merdivenleri sessizce indi.

Tam kendine bir bardak Stoli dolduracaktı ki, son anda fikrini değiştirerek şişeyi de bardakla birlikte yukarı çıkarmaya karar verdi.

Meredith neden uyuyamadığını biliyordu. Greg'in ağlamaya başladığı o ânı unutabilecek gibi değildi. Boğazından aşağı yuvarladığı yarım bardak votka boğazını yakarak geçerken oturduğu yerde irkildi. Tenini daha sıcak, ayaklarını daha hafif hissediyordu. Çalışma masasının başına geçip Biyoloji defterinin boş sayfalarının olduğu bölümü açtı. Eğer Greg'in gözyaşlarına dair hatırladıkları, hafızasında bir yerleri bu denli rahatsız ediyorsa, belki de bu duyguyu sistemin-den atmanın bir yolunu bulmalıydı.

Yazdı. Kelimeler çabasızcı döküldüler kaleminden. Ellerinin düşüncelerine yetişemediğini görüp belirli detayları hatırladıkça, daha çok hüsrana uğruyordu -Greg'in kaslı omuzlarının düşüşü, başını eğişi, kendi gözyaşlarına duydu-

ğu sinirle yüzünü buruşturmuştu. Kendini çocuğun arkasında kalan nehri betimlerken buldu. Meredith duraksadı; başının döndüğünü hissediyordu. Biyoloji defteri olarak aldığı spiralli defter, yavaş yavaş kişisel günlüğüne dönüşmekteydi; sabah olduğunda, içki dolabından aşırımı sürdürdüğü diğer Stoli şişeleriyle beraber o da yatağının altındaki yerini alacaktı.

Saat sabah üçe doğru, Meredith üç sayfayı yazılarla doldurmuştu. Dördüncü sayfaya geldiğinde ise, Greg Darby'ye hiçbir zaman vermeyeceği bir mektup yazmaya başladı.

Senin sorumluluğunu istemiyorum. Çünkü bir gün gelecek ve bir şeyler benim geçen gece açtığım o yarayı daha da genişletecek –tıpkı bir kâğıdın üzerinde iki parmağınla açtığın bir deliğin büyütülerek koca sayfayı ikiye ayırabileceği gibi. Ve işte o gün geldiğinde Greg, çuvallayan sen olacaksın. Ve muhtemelen kendi düştüğün çukura bir başkasını da çekmeye çalışacaksın. Ve eğer o kişi ben olmayacaksam, kaslarınla üzerini örtmeye çalıştığın deliliğe diğer insanları da çekmeye çalışacağın bir zaman gelecekse, o gün seni bir saniye dahi düşünmeden, o insanları çekildikleri yerden kurtarmak için elimden ne gelirse yapacağım.

5

Carolyn Traulain'ın sessizce yaşadığı hazzı besleyen şey, Cannon Drama Kulübü'nün sezonun ilk müzikali için planladığı seçmelere, Stephen'ın katılmış olduğu gerçeğiydi. Ona Mikado'daki tenor rolünü vermişti. Tiyatroya ayrılan bütçe komik bir şekilde az olduğundan Carolyn, sahnenin önüne koyduğu üç mikrofonun yardımıyla ayrıntılı müzikalin konser versiyonunu yaptı ve oyuncular geleneksel Japon kıyafetleri yerine üzerlerinde ceket-kravat ve abiyelerle sahneye çıktılar. İlk dört performansla olan katılımın hatırı sayılacak kadar izleyecisi olmasa da, cumartesi gecesini yapılan kapanış performansı büyük bir kalabalık çekti –aileler ve tanıdıklar-dan oluşan seyirci grubu, toplamda üç yüz sandalyelik yerin yirmi sandalyesini doldurmuştu. Ön sıralarda oturan Monica, o geceye kadar oğlunun şarkı söyleyebildiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmişti.

Kate'le Greg'e regl olduğu ve Kate'in ablasının tarihi geçmiş kimliğiyle Fat Harry's'e sızmayı isteyecek kadar kendini iyi hissetmediği yalanını söyledikten sonra Meredith de performansı izleyenler arasındaki yerini arka sıralarda almıştı.

Bay Carter, Carolyn'le girmiş olduğu münakaşa yüzünden eşiyle olan geleneklerini bozarak o haftaki oyunlardan hiçbirine katılmadı.

Monica, performans bitiminde oğluna beyaz güllerden hazırlanan buketi verirken kendini ağlamamak için zor tuttu. Stephen kartı açtığı zaman içinde şu yazıyı gördü: "Seninle gurur duyuyorum, olur da birkaç Michelangelo görmek istersen eğer bu yaz seni Roma'ya götürmek isterim."

Meredith kulise hiç girmedi. Oyuncular selam vermek için yeniden sahneye çağrıldıklarında kimseye çaktırmadan oditoryumu terk etti.

Greg Darby ve Brandon Carbonnet, okuldaki ilk yıllarında Thibodaux Kazanları'na yenilerek eyalet şampiyonluğunu kıl payı kaçıran başarılı bir futbol takımının oyuncu listesine girmeyi başarmışlardı. Koç Stubin, Brandon'ı –en iyi orta çizgi savunmacısını– "bugüne kadar gördüğüm en iyi top tutucu" diye bahsettiği ağabeyi Jordan'la hep kıyaslardı. Meredith, takımı boş olduğu kadar ısrarcı da olan bir adanmışlıkla destekliyordu. Jeff Haugh, bir sonraki sezon için seçilen iki kaptandan biriydi; ailesinin, arkadaşlarının ve koçunun anlam veremedikleri o tiyatro sevdasından vazgeçerek, bu sefer sahada tam konsantrasyonla oynamıştı. Tüm bunlara rağmen seçildiği pozisyonu aslında istemediği için kaptanlık seçimlerinde kendine oy vermemişti.

Okulun danışma görevlisi, ocak ayı gibi, müdürün odasının koridorunda asılı olması gereken Jordan Carbonnet'in resminin yokluğunu sonunda fark edebildi. Müdürse bunun basit bir öğrenci eşek şakası olduğunu düşünüp bu kaybı umursamayarak, sekreterine Carbonnet'lerden biri kayıp fotoğrafla ilgili soru sormak için ararsa, hattı hemen kendisine bağlamasını söyledi. Arayan kimse olmadı.

Meredith Ducote, mart ayı geldiğinde haftada bir, bir Stolichnaya şişesini mideye indirir olmuştı. Bu alışkanlığı öğle yemekleri sonrasında kusmasına yardımcı oluyordu. Trish Ducote kaybolan şişeler yüzünden iki hizmetçi işten kovdu. Meredith'in gizli günlüğü artık yarısına kadar dolmuştu.

Greg artık basketbol oynamak için dışarı çıkmamaya karar verdi. Brandon'ın basketbola devam etmesi, Greg'in kararından çabuk caymasına sebep oldu. Bu iki yeniyetme futbolcunun ortak sinirlerini körüklerken Meredith'e zevk veren şey, topa ataklık ve canlılıkla hâkim olabilecek yeteneğe sahip olamadıkları için, tüm sene boyunca ikisinin de yedek kulübesinden kalkamayışları olmuştu.

Brandon, David Carter'ın birinci sınıf İngilizce dersini D eksiyle geçebildi. David Carter'ın bugüne kadar böyle bir puanla sınıfı geçmesine izin verdiği ilk ve son öğrenciydi. Bu çocuğa bir sene boyunca daha ders verme çilesi, David'in onu sınıfta bırakarak yaşayacağı her türden zevki bastırarak büyüklükte olacağı için, Brandon F almaktan kıl payı kurtulmuştu. Stephen, nefret ettiği için B ile geçmiş olduğu Matematik dersi dışında alt alta sıraladığı A'larla onur listesine girdi. Meredith, Brandon ve Greg'e uyum sağlayarak seneyi üç C ve bir B ile tamamladı. Kate'in vasat notları, birlikte aldıkları üç sınıfta da Meredith'in çalışmalarını kopyalamış olduğu gerçeğinin bariz bir yansımasıydı ki sırf bu yüzden Meredith, girdikleri çoktan seçmeli testlerde soruların çoğunu yanlış işaretleyerek Kate'in hak etmediği A'lardan mahrum kalmasını sağlamıştı. Greg, Brandon'a almış olduğu C'lerle ilgili yalan söylemiş olsa da Meredith, onun aslında derslerini iki adet A ve üç adet B eksiyle tamamladığını öğrendi. Ona bunun nedenini hiç sormadı ama o gece mideye yuvarladığı birkaç bardak votkadan sonra koca bir

günlük yazısını Brandon'a, Greg'in ona nasıl ihanet ettiğini açıkladığı ayrıntılı bir senaryoyla doldurdu.

Mayıs başlarında Stephen, Carolyn Traulain'le ilgili bir takım haberler duydu. Kanseri tekrarlamıştı. Ona bunun ne anlama geldiğini sordu. Kadın çocuğun ağlamasını istemediği için, kendisine yöneltilen sorunun açıklamasını yapmadı.

Carolyn bir şeyler konuşmaya karar verene kadar bir sürelik boş, sessiz dakikaları onun ofisinde beraberce oturarak geçirdiler. Stephen'a Cannon Drama Kulübü'nün profilini genişletmek istediğini söyledi: Kermeslerle bir miktar daha fazla para kazanabilir, düzenli toplantılar planlayabilir, kendilerine bir kurul başkanı seçebilirlerdi –mesela Stephen.

Stephen, kadına sarılmak için yerinden fırladığında, Carolyn lenf bezinde ultrasonla keşfedilen kitleyi Stephen'ın bir anlığına hissedebileceğine inandı.

Aynı gün Carolyn'ın yanından ayrılırken –birinci sınıf olarak geçirdiği son gündü bu– İngilizce koridorunda Jeff Haugh'un yanından onu fark etmeden geçti. Jeff o sırada kendisini görmeyen Stephen'a başıyla selam verip “selam” diye mırıldandı. Stephen yine fark etmedi.

İki sene önce dört çocuğun bisikletlerini Lafayette Mezarlığı'na doğru sürerlerken şarkılar söyledikleri zamana denk gelen, haziran ayının ortalarına doğru bir gün, Stephen ve Monica Roma'ya gitmek için ülkeden ayrıldılar; Brandon, babasının avukatlık şirketinin büyük ortaklarından birine “göt deliği” dediği için, belge takipçiliği yaptığı işinden kovuldu; Greg ve Meredith ise tam anlamıyla seks yapmaya karar verdiler.

Greg, babasının Bronco'sunu City Park'a, çamurlu, minik bir lagunu aydınlatan tek sokak lambasından birkaç adımlık mesafe ileriye park ettikten sonra Meredith'le ilgi-

lenmek için kıza döndü. Başıyla arabanın arka tarafını işaret ederek, “Arka koltuk daha geniş,” dedi. Çocuğun, bekâretini, yedi yaşındaki küçük kardeşi Alex’in Power Ranger’larla bezeli odasının tam yanında bulunan kendi odasında kaybetmeyecek kadar düşünceli oluşuyla gurur duyduğunu biliyordu Meredith. Meredith, Greg’in Alex’i deliler gibi sevdiğini biliyordu; Greg, kardeşine, bacaklarını iki yana ayırıp yüzüstü yatan bedenine tüm ağırlığını vererek kendini hunharca içine doğru ittiği Meredith’ten daha duyarlı yaklaşıyor olmalıydı.

Meredith, tüm omurgası ateşe verilmiş gibi hissetti. Du-dağını ısırdı. Greg kızın bu hareketini uyarılmayla karıştırdı.

Kız, acının daha önce kendisine söylendiği şekilde dinmesini bekledi. Ama dinmedi. Çocuk, kızın göğüslerini bisiklet gidonuna tutunur gibi kavrayıp, üzerine çullandığı vajina, kendi yumruğunun bir parçasıymış gibi elini hareket ettiriyordu. Meredith kendine, Greg işini bitirdikten sonra hayal kırıklığına uğramamayı telkin etti, giysilerini alalecele giyinip arka kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra deri döşemelerin üzerinde cılkı çıkmış bir halde uzanmaya devam edip, nemli yaz gecesi havasının vücudunun üzerinde dolanmasına izin verdi. Cırcırböceklerinin gürültüsü arabaya doldu. O gecedan sonra Meredith, böceklerin vızılusunu her duyduğunda, o sesle, o çıplak, ıslak teşhir duygusu arasında istemsiz bir bağ kuracaktı. Greg kızın kıyafetlerini çıkarmaya zahme etmemiştir bile.

“Acıdı mı?” diye soru Greg, o akşamın daha erken saatlerinde Brandon’la bir marketten yürütmüş oldukları sigaralardan birini, açık araba kapısından bir-iki adım ileride içerken.

Meredith, “Hayır,” diye cevaplayarak yalan söyledi.

Çocuk kıza bakmadan başını salladı. Yere fırlattığı sigarasının külleri havada uçuşurken, “Brandon’lara uğramamız lazım,” dedi.

Brandon’ın ailesi, o yıl Princeton’da ilk yılını tamamlayan ve o yaz eve uğramayıp kendine zaman ayırma düşüncesiyle ailesine gözdağı veren Jordan’ın yanına, New Jersey’e gitmişti —çocuğun eve uğramaması, Elise ve Roger Carbonnet’i karşılarına çıkan ilk uygun uçuşa bilet ayırtmaya kıışkırtmıştı.

Greg ve Meredith eve vardıklarında, Brandon çoktan ailesinin içki dolabından aldığı üç şişe Tanqueray’ın kapağını açıp hazırlamıştı. Elindeki Gatorade şişesini sallarken bakışlarını Meredith’ten, onun arkasında durmakta olan Greg’e doğru kaydırdı. Meredith, boynu kasılıp elleri yumruk şeklini almadan önce yanaklarına vuran o sıcak hava dalgasını hissetti.

Brandon’ın yüzünden hınzır bir gülücük gelip geçti. Biliyordu.

Bir kahkaha attıktan sonra mutfak tezgâhına yaslandı ve sanki iki arkadaşının yaşadıkları cinsel ilişki uzuvlarını daha da uzatmış gibi, karşısında duran iki kişiyi baştan aşağı şöyle bir süzdü. Tezgâhtan Gatorade-cin karışımını alıp Meredith’e uzattı.

“Tebrikler, Mer!” dedi gülerek.

Kız bardağı aldı. Greg, Meredith’in arkasından öne doğru bir adım atınca Brandon kolunu çocuğun boynuna dolayıp, güreşmek ister gibi başını kolunun altına sıkıştırdı. Greg, o sırada Brandon’ın göğsüne zorla bastırılan ağzından, zor duyulan boğuk bir homurtu çıkarttı. Meredith, başını yeşilimsi renkli içkisinden kaldırıp, Brandon’ın bir çocuğun-
kini andıran haylaz sırtıtışına ve dişlerinin arasından kendini gösteren diline baktı. Çocuk, tek yumruğunun boğumlarını Greg’in başına sürüyordu.

Greg, “Dostum! Yeter!” diye bağırdı. Brandon, Greg’i döşemelerin üzerine sermekle tehdit etti.

Brandon, Greg’i boynundan tutup etrafta döndürürken Meredith tüm olan biteni bozmak istemediğinden onları sükûnetle izledi. Çocuk karşı koymaya uğraştıkça Brandon’ın kakhaha desibeli daha da arttı. Basit başlayan boğuşmaları bir süre sonra havada savrulan kollarla sendeleyerek ayakların çılgın dansına dönüşmüştü. Meredith öfke, kıskançlık ve sevincin birbirinin içine bu denli geçmiş haline ilk kez şahit oluyordu. Plastik bardağı ağzına götürdü. İlk yudumun tadının kötü olmasına aldırmadan tüm bardağı kafaya dikip boyun damarlarının yanan boğazını sıkıştırışını hissetti. Brandon nihayet arkadaşını mutfak zeminine serbildi. Greg sırtüstü düşerken, olası darbeleri engellemek için ellerini başına doğru götürdü. Yüzünde zayıf, bozguna uğramış bir gülümseme vardı.

“Seni azgın köpek! Tam bir köpeksin, Darby!” diye şakayla karışık bağırdı Brandon.

Arkasını dönüp Meredith’i okulun ilk günü Greg’le yaptıkları şekilde süzdü.

“Ya ben? Ben farklı mıyım?” diye sordu Meredith, cinin teşvik ettiği cesaretle. Bunu yaparken yüzüne alaycı bir gülümseme kondurabilmeyi başardı.

Tek eliyle tezgâhın kenarına tutunan Greg kendini yerden kaldırdı.

“Sen de aşağı yukarı onunla aynı durumdasın. Tabii eğer çıplak olsaydın belki o zaman--”

“Brandon, adamım! Kapat şu çeneni!” diye inledi Greg nahoş kakhahalarının arasından.

Meredith’le Brandon’ın gözlerinin birbirine kilitlendiğini fark etmemişti. Meredith genelde bu bakışı Greg’e atardı

fakat o, her seferinde şaşkın gözlerle cevap verirdi. Öte yandan Brandon, Meredith'in bakışlarına ıpıtap aynı bakışlarla cevaplamıştı.

Greg mutfağa bitişik olan oturma odasına geçerek, Jordan'ın çıplak taş süslemelerden oluşan gotik bir binanın önünde poz vermiş olduğu fotoğraf karesinin hemen altında bulunan kanepenin üzerine fırlattı kendini.

Jordan kardeşine benziyordu, ama Brandon'ın köşeli yüz hatlarının sertliğini Jordan'a geçirmemesi gerektiğini bilen usta bir heykelin elinden çıkmışçasına, küçük kardeşinin daha mükemmel bir versiyonu gibiydi.

“Onun adına mutlu oldun mu?” diye fısıldadı Meredith, Brandon’a.

Greg televizyonu açıp kanalları değiştirmeye başladı.

Çocuk bekâretini kaybedip en yakın arkadaşıyla güreş tutmuştu –bir gece için yeterli aktivitelerdi bunlar.

“Ya sen, Meredith?” diye sordu Brandon sessizce.

“Rahatladın değil mi?” dedi Meredith.

Brandon'ın koyu renkli kısık gözleri şüpheyile daha da kı-sıldı.

Meredith benden korkuyor, diye düşündü. Burnundan gülercesine çıkardığı homurtulu sesin ardından Greg'in yanına, oturma odasına gitti. O sırada arabanın tekinin etrafa saçtığı kıvılcımlar eşliğinde köprünün bariyerlerini aşarak aşağı doğru uçuşunu dikkatle izlemekte olan Greg'in yanına oturdu. Meredith kendine bir bardak içki daha doldurdu.

“Brandon?” diye seslendi.

“Ne var?” diye bağırdı Brandon.

“Alkolle Gatorade karıştırılmaz. Gatorade'in içinde bulunan elektrolitler alkolün doğrudan kanına karışmasını...”

“Anafikir de bu zaten...”

Sesini alçalttıktan sonra cümlesini yalnızca Greg’in duya-bileceği şekilde tamamladı. “Seni aptal fahişe.”

Bu finale delirmiş gibi gülmeye başlayan Greg, yüzünde-ki haşarı sırıtışla başını mutfağın olduğu tarafa doğru uzattı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Meredith günlüğüne, Greg kendisine o şekilde gülerek baktığında ona söylemek istediklerini yazdı. O kadar sarhoştur ki kalemi kâğıdın üzerinde dik tutabilmesi için kol kaslarını gergin tutması gerekiyordu.

Fısıltılarınızın, benim bildiğimi sandığınız kadarından fazlasını biliyorum. Ve bazen bana da Stephen'a yaptığınız şeyi yapabilirdiniz diye düşünüyorum. Ama bunun yerine ikiniz de beni yanınızda tuttunuz. Bunu yapmayı istemenin sebebi de bu, değil mi Greg? Fiziğimi sevmen falan değil. O unutmak istediğin geçmişle aranda bir bağ olmamı engelleyebilmenin tek yolunun beni becermekten geçtiğini düşünmen. Şimdi daha farklı mıyım? Evet... Ben de öyle düşünüyorum. Bir zamanlar, çok önceleri gibi gelse de aslında o kadar da uzak olmayan o zamanlar, dört çocuktan biriydim. Fakat şimdi, o çocuklardan ikisinin de malıyım.

6

Roma'da geçirdiği ilk günlerinde Stephen'ın mest olmuş gibi bir hali vardı.

Şehrin Barok güzelliğinin, oğlunu gafil avlayıp çocuğun jet lagini neşe dolu bir coşkuya çevirmesini zevkle izledi Monica. Hassler Oteli'nin çatı katı suitini ayırtmıştı. İspanyol Merdivenleri'nin beş kat üstüne konumlandırılmış odalarının dökme cam pencerelerinden göz kırpan Romalı ufuk çizgisi, kartpostalların üzerinde daha inandırıcı duracak bir kusursuzluğa sahipti.

Teras, odanın bütününden daha büyüktü ve valizleri taşıyan çocuk kırık İngilizcesiyle onlara devletin ileri gelenlerinin ara sıra orada ziyafetlere katıldıkları bilgisini vermişti.

Stephen, annesi uykuya daldıktan sonra yatağından kalkıp kayarak açılan teras kapısına doğru sessizce yürüecekti.

Terasın ucuna geldiği zaman bulunduğu güvenli uzaklıktan tüm şehri koklayarak içine çekti. Beş kat aşağıda, ellerinde tuttukları stereo hoparlörle beraber İspanyol Merdivenleri'nin üzerinde toplanmış olan gençlerin hafifçe sallandıkları

yerden yukarılara doğru yükselen Avrupa müziği, Stephen'ın ilgisini çekti.

Bir gruptan diğerinin yanına geçip duran kızlar ve erkekler hiç durmadan yer değiştiriyorlardı. Kahkahaları Hassler'in cephesinde yankılanıyordu. Erkekler, beş kat yükseklikten bile rahatça görülebilecek şekilde kızların oralarını buralarını rahatça elliyorlardı.

Ertesi gün, Vatikan Müzesi'nde dolanan diğer turistlerle birlikte yollarına devam eden Monica ve Stephen, duvar resimleriyle süslü labirentvari koridorlardan geçtiler. Stephen sıkılmaya başlamıştı. Sonra aniden, karşısına etkileyicilikten uzak resimlerle süslendirilmiş yeni bir boş kitaplık çıkartacağını vaat eder gibi duran o tek kapıdan sallanarak geçtiklerinde, üzerinde bugüne kadar resmedilmiş, dünyanın en mükemmel sanat eserlerinden birinin olduğu tavan ve duvarların tam ortasına düştüler. Monica, Sistine Şapeli'nden içeri adımlarını atarlarken, etraflarındaki diğer herkesin sergiledikleri şaşkınlık dolu hareketleri izledi.

Stephen kalabalığın içine doğru yürüdü. Yerde kendine boş bir alan bulduktan sonra sırtüstü yere yatarak, en son üç arkadaşıyla birlikte yaz günbatımlarını izlerken hissettiği bir hayretle Michelangelo'nun tavanını seyretti.

Gözlerini Âdem'in parmağından ayıramadan güvenlik görevlisinin uyarılarına boyun eğip ayağa kalkana kadar, görevliden üç kez ikaz aldı.

O gece Stephen, Monica'yla birlikte İspanyol Merdivenleri'nden indi. Monica dengesini sağlayabilmek için tek kolunu tuhaf bir hareketle öne doğru uzatınca, Stephen da annesinin iyi eğitilmiş biricik oğlu olarak, onun kendisinden rica edeceğinin umduğu şeyi duymayı beklemeden, kendisine uzanan kolu tutup ona destek oldu. Rüzgârlı sokakları beraber keşfeder-

lerken Stephen annesinin elini aniden kendininkinin içinde hissetse de, geri çekmedi. O gecenin kavalyesi oydu –Conlin evinin hayata gözlerini yummamış olan tek erkeği...

Stephen omzunun üzerinden Fontana di Trevi'ye³ bozuk para fırlatırken, çeşmenin yanında gitar çalan öğrencilerin ortasında oturup dimdik kendisine bakan güzel İtalyan çocuğu fark etti. Çocuk, kendisine Stephen'ın şehvete çalan hayranlık olduğunu fark ettiği bir edayla bakıyordu.

Jeff Haugh, *Times-Picayune*'da Carolyn Traulain'in vefat ilanıyla karşılaştı.

O yazı babasının ofis gereçleri şirketinde depocu olarak çalışarak geçirmekteydi; haberi gördüğü sırada ıskartaya atılmış gazete kopyasının yapraklarını ağır ağır çevirmekteydi. Ter içinde kalmış yapış yapış bir halde nakliye sandıklarından oluşan yığının üzerinde otururken, eski drama öğretmeninin koca hayatını ve kendinden geriye kalan birkaç şeyi kısacık bir paragrafa sığdıran yazıya aptal gibi bakakalmıştı. Kadının cenazesine katılamayacağını biliyordu. Kendisine beslediği kötü düşüncelerle yitip gitmiş birine onun ofisinin hemen dışında yaşadıkları yanlış anlaşılmanın telafisini yapmak için biraz geç bir zamandı.

Denetmenin bürosundan almış olduğu makasla vefat ilanını gazeteden kesip çıkardı.

Kupürü ön kapılarındaki dövme demir kapıyla bağlantılı olan posta kutusundan içeri atarken, Stephen'ların evinin kendisininkinden çok daha büyük olduğunu fark etti. İki eliyle birlikte ön kapı parmaklıklarına tutunurken midesinde tuhaf bir yanma hissetti.

³ Aşk Çeşmesi.—*çm*

New York'a uçak bileti ayırmalarından bir gece önce Stephen, Monica'ya babasıyla nasıl tanıştıklarını sordu. Bu soru onu şaşırtmıştı. "Bir tramvay durağında. Bunu sana daha önce de anlatmıştım," dedi kadın düz ses tonuyla.

O sırada Hassler'in çatı restoranında akşam yemeklerini yiyorlardı. Monica'nın, oğlunun içmesine izin verdiği birkaç kadeh kırmızı şarap, dili ve dişlerinin üzerinde hafif bir leke bırakırken, tuhaf bir şekilde aynı zamanda kendisine bir parça merak da katmıştı.

"Onu biliyorum. Yani sormak istediğim ondan sonra ne oldu? Tamam tanıştınız... Ya sonra?"

Tabağında dokunulmadan duran yemeğine ve oğlunun arkasında pırlıl pırlıl parlayan Roma'ya has gökyüzüne baktıktan sonra Monica, Stephen'ın babasıyla ilgili bilgi alabileceği tek kaynak olmanın verdiği ağır sorumluluğun altında ezildiğini hissetti. Ağzından çıkan her kelime, Stephen'ın hafızasının onunla ilgili kısmını şekillendirecekti. Oğlunun göz korkutan beklenti dolu bakışlarını görünce, onun babasına dair daha fazla anısının olmamasının kendisi için daha iyi olabileceğini hissetti.

"O, tramvaya okula gitmek için binmişti. Ben de işe gidiyordum. Bir gün durakta tanıştık. Yani tam olarak tanışma da sayılmaz. O beni gördü, ben de onun bana baktığını. Araç geldiğinde ikimiz de bindik ve bir süre sonra benim oturduğum koltuğun oraya gelip dizimin üzerine bir kâğıt parçası bıraktı. Üzerinde bir şiir yazılıydı. Çok tatlı bir şiir."

Aslında bahsettiği şiir, Monica'yı hem şaşırtıp hem rahatsız etmişti. 1964 yılının o akşamüstünde Jeremy kendisine bakarken, Monica'da yıpranmış deriden okul çantasının içinden sigarasını çıkartmaktaydı. Monica, iyi kızlarla niko-

tin arasındaki bağa bakıldığında hakaret sayılabilecek “Duman Meleği” şeklinde yorumlanmıştı şiirde.

“Ne yazıyordu peki?”

“Kısaca ne kadar güzel olduğum hakkında yazmıştı,” diye arsızca cevapladı Monica yemeğinin ilk lokmasını ağzına götürürken.

Stephen kaşlarını çatı.

“Aşk mektubuydu, Stephen,” dedi kadın.

“Ne tür bir aşk mektubuydu?”

Monica sessizleşti. Jeremy’nin keskin elyazısıyla birlikte asıl yazılanları aklına getirdi:

*Siması cadılarla karıştırılan bir ejderha gibi
Bakan gözleri keskin bıçaktan,
Görebiliyorum içine çektiği dumanın ardından.
Dumanının ardına gizlenmiş bir melekten
Ne tür bir güzellik var dışarı çıkmayı bekleleyen.*

Stephen’ın utançla kendi dizlerine baktığını görünce, Monica aslında zihninden geçen asıl şiiri hafifçe mırıldanıyor olduğunu fark etti. Çocuk konuyu değiştirmeye karar verdi.

. . .

Aynı gece, Stephen’ın uykuya dalışının ardından, annesinin içinde uyandırmış olduğu hatıralar su yüzüne çıkmaya başladı. Monica oğlunun gecenin daha derin bir zamanına doğru esen rüzgârla birlikte ahenkle ilerleyen şehir seslerini bastıran derin ve sakın nefes alış verişlerini dinlerken, Stephen’ınkinin yanında duran çift kişilik yatağının üzerinde uzanıyordu.

Jeremy Conlin, Monica'nın adını aydan aldığını anlattığı kişiler arasında gülmeyen ilk insandı.

Monica 1964 yılının o bunalıcı Haziran öğleden sonrasında, Smith Eczanesi'nin tezgâhının başında neredeyse tamamen süttten oluşan dondurmalarından dağıtarak çalışıyordu. Diğer kızlar etrafta aylak aylak dolaşıyor, uzun saçları ve göbeklerini açıkta bırakan kıyafetleriyle dükkânın kirli döşemelerinin üzerinde Monica'nın imrendiği bir özgürlükle süzülüyorlardı. Jeremy, akşama doğru üç gibi içeri girdi –gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu ve Monica içine girdiği bu panik halinden kurtulup bir miktar zaman öldürebilmek için kendini kirli döşemeleri hırsıyla süpürmeye zorlamıştı. Jeremy oradaki taburelerden birine tünerken, koca dükkânda insan eli değmiş gibi görünen tek yerin tezgâh olduğunu gözlemledi. Derin mavi gözlerinin önüne dökülen sapsarı saçlı Monica Mitchell'in titizliği sayesinde tezgâh adeta parlıyordu.

Jeremy, Monica'nın temizlik bezinin yanına doğru bir kâğıt dolusu şiir daha fırlattı. Kız abartılı bir sinirle tuttuğu bezi yere fırlattı ve ayağının dibindeki kâğıt parçasını açıp yazılanları okumaya başladı.

Monica yeni şiiri tek bir kelimeye dahi dikkat etmeden okuyup bitirdi.

Gözlerini bir şekilde Jeremy'nin dik bakışlarından uzak tutmalıydı. Çocuk bariz bir şekilde kıza işkence ediyordu. Monica onun şu afli Garden District tiplerinden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. O yanık, koyu ten, yadsınmaz bir çekiciliği olan o geniş çehre.

Resmen, sırf bu dünyaya farelerden ve hastalıklardan uzak bir bölgede doğmuş olduğu için kendini kızdan daha yüksekte görüyordu işte.

Jeremy nihayet kısık bir sesle, “Birden çok ölüm görmüş biri gibi görünüyorsun,” diye lafa girebildi. Kız başını şiir-den kaldırdı.

“İnsanların ölümlerine şahit olmuş kişiler” –ses tonu ilgisiz gibiydi– “öyle kolay kolay yüksek seslerden rahatsızlık duymazlar. Dikkatlerini dağıtabilecek çok az şey vardır.”

“Annemi geçen yıl kaybettim.” Monica kendi sesini zar zor duyabildi.

“Üzgünüm.”

“Alkolik biriydi,” dedi Monica tonlamasız sesiyle. “Eğer kastettiğin şey buysa, hastaneye gitmek istemediği için evet, onunkini izledim!”

“Ben–”

“Anlatmak istediğin şey o yatağa her kustuğunda çarşaf-ları benim temizlemek zorunda kalışım mı?!”

Monica’nın sesi üç kat arttı. İçerideki müşterilerden biri, ikisinin olduğu tarafa doğru korkulu bir bakış fırlattı.

“Ben öyle bir şey demek–” diye kekeledi Jeremy.

“Ne bok yiyorsun o zaman burada?” diye tısladı kız.

Jeremy’nin oturduğu taburenin üzerinde aldığı o yenik, kambur duruş, Monica’nın görmeye ihtiyacı olduğu bir şey-di. Kız elini boynuna doğru kaldırdı. Sonraları, Jeremy’nin içinde bir yerleri her delişinde aynı hareketi yapıyor olduğunu fark edecekti.

Çocuk yine sakın bir ses tonuyla “Adın ne senin?” diye sordu.

Monica onu denemeye karar verdi. “Annem bana ayın ismini vermiş,” dedi dümdüz.

Alabileceği her türlü cevaba hazırlıklıydı: Soyağacında barındığını söyleyebileceği deliliğin bir çeşidinden bahsettik-

ten sonra karşılaşılabileceği, yana doğru eğilen bir baş hareketi veya hikâyenin can alıcı noktasındaki repliği bütünüyle duyma şansı olmadığı için asla anlamlandıramadığı koca bir şakadan doğup yaşamaya devam ettiğini anlattığında görebileceği mutlu bir şaşkınlık...

“Ne tür bir ayın?” diye sordu genç adam.

Carolyn Traulain'ın cenazesine katılmalarından üç hafta sonra, Monica, Stephen'a araba aldı. Çocuğun henüz ehliyeti olmasa da içinde araba sürmek için büyüyen ezici bir ihtiyaç vardı. Stephen cenaze töreninde o kadar içten ağladı ki, buğulu gözlerinin ardından etrafına bakabilecek gücü bulduğunda davetlilerden bazılarının Carolyn'ın açık tabutta sergilenen perukla taçlandırılmış bedeninden daha çok kendisiyle ilgilendiklerini fark edince irkilmedi değil.

Üzerine bağlanan kocaman, kırmızı kurdeleyle birlikte Chestnut ve Third caddelerinin birleşimine kadar getirilen Grand Cherokee Jeep, Monica oğlunun evden çıkıp da hiç ummadığı hediyesini görmesini beklerken, bırakıldığı yerde üç saat boyunca öylece durdu.

Stephen arabayı ilk kez, David Carter'la birlikte kahve içmeye gitmek amacıyla evlerine uğradığı zaman gördü. Gözlerini arabadan ayıramadan öğretmeninin aile arabasının yan koltuğuna oturdu. David aralarındaki sessizliği bozmak için Stephen'ın baktığı arabanın kime ait olduğunu sordu. Stephen, yan komşusunun eşine hediye almış olabileceğini düşündüğünü söyledi. Yola baktığında, Andrew Darby'nin Third

Sokağı'ndan yokuş aşağı inmekte olan Bronco'suyla karşılaştı. David arabayı yavaşça çıkarırken o, Grand Cherokee'sinin yanında hafifçe yavaşlayan Bronco'yu izlemeye devam etti. David henüz köşeyi dönmeden, Greg'le Meredith'in parlak kırmızı kurdeleli arabaya bön bön bakıyor olduklarını fark etti.

Stephen, arabanın onun için alındığını o zaman anladı.

David, Stephen'a buzlu kahve ısmarladı. Stephen onun, neredeyse bir yıl önce sınıfça *Sineklerin Tanrısı* kitabını okudukları o malum günün telafisini yapmaya çalıştığını görebiliyordu. Öğretmeni üniversitedeki tiyatro deneyimlerini anlattıkça, Stephen bu kahve buluşmasının daha temel bir amacı olduğunu fark etti: David, ona Carolyn'ın yerine seçilen yeni tiyatro başkanının kendisi olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Stephen, öğretmenin delici bakışlarının ve sürekli kahvesine giden elinin sergilediği gerginliğini izlerken konuşmayı neredeyse hiç dinlemiyordu.

"Carolyn'ın sessiz bir tip olduğunu biliyoruz ki aynı şekilde sessiz bir başkan olduğundan da eminim," dedi David.

Stephen sakince "Mükemmel bir başkandı," diye cevapladı adamı.

"Öyle pek bulaşmak istenebilecek türden biri değildi, öyle değil mi? Demek istediğim bunu sana söylediğimi fakülten kimseye söyleme ama pek öyle ota boka tahammül edebilen biri değildi, öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Stephen, beklemekten bezdiği belli olan bir kadının cappucinosu'nun yolunu gözlerken parmaklarını sabırsızca tezgâhın üzerinde tıklattığını izledi. Bay Carter'ın, öğrencilerinden birinin, diğerinin çantasına o damgayı tüm okulun görebileceği şekilde yapıştırdığı gün kılını bile kıpırdatmamış olduğu için kendisinden özür dileyip dilemeyeceğini gönülsüzce de olsa merak ediyordu.

Onun yerine adam şunları dedi; “Pekâlâ, önümüzdeki yılı dört gözle bekliyorum. Mükemmel bir şekilde geçirmeliyiz. Carolyn de bence şu an yukarıda bir yerlerde bizimle birlikte yeni okul sezonunu iple çekiyor olmalı.”

Adam gülümsedi. Stephen ona sert sert baktı. “Carolyn nerede tam olarak?” diye sordu Stephen.

“Ben bu yaşamın ardından başka birinin bizi beklediğine inanıyorum,” diye geçiştirdi soruyu David Carter.

Stephen başıyla adamın söylediğini belli belirsiz onayladı. “Ben Tanrı’ya inanmıyorum.”

Uzun bir sessizlik daha oldu. David sessizliği sandalyesinden kalkarak bozdu. Stephen onu takip etti. Stephen’ın evine dönüş yolunda neredeyse hiçbir şey konuşmadılar. Köşeyi döndüklerinde Grand Cherokee’nin üzerine tek elini dayamış halde duran Monica’yı gördüler.

“Ben araba süremem ki,” diye mırıldandı Stephen, David’in arabasından inerken.

Yeni drama öğretmenini arabasıyla yanlarından uzaklaşırken Stephen tereddütle arabaya dokundu. Elleri kalçalarının üzerinde duran Monica, yaptığı bu jestin arkasında durarak, “Sana ben öğreteceğim. Bu arabanın içinde,” dedi.

Başıyla arabayı işaret etti.

Stephen annesine biraz ürkmüş gibi bakıyordu.

“Sen bu arabayı hak ediyorsun. Şimdi Stephen, biraz olsun heyecanlanabilmek için kendine izin verecek misin?” diye bağırdı. Oğlunun başını öne eğip ilk bir-iki gözyaşını akıttığını görünce “Ah, kahretsin” diye fısıldadı. Monica tek koluyla oğlunun beline sarılıp çenesini ensesine dayadı. Ona sıkıca sarıldı.

“Peki, peki,” diye fısıldadı. “Ben seni bir Katolik gibi yetiştirmedim. Her şey için kefaret ödemek zorunda değilsin.”

Stephen'in gülücüğü gözyaşlarını delip geçti. Takındığı zorlama bir kararlılıkla, "Çok güzel bir araba bu, anne," derken kadının kollarının arasından sıyrıldı. Annesinin yüzünde o zafer dolu gülümseme belirene kadar cilalı boyasıyla ışık saçan arabanın etrafında ağır hareketlerle ilerleyerek aracı bir kez daha, bu sefer daha yakından inceledi.

Kate Duchamp bir parti vermeye karar vermişti. Anne-siyle babası Akdeniz'de bir gemi turuna katılmış oldukları için dört yatak odalı, havuzlu ve barlı Viktoryan tarzı evlerinin tam yetkisi Kate'in eline geçmişti.

Meredith Ducote, Kate'e hazırlıklar için yardım edecekti. Kate'in sözleriyle Meredith "böyle belirli içkileri falan iyi biliyor"du.

Bir ağustos akşamıydı. Hava yine ağır ve bunaltıcıydı. Kate'in evinin önü, saat sekize doğru ebeveynlerden ödünç alınan arazi araçları ve lüks otomobillerle dolup taşacaktı. Jeff Haugh mekâna Honda Civic'iyile geldi. Cameron Stern—takımda Jeff'e en yakın kişi oydu—onu partiye gitmeye zorlayan kişi olmuştu. Cameron'ın bakış açısına göre futbolcu oldukları için bu partiye katılmaları şart gibi bir şeydi. Fakat Jeff, Cameron'ın asıl amacının hem gidecek araç bulmak hem de son sınıf futbol oyuncularının ayarladığı Cannon'un en genç kızıyla yatma iddiasına katılabilmek olduğunun bilincindeydi. Jeff kendini bu iddiaya zorla katılmaktan kurtarmış olsa da kendisine en azından partiye katılması için çok ısrar edilmişti.

Kate'in umduğundan da fazla kişi geldi partiye. Jeff mut-fakta kendisine bir köşe bularak, Kate'in, Cameron'ın kendisi için hazırladığı üç içimlik Southern Comfort'u midesine indirip Cameron'la birlikte üst kata, ebeveynlerinin yatak odasına doğru merdivenlerde kayboluşundan önce yaşadığı

o zorunlu panik atağı elindeki bira eşliğinde hafif bir gülümsemeyle izledi.

Jeff, gelecek yılın kilit oyuncusunu partide gördüklerinde ona gülümseyen alt sınıfların hayran bakışlarını görmüyormuş gibi yaparak evin içinde dolanmaya devam etti. Gelenlerin çoğu dışarıdaki havuzun etrafında toplanmışlardı; o da, nispeten daha boş olan oturma odasında kendisine boş bir yer bulup saat on haberlerine odaklanmaya çalıştı.

Sonra, Brandon Charbonnet'in arka bahçeden gelen sağır edici sesini duydu.

"O kahrolası ibneye yeni araba alınırken ben babamın rezil Cadillac'ını sürmek zorundayım!"

Greg Darby, "Üzerini de pembe kurdeleyle süslemişler!" diyerek lafa girdi.

"Kendi anneni becerirsen senin de alacağın şey öyle bir şey olur!" diye bağırdı Brandon.

"Eğer eşcinselse kendi annesini nasıl beceriyor?" diye sordu Greg.

"Belki de kadın üzerine yapay penis geçirip oğlunu arkadan beceriyordur!"

Jeff gittikçe yükselen sesler korosuyla, "Bu dediği iğrençti!" şeklinde odanın duvarlarına yayılan bağırtıların tam ortasında oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

Eğer Cameron Stern, Kate Duchamp'ı sadece üç içimlik kadehle yatak odasına götürdüyse kendine eve gitmek için araç da bulabilirdi. Jeff oradan ayrıldı. Brandon, Stephen'in annesinin oğluyla enstest ilişkiye girmesinin taklidini yaparken, bu pandomimin çevredeki gençlerin sarhoş kahkahalarını provoke etmesi, o sırada Kate'in arka bahçesinde çimlerin üzerinde sırtüstü yatmakta olan Meredith'i dumanlı

havasından uyandırdı. Ne olduğunu anlamak için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Birkaç metre ilerideki havuz bölgesi ışıklarla aydınlatılmıştı. Brandon'la Greg'in sahnesi bitmişti. Amigo arkadaşlarından bir tanesi şezlonglardan birinin üzerinde durmuş, gelecek hafta ikinci senelerine başlayacaklarını, ondan sonraki sene üçüncü sınıf olup son seneden sonra bir daha asla birlikte olamayacaklarını çevresindekilere samimi bir dille anlatıyordu. Şimdiyse her şey sona ermeden önce bu ânın tadını çıkarmaları gerektiğinden bahsediyordu. Tam o sırada bir anda gözyaşlarına boğulan kız arkadaşları tarafından şefkatle kucaklandı.

Meredith, Brandon ve Greg'in ortadan kaybolmuş olduklarını fark etti.

Jackson ve St. Charles kavşağının oradayken Jeff Haugh'in yolu Brandon'ın babasının "rezil Cadillac" ı tarafından kesildi. Jeff, Cadillac'ın direkt Jackson'a döndüğünü fark etmeden önce sertçe frenlere asılarak kıl payı kurtulduğu kazaya küfretti. Tam önünden köşeyi dönmekte olan aracın içindeki iki genci tanımıştı. Aynı zamanda onların tam olarak nereye gidiyor olduklarını da anladı.

Jeff bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadan direksiyona sımsıkı yapışmış halde orada öylece durdu. Arkasında bekleyen araba kesik kornalarla kendisine uyarı veriyordu. Jeff ağzının kendi kendine bir şey söyleyecekmiş gibi açıldığını fark ettikten sonra aralanan dudaklarını sımsıkı mühürleyip frenin üzerindeki ayağını çekti ve kazasız belasız evine varabilmek için kavşaktan dümdüz yoluna devam etti.

Aynı gecenin daha erken saatlerinde Monica, ehliyetsiz olan oğlunun yeni arabasıyla biraz dolanmasına izin vermişti. Stephen saatte kırk kilometre hızın üzerine çıkmadan, annesini Garden District'in dolambaçlı sokaklarında gezintiye

çıkarmıştı. Araba konusundaki hevesini, kırmızı ışıklı panel ekranın üzerindeki ölçüler ve AC ile gitmenin arabanın benzin deposunu daha hızlı boşaltıp boşaltmayacağı ile ilgili sorular sorarak göstermişti. Monica kendisine yöneltilen her soruyu, sesinden dahi anlaşılabilircek hafif bir gülümsemeyle cevaplamıştı. Oğlunun bu çocuksu merakıyla erkeksi direksiyon kabiliyetinin aynı anda ilerlediğini gören Monica, arabanın asıl amacına hizmet ettiğine karar vermişti.

Şimdi Stephen üst kattaki odasındaydı, Monica ise o sırada kreşendosuna yaklaşmakta olan Mahler'in *Diriliş Senfonisi* isimli ikinci senfonisini dinlemekteydi. Kırılan cam sesleri, birkaç yaylının oluşturduğu melodi yüzünden ilk başta duyulmadı. Fakat Monica ikinci postayı duymayı başardı.

Dizlerinin üzerine yayılmış ciltli Sidney Sheldon baskısıyla beraber favori okuma sandalyesinin üzerine çakılıp kalmıştı.

Oğlunun yeni arabasının alarmlı olmadığını hatırladığında senfoni neredeyse bitmek üzereydi.

Merdivende Stephen'ın ayak seslerini duydu.

Monica sandalyesinden kalkınca dizlerinin üzerindeki kitap yere kapaklandı. Stephen'ın arkasından, çarpan ön kapının sesini duydu.

Kapının buzlu camlarının ardından, arabanın siyah silüetinin önünde duran oğlunun ince uzun gölgesini görebiliyordu. Kadın kapıyı açarken elleri öyle çok terlemişti ki, kapı kolunun üzerinde ıslak bir iz kaldı.

Bir şeyler yanlış görünüyordu ama ilk bakışta ne olduğunu algılayamadı. Sonra yavaşça, sanki arabanın tekerlekleriyle dingili aracın ağırlığını eşit bir şekilde dağıtıp taşıyamamışçasına çökük duran gövdeyi fark etti.

Tam olarak ne olduğunu anlamak için basamaklardan aşağı indi.

Şoför koltuğunun yanında duran tekerler tekrar tekrar oyulmuştu. Jantın etrafında erimiş birer lastik yığını andırıyorlardı. Yolcu koltuğu hizasından aşağı inen belirgin beyaz çizik, dengesiz bir hareketle camın olduğu bölgeye yay çizerek döndüğü kısma kadar dümdüz ilerlemişti. Ön yolcu koltuğunun camı tamamen kırılmıştı; kabartılı deri koltuğun üzerine dökülen parçalar minik elmas taşlar gibi parlıyorlardı. Ön camın üzerine spreyci boyayla tersten yazılmış olan yazıyı Stephen'ın omzunun üzerinden o tarafa baktığı zaman fark etti Monica. Ne yazdığını anlaması bir dakikasını almıştı: PENİS EMİCİ.

Monica, oğlunun bulunduğu kaldırıma yaklaştığında, çocuk olduğu yerde sinirle sıçrayıp kendini yere attı. Monica, inleyerek ağlayan oğluna sıkıca sarıldı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Dört-beş dakika boyunca Stephen'a sıkıca sarılarak olduğu yerde durdu; her bir hıçkırıkla kendi kalbinin yerinden çıkacakmış gibi oynadığını hissediyordu. Stephen, nefes alabilecek gücü topladığında, "Elinden hiçbir şey gelmez, anne. Elinden hiçbir şey gelmez," diyebilirdi.

Kadın, oğlunun eve kadar gitmesine yardım etti. "Elin-den hiçbir şey gelmez," diye sayıklamaya devam ediyordu çocuk. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bir şey yapmaya kalkışma anne, tamam mı?"

Oğluna yalan söyledikten sonra ona bir içimlik Chambord Royale verip çocuğu yatağına yatırdı.

Olaydan üç saat sonra, Stephen çoktan uykuya dalmışken çekici kamyonu geldi.

Monica adamın eline üç yirmilik sıkıştırdı. Adam eğilip aracın altını kontrol etti. Bıçak yardımıyla ön tekerleklerin içleri dışlarına çıkartılmıştı– “Büyük bir bıçakla!” diye ekledi adam profesyonel bir yaklaşımla. Beyaz çizgiler, sertçe bastırılan bir anahtarla yapılmışlardı. Adam ayaklarının üzerinde doğrulurken, Monica ona birkaç özel isteği olduğunu belirtti.

Adam sabaha karşı iki buçukta, Philip Caddesi’ndeki Charbonnet rezidansının önüne arabayı bıraktı. Monica, Elise Charbonnet’in güçlü gün ışığı altında arabayı fark edeceğinden emindi.

8

Ertesi sabah Meredith, önceki gecedan kalan Southern Comfort etkisiyle zonklayan başıyla yatağının altındaki not defterini çıkartıp üzerine, “Araban için üzgünüm,” yazdı ve yazdığı gibi kâğıdı yırtıp buruşturarak doğrudan çöp kutusunun içine fırlattı.

Monica üç saatlik uykunun ardından sabah saat sekizde yataktan kalktı. Oğlunun odasının kapısını araladığında, çocuğun hâlâ yorganın altında kıvrılmış yatıyor olduğunu gördü. Tüm gece ona rahatsızlık veren anıyı kendisine saklayacaktı.

Jeremy’nin çalışma odasına çıktı. Kapı boşluğunun üzerindeki duvarda, Jeremy’nin elyazısıyla Thomas Mann’ın *İçerideki Ölüm* kitabının en favori alıntısı yazıyordu: “Tutku da tıpkı suç gibi, günlük hayatın kesin düzenine ve düz seyrine iyi uyum sağlayamaz; toplumsal dokudaki her gevşemeyi, dünyayı ziyaret eden her türlü karmaşa ve belayı hoş karşılar ve bahsi geçen düzensizliğin içinde kendi yararına kullanabileceği şeylerin anlaşılmasız umudunu görür.”

Jeremy ve Monica, ebeveynlerinin ölümünün yaratmış olduğu düzensizlikte kendilerine bariz bir avantaj sağlamışlardı. 89

Jeremy Conlin, 1964 yılının Temmuz ayında Monica'yla birlikte ettikleri yemini bozmaya karar verdi –sözde, birbirlerinin evini asla görmeyeceklerdi. Jeremy'nin ailesi, Gulf Coast'a yaptıkları yıllık seyahat için yola çıkıyordu. Jeremy, Monica'ya onlara uğrayıp uğrayamayacağını sordu.

O âna kadar flörtleri, St. Charles Bulvarı'ndaki tramvay yolunun dışına hiç çıkmamıştı. Her akşamüstü saat altıda St. Charles'tan Canal Caddesi'ne doğru inen tramvayda buluşur, oradan da aynı yolu birlikte geri dönerlerdi. Meşe dallarının arasından sızan kızıl güneş ışığı, pencereye yaslanan Monica'nın sarı saçlarının üzerinde ısıltıyla dalgalanırdı. Jeremy, deri ciltli not defterinin üzerine yeni şiirler yazardı.

Bazı zamanlar Audubon Park'ta tramvaydan inerlerdi. Parkın derinliklerine doğru ilerlerlerken, meşe ağaçlarının arasında saklambaç oynayan çocukların ve bisiklet yolunun oradayken kulağına çalınan kahkahaların ona kendininkinden daha mutlu geldiği diğer çiftlerin yanlarından geçerlerdi. Bir gece, flörtlerinin yarım ayı daha yeni dolmuşken karanlığa yakalandılar ve içinde bulundukları park bir anda gölgeler ormanına dönüştü. Monica, sıkıca Jeremy'nin elini tutup içine düşen korkuyu uzaklaştırmak için konuşmaya başladı.

“Bence yazmak konuşmaktan daha kolay olduğu için yazıyorsun,” dedi.

Jeremy, dünyanın geri kalanının kendi kadar düşünüp acı çekmediğini düşünen birinin tutumuyla, “Yanılıyorsun,” diye cevapladı kadını.

“Yazmak konuşmaktan daha iyi. Sözcüklerin arasında, kendine girmek için izin vermediğin boşluklar var. Belki de kalemimden çıkan her şeyin seninle ilgili olmasıyla ilgilidir bu. Kelimelerin melodisini duymuyorsun çünkü sürekli sana boş bulunduğum bir anda ‘aptal İrlandalı kız’ dememi veya

annen senin ismini geri zekâlı bir çocuğun aya yakarırken çıkardığı sestten esinlenerek koydu diye gülmemi bekleyip duruyorsun.”

Monica, Jeremy’nin elini parmaklarının arasında sıcak bir tabak tutuyormuş gibi fırlattı. Çocuk, sık meşe ağacı dallarının arasından görünen geceye doğru bakıp derin, hüznü gece havasını ciğerlerine çekmeden önce birkaç adım daha yürüdü.

“Eğer aptal olduğumu düşünüyorsan neden bana lanet şiirlerini gösterip duruyorsun?”

Monica geriye doğru bir-iki adım attı.

“Çünkü aptal değilsin. Sadece gereğinden fazla korkuyorsun,” dedi Jeremy.

Monica annesinin kusmuğunu temizlemekten korkmamıştı. Annesinin yatak odasındaki fareleri dışarı kovalarken korkmamıştı. Jeremy Conlin ise onu bir tutam kâğıttan korkmakla suçluyordu.

“Sana, gerçekleri yazmaya uğraşıyorum,” dedi alacakaranlıkta neredeyse hiç görünmeyen gözleriyle kıza dimdik bakarak. “Gerçeklerden hoşlanmıyorsan veya beni bunlar için suçluyorsan pekâlâ, belki de o zaman gerçekten biraz aptalsındır!”

Aralarındaki sessizlik cırcırböceği sesleriyle ve o sırada Mississippi’den geçmekte olan bir gemi düdüğüyle kesildi.

“Seninle sevişmek istiyorum!” diyerek, en sonunda karanlığın içine itirafını bırakabildi genç adam.

Gülmekten iki büklüm olacak kadar şiddetli kahkahalara boğulup sanki kendini o şekilde tutabilirmiş gibi iki elini birden dudaklarına doğru götürdü genç kız.

“Gülüyor musun?”

Monica soluklarının arasından, “Evet,” cevabını verdi.
“Neden?”

“Çünkü küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun!” dedi önüne düşen saç tutamlarını eliyle geriye atarken.

“İnsanlar birbirlerini öyle ya da böyle isterler,” dedi Jeremy ağır ve otoriter bir tonlamayla. “Ve bir şeylerin tek yolu—”

Durdu. Kız, Jeremy’nin gölgesinin kendini bu düşünceden söküp atmak istermiş gibi sallandığını gördü.

“Her gün, her saat sadece seninle ilgili yazıyorum. Sen uyurken bile. Yazdığım her satırla senden bir şeyler alıp götürüyorum. Karşılığında benim de sana verecek bir şeylerim olduğundan emin olmadığım takdirde bu dediklerimi artık yapmayacağım.”

Samuel ve Amelia Conlin, her temmuzda New Orleans’ın dışına çıkarlar, Biloxi, Mississippi’de akşam yemeklerini yedikten sonra Point Clear, Alabama’daki Grand Otel’e yerleşirlerdi. Jeremy bu sene onlarla gelmeyeceğini söylediğinde ikisi de ne üzülmüş ne de şaşırılmışlardı.

Jesuit Lisesi’nden mezun olduğu o tarihten bu yana oğullarına bitkin bir huzursuzluk musallat olmuştu. Buna rağmen ikisi de her şeyin daha da kötü olabileceği ihtimalini düşünüp şükrediyorlardı; sonuçta oğullarının odasından yayılan esrar kokuları yoktu ve Beatles dinlemek yerine klasik müziği —özellikle Mahler’i— dinlemeyi tercih ediyordu. Magazine Sokağı’nın sakıncalı kısmından gelme bir kızla evin her odasında ilişkiye girmeyi planlıyor olduğundan haberleri yoktu tabii.

Monica, Conlin rezidansına ilk adım attığı zaman onu en çok şaşırtan şey, avizeden yayılan ışığın ilk bakışta cam denizi gibi görünen şeyin üzerinde parıladaması olmuştu —boy

boy ayna ve kristallere yuva olan bol sayıda camdan etajer, iki giriş kapısı ve banyo aynası dışında Constance Sokağı'ndaki fakirhanelerinde tek bir cam parçasının dahi olmayışını fark etmeye zorlamıştı onu. Kız, ön tarafta bulunan oturma odasının perdelerini ufak bir şaşkınlık çılgılığıyla karşılayınca Jeremy bu tepkisini şöyle cevapladı:

“Tüm o kumaşlardan yeni bir pencere yapılırsa daha iyi bir amaca hizmet ederdi!”

Monica gülerken Jeremy hareket etmeden kapı eşiğinde bekledi. Monica'ya bakışları yumuşadı. Çocuğun bakışlarını yakaladığında onun, şimdi içinde kendisi de olunca, evdeyken dışarıda olduğundan daha rahat hissettirdiğini gördü.

Bir defasında Monica, on altı yaşını geçirdiği yılın boğucu bir ağustos gecesini uyanıp o sırada yatağının başucunda yarı kötürüm bedeniyle dikilmekte olan Willie Rizzo'yla burun buruna gelmişti. Çılgılığı basıp çocuğa bir tane geçirince de Willie birkaç adım boyunca sakat ayağının üzerinde geriye doğru sendeleyerek dengede durmaya uğraşmış, sonra içler acısı bir nefes kesilmesiyle yere kapaklanmıştı. Bunu gören Monica'nın öfkesi acımaya dönüşmüştü; çıplak vücudunun ufak bir kısmı bile Willie'nin rüyalarında dahi göremeyeceği bir hediye idi onun için. Geceliğinin içinde Willie'ye evin ön kapısının dışına kadar eşlik etmeden önce, tuhaf bir sırtın sahibiymişçesine üç dakika boyunca çıplak bedenini çocuğa sergileyerek kendisine bakmasına izin vermişti.

İşte o geceye kadar sekse en yakın olduğu an bu olay olmuştu ve Jeremy Conlin'in altında, yatağa çivilenmenin de bundan pek farkı olmayacağını düşünüyordu. Korku ve merakın gölgelendireceği tüm o acı... Fakat Jeremy içindeyken hissettiği o yanma, yerini bacaklarından akan sıcak bir suyun akışına bıraktı. Çenesini hafifçe süpüren, göğüs kafesine tatlı

bir ürperti gönderen o siyah saçlar sayesinde Monica kendi teninin her bir santimetresinin farkına varmayı öğrendi. Jeremy Conlin'in sert ve adanmış hareketlerinde onun tüm ağırlığını hissedebiliyordu —çocuğun tüm tutkusu, düşüncelere dalmaları ve şiiresselliğine rağmen en sonunda tüm kasları tek bir amaca doğru hareket etmeye karar verebilmişti.

Monica'nın, Jeremy'nin çıplak göğsünde uyuduğu o gece Samuel Conlin'in Buick'i, arka tekerleklerinden birini kaybetti. Arabanın arka lastiği öyle inanılmaz bir hızla araçtan ayrıldı ki Conlin'in aracının arkasında ilerleyen bir başka sürücü, lastiği sisli otoyolda deli gibi koşturan bir hayvan zannetti. Buick markalı araç bariyerlerden aşağı yuvarlanınca ön camı yeşil su dalgasıyla tokatlandı. Samuel ve Amelia Conlin, o gece Pontchartrain Gölü'nün dibini boyladılar.

Cevap basitti. Monica'nın acilen Jeremy Conlin'le evlenmesi gerekiyordu.

Jeremy'nin hiç aklından çıkmayan Monica'lı Paris kafeleri hayallerine bir malikâne, on yıllarca kendine yetecek bir miras ve bu mirasa tek başına konduğu takdirde başını ağrıatacak bir aile kuralı da dahildi.

Monica'yla evlenerek bir eş ve hayatta kalan Conlin'lerden gelen bir sığınak kazandı. Hakeza Magazine Sokağı'nın uygunsuz tarafından kız almak, ebeveynlerinden kalan köklü paraya yapılacak ideal bir başkaldırı olacaktı. Jeremy, anne babasının ölüm haberini duymasının üzerinden daha bir saat geçmemişken Monica'ya evlilik teklifinde bulundu. Çaresizliğine sınır komşusu olan güç ve kararlılık dolu bir yaklaşımla tek dizinin üzerine çöktü.

Jeremy'nin kendisine duymakta olduğu arzu o denli bariz, yoğun ve yeni bir şeydi ki Monica bu teklife hayır demeyi aklından bile geçiremedi.

Stephen çalışma odasına kapıyı tıklatmadan girdi. Monica ufak çaplı bir çığlık attı. Çocuk biri ona vurmuşçasına ani bir irkilmeye kapı eşiğinde geriledi.

“Uyanmışsın,” dedi kadın aptalca.

Stephen başını salladı. “Üzgünüm,” dedi.

“Ne için üzgünsün?” diye sordu Monica.

Cevabı ikisi de biliyordu. Stephen’ın babasının çalışma odasına girmemesi gerektiği aralarında konuşulmamış bir kuraldı, özellikle de Monica içerideyken.

Monica oturduğu sandalyeden bir ok gibi fırlayıp etrafına sanki orası hayatında ilk kez görüyor olduğu yabancı bir bölgeymişçesine baktıktan sonra, “Hadi öğle yemeğine gidelim,” dedi oğluna.

Oğlu da, “Tamam,” dedikten sonra kapı eşiğinin ardından kayboldu.

Monica, Stephen’ın alt kattaki banyosundaki borulardan akan suyun sesini duyduğunda tuhaf bir suçluluk duygusu hissetti. Oğluna, yeni arabasının Elise Charbonnet’in evinin önüne atılmış bir halde beklediğini söyleyemeyeceğinin farkındaydı –bunun tek nedeni Brandon Charbonnet’in saldırganlardan biri olduğunu biliyor oluşu değildi; aynı zamanda henüz daha ikisinin de aldıkları yaralar yüzünden tüm gece gözlerine uyku girmeyeceği evlatları yokken, yani bundan yıllar önce, Elise Charbonnet’le aralarında bir şeyler geçmiş olmasının da bu hareketinde payı vardı.

Jeff Haugh soyunma odasının kapısının hemen dışında duran buz gibi taş bankın üzerindeki yerini almıştı. Yanına çalışıyor numarası yapmak için hiç kitap almamıştı (ki o işi o sırada yan masada oturup Cannon'ın en son dedikodusunu tartışan Julie Moledoux ve Kelly Stockton çok da güzel hallediyorlardı). Zihnini gerginlik ve beklenti rüzgârlarıyla doldurmaya çalışan Jeff, yapması gereken tüm işleri göz ardı etmişti. Yarın sabah kendisini bekleyen bir matematik sınavı vardı. Sezonun ilk eleme maçı cuma günüydü ama o, on yıldan fazladır yenemedikleri Thibodaux Kazanları'na karşı ortaya koyacakları stratejiyi bahçenin az ilerisinde aralarında tartışmakta olan Cameron ve diğerlerine katılmayı geri çevirmişti. Bu bahsi geçen zorunluluklar, o soyunma odası kapısının açılmasını beklerken onun yanında beyaz gürültü kalıyordu.

“Burada üşümüyor musun Jeff?” diye sordu Julie. Son on beş dakikasını rügan derinin 50’lerde kalıp kalmadığı hakkında Kelly’nin fikrini alarak harcamış olduğu gerçeğini temize çıkarmak amacıyla kapağını açık tuttuğu ileri seviye Biyoloji kitabı dizlerinin üzerinde duruyordu. Bu sözlerinin aksine, Julie’nin

gözlerinin tamamen bambaşka bir şey söylediğinin bilincindeydi. –“İki yıldır seni, arabanın ön koltuğunda kendinden geçirebilme şansını yakalamak için uğraşıyorum ve neden hâlâ beni bir kere olsun gezintiye çıkarmadığını merak ediyorum.”

“Yok iyiyim,” dedi Jeff yüzüne kondurduğu zoraki gülümsemesiyle.

Julie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Yaratılışında yedi yirmi dört gülümseme olan bir tipti zaten.

“Cuma günü için heyecanlı mısın?” diye sordu Kelly.

Tüm Cannon’ı sınavlardan kurtaran eleme maçını tekrardan hatırlayana kadar az kalsın cuma günü ne olduğunu soracaktı Jeff. Başıyla, kızın sorusunu onaylayıp derin bir nefes çekti içine. Hafif bir titreme sardı tüm vücudunu. Julie kaşlarını çatı. “Mide sorunu” olarak adlandırdığı şeyin ilk uyarı kıvılcımları göğsündeki alevlenmeyle kendini göstermişti.

“Tanrım, Jeff...” dedi Julie.

“Eğer hasta olursan tüm takım hapı yutar. İnat etmeyip içeri gir işte,” dedi Kelly.

“Sanırım gideceğim,” diyerek onu cevapladı Jeff. Oturduğu banktan kalkıp ana bahçeyi adımlayarak Cameron’ın yanından geçip ona bir beşlik çaktı. Merdivenleri çıkarken İngilizce koridorunun kapısı arkasından çarpınca, bakmak için geriye döndü. Stephen Conlin soyunma odasından yeni çıkıyordu. Kahretsin.

Ondan üç gün sonra, zorlu bir idman sonrası ek binaya ait tek kapının dışında rölantide bekleyen arabasının içinde oturuyordu. Fakülte otopark alanı bir saat önce tamamen boşalmıştı. Midesi hazırlık maçının ortasında tam iki kez kötü sinyaller vermişti. Fakat bundan da kötüsü, Brandon Charbonnet, soyunma odasında ağzını bir kez daha açmıştı ve konuştuğu tek konu Stephen Conlin’di.

Jeff'e bir şeyler oluyordu. Tıpkı Stephen Conlin'in İngilizce koridorunda sırt çantasına asılı "İBNE" yazısıyla birlikte ilerlerken gördüğünde hissetmiş olduğu o berbat hissin tekrarı gibi vücudunda beliren bu asidik uyarı, ilk başlarda göbek bölgesinin tam üstüne ufak dokunuşlarla vurmaya başlamıştı. Şimdi ise, bahsi geçen olaydan koca bir yıl sonra her asidik yanmada koca bir şişe votkayı midесinden aşağı boşaltmış gibi geniş çaplı bir rahatsızlık hissediyordu.

Eskiden idmanlardan sonra kurt gibi aç hissederci. Her birini arkasından atlı kovalarcasına mideye indirdiği dört Quarter Pounder'ı hiç zorlanmadan yiyebilirdi. Şimdi ise boğazından aşağı tek bir lokma yuvarlamaya korkar olmuştu. Yemek yemek tüm bedenine yayılacak bir isyan başlatılabiliyordu gibi hissediyordu.

Dakikalar önce soyunma odasındaiken Brandon, sanki daha önce söyledikleri yetmezmişçesine üç ay önce Stephen Conlin'in arabasını parçalayan kişinin kendisi olduğunu açıklamıştı. Bu fiyakalı açıklaması, genelde Brandon'ın hâkim olduğu soyunma odası kaosu içerisinde fazla yankı uyandırmadı. –Dediklerini dinleyenler, Jeff'in umduğundan daha az tepki verdiler. Sebebi, Brandon'ın takım arkadaşlarının tiyatro oyunlarında rol alan sıksa çocuğa bir anda sempati duymaya karar verişleri değildi. Daha çok, artık Brandon'la Greg'in dırdırından bıkmışlardı. Jeff, eğer Brandon'la Greg birilerini güldürmek istiyorlarsa daha etkileyici bir hedef seçmeleri gerektiğini düşündü –mesela takımın aşağılamaya değer bulacağı biri.

O öğleden sonra Brandon, monoloğunu, "Anneciğinin onu okuldan almak zorunda kalması ne kadar kötü!" şeklinde tamamlarken odaya kısa süreli bir sessizlik yayıldı. Jeff soyunma odası kapısını çarptıktan sonra herkesin bağırarak konuşup havluları oraya buraya çarptığı klasik kargaşa haline geri dönmüştü.

Jeff arabasına giderken, toplu halde şarkı söylendiğini duyunca içlerinden birinin Stephen olup olmadığını merak ettiği için durup nakliye kapısına tek kulağını dayamış, ama aralarından tanıdık bir ses seçememişti. Honda'sının far ışıkları tiyatro binasının arka duvarına vurur halde park yerine park etmişti.

Gökyüzü, kış karanlığına boyanmış haldeydi. Kollarını midesine bastırır halde oturduğu yerde kamburlaştı. Bekledi...

Bir araba kornası duyduğunda ilk bir-iki saniye sesin, göğsüyle bastırıldığı kendi kornasından geldiğini fark edemedi. Başını kaldırdığında, Honda'sının far ışıklarının gözünü aldığı Stephen Conlin'le göz göze geldi. Stephen gözlerini kısmıştı. Olası bir kavgaya hazırmışçasına, far ışıklarının yüzüne vurduğu tarafa bakmaya duraksamadan devam etti.

“Seni bırakmamı ister misin?” diye sordu Jeff.

Tüm camlar kapalıydı. Açtığı kapıdan başını dışarı doğru uzatıp aynı soruyu tekrarlamadan önce yaptığı şeye içinden küfretti. “Seni bırakmamı ister misin?”

Stephen bir şey söylemedi.

“Arabana olanları duydum,” diye devam etti Jeff.

Şoför koltuğunda arabayı kullanan Greg kendisine maçı bahsederken, Meredith ön camdan dümdüz ileri bakıyordu. Bay Darby'nin Bronco'sunun yolcu koltuğu kabartılı deriyle kaplanmış bir hapisane hücresi gibi hissettiriyordu. Silecekler cılız yağmur damlalarının üzerinde tiz bir ses çıkartıyordu. Greg'e göre sezona oyun kurucu olarak başlamaması için hiçbir sebep yoktu. Jeff Haugh ondan daha iyi falan değildi, tek artısı son sınıf olmasıydı.

İçinde bulunduğu sıkıntı hali Meredith'in sözleriyle bölündü.

"Stephen'ın arabasına zarar vermemeliydin," dedi Meredith. Greg onu yumruklamadan önce geçen o kısacık sessizlikte Meredith, sanki Bronco'nun içinin Greg'in yumruğunun havada hızla süzülmesini bekliyormuş gibi bedenini çevreleyen havanın nasıl yer değiştirerek alacağı darbeye zemin hazırladığını hissetti. Yanağının yumuşak kısmına, tam da azıdişlerinin hizasına çarpan el boğumları tek darbeye içerideki kanı dışarı çıkarttı. Cama çarpan alnını yüzünün geri kalanı da takip etti ve kendi karnın verdiği o garip, sıcak hissin, alnının dayalı olduğu soğuk camla oluşturduğu absürd tezatlığı yaşadı.

Gözlerini açtı.

Stephen ona bakıyordu.

Gözleri birbirini yakaladığında halüsinasyon görüyor olduğunu düşündü. Sonra Greg gaz pedalını aniden kökleyince, Stephen'ın araba camıyla çevrelenen yüzü bir anda görüntüden kayboldu.

Greg, "Siktir git Meredith!" diye böğürdü.

"Beni eve götür," dedi kız sakince.

"Ben, lanet olsun! Meredith, Tanrım!" Greg kendini kaybetmesine ramak kalmış gibi davranıyordu.

"Greg, beni eve götürmezsen hemen burada aşağı atlıyorum!" diye tslarken, dişlerinin üzerine bulaşan kanı Greg'in görebileceği genişlikte dudaklarını araladı.

Jeff, Stephen'ın nefesi kesilir gibi tuhaf bir ses çıkardığını duydu. Kırmızı ışıktaki onlarla birlikte bekleyen Bronco, kalabileceği en yüksek hızla kalkıp kavşağın ilerisinde kaybolurken, dönüp yolcu koltuğunda oturan Stephen'a baktı. St.

Charles Bulvarı, meşe ağaçlarının, sokak ışıklarının çoğunluğunu yutarak tepede oluşturdukları dallı yapraklı tünelin altında dümdüz uzanıyordu. Gözlerini Stephen'ın üzerinden bu denli çabuk çekmiş olmanın verdiği bir tür suçluluk spazmı hissetti.

Stephen az önce kirli bir sırrını açıklamış ve yeniden konuşmaya tereddüt eden biri gibi davranıyordu.

“Ne oyununa hazırlanıyorsunuz şimdi?” diye sordu Jeff.

Stephen girdiği transtan irkilerek çıkmış gibi ona baktı. “Carousel,” diye mırıldandı.

“Onu bilmiyorum,” dedi Jeff.

Yalnızca zeminin üzerinde ilerleyen tekerleklerin sesinin bozduğu bir diğer sessizliğin içine girdiler.

“Eskiden sen de oyunlara katılıyordun herhalde,” dedi Stephen sessizce.

Jeff bunun bir soru olmadığıнын farkındaydı. “Evet, seni o sıralar görmüştüm,” diye kekeledi.

“Doğru,” diyerek Jeff'in yarım kalan cümlesini tamamladı Stephen.

Bir posta sessizlik daha... “Arabama olanları nereden duydun?” diye sordu Stephen.

“Olanlar kakkında gereğinden fazla insan konuştu sanki,” diye yanıtladı onu Jeff.

Stephen'ın koltuğa gömülme sesini duydu. Çocuk, ağlamaya başlayınca yüzünü camdan tarafa çevirdi.

“Hey...” Jeff kendi ses tonundaki değişikliği ağzından çıktıktan sonra fark edebildi. Jeff, ilk müzikal seçmelerinde elendiğini söylediği zaman babasının çıkardığı tonlamaydı bu. Geriye kalan şeylere gönderme yapan türden bir “hey” idi –daha önünde başka oyunlar vardı. Mesela futbol...

“Third’ün oradan sola dön,” dedi Stephen. Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu, yüzüyse yine cama yaslanmış vaziyetteydi.

“Daha önce hiç Fly’a gittin mi?” diye sordu Jeff.

Stephen bir süre kendini toparlamak için bekledi. En sonunda kendinde Jeff’ten tarafa dönebilecek gücü bulduğunda gözleri öylesine mavi görünüyordu ve içlerinden akan gözyaşlarıyla öyle ıslıl ışıllardı ki, Jeff’in bir anlığına nefesi kesilecek gibi oldu. Stephen’ın gözleri karşısında kendi şehresinin istemeden yumuşadığını fark etti ve kendini kelimelerini seçmek için zorlanırken buldu.

“Ailemin ağladığımı görmesinden nefret ederim,” diyerek kelimelerini toparlamaya çalıştı. “Birkaç bira kapıp bir süreliğine Fly’a gidebiliriz istersen. Nehri falan seyrederez belki. Sen sakinleşene kadar...”

Stephen şaşkınlığını gizlemeye çalışırken ağır bir baş hareketiyle yanındakinin dediklerini kabul etti. “Peki,” diye cevap verdi.

Cameron, o üst tabakayı profesyonelce kaldırıp Jeff’in doğum yılının son hanesini değiştirebilmek için gereken gizli bilgiye sahip olduğu için, onun sahte kimliğini hazırlayan kişi olmuştu. EZ Büfe’de kontrol tezgâhının arkasında duran kadın, Jeff’in kendisine uzattığı bir tomar kırıksık banknotu kabul etmeden önce uzatılan kimliğe dalgın ve boş gözlerle baktı. Aldığı bir kasa Bud Light’ı koltukaltına sıkıştırdı çocuk ve para üstünü almayı unuttuğu dükkândan ayrıldı. Honda’sına yaklaşırken, başını usanmış bir yorgunlukla koltuk başlığına dayanmış olan Stephen’a baktı; bitkin görüntüsüne rağmen Jeff’in attığı adımları takip eden gözleri büyük bir canlılıkla parlıyordu. Jeff, Stephen’ın gözlerinin onun her adımını izlediğini fark edince, Honda’sının ön kısmından dolanırken kendi bakışlarının yönünü değiştirdi.

Şoför koltuğuna yerleştğinde elindeki kasayı Stephen'a doğru uzatmak yerine dönüp arka tarafa bıraktı. Kantağı çevirmeden önce oturma pozisyonunu değiştirirken Stephen'ın gözlerinin kendi üzerinde kilitlenmiş olduğunu fark etti. Jeff, ona şüpheliyle odaklanan dik bakışları yakalayınca yüzüne zoraki bir gülücük kondurup Honda'sının motorunu çalıştırdı.

Nehrin buz gibi rüzgârlarıyla ıssızlığa süpürülmüş gibi duran Fly, üzerinde duran jimnastik aletlerinden ve karanlık nehrin tüm dönemeci boyunca uzanan yokuşlu çimlik alanlardan oluşan bir gölge oyununa dönüşmüştü. Burnunu nehir bölgesindeki taşlıklara doğru veren Honda'nın ışıkları nehir kıyısına kadar uzanan büyüklü küçüklü taşların üzerinde yansıyor.

İkisi birden Honda'nın kaportasının üzerine oturarak bakışlarını nehrin üzerinde sabitlediler. Stephen'ın daha önce hiç bira içmemiş olduğu barizdi. İçeceğini bira kutusundan değil de, şarap bardağından yudumluyor gibi görünüyor. Jeff, Stephen'ın muhtemelen hakaret olarak algılayacağı, kendininse aslında şefkat dolu bir yakınlık olduğunu fark ettiği kıkırdamasını bastırdı. Jeff'in arabasının arka koltuğundan alıp üzerlerine geçirdikleri iki adet eşofman üstüne rağmen, ikisi de soğuktan titriyorlardı; parmaklarının arasında sımsıkı tutuyor oldukları bira kutuları, üzerine bastırdıkları Honda'nın kaportasında hafifçe tıngırdıyordu.

"Onlar eskiden benim arkadaşımı," dedi Stephen.

"Kim?" diye sordu Jeff.

"Meredith Ducote, Brandon Carbonnet ve Greg Darby."

Jeff buna yalnızca başını sallayabildi. Motor seslerinin kırbaç misali sert esen rüzgârın arasında havaya dağılıyor olduğu devasa, siyah bir kargo gemisi önlerinden geçiyor-

du. Havada ışıklı bir ada misali asılı duran dümen kumanda odası, tepelerinde bir kule gibi yükselmişti.

“Babamın bir odası var...” dedi Stephen, “yani, şeyden önce ofisi gibi kullandığı...”

Duraksadı. Jeff, zavallı Jeremy Conlin’in intihar hikâyesini biliyordu. Diğer her bir Cannon öğrencisinin bildiği gibi...

“Bazı zamanlar odasının oradan ağaçların tepelerini görebiliyorsun,” diye devam etti Stephen, “ve birden, böyle... yani bir bakıyorsun mesela, karşında böyle yıldızların üzerinde hareket ettiği bir bina belirliyor, ta ki sen onun nehir-den geçen bir gemi olduğunu fark edene dek.”

İçtiği bira Stephen’ı rahatlatmıştı. Jeff bundan emindi. Sessiz bir fısıltıyla, “Brandon senden korkuyor,” dedi Jeff.

Stephen kuşkucu bakışlarını inanılmaz bir hızla ona çevirdi. Yüz hatları yavaşça kinayeli, gücenmiş bir gülümsemeye dönüştü.

“Güven bana,” dedi Jeff. “Eğer birinden korkmuyorsan ona asla bu denli büyük bir nefret besleyemezsin.”

Bacaklarının arasında duran bira kutusunu inceleyen Stephen başını iki yana salladı. Sanki kendini bir kupa sıcak elma şarabıyla ısıtıyormuş gibi kutuyu iki eliyle kaldırdı. “Sadece beklemem lazım, değil mi?” derken bir anda parladı.

“Ne?” diye sordu Jeff.

Stephen arabanın kaportasının üzerinden kayarak aşağı indi. Jeff’in yanından nehir kenarına doğru ilerlemeden önce bordür taşlarının üzerinde bir süre dengede durmaya çalıştı, sonra yoluna devam etti. Jeff’e arkasını dönmüştü.

“Şimdilik sadece rolden role koşan cılız bir ibne olabiliyim. Ha, bir de Beden Eğitimi’nden nefret ediyorum tabii. Ama benim de günüm gelecek. Sadece beklemem lazım!

Değil mi?” Son kelimeleri sıkıdığı dişlerinin arasından söylemişti; ellerinin arasında tuttuğu bira kutusunu havaya fırlatmadan önce onu tek yumruğunun arasında nasıl sıkıdığının sesini duydu Jeff.

Stephen’in bordür taşlarından dümdüz nehre doğru ilerliyor olduğunu anlaması kısa bir zaman aldı. Jeff’in içinden bir ses, “Nereye gidiyorsa gitmesine izin verme,” diye fısıldadı. Bacakları kasılınca, üzerlerinde duran bira kutusu baş aşağı asfalta devrildi. Tam yere düşürdüğü kutuya doğru uzanacaktı ki, Stephen’in Honda’nın birkaç adım ilerisinde durup başını gece göğüne çevirdiğini gördü. Sonrasında Jeff, onun gördüğünü gördü.

Jeff’in ilk düşüncesi şuydu: *İmkânsız*. Stephen’in tam tepesindeki sokak lambasının yaydığı ışık, beyaz beneklerin saldırısına uğramış gibiydi. Güveleri andırıyorlardı. Jeff, ense tüylerindeki karıncalanmayı hissetti. İçgüdüsel bir hareketle elini havaya uzattı: avuç içi nemlenmişti. Stephen hâlâ, az önce durduğu yerdeydi. Tam yerine yerleşmiş gibiydi. Her yer taklalar atarak yeryüzüne inip zemini beneklendiren ufak beneklerle dolmuştu.

“Kar,” dedi Stephen; bu keşfini duyuran sesi etrafta hafifçe çınladı. Başını tekrar kaldırıp gözlerini kıstı. Kahkahalara boğuldu.

Jeff, kısa bir anlığına da olsa bunu Stephen’in yaptığına inanmıştı fakat hayır, o, bu doğa olayına kucağını açan bir melekti –gökten yağan imkânsız karşılamak için iki yana açtığı kollarıyla, göğe çevirdiği başıyla, orada hareketsizce duran sıırım gibi uzun bir melek silueti...

Jeff, yavaşça kollarını Stephen’in arkasından doladı. Stephen başını hafifçe yana eğerek, kardan görüşü kapanacak olan gözlerini açana kadar Jeff, çocuğun etrafına doladığı

ellerini karnının orada birleştirmede. Stephen, tüm vücut ağırlığını desteklemesi için Jeff'e yaslanmadan önce bir-iki saniyeliğine kaskatı kesildi.

Stephen'ın kolları iki yanında öylece duruyordu. Jeff'in dudakları sıcak bir nefes eşliğinde Stephen'ın ensesiyle buluştu. Stephen'ın başı, Jeff'in omuzları tam da onun için yapılmışçasına orada kendine mükemmel bir yer bulurken, Jeff dudaklarını onun boynunda tutmaya devam etti.

Jeff'in altdudağı kendini Stephen'ın iki dudağının arasında buldu. Stephen dudaklarını tekrar aralayana kadar aradan yarım dakika geçti. Bir süre birbirlerinin nefeslerini içlerine çektiler. İkisi de başka bir insanın içinde kaybolabilmenin nasıl bir şey olduğunu ve insanın bir süreliğine kendinden nasıl kopabileceğini hayatlarında ilk kez yaşadılar.

Yedi yaşındaki Alex Darby ikinci kattaki odasının penceresine tıklatan canavarın sesiyle uyandı. Yatağında doğrulup keskin bir çığlık attıktan sonra yere düşerken, yan evin bahçe ışıklarını kapatan gökyüzü parçalarını gördü. Tekrar bağırmaya başladığında, ani bir irkilemeyle uyanırken kocasını da viski yardımıyla daldığı uykusundan uyandıran Angela Darby de kendi yatağında doğruluverdi. Andrew, "Ne oluyor be?" diye homurdandı.

"Alex'ten sesler geliyor!" Angela yatağından ok gibi fırladıktan sonra bir yandan sabahlığını üzerine geçirirken bir yandan da küçük oğlunun yatak odasının kapısına doğru hızla ilerlemeye devam etti.

"Niye bağırıyor bu böyle?" diye sordu Andrew, oğlunun feryadını biraz olsun bastırabilmesi için yüzünü yastığına gömmeden hemen önce.

Yan odada Greg'in yatağında oturmakta olan Greg ve

Brandon da, Alex'in ciyaklamalarına oturdukları yerden sıçradılar. Greg'in video kontrol paneline yumruk sallaması sonucunda odayı aydınlatan tek şey, kadının tekinin penetre olmuş vajinasının sergilendiği donuk ekran görüntüsü haline gelene kadar, Andrew'ın yatağının altından gizlice yürütükleri porno filmi kısa bir süre daha oynamaya devam etmişti. İkisi de Alex'in, "Anne! Kar! Bak anne! Kar!" şeklinde bağırıyor olduğunu anlayana dek, çocuğun kapısının çarpmasıyla Angela'nın panik halinde çıkardığı sesleri oldukları yerde donakalmış halde dinlemişlerdi.

Oranın birkaç blok ilerisinde Meredith, yağan karı ilk bakışta içki dolabının üzerinde uçuşan böceklere benzetti. Oturma odasının tüm ışıkları kapalıydı ve evde tek başınaydı; son şişesini de devirip yenisini almak için merdivenlerden aşağı indiğinde Trish Ducote'un, bitmiş Stoli'lerin yerine yenilerini koymamış olduğunu fark etti. Etrafında şöyle bir döndü. Oturma odası pencerelerinin ikisini de benek benek kaplamış olan karın gölgesi, ışığı sönük odanın hem duvarların hem de zemininin üzerinde esrareniz hareketler sergiliyordu. "Birileri şaka yapıyor olmalı," diye kendi kendine fısıldadı Meredith.

Elise Carbonnet mutfak masasının üzerinde oturmuş, oğlunun arabasını kendi evinin önüne atarak Brandon'ı vandalizmle suçladığı için Monica Conlin'e uyarı mektubu yazıyordu; önünde duran kâğıt beşinci denemesiydi. Roger Carbonnet, bu konuyu bu kadar takıyorsa avukatlarına danışması gerektiğini söylemişti ona. Fakat Elise, Roger'ın korktuğu üzere onun bu önerisini reddederek üç aylık olayın üç satır uzunluğuna indirgendiği mektup seçeneğini tercih etmişti. Elise başını kaldırıp mutfakla bitişik oturma odası duvarına baktığında büyük oğlu Jordan'ın fotoğrafının garip bir şekilde korkunç bir lekeye maruz kaldığını gördü. Jor-

dan'ın gülümsemesi lekelenmiş, o yakışıklı yüzü renksiz bir gölgeye dönüşmüştü. Sonra, lekeler çerçeveden aşağı doğru kayarak ağır hareketlerle yer değiştirmeye başlayınca, Elise de tam karşısındaki pencereye başını çevirip, bir kısmı pencere kenarında toplanmış olan kar tanelerinin yeryüzüne süzülüşleriyle karşılaştı. Yazdığı mektup aklından çıkan Elise, uyusuk hareketlerle masa başından kalkıp arka kapıya doğru ilerledi.

Birkaç dakika boyunca orada durup arka bahçelerinin tepesinde yükselen Bishop Polk çanını upuzun, puslu bir gölgeye dönüştüren kar yağışını izledi. O sırada gülümsüyor olduğunu fark etti. Tüm hayatı boyunca bir kere bile gerçek kar görmemişti.

Mississippi Nehri kıyısında park etmiş halde duran Honda'nın farının ışıkları tamamen sönünce, arabanın yeşil renkli gösterge paneli boylu boyunca uzanan beyaz çarşafın ortasında yanan tek ışık olarak kaldı.

10

“Hangi cehennemdesin sen?”

Kelimelerinin soğuk ekosu ön kapının çarpma sesiyle ke-sildi. Merdivenlerin başındaki karanlık gölge soruya cevap vermedi.

Monica, Stephen’ı tiyatro binasının orada bir saatten fazla beklemişti. Arayabileceği ne bir ebeveyn ne de arkadaşı olduğunu düşündükçe yaşadığı panik kalp atışlarıyla daha da artmıştı. En sonunda dayanamayarak sabırsız, uzun adımlarla tiyatro binasına girmiş ve o sırada yerleri süpürmekte olan David Carter’la karşılaşmıştı. Stephen’ın nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili tutarlı bir cevap veremeyecek kadar canı sıkkın görünüyordu adamın. Eve dönüş yolunda yağmaya başlayan karla birlikte Monica dünyanın merkezinden çatlamış olabileceğini geçirmişti aklından.

“Biriyleydin,” dedi Stephen.

Sesi normalden daha alçak geliyordu. Acaba aylardır git-gide daha da alçalıyordu da o, bunu şimdi mi fark ediyordu? “Kim?” diye bağırdı oğluna.

“Ne önemi var?” diye sordu Stephen. Sesinde hiçbir kinaye belirtisi yoktu.

“Önemi var çünkü başına bir şey geldiğini düşündüm. Tiyatronun dışında bir saat boyunca seni bekledim. Bay Carter nerede olduğunu bilmiyordu. Tanrı aşkına, Stephen bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüm. Belki de senin...”

Monica’nın düşünceleri, en büyük korkusunun duvarına çarpıp paramparça oldu. 1983 yılının bir Haziran öğleden sonrasında, Jeremy’nin sözleştikleri öğle yemeğini ekmesinin ardından Monica, arabasıyla tüm şehirde kafayı yemiş gibi dolanmıştı. Önce adamın Tulane İngilizce Bölümü’nde bulunan ofisine uğramıştı. Bölüm sekreterinin adamın nereye gitmiş olabileceği hakkında bir bilgisi yoktu. Eve döndüğünde evlerinin önüne park etmiş halde duran polis arabasıyla karşılaşmıştı. Komşulardan biri silah sesi duyduğunu söyleyerek ihbarda bulunmuştu.

Monica, Stephen onu kollarının arasına alana kadar merdivenleri çıkıp kendisine doğru yürüdüğü fark etmemişti; bu sarılmanın etkisiyle, ilk bir-iki saniye boyunca gelen kişinin oğlu yerine eve zorla giren başka biri olduğu düşüncesine kapıldı.

“Benim sonum babam gibi olmayacak,” diye fısıldadı çocuk.

Oğlunun kollarının arasında derin bir nefes çekti içine Monica. Kollarının arasına rahatça sığıyordu.

Stephen ona yatak odasına doğru eşlik ederken, bozguna uğramış gibi çıkan yorgun ses tonuyla, “Lanet olsun, Stephen,” dedi.

Stephen hayatında ilk kez annesini yatağına yatırdı. O, o sırada beklenmedik kar yağışının azalmış olduğu, fakat tüm Big Easy’nin olası buzlanmalara dikkat etmesi gerektiği bilgisini veren hava durumu sunucusunun olduğu televizyon ekranını ve ışıkları kapatırken Monica da onu izledi.

“Stephen?”

Stephen kapı eşiğinde durdu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Evet?”

Sesi gereğinden biraz fazla sabit geliyordu kulağa. Monica onun sarhoş olabileceğine ihtimal verdi.

“Sana Brandon’ın ailesinin bir keresinde bana ne yaptığını söylemek istiyorum,” dedi kadın.

Haziran 1976’da Monica Conlin, Garden District Kadınları Derneği “Özel Protokol”üne konu olan ilk ve son kadın olmuştu. Derneğin yönetim kurulu başkanı Nanine Carbonnet, Monica Conlin’in GDKD üyeliğine yaptığı başvurunun cevabını görgü okuluna has elyazısıyla, parfümlü bir mektup sayfasının yarısını mürekkeple doldurarak vermişti.

“Birçoğunuzun Jeremy Conlin’in eşi Monica’yı ne tür alışılmadık şartlar altında nüfusuna geçirmiş olduğundan haberi vardır. Ayrıca yine birçoğunuz bu evliliğin, Conlin ailesinin, koruyup kolladığımız muhitimize dahil olmalarındaki etkisini biliyordur,” diye yazmıştı Nanine.

Sırf Conlin ailesine dahil oluşunun, günümüzde huzurla yaşıyor olduğu Conlin-Debucchaux hanesinin tarihi muhafazasını tehlikeye atıyor olduğu gerçeğinin yadsınamaz varlığı için, Monica Conlin’in üyeliğini reddetmek istemiyorum.”

Bildiri, derneğe üye otuz kadının toplandığı o pazar akşamı, herkesin önünde okunmuştu. Katılanların arasında Nanine’in yeni gelini Elise ve ilk çocuğunun ismine (Greg) çoktan karar vermiş olan Angela Gautreaux –o zamanlar Charles Gautreaux ile evliydi– da vardı. (Angela’nın çocukları, ikinci kocası olan Andrew Darby’den olacaktı –ve ikinci çocuğu Alex’i mutlu bir kaza sonucu doğuracaktı).

“Monica Conlin’in üyeliğini tek bir yadsınamaz nedene dayanarak reddetmeyi düşünüyorum,” diye devam ediyordu bildiri –bunu yüksek sesle okuyan kişiye, yakında maalesef ki Ducote soyadını ona verecek olan yakışıklı, fakat orta halli bir erkekle evlenecek olan Trish’in annesi Melissa Dubossant idi.

“Kendisi, bir bahçenin sorumluluğu altında ezilmiş bir bireydir,” diye devam etti Melissa. “Muhitimiz, zorunlu entegrasyonun etkileri ve günbegün daha da betonlaşmaya yüz tutan bir şehrin içinde yeşilliğiyle ayakta kalan eser sayıda muhitlerden bir tanesidir. Ben de bu vesile ile muhitimizin geleneksel peyzajıyla uyum içinde olabilecek bir bahçe yetiştiremediği gerekçesiyle Monica Conlin’in üyelik başvurusunun reddedilmesi talebinde bulunuyorum.”

Pahalı fakat mütevazı platin alyanslarla her biri birbirinden gösterişli tektaş yüzüklerin parmaklara geçirilmiş olduğu otuz el, birden havaya yükseldi.

Birkaç hafta sonra Nanine Charbonnet, doktorların zatürre olduğunu düşündükleri yoğun bir kriz şikâyetiyle yatırılmış olduğu Southern Baptist Hastanesi’nden taburcu oldu. Oğlu Roger ve onun güzel eşi Elise onu taburcu olduğu hastaneden aldılar ve Nanine’in, günlük hayatına devam edebilmesi için onlardan kendisini yatırmalarını istediği yatağına yatırdılar. Nanine’in her öğleden sonra saat dörtte yürüyüşe çıkardığı iki Pekinez köpeği, bir Herschel’i, bir de Stanwick’i vardı.

Saat dört çeyrek gibi Nanine’in yolu Third ve Chestnut kavşağına düştü. Hastaneden taburcu edildiği gün, Monica kendisini elindeki cin tonikle birlikte ön verandasında bekliyordu.

İşte o gün, Nanine köşeyi döndüğü an Conlin-Dabuchaux rezidansı ile karşı karşıya geldiğinde yaşadığı şokla inci kolyesine asılıp, Herschel ve Stanwick cinsi iki köpeğinin tasmalarını kazara elinden bırakıverdi.

Evin ön iki sütunundan kendilerini gösteren begonviller adeta her bir dönümden fışkırıyordu. Tarla sarmaşığı asmaları evin iki yan balkonunu her bir köşeden çevrelemişlerdi. Ön bahçe, özenle yerleştirilen çiğdem ve açelya çiçeği yataklarının aralarına konulan yassı taşlarla bezenmişti. Filkulakları, dökme demir kapının ardından kendilerini gösteriyorlardı. Orta boylu iki muz ağacı evin iki yanına dikilen bekçileri andırıyordu.

Monica, üç gün önce almış olduğu dökme demir bahçe sandalyesinin üzerinden Nanine'e doğru kadehini kaldırırken, içinden kadının oracıkta, dikildiği köşede kalp krizi geçirmesini diledi.

Nanine iki köpeğinin tasmasını tekrar eline alarak, Elise'e telefon açmak için doğruca evin yolunu tuttu.

Elise, yeni gelin olarak onu rahatlatırken, Nanine'in kraliçe nedimeliğini çok güzel yerine getirmişti.

O olayın üzerinden birkaç gün geçmesinin ardından Jeremy'nin, üçüncü katta bulunan çalışma odasında olduğundan emin olduğu bir vakitte Nanine'i arayıp çaya davet etti Monica.

Nanine, Monica'nın davetini kabul edişinden yarım saat sonra telefonda Elise'e, "Çay!" diye adeta haykırdı. "O kadının çay saatinde nasıl bir servis açılacağından haberi var mıymış acaba? Önümüze ufak çörekler mi, yoksa koca koca poğaçalar mı koyacak?"

Ne Nanine ne de Elise, Monica'nın yeni çevresiyle, Conlin Bahçesi hakkında fikir alışverişinde bulunmaya zahmet

etmediler. Eğer öyle bir şey yapsalardı herkes Monica'nın, muhitlerinde bahçıvan tutan ilk evin hanımı olduğunu hemen anlayacaktı. Adam aldığı yüklü maaşın da ilhamıyla, tüm ön bahçeyi bir ayda yeniden dizayn ederek her bir köşeye estetik bir görünüm vermeyi başarmıştı.

Buna rağmen Monica'nın GDKD'ye yapmış olduğu başvuru ve onun ardından bekletilmeden gelen ret cevabı, beş yıl sonra doğacak çocuklarının bile yeniden kuramayacağı köprüleri çoktan yıkmıştı. Jeremy ihanete uğramış hissediyordu kendini. Magazine Sokağı'nın uygunsuz tarafından uçup gelen meleği gitmiş, onunla birlikte yaratmayı hayal ettiği tüm sihir, her gün biraz daha fazla yok olmuştu. İttiği Merlot oranına göre ara sıra kendini merdivenlerden yuvarlanırken bulur olmuştu Jeremy. Monica da Jeremy'nin yatağa kendini zilzurna sarhoş bırakmasıyla sürekli korkarak uyanır olmuştu. Nanine'le Elise'i evine kabul etmeden bir gece önce, Jeremy'nin ağzı kendi kulağına dayalı halde uyanmıştı. Adamın nefesi leş gibi şarap kokuyordu.

“Zavallı küçük İrlandalı kız,” diye fısıldadı Jeremy.

Monica olduğu yerde donakaldı.

“Yukarı çık,” diye tısladı adama.

“Yarın menüde ne var? Dur tahmin edeyim...”

“Jeremy. Sarhoşsun. Yukarı çık. Yatakta kalmanı istemiyorum.”

“...çay, çörek ve kendi ruhundan sunacağın atıştırma porsiyonlar.”

Monica yataktan o kadar hızlı kalktı ki, kalkarken omzu sertçe Jeremy'nin çenesine çarptı. Adam eğildiği yerden komodine doğru sendeledi. Jeremy yatak odası banyosunun kapı koluna tutunmaya çalışarak dengesini sağlamaya çalışırken, Monica'nın ağzından tek kelime çıkmadı.

“Sanırım bu davet edilmediğim anlamına geliyor,” diye mırıldandıktan sonra yatak odasının kapısını arkasından çarparak odayı terk etti.

Monica o gece hiç uyuyamadı. Nanine ve Elise, o temmuz günü, öğleden sonra Monica’ya geldiklerinde bahçedeki demir masanın üzerine yerleştirilmiş bir adet buzlu çay sürahesi ve üç adet bardakla karşılaştılar. Ön kapı açıktı. Mahler’in ikinci senfonisi üçüncü kattaki çalışma odasından aşağı kadar duyuluyordu. Nanine müziğin sesiyle birlikte gözlerini kısıtı; Elise’in ağzı saygı ve şaşkınlıkla bir karış açık kaldı.

Monica, açelya çalılarının birinin arkasından kendini gösterdiğinde Nanine hafif, sahte bir çığlık atıp Elise’in koluna sıkıca yapıştı. Monica, ağzı kulaklarında bir halde aralık bahçe kapısını sonuna kadar açtı.

Üç kadın sandalyelerine yerleştiler. Elise otururken etek boyuyla o kadar fazla uğraştı ki, bir noktadan sonra Monica hep beraber içeri geçmek isteyip istemediklerini sordu. Belki de dışarısı fazla sıcaktı? Nanine bu öneriye kesin bir hayır cevabı verdi.

Monica kadının bardağını doldurmak için eğildiğinde, Nanine onun kolsuz yazlık elbisesinin altından görünen sağ göğsüyle koltukaltı arasındaki etli kısma doğru baktı.

Kadının kendi vücuduna bön bön bakıyor olduğunu fark eden Monica, o bakarken yakalandığını anlayana kadar gözlerini üzerinden çekmedi.

“Jeremy nasıl?” diye sordu Nanine, ikisinin gözleri buluştugu saniyede.

“Çok iyi,” dedi Monica sandalyesine geri yaslanırken.

“Şimdi öğretmenlik yapıyor anladığım kadarıyla?” diye sordu Nanine.

“Ne öğretiyor?” dedi Elise.

“Jeremy, öğrencilerine insanların kendi fanilik korkularını maskelemek adına sürdürdükleri yalanlardan öğrettiğini iddia ediyor,” dedi Monica hızlıca.

Nanine’in zoraki kıkırdamasına kadar kısa bir süre, aralarındaki sessizlik hâkimiyetini korudu. Elise, Monica’ya neredeyse saygı dolu bir şaşkınlıkla bakakalmıştı.

“Annesi burada olsa onunla gurur duyardı,” dedi Nanine. Bunu söylerkenki ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla asıl vurgulamak istediği şey, hem Amelia Conlin yaşasaydı Jeremy’yle zerre kadar gurur duymayacağı gerçeği hem de Monica’yı tuttuğu gibi ön kapıdan dışarı silkeleyeceği gerçeği.

“Bahçe...” diye tekrar söze girdi Nanine.

“...çok güzel,” diye bitirdi Elise.

“Teşekkür ederim,” dedi Monica kolsuz elbisesinin göğüs cebinden çıkarmış olduğu Benson & Hedge’inden bir tane yakarken ve sonra içine çektiği ilk dumanı burun deliklerinden dışarı çıkardı. “Bitkilerle uğraşmanın asıl sırrı, onların gerçek birer yırtıcı canavar olduklarını anlamaktan geçiyor. Biz insanlar sırf et yemedikleri için onları söz dinleyen uysal yaratıklarmış gibi farz ediyoruz.” Bu sözleri kelimesi kelimesine Jeremy’den çalmıştı fakat Jeremy’nin ona yıllar önce söylemiş olduğu, çimlerin dışında başka hiçbir bitki beslememeleri gerektiği düşüncesini kendine saklamıştı.

Elise başını kesin bir şekilde salladı.

Tekrar çöken sessizliğin ardından Elise yeniden başını çevirip evin ön kapısına doğru baktı. Bunu fark eden Nanine’in bardağı tutan elleri ona cevap olarak daha da sıkılaştı.

“İçeri girmek ister miydiniz?” diye sordu tekrar Monica.

“Sakıncası var mı? Bir etrafa bakarım?” Elise bu soruyu Monica’dan daha çok Nanine’e yöneltmişti.

“Yok canım. İstedğin gibi dola,” dedi Monica. “Mahler’e aldırma.”

“Neye?”

“Yok bir şey. Devam et sen,” dedi Monica kibar bir gülümsemeyle, elini Elise’i arkadan dürtükleyecekmiş gibi ona doğru uzatırken.

Fakat Elise, perili bir eve giren küçük bir çocuk misali göğsünde birleştirdiği elleriyle çoktan paytak adımlarla içeri doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Nanine buzlu çayından bir yudum daha aldı. Monica onu, yudumladığı çayını yutarken, içine derin bir nefes çekerken ve bardağını ağırkanlılıkla yerine koyarken yüzündeki yumuşak başlı gülümsemeyle izledi.

“Hepimiz kocanın deli olduğunu biliyoruz Monica. Bize yalan söylemeni gerektirecek bir şey yok,” dedi Nanine.

Genç kadın sanki her an elindeki sigarayı Nanine’in gözüne doğru fırlatacakmış gibi dirseğini oturduğu sandalyenin koluna dayayıp sigarayı parmaklarının arasında hızla döndürmeye başladı.

“Eşlerimizden sorumlu değiliz sonuçta,” diye fısıldadı Nanine.

“Tabii konu bahçelerimize gelince büsbütün farklı bir hal alıyor,” dedi Monica.

Nanine yüzüne çarpık, yarım bir gülümseme kondurdu. Gülümsemesi “Touché,”⁵ der gibiydi. Puanlar kazanıldı. “Üyelik başvurunun gerçekte neden reddedildiğini söylememi ister misin? Sana asıl nedeni söyledikten sonra bize

⁵ Beni yakaladın.—*fm*

soğuk çay servis ederek gözlerimizi boyamaya çalışmaya devam edecek misin?”

“Sen burada misafirsin,” diye devam etti Nanine, yeniden fısıldama seviyesine indirmiş olduğu sesiyle. “Bu şehir hepimizin etrafında yavaş yavaş ölüyor. Benim babam şehrin inşasına yardım etti. Şu gördüğün kaldırımı bizzat kendi yaptırttı mesela. Fakat şimdi, tüm bunların bir gün nehir tarafından yutulacağı düşüncesindeyim. Nehri biliyorsun, değil mi? Şu yanında büyüdüğün nehir hani?”

Monica cevap vermedi.

“Demek istediğim şey şu ki,” diye sözlerini sürdürdü Nanine, “buradaki misafirler bizim sahip olduğumuz şeyin değerini bilmiyorlar. Bu bloklar, bu muhit... Bunların korunması lazım. Ki bu da doğdukları günden bu yana bu bölgenin değerini bilen insanların işi.”

Monica sigarasından bir nefes daha çekti içine. Mahler’in ikinci senfonisi yukarıda kendini başa sarıp duruyordu. “Yine de,” dedi Nanine; bardağını dudaklarına doğru götürüp bir yudum aldı. “Şunu kabul etmem lazım ki ne kadar uç noktada olursa olsun, senin... nasıl ifade edebilirim? Bir şekilde buraların değerini bildiğini anladım.

“Jeremy’nin de keza. Bizi kandırmaya çalışmana gerek yok. Hepimiz biliyoruz ki eğer Jeremy kendi istediği gibi davransaydı, bu ev her tarafından ayrı ayrı dökülen bir enkaza dönerdi. Ama hayır, o sana sahip. Ve sanırım istesek de istemesek de aynı şekilde biz de öyle.” Nanine elindeki bardağı karşısındakini bir daha onu oradan kaldırmayacağına yeterince ikna ederek sertçe masaya koydu.

İkisinin de ağızlarından başka bir şey çıkmadı. Mahler çalmaya devam etti. Elise evin içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Tepelerindeki ağaçların aralarındaki kuşlar ve cırcı-

böcekleri batmakta olan güneşe ortak övgülerini yağdırmaya başlamışlardı.

Affet beni, diye düşündü Monica. Bu kadının bana bunu yapmasını izin verdiğim için affet beni, Jeremy. Çocuklarımızın ortak bir mahalleye, bir tarihe sahip olmalarını istediğim için affet beni. Eğer beni affedecek olursan, bunu farelerin arasında ölerək diğer hayaletlerin yanına katılırken geride kendini hatırlayacak yalnızca tek bir kız çocuğu bırakıp giden annem için yaptığımı anlamaya çalış.

“Doğru,” dedi Monica en sonunda.

“Bir dahaki toplantımız pazar günü,” diye bildirdi Nani-ne, gelinini arkasında bırakarak bahçe kapısına doğru ilerlemek için sandalyesinden kalkmadan önce. Monica oturduğu yerden hiç kalkmadan, Nanine’in Chestnut Sokağı’nın köşesinde kayboluşunu izledi. Yeni bahçesinin ufak bir zafer kazanmış olduğu doğrudu. Fakat onu, hareket edebilmekten âciz şekilde dakikalarca o bahçenin tam ortasında duran sandalyesine çivilenmiş halde tutan ağır bir de yenilgisi vardı elinde.

Kırılan cam sesi onu içine girdiği bu dalgınlıktan çekip çıkarttı. Elise, elinde tuttuğu yarım fotoğraf çerçevesiyle birlikte kapıda belirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Elise. “Yanlışlıkla çarp-tım.”

Monica sandalyesinden yavaşça kalktıktan sonra Elise’in elindeki kırık parçaları aldı. Kadının avuç içi çerçevenin kırık parçası tarafından hafifçe çizilmişti; yaşadığı utançla baş-tan aşağı kızarıp ter içinde kalmıştı.

“İçindeki fotoğraf nerede?” diye sordu Monica aldırma-dan.

“İçeride, yerde duruyor. Ben süpürürüm. Gerçekten çok üzgünüm, gerçekten hiç...”

Durduğu yerde titriyordu. Monica tuttuğu cam kırıklarını masanın üzerine bıraktıktan sonra iki eliyle Elise'in omuzlarından tuttu. "Sorun değil," diye fısıldadı karşısındaki kadının koyu renkli, ceylan gözü gibi güzel gözlerine bakarak.

Elise başını öne doğru salladı.

"Pazar akşamı görüşürüz," dedi Monica, ellerini Elise'in omuzlarının üzerinden çekerken. Cümlesi biter bitmez hızla başka tarafa doğru döndü.

"Yani sen..." diye bocaladı Elise; şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Monica bir kez daha ona dönüp kadının demek istediğini başıyla tasdikledi.

"Orada görüşürüz o zaman," dedi Elise ve o da kayınvalidesinin az önce yaptığı gibi ön basamakları birer birer inmeye başladı.

Monica onun gidişini izlemedi.

O gece Jeremy'yi, elinde tuttuğu kalemi ve masasının üzerinde beklettiği yarısı boş Merlot şişesiyle birlikte not defterinin üzerine kapanmış halde buldu. Jeremy, bir süre boyunca kapı eşiğinde oyalanan kadına dönüp bakmadı. Elise Charbonnet'in kırmış olduğu çerçevenin içinde, Jeremy'yle Monica'nın Reno'nun hemen dışında bulunan küçük bir kilisede evlendikten birkaç dakika sonra çekilmiş oldukları fotoğraf vardı. Monica yırtılmış fotoğrafı elinde tutuyordu. Jeremy en sonunda fotoğrafı fark edebildi. "Kabul edildin mi?"

Monica başıyla onayladı.

Jeremy bakışlarını not defterine geri çevirdi.

Oradan yatak odasına geçen Monica, nevresimleri açmaya bile aldırmadan yatağın üzerine cenin pozisyonunda kıvrılıverdi.

Yaklaşık bir saat boyunca aralıksız ağladı. Jeremy haklıydı. Kocasını kaybetmişti. Bu düşünce, bir diğeri onun yerine geçene kadar beyin kıvrımlarında dolandı. *Çocuk yapmam lazım*, diye düşündü sonra.

Stephen'ın arkasında duran pencere camının hâlâ hafif buzlu olmasına rağmen, kenarlarda toplanmış olan kar eriyip gitmişti. Monica bir süre oğluna bakamadı. Çocuk sonunda sessizliği bozmaya karar verdi.

“Neden bana bunu anlattın?”

Kadın oğlunun gözlerinin içine bakabilmek için yattığı yerde yan tarafına doğru döndü.

“Asla onlara boyun eğme,” diye fısıldadı. “Ne yaparlarsa yapsınlar, ya da onlar tarafından kabul edilmenin ne kadar önemli olduğunu düşünürsen düşün hiç önemli değil. Onlar için asla içinde bir parçanın yitip gitmesine izin verme. Çünkü diğer insanlar o parçanın eksikliğini senden çok daha önce fark ediyorlar.”

Stephen sağ yumruğunun boğumlarının ağırlığını ölçercesine, sımsıkı kapatmış olduğu sağ elini sol avuç içine bastırdı.

“Tek bir toplantılarına bile gitmedim,” dedi Monica.

İkisi de istemsizce kahkaha attılar. Stephen yatağın kenarına oturup başını annesinin karnının üzerine koydu. Gülmeyi sürdürdüler.

Stephen annesinin eline doğru uzanırken, başı, Monica'nın kesik kahkahalarıyla kadının karnının üzerinde zıplayıp duruyordu.

Jeff Haugh, Honda'nın gösterge panelinin yeşil ışığıyla yıkanmış Stephen'ın çıplak tenini, yaşadığı o yarı uyku halinden uyandığında ağzında kan tadı vardı. Yastığına götürdüğü

eli çenesinin yanında duran kan birikintisinin içine gömüldü. Öksürmeye çalışması, boğazında çıkmak için bekliyor olan kanlı, yeni bir kasılmayı harekete geçirmekten başka bir işe yaramadı. Yattığı yerde doğrulduğunda vücudu ortadan ikiye bölünecekmiş gibi hissetti.

Jeff nihayet ebeveynlerinin yatak odasının kapısına varabildiğinde annesi tiz bir çığlık attı. Babası onu banyoya doğru götürürken Jeff de o sırada konuşmayı denedi. Annesi bir yandan 911'i çevirirken diğer yandan da Jeff'in yürürken halının üzerinde bıraktığı kan lekelerine aptal aptal bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Çocuk, ağzının kenarlarından damlayan kan yüzünden istediği hiçbir kelimeyi doğru telaffuz edemiyordu. Bir şeyler konuşup gecenin köründe neden yatak odalarının önüne kan kustuğunu anlatacak olsa, yaptığı açıklama, içinde kan olmadan bile zaten ailesini şoka sokabilecek cinsten olurdu –Stephen Conlin, çocuğun karnını yırtarak açan kişiydi.

Tüm gece yağan yağmur oluklarda birikip donmuştu; buzların üzerinde yansıyan sabah güneşine açtı Meredith gözlerini. Hafifçe doğrulup dizlerini karnına çekti. Parlak güneş ışınları, çalışma masasının üzerinde açık bir şekilde duran not defterindeki yazıları okunmaz hale getirmişti. Masanın üzerinde boş bir şişe Stoli de vardı. Koridordan gelen annesinin ayak seslerini duyunca oturduğu yerden sıçrayarak boş şişeyi kapıverdi. Şişeyi yatağının altına tıkmaya zar zor zamanı olmuştu.

Meredith gardırobunun içine kustu. Başka çaresi yoktu; henüz hâlâ koridorda olan annesi, muhtemelen o koşuşturmada banyoya giden yolu tıkayacaktı.

Kusmayı bitirdiğinde başını kaldırdı ve kendini amigo kız üniformasına bakarken buldu. Mide bulantısını bir anda bastırıp kalbini hoplatan o derin korkuyla bugün ayın kaç olduğunu hatırladı. 8 Aralık.

Oradan birkaç blok ilerideki evde, Stephen, odasının penceresini okşayan, buz kristalleriyle kaplanmış meşe ağacı dallarının resmettiği manzaraya baktı. Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Belki de Jeff Haugh o gün okulda kendisiyle konuşmıyacak. Fakat bunun bir önemi yoktu.

Stephen buzlar altına gömülmüş mahalleye pencereden göz gezdirirken, dün gece yaşanmış olan şeyin bir daha asla geri alınamayacak, gerçek bir hatıra olduğunun farkına vardı; hiç kimse dün geceyi çocukluğunun ellerinin arasından çekilip alındığı gibi alamazdı ondan. Jeff Haugh'ın kolları ve dudakları tüm vücudunda dolaşmıştı ve bunu bozabilecek hiçbir söz ya da eylem yoktu.

Jeff Haugh. Stephen bu ismi kafasının içinde bir o yana, bir bu yana çevirdi. Onu yalnızca Jeff olarak düşünemiyor olduğunu fark etti. Çocuğun adı ve soyadı yan yanayken kulağa daha bir yerinde geliyordu. Jeff Haugh'un da içine katılmış olduğu kendi geçmişiyile birlikte, artık her zaman önünde durduğu penceresinin daha ötesinde bir şeylerin parçası olabilecekti.

O günün tarihini hatırladı: 8 Aralık. Jeff Haugh gerçekten de o gün kendisiyle konuşamazdı –takımıyla birlikte içinde yaşadıkları o küçük dünyalarında, onu başka yerlere çekecek zorunlulukları var diye düşündü Stephen. O akşam Cannon Şövalyeleri'yle Thibodaux Kazanları'nın, kazananın eyalet takımlarının arasında kendine yer bulacağı önemli bir maçları vardı. Jeff Haugh, takımın en önemli oyun kurucusu olarak Cannon'ın onurunu omuzlamıştı. Stephen'ın ağırlığının da taşıdığı yüke eklenmesi muhtemelen ona biraz fazla gelirdi.

Stephen gözlerinin önünde çarşaf gibi serilmiş buz tabakasına bakarken buzlu bir futbol sahası hayal edip gülümsedi.

“Futbol geleceğin biraz bulanık görünüyor... En azından bunu söyleyebilirim,” dedi tok sesli doktor, Jeff kendisine

bomboş gözlerle bakarken Jeff'in ailesi, oğullarının yatağının yanında ne yapacaklarını şaşırmış halde bekliyorlardı. Doktor, aldığı haberler oğullarını sağır etmiş gibi sonraki sözlerini anne-babaya yöneltti. "Kendi yaşlıları arasında oldukça az rastlanan ağır bir mide ülseri var. Stres ve yorucu hareketler hastalığını tetikleyecektir."

Jeff, doktorun bu sözleriyle kendisini Michigan Üniversitesi'ne taşıyacak futbol bursu ihtimalini yerle bir ederek onun da annesiyle babası gibi Louisiana State Üniversitesi'nde okumak zorunda kalacağını garantisini vermiş olduğunu biliyordu. Adam çocuğun hayat planlarının ölüm ilanını açıklarken, o hiçbir şey söylemedi.

"Dün gece seni yoğun strese sürükleyebilecek bir şey mi yaptın?"

Jeff adama ifadesizce baktı.

"Bir arkadaşla birkaç bira içtik öyle, o kadar."

Doktor aldığı cevaba başını salladıktan sonra tekrar Jeff'in annesiyle babasına dönerek lazer ameliyatı seçeneğini masaya yatırdı.

Meredith dolapların olduğu koridora girerken Kate Duchamp onu omzundan yakalayıp öyle sert bir şekilde çekti ki, Meredith'in çantasının sol kayışı omzundan aşağı kaydı. İki de öğleden sonra saat üçte gerçekleşecek olan maç öncesi toplantı için üniformalarını giyip çoktan hazırlanmışlardı. Koridor her zamankinden daha yüksek sesle konuşarak birbirleriyle tartışan öğrencilerle dolup taşıyordu.

"Nerelerdesin sen?" diye söze girdi Kate, bir yandan onunla birlikte yürümesi için Meredith'i kolundan çekti. "İlk iyi haberleri mi yoksa kötü haberleri mi duymak istersin?"

“Oyun iptal edildi,” dedi Meredith, onun diyeceklerini beklemeden.

Kate duyulabilecek yükseklikte, oflamayla karışık, bıkmılık dolu bir nefes verdi. “Hayır! Hâlâ bekliyoruz. Denildiğine göre Thibodaux’a hiç kar yağmamış ama buzlanmanın sahaya etki edip etmediğini tam olarak anlamaları için kısa bir kontrol yapmaları gerekiyormuş. Tamam. Neyse ne! Bu kötü haberdirdi. Şimdi iyi olanı duymak istiyor musun?”

Meredith deri ceketlerden oluşan ufak grubun içinde Greg’le Brandon’ı gördü. Asıl tuhaf olan görüntü, Greg’in grubun ilgi odağı oluşuydu; çevresini ilk sınıflardan son sınıflara kadar bir sürü oyuncu sarmıştı. Kate, Meredith’i bu sefer iki omzundan tutarak kendine doğru çekti.

“Jeff Haugh dün gece hastaneye kaldırılmış. Hastalığının mideyle alakalı olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum.”

Almayı umduğu tepki için sözlerine ara verdi. Meredith belli belirsiz geçirince, kusmuğun asidik tadı tüm boğazına yayıldı.

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Mer?” diye sordu Kate, sesini daha da yükselterek. “Oyuna Greg’i sokacaklar! Yılın en önemli oyununa oyun kurucu olarak çıkıyor! Heyecan dolu olman gerekiyor!”

Meredith, olası yeni bir istifranın tehdidini göğüs kafesinin içinde hissetti. Eğer Kate’i yüzünün önünden çekmezse, onun da aynı şeyleri hissedeceğinden şüphesi yoktu. Gülmsemeye çalışıp başını öne doğru eğdi.

Kate, “Şu götü başı bi’ toparla kızım! Tüm yılın en önemli gününü yaşıyoruz!” diye tsladıktan sonra kalabalığın içinde kayboldu.

“Duydun mu?” diye seslendi Greg. Meredith sesin geldiği yöne başını çevirdiğinde, deri ceketli kankalarının arasın-

dan kendisine bakmakta olan Greg'le göz göze geldi. Göğsüne baskı yapan mide bulantısının midesine geri dönmesi için kendini zorlamaya çalışarak ona doğru yürümeye başladı. Greg'in başını iki elinin arasına alıp dudaklarından öptü. Greg oracıkta sertleşti. Diğer birkaç oyuncu duruma kıs kıs güldüler.

Greg'in yüzünü biraz sert bir hareketle geri bırakmadan önce, "Tebrikler bebeğim," diye fısıldadı. Deri ceketli tiplerin yine birkaçından ısıklıklar yükseldi. Meredith kendi dolabına doğru yürürken Brandon'ın mırıltısını duydu, "Şu rezilin hareketlerine bak."

Greg cevap vermedi. O kısa öpüşmede Meredith, bir önceki akşam başını araba camına çarptığında kırılan dişini çocuğun üst dudağına bastırmıştı.

O sırada oyunculardan biri, "S*ktiğimin maçını iptal falan edemezler abi!" diye bağırarak tedirgin sessizliği bozdu.

Dolabının başına çokta varmış olan Meredith, toplayabileceği tüm dikkatiyle kitapları çantasından çıkartmaya uğraşıyordu. Sonra bir şey duydu. Birisi birkaç dolap ileride kendi halinde sessizce şarkı söylüyordu. Meredith kaskatı kesildi.

"Lanet olsun! Yine mi kar? Dalga mı geçiyorsun..." Brandon sözlerini yarıda kesti. Meredith başını tekrar grubun olduğu tarafa çevirdi. Aynı sesi Brandon'ın da duyduğunu fark etti. Brandon dönüp, pes sesiyle hafif bir melodi mırıltıdanmakta olan diğer çocuğa baktı. Greg, Brandon'ın baktığı tarafa dönünce, o sırada dolabındaki kitaplarıyla uğraşmakta olan Stephen'ı gördü. Olanları izlemeye koyulan Meredith, Greg'le Brandon'ın Stephen'a doğru yürüdüklerini görünce dolap kapağına sıkıca yapıştı.

Stephen kendisine yaklaşan iki kişiyi fark etmemişti. Greg tereddütlü adımlarını Brandon'ın gerisinde tutuyordu. Brandon, Stephen'ın açık dolap kapağının yanındaki kapalı dolaba yaslandı.

Stephen başını kaldırıp yanında duran kişiyi gördüğü zaman, Meredith ikisinin yıllar sonra ilk kez birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor olabileceklerini tahmin etti.

“Bize ufak, tatlı bir şarkı mırıldanmak mı istiyorsun, Stevie?” diye hırladı Brandon. Muhtemelen koca koridorda Stephen'ın şarkısını tanıyan tek kişi Meredith'di –Cannon öğrencilerinden seyirci olarak bir tek kendisinin katılmış olduğu “Mikado” oyunundaki solo performansındandı bu. Stephen'ın kapanış gecesinde yirmi kişilik seyircinin önünde performansını sergilediği sırada, Meredith de hayatın Kate, Brandon ve Greg olmadan nasıl olacağını düşünürken kendi gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Stephen tek eli dolabının içinde, felç olmuş gibi öylece kalakaldı. Brandon'ın hemen arkasında duran Greg, arkadaşının ensesini izliyordu. Diğer oyuncuların artık olaya ilgileri kalmamıştı. “Şu eziği bir rahat bırakın artık, Tanrım...” diye fısıldadı içlerinden biri, topluca yan kapılardan çıkarlarken.

Meredith, Stephen'ın gözlerini Brandon'ınkilerden ayırmayı izledi.

“Kutlama mı yapıyorsun, Stevie?” dedi Greg, Brandon'ın arkasından.

Meredith artık dolap kapağını, ayakta durabilmek için tek desteği o olduğundan dolayı tutuyordu. *Lütfen bir şeyler söyle Stephen. Ağzından bir şey çıksın.*

“Bıçak mı kullandınız?” diye sordu Stephen soğukkanlılıkla.

128 “Ne saçmalıyorsun?” diye tısladı Brandon.

“Arabamda diyorum. Lastikleri patlatmak için bıçak mı kullandınız?”

Brandon Stephen’in dolabını yumruk atarak kapattı. Stephen’in yüzü yumruktan yalnızca birkaç santimle kurtulmuş olsa da, dolabın kolunda asılı duran çantası, darbenin etkisinden kurtulamayıp yere düşerek içindeki tüm kitapları dışarı kustu. Stephen yere düşen eşyaları için bir süre kılını kıpırdatmadı.

“Korku el süremez bana,” diye fısıldadı.

Meredith nefesini tutmuştu.

Stephen ayağının dibindeki ders kitaplarını toplamak için eğilirken, Brandon ve Greg hareket etmeden beklediler. O topladığı çantasını yeniden koluna geçirip ayağa kalkarken Greg çoktan arkasını dönmüştü, fakat Brandon öfkeli bakışlarını Stephen’in üzerinden çekmemeye kararlı gibiydi.

Brandon, Stephen’in yan kapılara doğru ilerleyen adımlarını gözlerinden çıkan alevlerle izlerken, Meredith kime bakacağını şaşırmıştı. Stephen sonunda gözden kayboldu. Brandon ilk atağını yapmaya karar verdiğinde, Meredith’in kapıdan çıkmasına birkaç adımı kalmıştı. Meredith, kendinden önde giden kollarıyla birlikte, kendini Brandon’la Greg’in önüne attığında artık başı fena halde dönüyordu.

“Yeter!” diye bağırdı.

Brandon, kendini kapıdan dışarı fırlatmaya ramak kalmışken havaya kaldırdığı yumruğuyla olduğu yerde kalakaldı.

“Bu akşam maçın var, hatırladın mı?” dedi Meredith. “Gücünü ona sakla, Brandon!”

Koç Henry Stubin üçüncü ders esnasında günlük duyuru kutusunun içine bir kâğıt attı. Müdürün sekreteri bunu görür görmez kutunun içindeki kâğıdı kapıya gibi fotokopi

odasına götürdü ve o saatte dersi olan tüm öğretmenlere dağıttı. David Carter, dördüncü ders saatinde kendisine verilen duyuruyu sınıfa bildirdiğinde, kendi sınıfının içinden yükselen çığlık seslerinin aynısını Cannon'ın diğer tüm sınıflarından da net bir şekilde duyabilmişti.

“Thibodaux Kazanları'nın koçu Remy Montz, Thibodaux Lisesi futbol sahasının buzla beraber diğer tüm hava muhalefetine bağlı engellerden arındırılmış olduğunu bildirmiş. Bu akşamki oyun programında bir değişiklik olmayacakmış,” diyerek kâğıtta yazılanları okudu David.

Sınıftaki öğrenciler haberin sevinciyle birbirlerini kucaklarken, tüm günün dersprogramının tek bir bildiriyle yerle bir oluşunu fark eden David de kürsünün arkasına gömüldü.

Carter, öğle yemeği sırasında sınıf koridorunda, İngilizce binasının etrafında ve bazı boş sınıfların içinde Stephen Conlin'i aradı. Sınıf koridoruyla kafeterya arasındaki çimlere doluşan öğrencilerin içinde kendine zar zor yol açarak ilerledi. Futbolculardan oluşan bir grup, kampüsün içine çaktırmadan müzik seti sokmuştu; kafeterya görevlisi, Spin Doctors'un kulak kanatan müziğiyle dans eden kalabalığı dirsekleyerek fişi çekmeye gidiyordu.

Sonra David'in gözüne, sahanın ilerisindeki tribünlerin orada oturmakta olan sarışın bir figür çarptı. Stephen, تنها açık tribünün en alt sırasında öğle yemeğini yiyordu. Gümüş rengi tribün sandalyesinin üzerine bir kâğıt sermiş, yemeğiyle o kâğıdın üzerinde ilgileniyordu. David sahanın üzerinde çocuğa doğru ilerlerken, kale direklerinin arasına asılmış olan el yapımı bayrak, ani esen rüzgârla beraber dalgalandı. Üzerinde kan kırmızısı harflerle “*THIBODAUX KAZANLARINI İNDİRECEĞİZ!*” yazıyordu.

David'in Stephen'a attığı her adım, öğle saati kalabalığının sesini biraz daha fazla uğultuya çevirdi. Stephen o denli uyuşmuş görünüyordu ki David etrafta şişelenmiş alkol bulabilmek umuduyla çocuğun ayaklarının dibine göz gezdirdi. Sonra yanıldığını fark etti. Stephen'ın yanına oturdu.

"Selena Truffant az önce ofisimdeydi, Stephen," diyerek girdi lafa. Buz gibi soğuk gümüş rengi sandalye, David'i oturduğu yerde ürpertti.

Stephen çimlerin üzerinde alıştırma yapan amigo kızları izlerken, "Ne için?" diye sordu.

"Bu geceki oyunda şövalye maskotunu giyecek olan kız cezaya kalmış. Maç öncesi tezahüratlar için başka birine ihtiyaçları var. Benim de aklıma sen geldin," dedi David, ellerini biraz ısınabilmek amacıyla bacaklarının arasına sıkıştırarak.

Stephen, düşük sesli, kısacık bir kahkaha atıp sandviçinden bir lokma daha ısırdı. Cannon'un maskotu kısa boylu, mavi zırhlı bir şövalyeydi; sünger plastikten yapılmış kocaman kafası, buruşturularak sinirli bir ifade verilmiş bir yüz ve gümüş kaskın içerisine oyulmuş, sinirli bakan iki adet gözle süslenmişti. Elinde tuttuğu köpük kılıcı amigo kızların arasında döndürerek ortalıkta sallamasıyla bilinirdi.

"Neden ben?" diye sordu Stephen.

"Sen bir aktörsün. Rol yapacak biri lazım, öyle değil mi?" diye sordu David.

Stephen, o sırada soğuk metalin üzerinde pozisyon değiştirmekte olan David'in yüzüne inatla bakmamaya devam ederek sırtıttı.

"Kostümün içine gireceksin. Kimse senin kim olduğunu bilmeyecek ki," diyerek bir kez daha şansını denedi David. Bu sözünden sonra ani bir utanma duygusuna kapıldı. Başını çevik bir hareketle başka tarafa çevirerek, bakışlarını arka-

larında duran boş tribünlerin üzerinde sabitledi. Stephen bir kez daha gülünce, David çocuğun yanından ayrılmak için, oturduğu yerden zıpkın hızıyla ayağa kalktı. “Oyun öncesi tezahüratlar içindi. Oyunun kendisi için değil ki,” dedi soğuktan birbirine çarpan dişlerinin arasından.

Stephen beslenme çantasından portakal suyunu çıkarırken, sanki az önce ısrarla aynı şeyi reddeden kişi o değilmiş gibi, “Ben yaparım,” diye yanıtladı adamı.

Bu cevapla bir şekilde rahatlamış olan David, “Güzel,” dedi.

Birbirini takip eden sessiz anların arasında, kale direklerinin arasına asılı dev bayrağın bir ucu kopup aşağı düşerken, rüzgâr onu havada yakalayıp az önce ayrılmış olduğu kale direğine art arda çarpmaya başladı.

“Akşamki oyun büyük. Sen de izleyecek misin?” diye sordu David.

Stephen başını kaldırıp, tribünde oldukları süre boyunca ilk kez David’e baktı. “Ben futbol maçlarına gitmem, Bay Carter,” dedi.

O öğleden sonra saat iki buçukta, içlerinde Angela Darby’nin de bulunduğu sekiz kişiden oluşan Futbol Anneleri Kulübü Cannon’a vardı ve oyun öncesi buluşma için, her birinin üzerinde üçer dörder harf bulunan, hepsi yan yana durduğunda üzerlerinde “Thibodaux Annecikler Kulübü” yazacak olan, kinayeye bezeli kıyafetleri üzerlerine geçirmek için soyunma odalarına geçtiler.

Elinde taşıyacağı yengeç tuzağıyla birlikte diğer zengin Cannon gençlerinin arasında bozuk “cajun” aksanıyla edeceği bağırtılı tezahüratlar, Angela’nın, takımı destekleyen annelerin arasında başrolde olduğunu şimdiden açıkça belli ediyordu.

Elise Charbonnet, Angela'nın kostümünü balık ağı ve lastik hamamböcekleriyle süslerken diğer anneler de Angela'yı Greg'in oyun kuruculuğuyla alakalı olarak tebrik ediyorlardı.

Saat üçte, çıkış zili çaldığı zaman Anneler Kulübü dolap koridorunun orada toplanırken, Cannon öğrencileri de ana bahçenin içine doluştular.

Meredith, bahçeye bakan İngilizce binasının kapısının önünde diğer amigo kızlarla birlikte hazır ve nazır bir şekilde beklemeye geçmişti. Birazdan merdivenleri çılgınlık eşliğinde hoplaya zıplaya inerek yükseltilmiş sert platformun üzerine çıkacaklardı. Selena Truffant'ın ofisinden aksak adımlarla yürüyerek çıktıktan kısa süre sonra kız grubunun tam arkasındaki yerini alan şövalyeyi bir süre boş bakışlarla izledikten sonra gözlerini abartılı bir hareketle devirip, tekrardan bahçede toplanmaya devam eden kalabalığa doğru döndü. Marina Hillman'la, yani kostümün içindeki kızla, o, diğer kızlara saçlarını her gün yıkamadığını söyleme gafletinde bulunduğu günden bu yana hiç kimse konuşmuyordu. *Kostüm giymiş olması iyi, en azından suratına bakmak zorunda kalmıyoruz*, diye geçirdi aklından Meredith.

"Jeff'e olanlar çok üzücü," dedi Julie Moledoux.

Şövalyenin başı ani bir kas hareketiyle konuşan kıza doğru döndü. Meredith, sünger başlığın içinden gelen ani nefes sesini duydu. Şövalyenin kolları, şişkin kostümünün iki yanına devrildi.

Takımın ikinci kaptanı Bryan Hammond iki çift laf etmek için Greg'i yanına çağırınca, Meredith tekrardan o yöne, yani bahçe avlusuna doğru kulaklarını kabarttı. "Jeff bugün bizimle beraber olamadığı için..." Brandon yüksek bir savaş narası attı ve yanındaki diğer beş adet ikinci sınıf arkadaşıyla birlikte Greg'i omuzlarına alıp Bryan'ın yanına kadar

taşıdılar. Tüm ana bahçe “Darby! Darby!” şeklinde yükselen tezahüratlara boğulmuştu. Jeff Haugh’ın daha önce hiç bu tür bir tezahürat aldığı olmamıştı. Meredith’in fark ettiği kadarıyla, çocuğun bugüne kadar almış olduğu birkaç maç öncesi tezahürat bile her seferinde onu utançtan yeri dibine sokmaya yetmişti.

Kalabalık sakinleşti. Amigo kız takımı İngilizce koridorunun kapılarının ardında sıraya dizildiler. Kostümlerini tamamlayan Futbol Anneleri Kulübü de koridor kapılarının arkasında birbirlerine daha da yaklaştılar. İçlerinden bir tanesi öğrencilerin çıkışı kapatmış olmasından yakınıyordu.

“Akşamki oyun büyük!” diye güreledi Bryan. “Umuyorum ki her biriniz Thibodaux’ın karşısında dimdik duracaksınız.”

Dirseğiyle Greg’i dürttü.

“Fazla söze gerek yok. Hadi birkaç kış tekmeleyelim!”

Herkes aynı anda kükreyince Meredith elinde olmadan olduğu yerde sıçradı. Hoparlörler Tina Turner’dan “Simply the Best”i çalmaya başladığında, yanında duran diğer iki amigo kızın itelemeleriyle birlikte kendini kapılardan dışarı heyecanla çıkarken buldu; havaya kaldırdıkları ponponlarının eşliğinde çeşitli jimnastik hareketleri sergilemeye başladılar. Cannon Şövalyesi de aşağıda tuttuğu kılıcıyla birlikte kızların arkasından topallayarak indi merdivenleri.

O sırada en ön sırada olan Meredith’in içindeki bulantı gitgide daha daşiddetlenirken, etrafında pozisyon alan diğer kollar dansa başladı.

Julie Moledaux’un sözleri başının içinde yankılanırken, Stephen maskenin altından nefes almakta güçlük çekiyordu. Kate Duchamp’ın etkisiz yumruğunu ummadığı bir anda omzunda hissetti. Kız, “Dans et!” diye emretti.

Başını kaldırıp ortalıkta dolanan Cannon öğrencilerine baktı Stephen. Hiç kimsenin kostümün içinde kimin olduğundan haberi yoktu. Hiç ummadığı o anda, eşi benzeri görülmemiş bir özgürlük hissine kapıldı. Elini süngerden “çatal”ına götürmesiyle, tüm kalabalık kendini kaybetmiş gibi bağırıp alkışlamaya başladı. Cannon’ın önüne dizili halde duran otobüsler, öğrencilerle aileleri nehir yolu boyunca iki saat uzaklıktaki Thibodaux’a götürmek için motorları çalışır halde bekliyorlardı. Bando takımı da otobüslerden birinin içindeki yerini aldı. Stephen, o hengâmenin içinde başladığı dansa devam ediyordu; Jeff orada olmadığı için, kör kalabalığın ortasında yaptığı kimliksiz dansını yalnızca kendisi için sürdürdü.

Thibodaux, New Orleans’tan bakıldığında nehrin yukarısındaydı. Okul otobüsü alayı, nehrin Batı kıyısında bulunan Highway 90 otoyolunda yol olarak nehir bitimindeki bataklıkli siyah suların yanından ilerledi.

Thibodaux Lisesi’nin otobüsleri Dobie H. LeBlanc Sahası’na vardıklarında kenara çekip yolculuğu tamamladılar. Sahanın uzaktaki çitlerinin ardında, bataklığın ötesindeki petrol rafinerilerinden görünen ufak alevler ufuk çizgisinin oradan parlıyorlardı.

Thibodaux ufak bir kasabaydı. Lisenin Cannon Lisesi’yle aralarında geçen uzun süreli rekabet, o cuma günü, bölgenin işgününe yarım güne indirebilecek büyüklükteydi. Öğrenciler, aileler ve o civarda bulunan Nicholls State Üniversitesi’nin öğrencileri, o yollardan geçecek olan her biri en aşağı Mercedes sahibi şımarık Cannon’lulara onları bekleyen kıyameti önceden haber vermek adına Highway 90’ın çamurlu nehir kıyılarına mesajlı bayraklar asmışlardı. Amigo kız takımı otobüsünün içinden dışarıyı izlemekte olan Meredith’in gözüne, aralarından “KAHROLASI CANNON!”

yazılı olanı çarptı. Tuğladan duvara çarparken içinden mavi bir futbolcu formasının dışarı fırladığı bir Mercedes-Benz, bayraktaki sloganın altında kalan boş kısmın üzerine kabaca resmedilmişti.

Okul otobüslerini, aileler ve konvoya katılabilmek için belirli bir miktar ücret ödemiş olan Cannon fanlarını taşıyan araçlar takip etmişti.

Elise Charbonnet ve Roger Charbonnet, konforlu koltuklarında beraberce oturmuş halde Roger'ın termosunun içindeki cini paylaşırlarken vücutlarına dolan alkol, Cannon Şövalyeleri'ni beklemekte olan uğursuz kaderi resmeden el yapımı bayraklara olan öfkelerinin daha da alevlenmesine neden oluyordu.

Angela Darby'nin gözleri minivanın gösterge panelindeki saatin oradan direksiyon başındaki kocasının profiline kaydı; adamın viskiyle uyuşmuş gözleri, altlarında dönmelerle kayan ince şeritli asfalta odaklanmaya çalışıyordu. Angela, deli gibi heyecanlanan oğulları Alex'in arkadan gelen cıvıdamalarını gayet net duyabiliyordu; çocuk emniyet kemeriyle güreşirken sesi bir süreliğine de olsa kesilebildi. Çocuk, gecelik misali dizkapaklarına kadar uzanan, Greg'in eski kazaklarından birini giymişti üzerine.

Angela, kocasınadoğru eğilip, "Yavaşla biraz," diye fısıldadı.

"Geç kalıyoruz," dedi Andrew.

"İşte tam da bu yüzden polis tarafından kenara çekilecek zamanımız yok!" diye tsladı kadın.

"Geç mi kalacağız?" diye sordu Alex Darby. "Olmaz! Greg'i kaçıracağım!"

Arkasını dönüp yedi yaşındaki oğlunun yüzüne baktı kadın; çocuğun gözleri karanlığın içinde bile, Noel arifesi sa-

bahına uyanmış gibi parıldıyordu. “Tabii ki geç kalmıyoruz. Ayrıca ben ağabeyini önceden aradım ki biz gelene kadar oyunu başlatmasın! Endişelenme hayatım!”

Angela, Alex’in gülümseyişini arka koltuğun karanlığında zar zor seçebildi. Andrew’nun tüylerinin stresten diken diken olduklarını görebiliyordu ama... Vücudunu sarmalayan kaslarıyla Mr. Clean’i andıran kocasının bu genel asabiyetine misilleme olarak sergilediği kinayeli yaklaşımını her zaman sürdüremiyordu. “Mutlu bir kazadan” doğup yedi yıl boyunca hayatlarını dostane masumiyeti ve genç kanıyla aydınlatan oğulları Alex dışında paylaştıkları tek ortak şey Greg’in galibiyeti. Andrew nasıl olur da bunu da mahvetmeyi göze alırdı?

“Bir dahakine ben sürüyorum,” diye fısıldadı Angela.

Greg Darby ilk iki periyodu başlatan kişi olmuştu ve Cannon Şövalyeleri’nin topu sayıya sürmeleri gerekiyordu. Tribünlerdeki sarhoş Cannon babaları, Thibodaux Dans Müfrezesi’nin özenle hazırlanmış dans adımlarını taklit ediyorlardı. Amigo kız takımı, performanslarının belirli bir kısmından kesmiş oldukları rutin hareketleri tekrarlarlarken, havaya kaldırdıkları ponponlarıyla piste uçak indirmeye çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı; gösterilerinin durağan kısmından sıkılan Meredith ağırlığını bir ayağından diğerine bindirdi. Gözlerini Thibodaux tribünlerine kaydırırken yengeç yemekten göbekleri şişmiş öfkeli ebeveynlerle susmak bilmeyen plastik trompetlerden oluşan karmaşayı gördü –çoğunun üzerinde yeni yıl süsleri ve kedi motifleriyle kaplı korkunç Wal-Mart kazaklarından vardı. Tribünün Cannon tarafı ise L.L.Bean marka montlar ve evlerdeki içki dolaplarından doldurulmuş termoslarla bezeliydi. Meredith’e kalırsa Thibodaux’ın bu sınırsız öfkesi karşısında Cannon’ın pek bir şansı yoktu; Şövalyeler’in kaybetme ihtimalinin düşüncesi bile moralini biraz yükseltmeye yetmişti.

Dans rutini tamamlandığında Meredith diğer kızlarla beraber saha çizgilerinin dışındaki yerini alırken Brandon takıma bir beş metre kaybettirdi. Etrafa olan dikkatli bakışlarının, arkadaşlarının gözünde Greg'e duyduğu aşk dolu ilgiyle karıştırıldığından emindi. Tabii eğer asıl kaçırmak istemediği şeyin Greg'in sakatlanma ihtimali olduğunu bilselerdi hepsi birden şoka girerdi.

Oyuncular daha çok Brandon'a odaklanmışlardı. Sıkılıp arkasını dönünce tribünlerin ilk sırasında oturan Elise Charbonnet'i gördü; ellerini dizlerinin üzerinde kenetlemiş halde oturan kadının, eğer gözlerini oğlunun üzerinden ayırmazsa onun sakatlanmayacağına inandığı bir çeşit totemi varmış gibi görünüyordu. Meredith'in annesi, ona, "Jordan'da işe yaramıştı ya..." demişti. "Brandon'ı da aynı şekilde koruyacağına inanıyor."

Diğer oyuncular bir araya toplanırlarken Brandon hâlâ, "Taşıyabilirim! Yirmi metre var!" diye kükrüyordu. Koç Stubin'in Brandon'ın çuvalayışının ardından istediği mola-ya rağmen hepsinin damarları adrenalinden patlayacak gibi atıyordu.

"Tabii. O kışın yirmi metreyi kaldırır eminim!" diye karşılık verdi ona Cameron Stern. "Bize kaybettirdiğin beş metre ne ki, değil mi?"

Bu canını yakmıştı; Brandon'ın gözleri gizlendikleri kaskın ardından umutsuzca Greg'e çevrildi. Sahadaki herkes nefes nefese kalmıştı. Cameron Stern, Brandon'ın Greg'e olan bakışlarının farkına vardı. "Aklından bile geçireyim demel!" diye bu sefer direkt Greg'e bağırdı. "Beni duydu mu, Darby?"

Brandon, Greg'in kaskının hafifçe Cameron'ın olduğu yöne döndüğünü gördü.

“Siktir git, Cameron!” diye bağırdı Brandon.

“Bal gibi de topu götürebileceğimi biliyorsun, ayrıca sana bir ton karşılayamayacağın pas yollayacak Haugh yok şu an senin karşında!”

Cameron takımıyla oluşturdukları çemberi bozarak geriye doğru sıçradı. Onun her iki tarafında durmakta olan oyuncular, Cameron’un bu hareketi sonucunda dengelerini tekrar sağlayana kadar birkaç sendeleyerek adım atmak zorunda kaldılar. Brandon her iki kenar çizgisine birden kısa bakışlar fırlattı. Koç Stubin sahayı şüpheli gözlerle süzmekteydi.

“Yirmi metre ha?” diye kükredi Cameron. Takımdaki diğer üyeler yavaş adımlarla geriye doğru çekilmeye başlamışlardı. Greg, yaşadığı kararsızlık yüzünden, artık dağılmış olan çemberdeki eski yerine çakılıp kalmış gibiydi. Bir süre sonra eğildiği yerden kalkıp Brandon’ın vaziyetini ölçerek, ona dövüşmeye hazır olduğunu gösterdi. Brandon, Greg savaş istemese bile kendisi ne istediğinden oldukça emindi. “Koşabilirim kelimesinin nesini anlamıyorsun!” diye gürledi Brandon.

“Saçmalık. Jordan Charbonnet olsaydı belki. Ama bu oyunu Darby’le siz iki hetero-esnek yüzünden riske atmayacağız!”

Brandon Cameron’a öyle sert saldırdı ki, birbirine vuran kasklarından çıkan ses Brandon’u bir anlığına sağır olduğuna inandırmaya yetecek kadar güçlüydü. Brandon elini Cameron’ın kaskındaki yüz koruyucudan içeri soktu; Cameron’ın elleri havada dövünüp dururken o, başını az önce beraber düşmüş oldukları kramponla çiğnenmiş çimenlerden bir metre yukarı kaldırdı. Elini karşısındakinin kaskının içine sokma sırası Cameron’daydı. Cameron’ın, çocuğun boynunu

geriye doğru itirmesiyle az önce doğrulmuş olduğu çimenlik yerden direkt Greg'in midesinin üzerine düşen Brandon, o sırada annesinin tribünlerden gelen bağırırlarını duydu.

Koç Stubin'i kendisine doğru koşarken gördü.

Diğer Şövalyeler, Brandon'la Cameron'ın havada uçuşan darbelerinin olduğu bölgeden uzaklaşmaya devam ederlerken Thibodeaux Kazanları onları izliyordu.

Koç Stubin, Brandon'ı ensesinden yakalayıp Cameron'ın tepesinden çekerken çocuğun havada uçuşmaya devam eden tekmelerine hâkim olamıyordu; birkaç boşa giden darbeden sonra Brandon'ı tuttuğu yerden kenara, çamur birikintisinin oraya fırlattı. Diğer oyuncuların omuzları Thibodeaux tribünlerinden yükselen kakhaha sesleriyle düşerken, etrafına bozulan morallerinin yansıttığı sinirli bakışlar atmaya başlamışlardı.

"Derdin ne senin, Charbonnet?" diye bağırdı Koç Stubin.

Brandon'ın açtığı ağzından gelen bir cevap olmamıştı. Yüz koruyucusunu çıkarmadan hâlâ içinde oturuyor olduğu çamura tükürdükten sonra koruyucunun üzerinde kalan salıyı tek eliyle sildi. Oyunculardan biri Cameron Stern'in yanına çömeldi.

"Koç?"

Stubin arkasını döndü.

"Hareket etmiyor koç!"

Stubin, kaskı yana devrilmiş halde yüzüstü yatan Cameron'a baktı.

"O koca kıcını yedek kulübesine taşıyorsun, Charbonnet!"

Brandon doğrulmaya çalıştı. Etrafındaki öfke dolu bakışlardan gözlerini kaçırırken kaskını başından çıkardı – bir tek Greg başını öne eğmişti. İki sıhhiyeci sahanın ortasına

doğru koşmaya başladılar. Brandon saha çizgilerine yaklaştıkça Cannon tribünlerinden gelen sesler daha da azaldı. Açık tribünde oturmakta olan annesinin, sandalyesine iyice gömülmüş olduğunu fark etti. Öfke ve utançla karışık bir ifade vardı kadının yüzünde.

İçinde dolup taşan aşağılık duygusunun baskısıyla hemen o an tribünlere doğru koşup annesine, Cameron'ın kendisine dediklerini söylemek istedi. Fakat annesi gözlerini oğlunun üzerinden çoktan çekmiş, çevredeki diğer ebeveynlerin onaylamayan bakışlarına gergin bakışlarla karşılık vermekle meşguldü.

Utançtan beslenen gözyaşlarının gözypınarlarını nemlendirmeye başladığını hissettiğinde Brandon elinde tuttuğu kaskı yedek oyuncuların oturduğu bankın üzerine fırlattı. Hemen orada duran amigo kızlar korkudan sıçradılar.

Elise'in, "Brandon!" diye ciyaktadığını duydu ama o, çoktan soyunma odası girişinin bulunduğu saha çizgilerine doğru ilerlemeye koyulmuştu.

Hiç kimse onunla Cameron'ın konuştuğu şekilde konuşamazdı. Hiç kimse!

Daha önceden bildiği gibi, öfke, acıya karşı kullanılabilecek en iyi silahtı.

Sessiz bir şok dalgası tüm sahayı etkisi altına almıştı. Amigo kızlar Brandon önlerinden geçerken utançla başlarını başka yöne çevirdiler fakat Meredith, bençlere doğru yaklaşıp Brandon'ın kaskının çimlerin üzerinde duran iki ayrı parçasına bakmayı tercih etti. Çocuk kaskını ortadan ikiye ayırarak kadar hızlı çarpmıştı.

Angela kendini tutamayıp, "Siktir!" diye fısıldadı kendi kendine.

Stadyum, gece karanlığının içinde parlayan bir yıldız misali ıslıl ıslıldı. Tribünler, üzerlerinde bulunan yüz kişinin kendilerinden büyük gölgeleriyle sahanın dışından bile göze çarpıyordu. Andrew tribünlerin arkasından geçen ufak kaldırımın yanına yaklaşınca minivanını yavaşlattı. Tüm otopark arabalara boğulmuş haldeydi.

“Çek artık bir kenara Andrew!”

“Aman Tanrım,” diye haykırdı Alex arka koltuktan. “Başlamışlar! Anne başlamışlaaaaaaar!”

“Andrew kenara çek!” diye parladı Angela.

Andrew direksiyonu ani bir hareketle sola kırıp arabanın tekerleklerini orada bulunan çamur birikintisine sinirle sokarken, Angela kocasının dişlerinin arasından gelen sessiz bir, “Lanet olsun” duydu. Araba ani bir fren yaptı.

“Bir dahaki sefere, Andrew! Başının tepesinden ayrılmayacağım!”

“Şimdi bu konuya girmiyoruz değil mi?”

Kadın emniyet kemerinin tokasına doğru uzandı. “Tabii ki. Önce senin dokuzuncu viski bardağına kadar bekliyoruz. Nasıl? Uyar mı?”

“Angela yemin ederim ki eğer...”

Andrew aniden sustu, yüzündeki sinir hali makyaj gibi akıp gitmişti. Angela’nın bir sonraki düşüncesi soru şeklinde geldi –*Neydi o vınlama sesi?* Sonra “vın”ın ne kadar gereksiz, uydurma bir ses olduğunu düşündü. Ayrıca vın neydi ya? Kocasının yüzünde ışık hızıyla oluşan o korku dolu mimik, kendisini az önce duyduğu ıslık sesinden daha fazla korkutmuştu. *Vınlama. Hava. Kulak dolduran o hava sesi. Kapı açılma sesi.*

“Bebeğim?” diye fısıldadı Andrew. Kendisine on yıldır bu sözcükle hitap etmiyordu kocası.

Frenlerin tiz sesini ikisi de duymuştu. Angela başını çevirir çevirmez harfleri soyulmuş kelimeyle göz göze geldi – *ÇÖ KAMYONU* kelimesi şoför koltuğu tarafındaki cama kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti. Henüz açmamış olduğu emniyet kemerine aldırmadan öne doğru eğilip arkasını döndüğünde, oğlunun yay şeklini almış bedeninin havada uçuşunu, minibüsün altmış santimlik arka kapı boşluğundan gördü. Alex Darby'nin boynu, ters dönmüş bedeninin altında bükülürken Thibodeaux çöp kamyonunun acı fren sesi duyuldu.

Her şey çok ani gelişmişti.

Cameron Stern tek başına yürümeye başlamadan önce sağlık görevlilerinin yardımıyla ayağa kalktığında Meredith ve diğer amigo kızlar tribünlerdeki kalabalığa zafer dolu, toplu bir çığlık attırmışlardı. Çocuk yana kaymış kaskını başından çıkartırken Meredith'in yüzüne tatsız bir ifade oturdu. Kaptanın başının arka kısmındaki saçlar kan içindeydi, çenesiye morarmıştı.

Tribünlerin arka tarafından bir ışık patlaması geldi. Cannon fanlarından daha genç olanlar, tırmanabilecekleri en yüksek tırabzanlara çıkarak ne olduğunu görmek için saha dışına doğru başlarını uzatmaya başladılar.

Meredith Ducote henüz ne olduğunu anlayamasa da üç yüze yakın seyircinin aynı anda ayaklanıp sırtlarını sahaya dönmesi onu şaşırtmıştı. Sırt denizine boş gözlerle bakakalmıştı –arkadan gelen kırmızı mavi polis ışıkları ayağa kalkanların gölgelerini sahaya yansıtıyordu.

Sonra kulağına, hayatında daha önce hiç duymamış olduğu şiddette bir kadın feryadı geldi. Meredith çığlığın beden bulup tüm vücudunda dolandığını hissetti. Durduğu yerde titredi. Duyduğu ses, Meredith'in kendi kederinin ardına saklandığı peçeyi yırtıp geçmiş gibi hissettirmişti ona.

Ambulansın tekinin etrafa yaydığı siren sesleri kadının çığlıklarını içine aldı.

Tablonun parçaları yavaş yavaş yerine otururken içinde bir ses, annesinin ses tonuna bürünerek tüm ciddiyetiyle konuştu.

Bir şeyler bozuldu, dedi. Geri onarılamayacak bir şeyler...

12

Elise Charbonnet, Alex Darby'nin Bishop Polk Katedrali'nde gerçekleştirilen cenaze töreninden çıkarken güneş yeni batmıştı; on beş yıldır ilk kez alacak olduğu Parliament Light paketine kavuşmak için Prytania'da bulunan EZ Büfe'ye uğradı. Yedi yaşındaki bir çocuğun cenazesindense, Roger'ın müşterileriyle gidilebilecek türden bir akşam yemeğine daha uygun görünen siyah kokteyl elbisesi ve ona uyumlu duran şalının içinde boşluğa dalıp gitti. Kasiyer, ardında durduğu tezgâhın üzerinden kadının istediği paketi ona doğru kaydırıldı.

“Üç buçuk,” dedi.

Elise tepki vermedi. Kasiyerinin omzunun üzerinde bir yerde kendine oluşturduğu hayalî ekranda, dört yüz adet yas tutan kişi Angela'nın oturduğu sıradan sıçrayıp kocasını dürtükleyerek, “Onlar yaptı! Onlar yaptı!” şeklinde bağırışını korku içinde izlerken, Andrew Darby'nin eşini katedralin yan kapısından dışarı sürükleyişini bir video görüntüsü gibi tekrardan oynattı.

“Üç elli, hanımefendi,” diye tekrarladı kasiyer.

Elise dönüp kadına baktığında gözleri yaş içindeydi. Kasiyerin sinirli bakışları biraz yumuşadığı, kadının başını öne eğişinden belliydi. Elise bir eliyle cebindeki parayı bulmaya uğraşırken diğer eliyle Parliament paketini çantasına koydu.

“Cenazeden mi geliyorsunuz?” diye sordu kasiyer tereddütle.

Elise soruyu başıyla onayladı.

Roger’ın cenaze bitiminde potansiyel bir müşterisiyle yapacağı toplantıya aceleyle gittiğini bilse bile eve vardığında odaları ikiye kez kontrol etti. Brandon’ın Greg’le olduğunu farz etti. İlk başta, onu ilk sigaralarını içerken görececek kimse olmadığına memnun kalmıştı. Fakat sonra içini dolduran boşluk duygusuyla mutfak tarafına geçti. Jordan’ı aramayı geçirdi aklından.

Elise, arka bahçesinden Bishop Polk çan kulesinin tepesine bakan pencereyi hafifçe araladı. Alacakaranlık, sütunlu girişin pencerelerini birer siluete dönüştürmüştü. Parliament’ini yakıp ilk nefesini çekti içine.

. . .

Monica ve Stephen, Bishop Polk Katedrali’nden evlerine kadar olan dört bloğu yürüdüler. Stephen cenazede ağlamadı, Monica ise kiliseyi bir blok geçene kadar ağlamadı.

Stephen kalan yolda ona yardım etmek için kolunu annesinin omzuna doladı. Evlerine varmak üzerelerken Monica, “Evlât açısından daha kötü hiçbir şey yok bu dünyada,” dedi.

O oğluna baktı, oğlu da kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Tuhaf bir dalgınlık vardı oğlunun üzerinde.

“Senden daha uzun yaşayacağıma söz veriyorum,” diye kulağına fısıldadıktan sonra kadının yanağına nazik bir öpücük kondurdu Stephen.

Eve girdiklerinde Monica yatak odasına gitti, Stephen da kendininkine. O gün içinde oğlunu son görüşüydü bu.

Aynı akşam Monica, Jeremy'nin çalışma odasında biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Kocası, her bir şiirin gelişme aşamasında kılı kırk yaran titizlikte kayıtlar tutmuştu. İlk taslakların not defterleri vardı. Ocak ayından Ağustos'a uzanan 1976 yılına ait olanında Monica'nın favorilerinden biri de vardı, "Doğmamış Çocuğa Mektup". Fakat Monica o şiirin ilk taslak defterinin yerini bir türlü bulamıyordu. Monica, Jeremy'nin bunu Stephen için yazmış olduğunu bilse de oğluna bu gerçekten hiç bahsetmemişti. Kendini uzun süredir ilk defa Jeremy'nin şiirlerini okurken buldu. Stephen'ın kapısının açılıp geri kapandığını duyduğunda onun bir şeyler yemek ya da içmek için mutfağa gidiyor olabileceğini düşündü.

Roger Charbonnet akşam 8 gibi eve döndü. O zamana kadar Elise çoktan tüm mutfağı, her yerin sigara dumanından arınmış olduğuna tam kanaat getirene kadar sprey dezenfektanla adeta yıkamıştı. Roger evrak çantasını mutfak tezgâhına koyup, Elise'in Kanal 4'ün akşam haberlerini izlediği oturma odasına geçti. Alex Darby'nin cenaze haberi başı çekiyordu. Elise, kafası karışmış çocukların –ebeveynlerinin ellerine yapışmış halde etrafa bakınan Alex'in okul arkadaşları– ve gençlerin Bishop Polk'u öfkeli sessizliklerine gömülmüş halde terk edişlerini gösteren kamera görüntülerini izledi. Roger, kadının yanına oturdu.

"Cannon Okulları'nda ve Alex Darby'nin ikinci sınıfını okuyor olduğu Bishop Polk İlkokulu'nda tüm dersler öğrencilerin cenazeye katılabilmesi amacıyla iptal edildi. Bu trajediyle bölünen Cannon Şövalyeleri ve Thibodeaux Kazanları arasında yapılan maçın tekrarının yapılıp yapılmayacağı konusunda henüz bir bilgi yok."

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Monica. Aynı haberin tekrarını gece onda, yatağında doğrulmuş halde otururken, komodininin üzerindeki Chambord ve Absolut şişeleri eşliğinde izliyordu.

“Bishop Polk Katedrali’nin dışında bulunanlar, muhabirlere küçük çocuğun annesinin yaşadığı sinir krizi yüzünden törenden eşi tarafından çıkartıldığını bildirdiler,” diye devam etti spiker.

Monica içkinin uykusunun gelmesine yardım etmesi için dua ederek bardağını yudumladı. Kulağına çan sesi gibi bir şey geldi— ekosunu spikerin gür sesinin alıp götürdüğü tuhaf, metalik bir sestir bu. Kulak ardı etti.

Son zamanlarda kendini, televizyondan gelen sesleri kendi evinden çıkıyormuş gibi algımlarken buluyordu hep.

Elise çiçek desenli kâğıda bir şeyler çiziktirmeye uğraşırken Roger çoktan yatağa geçmişti. Bir saat içinde iki satır yazmayı becerebildi kadın.

Sevgili Jordan,

İşler burada pek iyi gitmiyor.

Geceliğinin içinde mutfak masasına oturmuş, dimdik kâğıda bakıyordu. Kül tablasının içindeki Parliament Light, kırmızı külüyle yanmaktaydı. Arka kapı, Elise’in az önce duymuş olduğu garip sesi takip eden sessiz geceye doğru açıktı. Sesi nehirden geçmesi muhtemel bir geminin düdüğüne benzetmişti.

Sigarasından bir nefes alıp kalemi durduğu yerden tekrar eline aldı. *Kâbuslar bazen gerçeğe dönebiliyor*, yazdı.

Yazmış olduğu kelimeleri inceledi. Bu kadar melodram yaptığı için kendinden nefret etmişti. Sonuçta çocuğunu kaybeden kişi o değildi. Fakat kocasının kolunu pençeler

gibi adama yapışıp etrafa bağırarak Angela Darby'nin çığlıklar içinde kiliseden uzaklaştırılışı, Alex Darby'nin Piskopos bayrağına sarılı minik tabutunun görüntüsünden bir şekilde daha büyük bir güçle uyandırmıştı içindeki bazı şeyleri. Angela Darby'nin çığlıkları, herkesin her an çocuğunu kaybetme ihtimalinin olduğu gerçeğinin varlığına ikna etmişti Elise'i. Ama bu hayatın bir gerçeği değil miydi zaten? *Bunu daha yeni fark edecek kadar aptal mıymışım*, diye geçirdi aklından. Yazdığı kâğıdı eliyle buruşturup çöp kutusunun içine fırlattı. Elleriyle alnına masaj yaparken derin derin nefesler aldı.

Elise, telefon çaldığında yerinden sıçradı.

"Elise?"

"Trish?"

"Olanları duydu mu?" diye sordu Trish Ducote.

"Yoo," diye cevap verdi Elise içini saran ürpertiyle.

"Angela Darby, Bayou Terrace'daymış. Andrew onu kısa süre önce götürmüş. Kuzenim Missy orada çalışıyor ve bu gece nöbette. Missy'nin dediğine göre kadını hastaneye yatırmışlar. Sanırım en sonunda dayanamayıp çıldırdı!"

"Tanrım," diye fısıldadı Elise, kulağına bastırdığı telefonla dolaplardan birine yaslandı.

"Meredith oralarda değil, değil mi?" diye sordu Trish.

"Brandon'ı da etrafta görmedim," şeklinde cevapladı kadını zayıf sesiyle. Parliament'inden bir nefes daha çekti.

Elise telefonu elinden düşürdü. Gürültülü bir patlama sesi yayıldı ortalığa. Sesin yankısı gereğinden biraz fazla çıkmıştı, o kadar ki, Elise içgüdüsel olarak hızla yere eğilip tezgâhın altına saklanmaya çalıştı. Roger'ın merdivenlerden paldır küldür gelen ayak seslerini duydu. Telefonun alıcısını tezgâhta düştüğü yerden kaldırdı. Trish, telefonun diğer

ucunda resmen tüm gücüyle, “Tanrım! Sen de duydun mu?” diye bağırdı.

Roger tişörtü ve boksör şortuyla mutfak kapısında belirdi. Elise’in elindeki sigarayı fark etti önce.

“Gecekondu tarafından mı geldi?” diye sordu Elise, Trish’e.

Roger, “Çok daha yakındaydı,” diye cevapladı onu.

Elise’in kafasında sadece bir düşünce belirdi. *Hayır. Bu mümkün olamaz. Bugün çekilen ıstırap vadesini fazlasıyla doldurdu.*

Roger hâlâ açık olan arka kapıya doğru ilerledi.

“Ben seni tutmayayım,” dedi Trish gittikçe zayıflayan sesiyle.

Elise duyulamayan bir şey söyledikten sonra telefonu kapattı. Eşinin durduğu tarafa baktığında, onun sesin kaynağını bulmaya çalışır gibi ortalığı kolaçan eden bakışlarının gittiği yönü takip edip gecenin karanlığıyla göz göze geldi.

Roger, “Söndür şunu, Elise,” diye buyurur buyurmaz kendisine söylenileni yaptı kadın.

Monica, ön taraftaki verandasında durmuş meşe ağacı dallarının gölgelerine bakıyordu. Hava buz gibi olmuştu; elinde tuttuğu bardak avuç içiyle bütünleşmiş gibiydi. Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Kısa bir an durup, silah sesini hayalinde canlandırmış olma ihtimalini kafasında tarttı; belki de günün kederi, acıya dair eski kıvılcımları körukleyerek Jeremy’nin intiharına dair acımasız bir halüsinasyona sürüklemişti kendisini.

Uzaktan gelen yavaş siren seslerini duyduğu zaman yanılıyor olduğunu anladı.

Bölüm İki

Çan Kulesi

“Saf aşk dedikleri şeyi deneyecek kadar,
aptaldım bir zamanlar;
Cinsellikten ruha, ruhtan fikre tırmandım;
geçirirken aklımdan yola devam etmeyi,
Düştüm tepetaklak fikrin semasından ruha,
Ruhtan devrilip kondum yine cinselliğin rayına.

**William Cartwright,
“No Platonic Love”**

1

Jordan Charbonnet, Princeton Üniversitesi'nden mezun olmadan iki hafta önce küçük kardeşi Brandon'la ilgili bir kâbus gördü. Yarım yarım toplanmış karton kolilerin gölge-leriyle dolu karanlık yurt odasının içine açtı gözlerini.

Jordan, gördüğü kâbusta, Garden District'teki Philip Caddesi'nden bisikletleriyle dosdoğru yokuş aşağı inmekte olan Brandon ve onun üç diğer arkadaşının peşinden koşuyordu. Meşe ağacı dallarının kapatamadığı aşırı mavi gökyüzüyle dikkat çeken manzaranın içinde evler birbiri içinde erimiş gibi, filigram desenli dökme demir kapılar ise sağa sola devrilip yamulmuş gibi görünüyorlardı. Brandon evde bir şeyini bırakmıştı, Jordan'ın onu yakalaması hayat memat meselesiydi. Kardeşinin adını bıkıp usanmadan tekrarlayarak ona seslenmesi, Brandon'ın pedallara asılmasına engel olamıyordu. Greg –tıpkı Brandon gibi– Jordan'ın onu en iyi hatırladığı yaşta, on dördünde bir çocuk olarak boy gösteriyordu kâbusta. Jordan, erkek kardeşinin bisikletinin arka tekerine yaklaşmak üzereyken gidonlarının yönlerini başka tarafa çeviren diğer iki arkadaşının yüzlerini göremedi. Jordan hâlâ dönmekte olan tekerlek lastiğine doğru tam uza-

nacakken, Greg'in kan içindeki paramparça yüzü Brandon'a doğru döndü. Çocuğun yüzü tuhaf bir şekilde, kırılmış bir porseleni andırıyordu ve kan yalnızca çatlakların arasından gösteriyordu kendini. Greg dudaklarını balon balıklarının yaptığı gibi büzerek Brandon'ın suratına kanlı bir tükürük fırlattı. Jordan aniden durup iki çocuğun yollarına devam edişini, Brandon'ın yüzündeki kanı silerken ardı ardına attığı kahkahalar eşliğinde "Iyy, iğrençsin dostum!" deyişini izledi.

Jordan Charbonnet, İngilizceyi AB notuyla vererek mezun oluyordu. Bu noktaya gelmesi beş yılını almıştı.

İlk yılını bitirdiğinde okulunu bir yıllığına dondurmaya karar vermişti. Bu kararı karşısında şok geçiren ailesi bahsi geçen yıl mezun olacak olan ve mezuniyetinden sonra New York'ta kendisiyle beraber yaşaması için Jordan'ın aklına giren Katie adındaki kızı suçlamışlardı. Jordan, o yılı takip eden yaz, Katie'ye okula geri döneceğinden bahsettiğinde de Katie "onların" apartman dairesinin kilidini değiştirmişti. Jordan ertelemiş olduğu ikinci yılına devam etmek için üniversitesine geri dönerken Katie'nin zarif güzelliğinin, bir türlü dinmeyen cinsel açlığının ve New York'un zengin, sosyal dünyasının kapılarını kendisi için araladığı gerçeğinin Princeton'a bir senelik veda edişinin asıl sebebi olmadığını ona söylemeye zahmet bile etmemişti.

New Orleans'ı geride bıraktığı o ilk yıl baş döndürücü, hatta bazı zamanlar mide bulandırıcı geçmişti. Bir anda kendi hayatlarının ağırlı sorumluluklarını üstlenmek adına içine düştükleri eğitim havuzunda toplanan genç zihinlerin arasında bulmuştu kendini. Kendini yabancı hissettiği, duvarlarının arasında stressiz bir hayat süremediği yurt koridorlarında diğer birinci sınıflarla birlikte oturup, onların diğer insanların (yani ailelerinin) verdikleri hatalı kararların ceremelerini çekerken içine girdikleri travma hikâyeleri-

ni dinlerken buluyordu kendini hep. Kendini o çevreye ait hissetmeyen Jordan, kendine şu soruları sormaya zorunlu hissediordu: *Neden bu insanlar acıyı bu denli çok seviyorlar? Ve neden bu bahsi geçen acılar bugüne kadar beni hep teğet geçmiş?*

O zamanlarda, dönüp geçmişine baktığında, neyin kendisine bu kadar kolay bir hayat sunduğunun yeni yeni farkına varabiliyordu. Üniversitenin ilk yılındayken dönüp geriye baktığında, son dört yılını Cannon Okulları'ndaki herkesin parmakla gösterdiği ideal bir öğrenci olarak geçirmiş olduğunu görüyordu. Mezuniyet kavalyelerinden ve Grand District Kadınlar Derneği üyelerinin şehvetli bakışlarından öğrendiği bir şey varsa, o da fiziksel güzelliğinin ona hayran kalanları adâb-ı muaşeret kuralları çerçevesinin dışına saptırmaya teşvik edecek boyutlarda olduğuydu. Dış görünüşü insanları açlığa, arzuya ve bağlılığa itiyordu –Jordan'ın sahip olmadığını kabul etmesi gereken üç özelliğe yani. Büyüleyici bir dünyası vardı fakat bu dünyanın kendisine gözdağı verdiği zamanlar nadir olurdu. Bir seksen sekizlik boyu, yakışıklı bir yüzle taçlandırılmış geniş omuzları ve tertemiz, kusursuz görünümlü bronz teni diğer yaşlılarının çektikleri o bunalımlı acılardan bir şekilde muaf kalmasını sağlamıştı. Bu anlatılanlar ne gururlanmasına ne de bunlara sahip olduğu için suçluluk hissetmesine neden oluyordu. Fiziksel güzelliği bir başarı değil, durumdu.

Katie, onu havaya kaldırıp herkese göstereceği bir kupa misali kapıp vahşi seks hayatıyla, Versace'a yapılan alışveriş gezileriyle ve Katie'nin patronunun reklam şirketinde verdiği gürültülü partilerle dolu bir hayata kaçırmıştı.

Katie'nin oyuncacı olmak, yaşlılarının aralarında kendini yabancı hissetmesine sebep olan fiziksel albenisine belli bir amaç kazandırmıştı. İkisinin arasındaki iletişim zayıfladıkça, Katie'nin tek yaptığı şey çoğu evli olan meslektaşlarıyla

birlikte yiyecekleri akşam yemekleri için SoHo'nun meşhur ve gürültülü restoranlarında her gece yer ayırtmaya dönüşmüştü.

Eğer Alex Darby'nin bir çöp kamyonu tarafından hayatına son verilmesine tepki olarak Greg Darby de kendini öldürerek daha büyük bir trajediye yol açmamış olsaydı, Jordan, üniversiteye ara verdiği için kendisine kızgın olan ailesini yatıştırmak için muhtemelen çok daha fazla zaman harcamak zorunda kalacaktı. Jordan'ın ebeveynleri, küçük kardeşini ele geçiren yoğun yas hali yüzünden zor zamanlar geçirmeye başlayınca, annesinden aldığı telefonlar birden kesiliverdi.

New York'a taşınışını takip eden yarım yıldan fazla sürelik bir sessizliğin ardından nihayet annesini aramak için sınırlarını toparlayabildi. Ona iyi gelecek, buna karşılık olarak Katie'ye kesinlikle kötü havadis olacak haberleri vardı ki bu nedenle düşüncelerini Katie'den önce annesine açması daha yerinde olurdu.

Elise Charbonnet'in sesi yorgun, heyecansız ve etkilenmemiş gibi geliyordu.

"New York nasıl?" diye sordu kadın, Jordan'ın onun sesinde o zamana kadar bir kere bile duymamış olduğu türden kinayeli bir tonla.

"Geri dönüyorum," dedi çocuk. "Okula. Bu sonbahar."

Uzun bir sessizlik oldu. "Harika haber," dedi Elise sesinde büyük bir coşku eksikliğiyle.

"Duyduğuna sevineceğini sanmıştım," dedi Jordan.

Elise, "Sevindim tabii," diye yanıtladı sıkıcı bir konuşma geçirdiğini ele veren sesiyle. "Katie'nin haberi var mı?"

Elise'in, Katie'nin adını sarf ediş şekli, az pişmiş bir biftekten henüz yeni ısırık almış gibiydi.

“Hayır,” diyerek yanıtladı onu Jordan.

Bir sessizlik molası daha oldu.

“Sorun ne?”

“Kardeşin bu aralar pek iyiye gitmiyor.”

Elise’in söyleyecek başka bir sözü kalmamıştı. Jordan kardeşinden en son haber aldığı anda onun okulu asıp durduğunu öğrenmişti, ama bu haber aylar öncesinin haberi idi. “Psikolojik yardım alması konusunu düşündünüz mü hiç?” şeklinde bir fikir sundu Jordan. Elise’in attığı kahkahadaki alaycılık Jordan’ın sinirlerini bozan şey oldu.

“Ben ciddiylim.”

Elise sert bir tonlamayla, “Ben onun çaresine baktım, Jordan. Sağ ol,” cevabını verdikten sonra Jordan’ın başka bir şey önermeye ne morali ne de özgüveni kalmıştı. O güz dönemi belirttiği üzere Princeton’a geri döndü.

Roger’dan gelen telefonlar rutine bağlamıştı. Babasının okula geri dönüş konusu üzerine hissettiği neşe ortadaydı; Brandon’ın durumunu ona da açarak adamın iyi halini tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu. Jordan, Elise’i sorduğunda Roger’ın yanıtları resmî ve üstü kapalı oluyordu. Bir keresinde, “Kendini suçluyor,” demişti karısı için.

“Ne demek bu şimdi?” diye sormuştu Jordan.

“O kış... onu ciddi anlamda etkiledi...”

Jordan aldığı cevaplara rağmen konuyu kavramakta zorlanıyordu. Roger’ın alelade bir şeymiş gibi söylediği o kelime –“O kış”– tüm ailesinin rol aldığı, kendisini ise yabancı kaldığı bir tiyatro organizasyonu repliği gibiydi.

Önündeki üç yılın yaz tatillerini stajlarla ve kuzeyde arkadaşlarıyla birlikte tatillerle geçirdi. Kaçırılan hiçbir Noel tatili için ne Roger ne de Elise çıt çıkardı.

“Senin problemin kusursuz olman, Jordan.”

Melanie McKee tıpkı bir “erkek” gibi bira içerdi, buna rağmen her bir yudumda gözünün önünden çektiği koyu renk saçlarını arkaya atış şekli de bir o kadar inceydi. Mastürbasyon konusu hakkında yalan söylemeyen bir tipti ve Jordan’ın Princeton’daki tüm kız arkadaşları gibi, o da durumu iyi olanlardandı. Öyle Garden District tarzı, yedi göbek atadan gelen türden bir varlık değildi onunki tabii ama değişmez, daimi, sağlam bir servetleri olduğu su götürmez bir gerçektir.

Katie’nin aksine, sözünü bitirdiğinde alacağı cevabı önceden görmek adına Jordan’ın yüzünü inceleyerek konuşmazdı. Katie’nin aksine, onu tek bir yere hapsetmekle ilgilenmiyordu. Jordan, Melanie’yi tanıştığı ilk gerçek kadın olarak görüyordu. Kızda, o alışık olduğu Güneyli güzeli davranışlarından eser yoktu – eğer bir kız, karşısındaki erkeğe olan ilgisini apaçık belli ederse onun kendi sonunu getireceğini öneren inanişâ göre gösterilen tavır ve davranışlardı bunlar.

Bu ikisi Jordan’ın son döneminde tanışmıştı. Kız, çoğunun geriye kalan zorunlu derslerinden birine öğretim üyesi olarak giriyordu.

Jordan, sınıfın ilk gününde kızı amfinin kürsüsüne bakar halde otururken fark etmişti. Kızın birkaç sıra arkasına oturmuş, kısa bir süre sonra yüzündeki özgüvenli gülümsemeyle hayranlığını belli ederek kızı kendisine bakarken görünce oldukça şaşırılmıştı.

Melanie çıkma teklifi eden kişi oldu. Jordan kabul etti. O gün bittiğinde eve gitti ve daha önce birlikte birkaç kere akşam yemeğine çıktığı, kısa da olsa iyi bir seks yaşadığı, konuşmalarının genellikle ilginç konulardan oluşmadığı, Jeoloji bölümünde okuyan, Princeton’daki dört numaralı kız

arkadaşı Claudia'yı aradı. Claudia, Jordan'ın artan iş yükünün buluşmalarını artık iyice zorlaştırdığından bahsederek yaptığı basit açıklamanın ardından soluk soluğa bir halde, "Sanırım en iyisi bu olacak," deyip telefonu Jordan'ın suratına kapattı.

Üçüncü buluşmalarında Melanie, Jordan'ı tavlarken gösterdiği benzer çabayı göstererek onun kişiliğini masaya yatırdı. "Kusursuzluk normal bir şey değil, Jordan," dedi Melanie. "Bak, her şeye sahip olduğunu düşünecek kadar naif birisin. Sırf ayaklı bir erotik rüya olduğun için elde edemeyeceğin hiçbir şey yok zannediyorsun. Bu yüzden de hayatın sıkıcı olduğu kanısındasın. Ama senin problemin bu değil."

Tam birasını ağzına götürecekken yüzündeki kibirli gülümsemeye, "Neymiş benim problemim?" diye sordu çocuk. Kızın bu değerlendirmesinin, onun kendisine olan açlığının ve ihtiyacının bir kanıtı olacağını düşünüyordu.

Melanie sarhoş yumruğunu oturdukları bar masasına vurarak, "Sen kafayı sıyırmışsın!" diye bağırdı.

Jordan bu görüşe o kadar yüksek sesle güldü ki barmenin dikkatini çekti.

"Şaka yapmıyorum, Jordan. Senin kadar güzel biri için bu hiç normal değil. Nereye gitsen oraya yabancı kalıyorsun. Ama bak ne diyeceğim..."

Çocuğa onu öpebilecek kadar yaklaştı. "Bu elindekini kullansan iyi olur, dostum! Çünkü delilerin dünyaya bakış açıları diğer herkesinkinden daha iyi bir pencereden olur

Kimsenin görmediği şeylerin geldiğini görürler. Bu yüzden dikkatli olsan iyi edersen, çünkü eğer ortalıkta tanrıyı oynayarak dolanmaya devam edersen şeytan gelip o güzel popona dişlerini geçirene kadar iş işten çoktan geçmiş olacak!"

Jordan hayatının büyük bir kısmını gerçek arzuların gizli ve çıkarıcı olduklarını, ona gizliden gizliye hayranlık besleyen kişilerin, heveslerindeki şiddeti ortaya çıkardığı için kendisine gücendiklerini düşünerek geçirdi. Ama şu an, Melanie McKee, egodan ve çıkarıcılıktan arınmış sözleriyle çocuğun güzelliğine belirli bir amaç katmış, ona dünyada gerçek bir yer vermişti. Jordan bir deliydi ve Melanie'yi ilk kez tam orada, bar masasında otururlarken öptü.

Roger ve Elise Charbonnet, Jordan'ın mezuniyet gününden bir gün önce oğullarının yanına uçtular.

Jordan'la Melanie'yi hayal kırıklığına uğratan şey, Melanie'yi de ailecek çıktıkları akşam yemeğine çağırmış olmalarıydı. Jordan, Roger'la konuşurken laf arasında Melanie'den de bahsetmişti.

Melanie, Jordan'ın ailesiyle yiyecekleri yemeğin hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini, beraberce tek paylaşabilecekleri duygunun stres olacağını öne sürerek yemeğe katılmak istemedi. Mezun olduktan sonra Melanie Fransa'ya taşınacaktı, Jordan'sa eve geri dönüp, Hukuk Fakültesi'ne başvuracağı zamana kadar bir yerlerde çalışacaktı. Babası Tulane Hukuk Fakültesi mezunu olduğundan, oğlu avukatlık sınavını başarıyla geçtiği takdirde ona kolayca iş ayarlayacak kadar geniş bir çevreye sahipti. Tamam, ortalıkta birlikte güzelce fık atmış ve bundan bayağı zevk almış olabilirlerdi ama ikisinin de evlilikle ilgili hayalleri yoktu. Jordan'ın aksini iddia etmesine rağmen, Melanie çocuğun ailesinin olayı çok farklı algıladığı konusunda ısrar etmişti.

Melanie arabanın gölgelediği aynada stresle rujunu tekrar tekrar tazelerken, restorana gidene kadar aralarında pek bir şey konuşmadılar. Jordan'ın, anne babasını onu üniversitedeki ilk yılında ziyaret ettikleri günden bu yana bir kere bile

görmemiş olduğu gerçeği kendisini biraz rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Ailesinin yüzünü görmeden geçirmeyi tercih ettiği beş koca yıl, üzerine kafa yoramayacağı kadar uzun bir zaman dilimi olsa da, restoran yolunda olduğunun kabul edilemez gerçeği onu köşeye kısırmış görünüyordu.

Birlikte masaya yaklaşırlarken Jordan, Elise'in Melanie McKee'yi baştan aşağı süzen bakışlarını izledi. Sandalyesinden kalkıp elini öne doğru uzatan ilk kişi Roger oldu. Jordan, Elise'in de kocasıyla birlikte ayağa kalkıp, Güneyli kadınların, karşılarındakini kısa bir süre önlerinde sabit tutarak rahatça süzebilmek amacıyla yalnızca diğer kadınlara sundukları o kibar, sıkı tokalaşmayı sunacağını düşünmüş olsa da Elise kılını bile kıpırdatmadı. Jordan yerine oturunca öne doğru eğilip annesini yanağından öptü. Elise'in buna cevabı uyuşuk bir gülümseme oldu.

O da tıpkı babası gibi biraz yaşlanmış görünüyordu. Ebeveynleri, onları hatırladığı hallerinin daha zayıf, daha kuru versiyonlarıyla tam karşısında oturmaktaydılar.

Sinirle sandalyesine yaslanırken, annesinin New York'a gittiği için onca yıldan sonra bile hâlâ kendisine kızgın olduğunu düşündü.

Roger, Melanie'nin eline şarap listesini tutuşturdu. "Sonuçta aramızda Fransa'ya gidecek olan kişi sensin," şeklinde gergin bir şaka yaptı. Melanie'nin zorunluluktan kıkırdadığı, biri kaburgasını dürtmüşçesine çıkardığı sesteki belli oluyordu.

Jordan daha önce eve getirmiş olduğu her kız gibi, Melanie'nin de Elise tarafından delici bakışlarla süzüleceğini bekliyordu. Fakat bu sefer Elise, ilgisiz bakışlarını etrafa harcamayı seçmişti. Cannon futbol maçlarının o gergin, yerinde duramayan tribün kadını gitmişti. Jordan'a bile kırk yılda bir bakmaya zahmet ediyordu.

“Pekâlâ, şimdi tam olarak neredeyiz?” diye sordu Roger gülerek. “Araba süremeyeceğim bir yerde olmaktan nefret ediyorum. Kaderimi öyle rasgele bir taksi şoförüne emanet etmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Melanie belli belirsiz gülümsedi.

“Araba kiralayabilirdin,” diye mırıldandı Jordan.

Roger bir yandan menüsünü açarken diğer yandan işi muzipliğe vurmadan, “Ya da sen zarif ev sahibi rolüne girmeyi tercih ederek bizi havaalanından alma nezaketini gösterebilirdin,” diye cevapladı oğlunu.

Melanie durmadan dizinin üstüne serdiği mendili düzeltiyordu. Gözlerini mendilinden kaldırmadan, “Nereye iniş yaptınız?” diye sordu.

“Newark. Buraya gelmek için limuzin ayarladık –Route One’dan geldik sanırım, değil mi?” Roger gözlerini Jordan’ınkilere dikti.

Jordan soruyu başıyla onayladı. Garson geldi. Herkes siparişini verdikten sonra masaya resmî bir sessizlik çöktü. “Brandon ne yapıyor?” diye sordu Jordan.

Elise’in o sırada karşısındaki duvarı inceleyen gözleri yavaşça Jordan’ın üzerinde sabitlendi.

Jordan’ı kendisinden başka yöne bakmaya zorlayan ruhsuz ses tonuyla, “İyi değil,” cevabını verdi kadın. Kendisini soğuk bakışlarla süzmekte olan Melanie’yle göz göze geldi Jordan. Kıza küçük kardeşinden yalnızca birkaç kez bahsetmişti. Bu yüzden de Melanie kardeşinin konusunun Jordan tarafından açılmasına şaşırılmıştı.

“Ah, tabii ya...” diye başladı lafa Jordan. “Mezun olduğum lisede yaşanan olaylardan bahsetmemiştim değil mi sana?”

Melanie başını iki yana salladı. Roger çatalını eline alıp

masa örtüsünün kenarına hafifçe sürtmeye başladı.

“Pekâlâ, kardeşim Brandon... Yani, onun en yakın arkadaşının erkek kardeşine futbol maçına girerlerken kamyon çarpmış. Olay yerinde ölmüş. Pek hoş bir ölüm değil tabii.”

“O dediğin şey o manzara karşısında az kalır,” diye mırıldandı Roger. Elise’in gözleri Jordan’ın üzerine kilitlenmişti.

“Neyse işte, çocuğun annesi –”

“Çocuğun adı Alex. Annesine de Angela Darby diyoruz,” diyerek araya girdi Elise.

Melanie, gözlerini Elise’in sesindeki buz gibi hava karşısında hafifçe büyüttü. Jordan annesine bir bakış fırlattı.

“Doğru,” diye devam etti sözlerine. “Ne diyordum... Cenazede Angela Darby resmen çıldırıyor. Bu bahsettiğim futbol maçı da Mississippi’nin bataklık kollarından birinin kenarında bulunan bir taşra kasabasıyla –Thibodaux’la bizimkiler arasında yapılıyor. Aynı gün, maçtan önceki tezahüratlarda velilerden bazıları toplanarak Thibodaux Anneler Kulübü’nü iğneleyen esprili bir şeyler yapmışlar aralarında. Angela Darby de şovun yıldızıymış. Kadın, Alex’e çarpan çöp kamyonu o kasabanın belediyesine ait olduğu için, kendini oğlunun aslında cinayete kurban gittiğine ikna etmiş. Komplo teorisi gibi–”

“Bizim duyduklarımız bu yönde diyelim. Kadın yıkılmış durumdaydı,” dedi Roger, gözünü çatalından ayırmadan.

“Haklı tabii,” dedi Melanie.

“Aynen. Neyse, bak, hikâye daha da iyiye gidiyor,” diye devam etti Jordan. Favori hayalet hikâyelerinden birini hatırlayan heyecanlı bir çocuğu andırıyordu. “Cenazeyi takip eden gece Greg –Brandon’ın arkadaşı olan– Bishop Polk çan kulesinin tepesine urmanıyor; bu arada çocuk ilkokulu

orada bitirmiş, kardeşinin cenazesi de yine orada yapılmış. Her neyse... Ve oracıkta intihar ediyor. Sen silah sesini duymuştun, değil mi anne?”

Annesinin yüzündeki ifadenin ne olduğunu anlaması yalnızca bir saniyesini aldı –aşağılama. Kadının bir şeyler diyeceğini sandı. Elise sessizliğini koruduğundaysa, Jordan baştan aşağı kıpkırmızı kesilmiş olmasına rağmen biraz olsun rahatladı.

“Sen mi bitirirsin, ben mi bitireyim?” dedi Elise, sesindeki kızgınlığın üstünü örtmek için yarışan bir sakinlikle. Roger başını artık neredeyse göğüs hizasına kadar indirmişti. Melanie, Jordan’ın, “Tanrı aşkına,” demiş olabileceğine ihtimal verdiği bir şeyler fısıldadı.

“Dünya üzerinde sahip olduğu en yakın arkadaşını kaybetmiş olmanın yarattığı etkiyle Brandon –yani Jordan’ın kardeşi– senin ruhsal çöküş şeklinde nitelendirebileceğin bir safhaya giriyor,” diye belirtti Elise. “Her gece saat biri bulmadan eve adım atmıyor. Cannon bizi arayarak, Brandon’ın dört haftalık devamsızlık süresini aştığını haber veriyor. Roger bu konuyu ona açtığındaysa, adamın yüzüne eline geçirdiği sandalyeyi fırlatarak karşılık veriyor. Sandalye de Roger’ı ıskalayıp benim omzuma çarpıyor.”

Elise duraksadı, şarabından bir yudum aldı ve hikâyesine tecrübeli bir öykü anlatıcısının sahip olabileceği türden bir rahatlıkla devam etti. “Roger’la ben kendimizi kandırıyoruz. Yani alt tarafı bir yas süreci geçiriyor diyoruz. Bir dönemden geçiyor. Daha kötüsü olabilirdi. Brandon da tıpkı Angela Darby gibi akıl hastanesine yatırılacak seviyeye gelebilirdi... Sonra olaydan bir hafta sonra falan polis Brandon’ı üç saat önce çalmış olduğu bir arabanın içinde ot içerken yakalıyor –”

“Elise!” diye tısladı Roger.

“Hikâye anlatıyoruz şurada, Roger. Bir sorun mu var?” Elise yutkunup Jordan’a baktı. “Tabii Brandon öyle durup dururken araba çalmaya karar vermemiş. Arabaya ihtiyaç duymasının asıl sebebi bir hafta önce falan bizim Mercedes’i baştan aşağı tahrip etmiş olması. Evimizden üç blok ilerideki çitlerin içine dümdüz girmiş yani anlayacağın.”

“Peki biz ne yapıyoruz?” dedi Elise, cevabını beklemediği bir soru sorarak. “Çocuklarının kendi gözlerinin önünde büsbütün farklı birine dönüştüğünü gören her ailenin yapacağı şeyi yapıyoruz. Brandon’ı uzaklara gönderiyoruz. Bu ufak dönemi atlabileceği bir yere.”

“Ne?” diye sordu Jordan, oturduğu yerde afallamıştı.

“Kamp Davis adında bir yer. Göl kıyısında,” diyerek araya girmeye çalıştı Roger. “Kulağa geldiği kadar kötü bir yer değil, Jordan.”

“Askerî kampa mı gönderdiniz?” Jordan bakışlarını Roger’ın üzerinden annesine yöneltti. “Bana hiç haber-”

“Sanırım o aralar New York’taydın,” dedi Elise şarabından büyük bir yudum almadan hemen önce.

Yaşadığı gerginlik ve aşağılanma hali, Jordan’ı tepki vermekten alıkoyuyordu.

“O sırada,” diye devam etti Elise, “oradan kilometrelerce ötede yaşamakta olan Jordan, kusursuzluktan uzak ufak erkek kardeşinin üzücü hikâyesinin mükemmel bir akşam yemeği konusu olduğuna karar veriyor. Sefil, eğlenceli ve aynı zamanda trajik bir hikâye, öyle değil mi Jordan?”

“Bu sonuncusu gereksizdi, Elise,” dedi Roger.

Elise masadaki herkesin içini ürperten bir kahkaha krine tutuldu. Melanie irkildi. “Ah Roger, konuşulan her şey biraz gereksizdi aslında, sence öyle değil mi yoksa?” dedi

Elise tavana bakarken.

Jordan oturduğu sandalyeden yavaşça kalkana kadar birkaç saniye tek bir parmağını bile kıpırdatmadı. Masadan özür dileyerek ayrılıp dümdüz lavaboya yürüdü.

Yüzüne birkaç avuç soğuk su çarptı. *Kamp Davis*. Tek başına bu iki kelime, midesine kramplar girmesine sebep oluyordu.

Masaya geri döndüğünde Elise'in gözleri akşamın başındaki yerlerine dönmüştü. Melanie konuşma görevini üstlenerek Roger'la Princeton, Fransa ve yemekler hakkında sohbetে başlamıştı. Bu ikisinden başka kimse yemeğin geri kalanı boyunca ağzını açmadı.

Dışarı çıktıklarında herkes birbirine veda etmek için ortada toplandı.

"Yarınki seramonide görüşürüz," dedi Roger, oğlunun elini belli belirsiz sıkarken. Roger annesine dönüp ona kırılabilir bir eşyaymışçasına sarıldı.

Elise, "Problem değil. Üzerini bozmayayım," diye fısıldadı çocuğun kulağına.

Kadın Jordan'ın kollarının arasından kendini geri çekerken, kafası annesinin gözlerine bakamayacak kadar karışmıştı.

Melanie çarşafın altından çıkıp komodinin üzerindeki paketten bir sigara çıkardı. Melanie'yle birlikte kampüse geri dönerlerken Jordan'ın içine düştüğü sessizliği ikisi de bozmamıştı. Melanie'nin dairesine varır varmaz kendilerini yatakta buldular. Jordan'ın mezuniyet günü yaklaştıkça daha azgın ve ani başlayan sevişmeler yaşamaya başlamışlardı.

Sigarasını yakmak için kalktığı yerden, Jordan'ın tepesinden dilirken, "Restoranın dışındayken annen kulağına ne fısıldadı?" diye sordu Melanie.

"Üzerini bozmayayım."

“Annelere özgü bir ironi diye tahmin ediyorum,” dedi Melanie ciğerlerindeki dumanı boşaltmadan önce.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Jordan yattığı yerde doğrularak.

Melanie başını iki yana salladı. Yüzünde tek bir mimik oynamadı. Jordan bu bakışı tanıyordu.

“Biliyor musun, tüm o Güneyli misafirperverliği saçmalığından uzak olduğunu düşünmüştüm,” dedi çocuk. Bu gülümse -ve-bir-içki-kap-ve-her-şey-yoluna- girsin olayı hani.”

Melanie, yaşadığı sürpriz öfkeyle parlayan gözlerini Jordan’a sabitleyip başını bir tarafa eğdi. “Jordan, sen neyin-”

“Ailemin başına gelen şey hiç yaşanmamış gibi davranmam!”

“Ah, öyle mi? Peki bana bunlardan hiç bahsetmemiş oluşunu ne yapacağız?”

Jordan yastığına geri bıraktı kendini.

“Utanç vericiydi, Jordan. Her şeyden normal bir yemek konusuymuşçasına oracıkta bahsetmen.”

“Daha benim ne düşündüğümü bile-”

Melanie’nin gözleri büyüdü. Yüzüne alaycı bir gülümseme kondurdu. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Yoo. Gayet ciddiylim. Ne oluyor da annem Brandon’ın hikâyesini tek başına üstlenecek noktaya geliyor?”

“Çünkü o bir hikâye değil, Jordan! Onu bu gece basit bir hikâyeye dönüştüren kişi sensin!”

Jordan başını iki yana salladı. Somurttuğunun farkındaydı ama yüzünü başka bir şekle sokacak halde de değildi.

Melanie tereddütle yatağa doğru yaklaştı. “Bak, bence durup bir düşünmelisin,” dedi duraksayarak.

“Durup düşünmek?”

“Ailenle aranda çok büyük bir boşluk var, yani...”

“Melanie, neyden bahsediyorsun sen?”

“Jordan, New Orleans’a geri dönmemen gerektiğini düşünüyorum.”

Jordan kaskatı kesildi. “Fransa’ya mı gideyim istersin?”

Melanie, “Siktir et,” diye bağırıp hızla banyoya koştu.

“Ben orada doğdum! Ne olduğu umrumda değil! Orasının geldiğim yer olduğu gerçeği hiçbir zaman değişmeyecek!” Jordan’ın sesi her bir kelimeyle daha da yükseliyordu.

“O zaman neden beş senedir bir kere bile uğramadın?” diye sordu Melanie odaya tekrardan dönerken.

Jordan bir kez daha baştan aşağı kızardığını hissetti. Ağzını açtı, fakat tek bir kelime bile konuşamadı.

“Brandon... O senin tek kardeşin ve askerî kampa yollandığından haberin bile yok.”

“Bana söylemeyen onlar.”

“Sordun mu peki?”

Jordan başını bir kez daha iki yana sallarken içinde olduğu yatağa iyice gömüldü. Melanie onun yanına geri kıvrılana kadar aralarındaki sessizlik devam etti. Kız koluyla çocuğun göğsüne sarıldı. Jordan ağlamak üzere olduğunu hissetse de o duyguya yabancı olduğundan dolayı bundan tam olarak emin olamadı.

“Hayır, sormadım,” diyebilecek gücü buldu en sonunda.

Melanie başını Jordan’ın omzuna dayadı. “Tamam, şu an çok düşünme,” diye fısıldadı.

Jordan birkaç hafta önce gördüğü kâbustan Melanie’ye bahsetmeden önce duraksadı. Şu, erkek kardeşinin başı çek-

tiği bisikletli kâbus... Melanie anlatılanları soğukkanlılığını korumaya çalışarak dinledi. Jordan anlatmayı bitirdiğinde ona dönüp beklese de, kız verebileceği doğru düzgün bir cevap bulamadı.

“Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Jordan.

Jordan, yanağını dayamış olduğu uçak camının hissettirdiği tatsız duyguyla uyandı.

Neredeyse tüm uçuş boyunca uyumuştı, şimdiyse 737, o monoton sesiyle Moisant Field Havaalanı’na doğru inişe geçmişti. Aşağıdan görünen Mississippi Nehri, Meksika Körfezi’ne doğru giden dev bir yılanın sürünürken oluşturduğu sulu bir yolu andırıyordu.

Nehir kıyısı boyunca dizilen rafineriler minyatür bacalar gibi görünüyordular –beyaz duman kümeleri, yeşil bataklık halılarının altından çıkıyor gibiydiler. Aşağıda bir yerlerde, eskiden evi olarak bildiği şehir boylu boyunca uzanmış, duruyordu. Bir anlığına panikledi. Baktığı yönde inişe elverişli hiçbir yer göremedi. Siyah suyun üzerinde yüzen yeşilliklerden başka hiçbir şey yoktu. Kim baktığı yerin tam ortasına bir şehir koyardı ki? Bu şehir nasıl olmuştu da bunca yıl suyun üzerinde kalabilmişti?

2

Trish Ducote, sabahın dördünde telefon kulağına yapışmış halde uyandı; ahizenin diğer ucundaki kadın kızı değildi ve bir süredir ağlıyor gibiydi. Trish, el yordamıyla lambanın yerini aradı ve onu açar açmaz on yıl önce boşandığı kocasının olduğu tarafa doğru elini attı.

“Bayan Ducote? Üzgünüm. Geç bir saat olduğunun farkındayım,” diyordu ahizedeki ses.

Trish aniden uyku mahmuru halinden sıyrılıp, “Meredith?” diye sordu kadına. Yattığı yerde doğruldu.

Hiçbir sebep yokken komodinin üzerindeki kalemi aldı eline.

“Hayır, Bayan Ducote. Ben Meredith’in oda arkadaşı Trin. Hatırladınız mı?”

Trish Ducote, Trin diye biriyle ilgili en ufak bir şey hatırlayamamıştı. “Ah tabii... Bir sorun mu var, Lynne?” diye sordu.

“Pekâlâ...” diye başladı Trin, “Meredith hastanede.”

Trish otuz dakika sonra, Meredith’in iki senedir öğrencisi olduğu Ole Miss’in⁶ bulunduğu Oxford-Mississippi’ye giden

bir otoyolda saatte yüz otuz yedi kilometre hızla ilerlerken buldu kendini. Meredith'in babasını arayıp haber vermeye zahmet etmemiştir.

Kızıyla randevulaşabilecek kadar genç görünen bir doktor tarafından karşılandığı Oxford Hastanesi'ne vardığı zaman, saat öğle vaktini daha yeni geçiyordu. Trish genç Doktor Lupin'in lafını kestiği noktaya kadar dinleyebileceği tüm detayları dinledi. "Kızım iyi olacak mı?"

"İyi olacak. Bir süre riskli durumunu korudu ama şu an emin ellerde," diye yanıtladı Doktor Lupin onu.

"Peki onu görebilir miyim?"

"Evet. Kendisini yoğun bakım ünitesinden daha yeni çıkardık sayılır. Bir hemşire bulup-"

"Hayır. Şimdi değil." Trish baş ağrısını biraz olsun bastırabilmek amacıyla elini alnına bastırdı. "Öncesinde yapmam gereken bir-iki şey var."

Trish, Meredith'in yurt odasına giden yolu zihninde oluşturmaya çalıştı; kendisi de eski bir Ole Miss öğrencisiydi ve ikinci yılında kaldığı oda, Meredith'inkinin hemen yanındaydı. Önünden geçip kimlik kartını elektronik okuyucuya okutarak içeri giren bir öğrenci sayesinde kapılar kapanmadan onun hemen arkasından yurda sızabildi. Koridorda kendi aralarında sohbet etmekte olan öğrenciler, önlerinden geçen orta yaşlı kadını görünce konuşmalarına ara verdiler. Meredith'in oda arkadaşı Trin Hong, Trish odaya paldır küldür girdiğinde biriyle telefonda konuşmaktaydı ki o an korkudan ahizeyi neredeyse yere düşürecekti.

"O telefonu kullanmam lazım."

Trin'in ağzından sadece, "Siz-" kelimesi çıkabildi.

"Ben Meredith'in annesiyim. Senin için de bir sakıncası yoksa elindeki telefonu kullanmam gerekiyor."

“Tabii...” dedi Trin. Alıcıya, “Kapatmam lazım,” dedikten sonra kapatma düğmesine basıp itaatkâr bir hareketle telefonu Trish’e uzattı.

Kız kendini odadan dışarı atmadan önce, “Teşekkürler, Lynne,” dedi Trish kıza.

Trish Ducote’un ilk telefonu, yerel bir nakliye şirketine oldu. Bir miktar karton koliye ihtiyacı vardı, hem de hemen. Onun ardından FedEx’in numarasını çevirdi. O gün akşam altı gibi hatırı sayılır sayıda eşya taşıtacaktı.

Kızının yerleşmesine yardımcı olabilecekler miydi? Evet, yardımcı olacaktı. Trish’in üçüncü ve son araması uzak bir yereydi; bıraktığı mesaj ise oldukça kısaydı. “Ronald, ben Trish. Kızının dün gece kendini öldürene kadar içip alkol komasına girmiş olduğunu bilmen gerekir diye düşündüm.”

Meredith gözünü açtığı anda annesi yatağının ayakucunda oturmuş, *Cosmopolitan* dergisinin sayfalarını çeviriyordu. Trish kızının uyandığını fark ettiğinde Meredith’in söylemek isteyeceği bir şey varmış gibi derginin kapağını kapatıp dizlerinin üzerine koydu.

Meredith bir şey söylemedi. Boğazına yerleştirilen solunum cihazı yüzünden tüm nefes borusu alev alev yanıyordu. Trish ona dik dik bakarken, kızın sağ kolundaki damar yolunda bulunan iğne ufak batmalarla kendini yeniden hissettirmeye başlamıştı.

“Babanı aradım. Daha doğrusu kendisine mesaj bıraktım,” dedi Trish, daha çok ona bir öneri sunmuş gibi.

Meredith bir şey söylemeden bakmaya devam etti.

Trish, kızının yanındaki sandalyeye geçmeden önce, “Odanı topladım. Bütün eşyaların FedEx’in de yardımıyla New Orleans’a geri gönderildi. Eve dönüyorsun,” diye lafa

Meredith, “Peki ya istemezsem?” şeklinde çıkışmaya çalıştı sesinin elverdiğince.

“Hmm...” diye başladı Trish, sinirden titremeye başlayan sesiyle, “cildin renk değiştirip kalbin atmaya bırakana dek içmeye devam etmek istediğini göz önünde bulundurursak, senin de gitmek istediğin yerin orası olduğunu düşündüm.”

Meredith başını annesinin bulunduğu taraftan pencereye, yolun karşısındaki otoparka doğru çevirdi.

“Sana biraz Dilaudid verdiler, onun için şimdi kendini açıklamaya çalışmazsan daha iyi olur, zira ağzından ne çıkar- sa çıksın bir süre kulağa biraz anlamsız gelecek,” dedi Trish, dizinin üstünde duran dergiye yeniden eline alırken.

“Kalbim mi durdu?” diye sordu Meredith.

“Bir süreliğine evet,” diye cevapladı Trish.

Meredith annesinin elinde tuttuğu derginin titrediğini gördü.

“Nasıl oldu da hiçbir şey görmedim o zaman?” diye sordu Meredith. “İnsanlar öldüklerinde bir şeyler görmüyor muydu?”

Trish bu soruyu cevaplamadı. Sadece, kızı aldığı ilacın etkisi altında olabilirilmiş gibi dikkatle onu süzdü.

Meredith fısıldamaya başladı. Trish kızının dediklerini zar zor anlayabiliyordu.

“Korku el süremez bana, tek yapacağı sataşmak olur, ele geçiremez beni, yalnızca söyler nereye gideceğimi...” Tekermlemeyi bitirdiğindeyse, “Zavallı Greg,” dedi ve hemen ardından uykunun pençesine düştüğünü hissetti.

3

Sanctuary'nin⁷ klasik French Quarter evleri tarzında bir ön cephesi vardı ama panjurları, içeride yanıp sönen baş döndürücü ışık oyunlarını dışarı yansıtmak amacıyla hep açık olurdu. İkinci kattaki demir balkondan gökkuşağı bayrakları ve genelde göbeği açık tişörtler giyen adamlar eksik olmazdı. Barın dış duvarlarına sıra sıra gaz lambaları dizilmişti. Barın ismi gökkuşağı rengindeki çizgilerle süslenmiş harflerden oluşuyordu; harflerin üzerine monte edilmiş olduğu tabela, ön kapının dışarısında sıraya dizilmiş halde içeri girmeyi bekleyen adamların tepesinde sallanıyordu.

Çoğu cumartesi gecesi, etraf hakkında pek bir şey bilmeyen erkek turistlerin, kapıdan dışarı sızan müziğin genelde ya kareoke müziği, ya da rock müzik olduğu caz ve striptiz barlarla dolu kalabalık sokağı geçerek Bourbon Caddesi'nde gereğinden biraz fazla ilerledikleri olurdu. Bu genç adamlar Sanctuary'den çıkan bol başlı, sentezlenmiş dans müziğini duyduklarında nereye geldiklerini fark edip hızla etraflarına bakınmaya başlarlar; içerideki müziğin kulağa hoş geldiğini, mekânın eğlenceli olabileceğini söyleyerek onları doğruca

barın içine çeken kız arkadaşlarının ellerine sıkıca yapışıp onları fikirlerinden caydırmaya çalışırlardı. Girmekten kaçındıkları mekâna gereğinden fazla yaklaştıklarındaysa, dışlanmış bir sürgün kurbanının varabileceği türden bir kesinlikle yabancıları fark etmekte üstlerine olmayan eşcinsel erkeklerin yuhalamalarıyla ısıklıklarına maruz kalırlardı.

Devon Walker, onu Bourbon Caddesi'nden aşağı sürüklerken Stephen tıpkı yine iki sene öncesinin bunaltıcı bir haziran akşamında, Devon tarafından ilk kez bara götürülüşünde olduğu gibi midesinin bulandığını hissetti. Devon'la Cannon'dan mezun olmasına üç hafta kala tanışmıştı. Devon –hiç durmadan pırıl pırıl parlayan gözleri ve Stephen'in dört senesini ıstıraplarla geçirdiği cinsel yönelim konusuna olan derin sadakatiyle– genellikle öğrencilerle dolu olan, Magazine Caddesi'nde bulunan Rue de la Course adındaki kahve evinde tanıtmıştı kendini Stephen'a. İlk sigarasını Devon'ın elinden içmişti; şimdi ise günde iki paket kadar içiyordu. Siyasal Bilimler okuyan ve iyi bir politikacı olmayı amaçlayan Devon o gün, kot pantolonunun üzerine giyerek kaslı futbolcu göğsünü sergilediği Oxford gömlekle Stephen'ı kendisine hayran bırakmıştı.

İlk randevularında Devon, Eşcinsel Evlilik Yasası'nın yürürlüğe konulması adına yapılan çalışmalardan hevesle bahsedip durdu. Stephen yaklaşık bir beş dakika kadar ne duyduğunu anlamadan dinledikten sonra Eşcinsel Evlilik Yasası'nın ne olduğunu sordu Devon'a. Stephen'ın bu konudaki bilgisizliğinden iyice zevke gelen Devon, tüm konuyu çeşitli jest ve mimikler eşliğinde ayrıntısıyla anlatma fırsatı yakaladığı için çok mutlu olmuştu.

Stephen, buzlu çay bardağını iki eliyle ağzına götürerek yudumlayıp duruyordu. Buluştuklarından beri birkaç girişim dışında hiçbir şekilde lafa girememişti. Devon konuşurken

gözlerini kocaman açıp, “eşcinsel topluluğunun” geleceğinin önünü açıyormuşçasına ellerini boş tabakların üzerinde sallayarak konuşuyordu.

Stephen kelimelerden çok azını yakalayabilmişti. “Eşcinsel topluluğunun” varlığının düşüncesi bile daha bir kere bile aklına gelmemiş olan bir şeydi. Stephen’ın arzuları, bir Honda’nın arka koltuğunda, başını Jeff Haugh’un bacaklarının arasına gömerek geçirdiği o iki saatle tanımlanabilirdi herhalde ancak. Devon’la olan randevusunun da aynı şekilde sonlanacağını umuyordu. Devon ona daha önce Sanctuary’e gidip gitmediğini sorduğunda ona hayır cevabını verirken, karşısında oturan parlak gözlü genç adama çoktan âşık olmuştu.

Birbirlerini görmeye başlayalı üç hafta olmuşken, tam da Stephen’ın, artık Devon’ın eline tutuşturmayı düşündüğü yıpranmış, dağınık kâğıtların yeterince aşk şiiriyle dolduğuna kanaat getirdiği bir öğleden sonra, Devon onun evine gelip Stephen’ın “tek çocuk sendromuna yakalanmış soğuk, içe kapanık bir tip” olduğunu söyleyerek bu ilişkiye noktayı koydu. Bunları söylerken delil sunmayı da atlamamıştı tabii. “Geçen hafta seninle sinemaya gittik. Film başlamadan önce koca bir paket Dots aldın. Koca paketi bana ikram etmeyi aklından bile geçirmeden bitirdin. Kendi paketimi filmin ortasında kalkıp ben aldım. Yerime geri oturur oturmaz bana sorduğun ilk şey, ‘Biraz seninkinden alabilir miyim?’ oldu.”

Devon, Stephen’ın, şikâyetini anlayabilmesi için bir süre bekledi. Stephen buna cevap olarak komodinin üzerinden Larry Kramer’ın *Reports from the Holocaust* kitabını alıp Devon’ın kafasına fırlattı.

Devon bahsi geçen kitabı Stephen’ı “eğitmek” için ona bir hafta önce vermişti.

Stephen ilk sayfaya göz attıktan sonra onu da Devon'ın verdiği diğer hediyelerin, *The Out Encyclopedia of Gay History*'nin ve Andrew Holleran'ın *Dancer from the Dance*'inin yanına, yatağın altına tıkmıştı. *Repost from the Holocaust*'un ciltli versiyonunun kapsadığı tüm sayfalar, Devon'un omzuna doğru hızlı bir uçuşa geçtiler. Devon kulağına doğru kaldırdığı elini geri indirmeden, şok içinde Stephen'a bakakaldı. Stephen, "Lütfen evimden siktirip git!" şeklinde bir talepte bulundu.

Üç hafta kadar konuşmadılar. Dördüncü haftanın ortasında Stephen, Devon'ın yarı zamanlı çalıştığı Tulane Üniversitesi İdari Personel Şube Müdürlüğü'ne ait bir kâğıt yaprağının üzerine basılı bir not aldı.

KONU: Duygusal Problemlerin

Stephen – Yüzüme o kitabı fırlattığın zaman kabul edilemez bulduğum bir şiddet örneği sergiledin. İlişkimizi bitirmek adına verdiğim karardan dolayı çektiğin acıyı yatıştırmak gibi bir amacım yokken, sen kendi acının diğer herkesinkinden daha büyük olduğu, kendininkinden başka diğer herkesin çekiyor olduğu acıların senin yoluna engel olmaktan başka hiçbir fonksiyonları olmadığını destekleyen inancına körü körüne bağlı kalmayı sürdürdün. Bu konuyu bir kahve eşliğinde tartışmayı düşünürsen beni ara.

Stephen, Devon'ı aramadı. Onun yerine Devon'ın yurt odasının önüne bir kutu Dots gönderdi. Devon kartı okurken Charlie –Stephen'ın yerini alan çocuk– kendini paketlerden birini açarken buldu. Kartta şu yazılıydı: *Devam et. –Stephen.*

Devon elindeki kartı buruşturup doğrudan çöp kutusuna gönderirken Charlie, "Aa, şeker! Süper!" şeklinde kurduğu cümlesiyle hayattaki ufak mutluluklarla arasındaki bağı gösterdi. Devon, Stephen'ı aradı. "Konuşmamız lazım," dedi.

“Ne hakkında?”

“Notumu aldın mı?”

“Evet. Hayatımda aldığım ilk nottu. Teşekkürler,” diye cevap verdi Stephen.

Bir saat sonra Rue de la Course’da buluştuklarında Devon, “Sana söylemem gereken bir şey var,” diye girdi söze. Stephen konuşmaları boyunca kendi sigara paketinin yarısını bitirdi. “Şeker dışında senin karşılayamadığın belirli ihtiyaçlarım var,” derken Devon’ın sesi, arkadaşlarından birinin HIV virüsü kapıldığını anlattığı zamanki melodramatik etkinin birebir kopyasına teslim olmuştu.

“Ne tür ihtiyaçlar?”

“Hatırlıyor musun?..” Etraftaki kimsenin kulak misafirliği yapmadığından emin olmak adına çevresini gözetlemek için duraksadı Devon.

“Seksüel açıdan ... senden biraz daha fazla dominant olabilecek ... bir partnere ihtiyacım var.”

Stephen donakaldı; ağzına götürürken yarı yolda donakalan sigarası gibi.

İlk buluşmalarında Stephen’ın yatağının üzerinde beceriksizce yuvarlanırlarken, Devon, Stephen’dan ona “kaltak” demesini istemişti. Stephen açıklayamayacağı sebeplerden dolayı bu talebi kesin olarak reddetmişti. Devon’ın suçlayıcı laflarını hatırladı bir anda, “Senin acın diğer herkesinkinden daha büyük.” Şimdiyse, bunları duyduktan sonra, ağzından fısıltı halinde tek bir kelime çıktı, “Anlıyorum.”

Arabalarına geri dönerlerken Devon Stephen’a zorla sarılınca, Stephen da bu kucaklaşmaya karşılık verdi. Ve o andan itibaren Devon, meşhur misyoner hevesine ters düşmeyecek bir hareket yaparak, Stephen’a birini ayarlama fikrine kafa-

yı taktı. Şu ana kadar kafasına takmış olduğu bu misyonun bir getirisi, defalarca konusunu açtığı anal seks isteğini Stephen'ın her geri çevirişiyile daha da sinirlenene kadar, “gerçek aşk” zırvaları atıp duran Kolombiyalı bir striptizci olmuştu.

Ondan sonra üç çocuklu boşanmış bir baba ve aynı zamanda uyuşturucu satıcısı olan bakımsız bir Mississippili'yi de eski erkek arkadaşına ayarlamaya çalıştığı kişiler listesine eklemişti. Buluşmanın hemen ertesi günü, Devon'ın deyişle Bay Süper Seksi, Mississippi'ye gittiğinde Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'nin evine ve kamyonuna dinleme cihazı yerleştirmiş olduğunu keşfetmişti.

Bu aralar Devon yeni bir adayın peşindeydi. Yine bir öğleden sonra Stephen'ı aramıştı. “Bu seferki acayip iyi parça. Yani, senin de gerçek anlamda iyi bulabileceğin bir tip. Sporcu tipli. Böyle şapkasını geriye doğru takanlardan. Fakat küpesi var işte –”

“O ne demek oluyor?” diye sordu Stephen.

“Dün gece kendisiyle yirmi dakika kadar konuştum. Barmanlık yapıyor olsa da aşırı hassas biri. Senin hakkındaki her şeyi anlattım çocuğa. Seni tanımak istiyor.”

“Küpeyi soruyorum, Devon. Küpe ne alaka?” diye tekrarladı Stephen.

“Pekâlâ. Tam olarak emin olamasam da bence çocuğun cinsel tercihi şüpheli!”

“Devon!”

“Stephen, lütfen. Senin hakkında ne varsa bilmek istedi.”

“Kendimi hetero bir barmenin önünde rezil etmeyeceğim.”

Devon istifini bozmadan devam etti. “Ona senin ne kadar tatlı olduğundan bahsettim. Sarı saçlar, mavi gözler. Bu

ikili her zaman işe yarar. Yani on santimlik burnun, fırlak dişlerin olsa bile sarı saç bir şekilde durumu-”

Stephen buluşmaya gitmeyi kabul etti.

Devon çocuğu Sanctuary’nin alt katına doğru çekiştiriyordu. Birkaç dansçıdan oluşan terli grubun arasından geçerken kışının üzerinde gezinen elleri hissetti. Müzik ve gözünü kör edercesine yüzüne vuran ışıklar, gey dünyasına bile kendini yabancı hissetmesine neden oldu.

Devon, “Bilardo Bar!” diye bağırarak gürültülü müziğin arasında sesini duyurmaya çalışırken bir yandan da dans pistinin üzerinde çekiştirdiği Stephen’ı, kokainin etkisinde tartışmakta olan üç travestinin yolu kapattığı arka merdivenlerin oraya doğru çekiştiriyordu. Travestilerden biri, “Acele etsene orospu!” diye bağırdı; diğeri de, “Koca karıda iki adım merdiven çıkacak hal kalmamış,” şeklinde destekledi onu. İkinci kata çıkabildiklerinde düz giyimli, ellili yaşlardaki birkaç adamın, aşağıdaki pistte kıvrarak dans eden erkek bedenlerini seyrettikleri balkonun oradan ilerlemekte oldukları yolda Stephen’a öncülük etmeye devam etti Devon.

Bilardo Bar, içinde sadece müdavimlerinin etrafında dizek çürüttükleri yıpranmış bir masanın olduğu ikinci katın küçük bir köşesini kaplıyordu. Stephen’ın önünde yürümekte olan Devon, Bilardo Bar’ın tek kapısından diğer tarafa geçti. Devon, potansiyel Bay Doğru’nun manzarasını kapatarak doğrudan bar tarafına yürürken, Stephen kapı eşiğinde oyalanmayı yeğledi. Stephen, Devon’un, “İşte sana bahsettiğim arkadaşım!” şeklinde bağırdığını duydu.

Gizemli barmene baktığı an Jeff Haugh’la göz göze geldi.

Müzik durdu. Stephen kendisini durduğu yerde felce uğratan tek bir düşüncenin etkisiyle kapı koluna yapıştı –Jeff Hough’un küpesi vardı. Jeff, DJ’in tiz sesi barın her bir köşesinde yankılandığı sırada Stephen’ın yüzüne boş gözlerle baktı.

“Bayanlar ve bayanlar! Sanctuary sizden en yakın çıkış kapısına doğru sakince ilerlemenizi rica ediyor.”

Bu habere canı sıkılan kalabalığın arasından toplu bir homurtu yükseldi. Stephen’ın koluna yapışan Devon, onunla birlikte girdiği kapıdan geri çıktı. Bir anda çıkışa doğru birbirlerini iterek ilerleyen terli, üstsüz adamlarla çevrildi etrafları. Stephen arkasına baktığında, barın Fransız kapılarını kapatmakta olan Jeff’i gördü. Travestilerden biri bağırdı, “Siktir et tatlım! Bu bar bir bombayla boşalacaksa ben de vücudumdaki tüm kıllarla birlikte buraları terk ederim!” Ve tüm bar yuhalama sesleriyle dolup taşı. Devon ve Stephen, o itiş kakışın arasında kendilerini Bourbon Caddesi’nde buldular. Stephen bir süre konuşamadı. Siren sesleri geldi kulağına, bulundukları kavşağı aydınlatan kırmızı-mavi polis ışıkları gördü. Polis arabasının teki kalabalığın arasında kendine yol açmaya uğraşıyordu.

“Bomba ihbarı,” dedi Devon usulca. Stephen ayaklarının yere basmıyor olduğunu hissetti. Etrafındaki kalabalığın itişmesinden ötürü bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. Geçmişle şimdiki zamanı birbirinden ayıran o ince çizgisinin iki ucundan tutulmuş bir atlama ipi misali etrafta oradan oraya döndürülüyor gibiydi. “Onu tanıyorum,” dedi.

Dört polis memuru kalabalığı dirsekleyerek bara doğru yaklaşıyorlardı.

“Aman Tanrım,” derken nefesi kesilir gibi oldu Devon’ın. “Şu kardan çocuk mu? Fly’da geçirdiğiniz geceden?”

Stephen başını salladı.

Stephen’in unuttuğu anılarının arasına henüz katmamış olduğu o ses, “Kendilerine Tanrı’nın Ordusu diyorlar,” dedi.

Jeff yanlarında duruyordu. Stephen irkildi.

“Polisin tam olarak yaptığı bir şey var mı?” diye sordu Devon.

“Yapabilecekleri pek bir şey yok. Bu ay üçüncü ihbar bu. Onları telefonları dinlemeye yönlendirmeye çalışıyorduk ama patron bana bu seferkinin faksla geldiğini söyledi.” Jeff önce tepelerinde dalgalanan gökkuşağı bayrağına, ardından Stephen’a baktı. Stephen, ona çaktırmadan çocuğun fiziksel detaylarını kontrol etti. O eski futbolcu vücudunun yerinde yeller esiyordu. Jeff daha çok, diğerlerinin hayran kalacağını düşündüğü yerlerini bileyip şişirmişti.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Jeff umursamazca.

“İyi,” dedi Stephen. “Miden nasıl?”

Jeff belli belirsiz gülümsedi. Devon burnundan soludu. Stephen’in hareketlerinden pek fazla etkilenmiyor olduğu barizdi.

“Lütfen ortalık etrafıca incelenene kadar burayı boşaltın!” diye böğürdü bir polis memuru.

Bir bar dolusu adam, o sırada polis arabalarıyla kapatılan kavşağa doğru akın akın ilerliyorlardı. Jeff, Stephen'in kolu-na yapışarak insan denizinin içinde yakalayabildiği boşlukların arasında ilerlemeye çalışırken ona eşlik etti.

Kalabalığın içinden çıkabildikleri zaman bu sefer de kargaşanın kaynağının ne olduğunu anlamak için Bourbon Caddesi'nden aşağı akın etmiş olan meraklı turistlerin arasına düştüler ki o sırada Devon çoktan gözden kaybolmuştu.

"Beni takip et," dedi Jeff ve obez sahibinin olayları izlemek amacıyla koca bedenini kapısından dışarı zar zor itirmiş olduğu Madam Curie Wodoo Dükkânı'ndan içeri attı kendini. Stephen da onun arkasından girdi.

Kapıdan içeri adım attığında, Jeff'in bir raf dolusu PVC ambalaja sarılmış Afrika muskalarını incelemeye başladığını gördü. Çamur rengi kapların içindeki karışımların sevdiğiniz kişiyi ânında köleniz haline getirecekleri öne sürülüyordu. Kabaca oyulmuş woodoo bebekleri tahta rafların üzerlerine oturtulmuşlardı. Stereo hoparlörlerden Enigma'nın esraren-giz müziği sızıyordu.

Jeff etrafına bakmadan, "Tulane'de okuduğunu duy-dum," dedi.

"Evet, babam zamanında orada ders verdiğinden avan-tajlı olarak girdim," diye isteksizce cevapladı onu Stephen.

Stephen dükkânın ön kapısından dışarı baktığında, haber kanalı kameralarının beyaz ışıklarıyla yıkanan erkek denizini gördü. Devon mikrofona yönelttiği gür sesiyle röportaj ver-mekteydi; İnsan Hakları Organizasyonu⁸ için Capitol Hill'de yapacağı kulis çalışmalarının ön provasını yaptığı su götür-mez bir gerçektir. Devon kendisine uzatılan mikrofonlara karşı nefretin gücünü kınıyordu.

⁸ Amerika'nın en büyük LGBT sivil hakları organizasyonu.—f

"İ.SÜ. Beşinci yılımdayım," dedi Jeff; bu sefer Stephen'a dönmüştü. Dükkânın sert spot ışıklandırması yüzünde patlıyordu.

"Her hafta sonu barda çalışmak için mi geliyorsun onca yolu?" diye sordu Stephen.

"Çok büyük bir şey değil. Baton Rouge'dan bir saatlik yol. Ekonomi sınıfımdan bir çocuk buldu bu işi benim için. Kendisi dansçı."

Stephen yapmacık bir gülümseme kondurdu suratına. Sanctuary'nin dansçıları genelde yasal yolla çalışan yetenek ve modellik ajansları yoluyla işe alınırlardı ve aşırı istekli müşterilerine tangalarının içinde sakladıkları karılı çocuklu aile fotoğraflarını gösterenlerin sayısının da birden fazla olduğu bilinmekteydi.

"Daha bir-iki hafta oldu işe başlayalı. Ondan dolayı Bilar-do Bar'da tıklıp kalmış durumdayım," dedi Jeff, Stephen'ın iki ayağının arasında duran zemini incelerken.

"Tabii. Patronunuz oradaki ibnelerin tatlı hetero çocuğun başına üşüşeceklerini biliyor çünkü."

Jeff'in gözleri ışık hızında onunkilerle buluştu. Stephen, göğsünde oluşan pişmanlık düğümünü hissetti. Jeff incelediği rafa geri döndü. Stephen ise kapıya doğru yürüdü.

Bourbon Caddesi'nden gelen arbede sesleri, kulağa belli belirsiz tanıdık gelen bir şarkının özensiz yorumunun içine karışmıştı. Kapı eşiğinde duraksayan Stephen, Gloria Gay-nors'un "I Will Survive" şarkısı eşliğinde yaptıkları ayak dansıyla kameramanları tekmeleyen travestileri gördü. Onların sahnesine yer açan kalabalık, alkışlarıyla tempo tutarken hep bir ağızdan delirmiş gibi bağırıyordu.

"Bak. Seni aramam ya da sana bir şekilde ulaşmam gerektiğini biliyordum."

Stephen durduğu yerde sıçradı. Jeff, Fly'daki ilk öpüşmelerinin acımasız bir parodisini canlandırırçasına tam arkasında, o karlı gün durduğu aynı pozisyonda duruyordu.

"O dediğin lisede kaldı, Jeff." Kapı önündeki merdivenlerden bir-iki basamak inip arkasını döndü. Jeff'in silueti dükkânın içindeki ışığı engelliyordu.

"Fakat cidden olay çok ironik," diye devam etti Stephen, "çünkü eğer gerçekten gey olsaydın şu an aldığın bahşişlerin yarısını bile kazanamıyor olurdun. Taze et faktörü eskidikçe, eğer eşcinselsen işler bayağı azalıyor. Oradaki ibnelerin hepsi de kapanlarına kısıtır kısıtırmaz parçalayacakları bir hetero arıyorlar. Sen de bu tanımın sözlük anlamısın. Şimdilik..."

Stephen cebinden bir Camel Light çıkardı. Tüm Sanctuary barmenlerinin, müşterilerin sigaralarını yakabilmek için çakmak taşıma zorunluluklarının olduğunu biliyordu. Jeff, Stephen'ın sigarasını yakmak adına bir harekette bulunmadı.

"Güven bana," dedi Stephen dışarı soluduğu sigara dumanının içinden. "İki senedir düzenli müşterileriyim."

"Farkındayım. İşe başlamamın nedeni de bu zaten," diye cevap verdi Jeff ona.

Stephen yatak odasındaki başucu lambasını yaktı. Jeff'e bir tur verecek hali varmış gibi davranacak kadar bile enerjisi yoktu. Jeff, Stephen'ın Cannon tiyatro kariyerinden karelerle dolu olan bol çerçeveli duvarını inceledi. Stephen bir süre oda kapısında oyalandı. Annesinin uyuyor olduğunu umdu.

Ellerini cebine sıkıştırmış halde kapı önünde dikilen Stephen, Jeff'e baktı.

Genç adamın üzerinde hâlâ Sanctuary tişörtü vardı. Tişörtün üzerindeki baskı, etrafındaki gökkuşağı rengindeki halkalarla birlikte Satürn'ü andırıyordu.

“Sana bir şey söylemeliyim,” dedi Jeff. “Ben onları gördüm.” Duraksadı.

Stephen, kendi kafa karışıklığının yüzündeki kasları gerdiğini hissetti. Jeff başını iki yana salladı.

“Greg Darby ile Brandon Charbonnet’ten bahsediyorum. Yeni arabana... yeni arabana şey yaptıkları o gecedен. Ben arabayla eve giderken önüme çıkmışlardı ve ben... Bayan Traulain’le ilgili aldığın notu hatırlıyor musun?”

Stephen başını iki yana salladı. Artık iş tuhaf olmayı da aşmış, can acıtıcı bir hal almaya başlamıştı.

“Şey, işte o notu sizin posta kutunuza ben koymuştum. Yani aslında evinin yolunu biliyordum ve o gece o partide ben de vardım ve onlar da oradaydı, böyle yeni arabandan falan konuştular. Ve senin eve giderlerken ben onları gördüm ve—”

Stephen, “Bu anlattıkların beş yıl önceydi, Jeff,” diyerek araya girdi.

“Herkes onların tam birer pislik olduklarını biliyordu ama Brandon herkesin üzerinde öyle büyük bir korku yaratmıştı ki—”

“Jeff!” Stephen’in sesi öfkeyle çınladı.

“O ikisini kavşağı dönerlerken gördüğümde senin evine doğru gidiyor olduklarını anladım. Tüm gece arabanla ilgili mımızlanıp durmuşlardı.”

“Peki sen bu konuda ne sikim yapabiliirdin?” Stephen’in yumrukları iki yanında sımsıkı halde duruyordu. Jeff’e sert bir bakış attı. “Bana söylemek istediğin şey, o gün zavalı ibneyi kurtarmaya koşmamış olduğun için asil kahraman rolünü üstlenemediğinden dolayı son beş yılını pişmanlığın pençesinde geçirmiş olduğun mu? Şu saçmalığa bir dur de

artık! Olayların üzerinden beş yıl geçti, ayrıca o bahsettiğin de benim arabamdı. Ben bile artık üzölmeyi bırakalı çok oluyor!”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Jeff.

Stephen başını yana eğdi. “Benim için hiçbir şey yapamadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu yüzündeki çarpık, sersemlemiş gülümsemeyle. “Sence beni Fly’a götürüp sarhoş ettikten sonra sana oral yapmama izin vermenin hiç mi bir anlamı yok? Hadi ama Jeff...” Stephen hafif bir kahkaha attı. “Bundan daha iyi bir hediye düşünemiyorum.”

Stephen az önce tırmandığı yatağın üzerinde, Jeff’in hâlâ ayakta durduğu ayakucu bölgesine doğru ağır hareketlerle emekledi. Sonra gülümsedi. “Sorun ne? O gece fazla mı acelemi buldun beni?”

“O gece olanları düşünmüyorum değil. Aksine, gereğinden fazla düşünüyorum,” dedi Jeff suratında tek bir mimik bile oynatmadan.

Stephen gülümsemeyi bıraktı.

“Ya sen?” diye sordu Jeff.

Stephen dizlerinin üzerinde durup Jeff’i tek parmağıyla yanına çağırdı. Jeff, ilk tereddütünü atlattıktan sonra yatağa doğru bir adım daha attı. Stephen, Jeff’in kot pantolonunun fermuarını açtı.

Jeff’in elleri kurşun hızıyla aşağı inip Stephen’in bileklerine sıkıca yapıştı. Stephen başını hızla yukarı kaldırıp şaşkınlık ve öfkeyle dolu bakışlarını ona yöneltti. Jeff, Stephen’in bileklerini bıraktıktan sonra çocuğu arkaya doğru itip dümdüz yatağa yatırdı. Jeff, Stephen’in yere değmeyen ayaklarının önünde eğilerek pantolonunun düğmelerini dişleriyle açmaya başladı.

Kız, Jeff'in omuzlarının Stephen'in pencere çerçevesinin görüş alanında kayboluşunu seyretti. Güneş doğana kadar dışarıda bekledi. Annesinin Acura'sının içinde öylece oturup beklerken Stephen'in hiç olmazsa bir anlığına biriyle olabildiği gerçeğinin güvenini yaşadı. Meredith Ducote, kontağı çevirip park halinde durduğu köşe başından ayrılırken, nehirden gelen yoğun sisin farlarını yalayıp yuttuğu arabasıyla hayalet sokaklardan geçip gitti.

5

“Sanırım Stephen birini bulmuş,” dedi Monica.

Elise şarabını yudumladı. Öğle yemeği konusu olarak oğlunun eşcinselliğini ilk masaya yatırıyordu bu Monica’nın. Konunun sır olmadığı ortada olsa bile, ikisinin birlikte öğle yemeklerine gitmeye başladığı dört ay öncesinden bu yana bir kere bile konuşulmamıştı.

Elise, kadının ifade tarzına biraz takılmıştı. “Birini bulmuş.” – Monica gerçekten de oğlunun bu kadar çaresiz olduğunu mu düşünüyordu? Bundan beş yıl öncesine kadar Elise, homoseksüellerin trajik bir şekilde yanlış yönlendirilmiş bireyler olduklarını düşünürdü; iki erkeğin seks yapması korkunç bir fikirdi onun için. İki erkeğin birlikte olması ise kontrol dışıydı.

Fakat o zamandan bu zamana geçirdiği yıllar, umutsuzlukla ve kontrolsüzlükle daha bir içli dışlı olmasını sağlamıştı. “Çocuğu tanıyor musun?” diye sordu.

Monica şarap bardağını elinde hafifçe döndürüyordu. “Hayır. Ama dün gece çocuğu ucundan da olsa görmeyi başardım. Yani, sabah demek daha doğru olacak sanırım.”

“Yani çocuk sizde kaldı, öyle mi?” diye sordu Elise.

Monica başıyla onayladı.

“Sence Tanrı’ya inanmayı bırakalı yıllar olmasına rağmen oğlum için hâlâ dua ediyor olmam bir karakter bozukluğu mu?” diye sordu Monica.

“Belki benim, benimkilerden biri için dua etmeyi bırakmış olmam bir karakter bozukluğudur,” dedi Elise. “En azından Stephen seni annesi olarak görüyor. Bense Brandon’ın hayatına uzaktan görgü tanıklığı yapıyorum.” Çatalını önünde duran marul yapraklarına batırdı.

“Çocuk on sekizine bastığı an zaten otomatikman görgü tanıklığı rolünü kapıyorsun Elise,” dedi Monica.

“Yanlış.” Elise’in net ve sert tavrı ikisini de şaşırttı. “Daha başka bir şey olabilirdim belki. Bir seyirci mesela. Okula gidişini, büyüşünü, evlenişini izlerdim. Ya şimdi... tüm bu saçmalıklar onu öylesine... hasta... Pekâlâ, bunların hiçbirisi benim suçum değil, orası öyle. Ama bak, şu an burada oğlumun hasta ruhlu bir insan olduğunu bilerek oturuyorum. Yapacağı bir sonraki korkunç şeyi elim kolum bağlı olarak bekliyorum. Bu da beni görgü tanıklığına daha yakın yapıyor.”

Monica bir şey demedi. Sık sık oynadıkları acıklı hikâyeler oyununun o öğleden sonraki kazananı Elise olmuştu.

Jordan, Roger’ı mutfak tezgâhına serdiği postaları karıştırırken buldu.

“Annen nerede?” diye sordu Roger.

“Annem Monica Conlin’le birlikte öğle yemeğine çıktı,” şeklinde düz bir cevap verdi Jordan. Vereceği tepkiyi ölçmek için dikkatle Roger’ı seyretti.

Elise, Jordan'ın bardağı taşıran son damlayı aştığını gördükten hemen sonra, Garden District'teki ezeli düşmanıyla yeni arkadaşlığını herkese duyurmuştu. Bu haberin Roger'ın üzerinde kendinde yarattığı şok etkisini bırakıp bırakmayacağına görmek istiyordu. Roger başını iki yana sallayıp, kendisine *Wall Street* gazetesi üyelik iptalinin eli kulağında olduğunu bildiren zarfı yırtıp açtı.

Jordan, babasının Cadillac'ının park yerinden çıkış sesini takip eden otomatik demir kapı sesini duyana kadar bekledi.

Brandon'ın odası 1995'ten beri dokunulmayan bir zaman kapsülü gibiydi. Kişisel eşyalardan arındırılmış durumdaydı. Yatak örtüsünün üzerindeki toz, Brandon'ın Kamp Davis'e gittiği günden bu yana yatağın açılmadığının göstergesiydi. Yatağın hemen üzerinde, 1995 yılı Cannon futbol takımının çerçevelenmiş bir fotoğrafı asılıydı. Greg Darby, fotoğrafta takımdaki diğer oyuncuların baktığı yerden başka bir tarafa dikmişti gözünü. Birçoğundan daha uzun saçlara sahipti. Yumuşak veya feminen bir görünümü olmasa da diğerlerinden daha güzel yüz hatları vardı. Üzerlerine düşen gün ışığı gözlerine vuran tek kişi yine oydu. Onun aksine, Brandon'ın yüzü öylesine delici bir kararlılığa bürünmüştü ki, her an şaha kalkıp kameraya saldırabilir gibi bir hali vardı. Buruşturduğu suratı gülünç ve toy görünüyordu.

Jordan kendini içeriye zorla girmiş gibi hissetti. Birkaç hafta önce, eve döndüğünden bu yana Brandon'ın odasına ilk girişiydi bu. Koridorda kendi odasına bakan kapalı kapının cazibesine en sonunda dayanamamıştı. Avuç içlerinin terlediğini fark ettiği zaman baktığı fotoğraftan başka tarafa dönerken, kalçasının çarptığı komodinin çekmecesini hafif sallantı yüzünden üç-dört santim açılıverdi. Jordan, komodine çarptığı gibi hızla eğilip sallanan mobilyayı sabitledi; annesiyle babası evde olmadığı için rahatlamıştı.

Küçük kardeşi, bir kısmı açılmış olan çekmecenin içinden kendisine bakıyordu. Çekmeceyi tamamen açıp içindeki fotoğrafı eline aldı. Üç çocuk. Kardeşinin yanında duran Greg Darby'i fark etti ilk. Bir ay önce Princeton'da gördüğü kâbusta bilinçaltının, Brandon'ın on üç yaşındaki halini ne kadar da yerinde yaratmış olduğuna şaşırıp kaldı Jordan. Sonra bir tek adını hatırlayabildiği kızı, Meredith'i fark etti. İki kolunu birden Greg'in göğsüne sarmıştı. Fotoğrafı çeken kişi Elise olmalıydı. Charbonnet rezidansının önünde poz veren üçlünün bisikletleri de ayaklarının dibinde duruyordu.

Dört bisiklet.

Sonra Jordan, Meredith'e sarılmış olan dördüncü figüre ait incecik çizgiyi fark etti; dördüncü arkadaşın tüm vücudu siyah, ispirotolu kalemle özenle karalanmıştı. Jordan, Brandon'ı çocuğun vücut hatlarını elini titretmeden takip etmek amacıyla bileğini masanın üzerinde sabitlemeye uğraşırken hayal etmeye çalıştı. Brandon, öfke nöbetlerine eğilimli, sabırsız bir çocuktur. Sabit eller hiçbir zaman onun en güçlü yanı olmamıştı. Gözlerini elinde tuttuğu fotoğraftan ayırıp, 1995 yılındaki futbol takımıyla çekildikleri fotoğrafta objektife dik dik bakan Brandon'ın üzerinde sabitledi. Somurtkan surat ifadesi göze artık gülünç gelmiyordu.

Fotoğrafı şort cebine koyarken, Bishop Polk çan kulesinin Brandon'ın oda peceresinden görünüyordu olduğunu fark etti. Annesinin silah sesini duyduğunu biliyordu fakat aynı gece Brandon'ın nerede olduğu konusunda bir fikri yoktu.

Brandon'ın kemeraltı pencerelerinden birinin içinde parlayan bir namlu ağzı veya bir çeşit insan silueti görmüş olabileceği ihtimali Jordan'ın midasını kaldırdı. Brandon'ın odasından dışarı adım atarken kapıyı da ardından kapattı-verdi.

Midesine giren krampı biraz olsun hafifletebilen tek şey, erkek kardeşiyle onun en yakın iki arkadaşının oluşturduğu gruba tutunan o dördüncü siyah siluetin kime ait olduğunu bulmak adına vermiş olduğu ani kararı.

“Baban seni yemeğe çıkarmak istiyor.” Bir ay önce olsa, Trish Ducote bu haberi ağzından sarkan sigara eşliğinde verirdi. Bugünlerde ise kendini, sigarasını evin dışında içmeye zorluyordu.

Trish, Meredith’in dört çekerini satması için Ronald’ı bayağı bir zorlamıştı. Kızın eve dönüşünü takip eden hafta hemen bir alıcı buldular. Görünüşe bakılırsa, kalkıştığı sarhoşluk aptallığının cezası olarak feragat etmesi gereken tek şey araba değildi.

Meredith, “Lanet,” diye fısıldayıp, tuttuğu buzdolabı kapğını hızla çarptı.

“Sesi bayağı endişeli geliyor. Ha bir de, bu seferki kızla ciddi gibi,” diye devam etti Trish, cümle başındaki soğukkanlılığını bozmadan.

Meredith tuttuğu su şişesinden bir yudum aldı. “Ciddi derken?” diye sordu. “Bu, yemeği de kızın ödeyeceği anlamına mı geliyor?”

Trish yüzündeki gülümsemeyi bastırmak için başını öne eğdi. “Kadın terapistmiş.”

“Giderim ama karşılığında iki martinimi de içmeden kalkmam.”

“Meredith!”

“Şaka yaptım, anne.”

“Komik değil, Mer,” dedi Trish. Telefonu Meredith’e uzattuktan sonra arka kapıya yöneldi. Meredith, şezlongun

üzerinde annesini bir adet Benser & Hedges paketinin bekliyor olduğunu adı gibi biliyordu.

Kız, "Alo," dediğinde, "Commander's Palace?" diyerek doğrudan öneriye girdi Ronald Ducote.

"Kalsın, bana mezuniyet balosundan önceki akşam yemeğini hatırlatıyor," dedi Meredith, telefona sımsıkı yapışmış bir halde zoru oynamaya çalışırken.

Ronald, onu, "Biraz işbirliği rica etsem, Meredith?" şeklinde zorladı.

Siktir git baba, diye düşündü Meredith: *Sen önce annemle işbirliği yapmayı dene.*

"Debbie, Emeril's'i seviyor," dedi Ronald, abartılı bir iç çekiş eşliğinde. Deddiği her şey "humm" ve "şey"den ibaret gibiydi, yat aksanı kendini ağır bir biçimde belli ediyordu. Garden District'li karısından ayrıldığından beri aksanını saklamaya uğraşmıyordu artık. "Emeril's çok iyi mekân, bir bak. Yarına ne diyorsun şimdi?"

"İyi. Kaçta?" Meredith'in ses tonu bu konuşmanın artık sonlandığını açıkça belli ediyordu – babası saçmalıklarını yemeğe saklasa daha iyiydi.

"Yedi?" dedi Ronald kısaca.

"İyi. Bay."

Andrew Darby telefona uzandı; ahizeyi kulağına götürürken boğazını temizledi.

"Alo?"

"Merhaba, Bay Darby," dedi telefonun diğer ucundaki ses. Andrew sesin kime ait olduğunu biliyor olmasına rağmen şaşırılmıştı. Bu tür telefonlar almayalı yıllar oluyordu.

Çocuk sarhoş gibiydi, sesini incelterek küçük bir çocukmuş gibi konuşmaya uğraşıyordu.

“Greg’le konuşabilir miyim, lütfen?”

“Greg artık burada değil, Brandon.”

Andrew yatağına geri gömülmeden önce Brandon telefonunu kapatana kadar bekledi.

6

Jordan'ın Rich hakkında duyduğu ilk şey, Alabama Üniversitesi'nden atılmış olduğuydu; üç maçını birden klasik akşamdan kalmalar yüzünden kaçırmış olduğundan dolayı futbol bursu iptal edilmişti. Rich, şimdilerde içerek kendini attıramayacağı birkaç işten birinin üzerine konmuştu –New Orleans'taki en nezih restoranlardan birinde barmenlik yapıyordu. Rich, restoran müdürü kendisiyle sürekli flört edecek kadar “yumoş bir tip” olduğundan dolayı, Jordan'ı host olarak işe aldırmanın çocuk oynacağı olacağını söylemişti.

Restoran iyi giyimli işadamlarıyla dolup taşan bir mekândı; dökme cam pencerelerinden yansıyan ışık, sanat galerileri ve stüdyo daireli binalarıyla dolu ıssız Warehouse District'i aydınlatırdı.

Jordan, sigara molası vermek için kocalarının masalarından ayrılan kadınlarla flört ederken, Rich de ona bulunduğu barın arkasından ara sıra attığı hınzır bakışlarla pişmiş kelle gibi sırtırdı. Rich'in son işi, bölgedeki neredeyse her lisenin zamanında sahte kimliklerle tıklım tıklım doldurmuş olduğu Fat Harry'de yaptığı barmenlik işiydi.

Çocuk o geceki vardiyasına başlamak için restorana geldiğinde Jordan daha bir merhaba bile demeden aklındaki soruyu sormuştu ona. “Kardeşimi hiç Fat Harry’de gördüğün oldu mu?”

“Bir kere,” dedi Rich.

Cümlelerini genellikle şakalarla ya da tek cümlelik kısa fıkralarla süsleyen biri için Rich’in bu ani gelişen ketumluğu Jordan’ın tedirginliğini artırmıştı. “Ne kadar zaman önce?” diye sordu.

“Bir sene önceydi sanırım. Daha orada yeni çalışmaya başlamıştım.”

Jordan donakaldı – bir yıl önce mi? Mantığı almıyordu. Eğer Brandon hâlâ Kamp Davis’teyse mantığı söylenenleri istese de kabul edemezdi zaten. Girdiği şoku belli etmenin sınırlarını daha fazla yıpratmaktan öte bir işe yaramayacağını bildiğinden, o anki duygularını ele vermemeye çalıştı.

“Nasıldı?” diye sordu Jordan sakince.

Rich beyaz Oxford tişörtünün düğmelerini parmaklarken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilemiyorum. Mesela hiç-”

“Onu dışarı atmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum,” deyiverdi Rich.

“Neden?”

“Kavgaya karışmıştı. Yanında tanımadığım birkaç çocuk vardı. Serseri tiplerle dolu bir genç çetesiyle bilardo masasının başında dalaşmaya başladılar. Cidden kardeşini istemeyecek dışarı attım, dostum. Ona seni tanıdığımı da söyledim.”

“Peki ya o ne dedi?” diye sordu Jordan, blazerinin koltukaltı bölgesinden görünmeyeceğini umduğu ani terlemenin son derece farkında olarak.

“Beni duyduğunu sanmıyorum, dostum. Etraftaki herkes küfretmekle o kadar meşguldü ki... Arkadaşlarından biri, yani, çocuk, istakalardan birini resmen dizinin üstünde ortadan ikiye ayırdı. Parçalardan birini diğer çocuklardan birinin boğazına dayadı falan. Fenaydı anlayacağın. Polisleri aramamıza ramak kalmıştı.”

“Tanrım.”

“Brandon sana o olaydan hiç bahsetmedi mi?”

Jordan başını hayır anlamında iki yana salladı.

Personel dinlenme salonunda verdiği kahve molasından dönerken, host standının boş olduğunu gördü. Hostlardan diğeri, Leslie, ana yemek salonunun uzak köşesindeki bir masaya, yeni gelen bir grubu yerleştiriyordu. Rich’in kolları barın arkasından uzanıp Jordan’ı omzundan yakaladı.

“Dostum!”

“Ne var?”

“Şuraya bak.”

Rich, Leslie’nin yardım ettiği masayı işaret etti. Adamın biriyle kendisinden yaşça epey genç gösteren bir kadın, yaşça yerlerine oturuyorlardı. Straplez elbisesinden aşağı dökülen siyah saçlarıyla yirmilerinde gösteren bir diğer genç kadın, öteki ikisinden önce yerini almış görünüyordu.

“Şunun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Rich.

“Kimin?”

“Kızdan bahsediyorum. Meredith Ducote adamım!”

“Meredith...” diye mırıldandı Jordan.

“1997 Cannon mezuniyet balosu kraliçesi. Hiç duymadın mı?”

“Tatillerde eve uğradığım hiç olmadı, Rich. Cidden benim hâlâ balo zamanlarında kaldığımı mı düşünüyorsun?” diye cevap verdi Jordan. Meredith sigarasını yaktı. Kızın üflediği ilk duman başının tepesinde yükselirken masadaki diğer kadınla adam, kendi aralarında kısa bir bakışma yaşadılar.

“Şu çocukla çıkıyordu hani. Neydi adı sahi? Şu çan kulesinde kafasını patlatan—”

“Greg Darby,” dedi Jordan; ağzının kuruduğunu hissetti.

“Doğru. Her neyse. Öldü gitti. Kızın Cannon’da oturaklı bir yeri vardı. Bayan Her Şey’di resmen. Okul kulüpleri. Amigo kız takımı. Ne varsa... Kız işte, son yılında balo kraliçesi seçiliyor. Popülerlik yarışını biliyorsun, sonuç şaşırtıcı olmuyor yani. Balo gecesı yapılan maçın devre arasında tüm Anneler Kulübü, okul yönetimi ellerinde taçla, güllerle bunu beklerken kız ortadan kayboluyor! Herkes o geceden sonra kızın kimseyle muhatap olmadığını söyleyip durdu. Dışarı çıkmayı bırakmış. Mezuniyete kadar da sırra kadem basmış,” diyerek bitirdi Rich anlattıklarını.

O sırada kısa boylu bir müşteri barın üzerine eğildi; takımının cebinden purosunu çıkartmadan önce acele etmeden boğazını temizledi. Rich adamın siparişini aldı. Bulundukları yerden Meredith’e dair görünen tek şey, hâlâ şerit şeklinde yukarı yükselmekte olan sigara dumanının altında duran siyah saç kümesiydi. Jordan onunla konuşabilmenin bir yolunu bulmalıydı.

“Genellikle seks düşkünleri üzerinde çalışıyorum.”

Kadının adı Debbie’ydi. Şehrin, akıl hastalarına hizmet eden en büyük tesis olan Bayou Terrace Hastanesi’nde çalışıyordu.

“Seks düşkünleri mi? Yani şu dur durak bilmeden si—”

“Meredith! Lütfen!” Ronald Ducote’un soğuk terler dökyor gibi bir görüntüsü vardı.

Meredith sigarasından bir nefes daha çekti.

Debbie kararlılığından vazgeçmediğini gösteren meta-netli bir gülücük attı. “Aslına bakarsan, eğer merak ettiğin şey buysa hastaların büyük bir yüzdesi mastürbasyon yapmaktan vazgeçemeyen kişilerden oluşuyor. Takdir edersin ki daha ayrıntılı detaylara inemiyorum.”

“Takdir ederim,” diye cevap verdi Meredith hiç beklemeden.

Ronald işaret parmağı ve başparmağı yardımıyla burun köprüsüne masaj uyguluyordu. “Pasif agresif intihar girişimleriyle de uğraşıyorum,” diyerek devam etti Debbie.

Meredith, babasının intihar kelimesi sarf edilirken nasıl gerildiğine şahit oldu. “Hmm, onlar nasılmış?” diye sordu.

Debbie hatasının farkına varmışa benziyordu. “Başarısız olanlar,” şeklinde yumuşak uçlu bir cevap verdi.

“Ha, o zaman bulaşıkları yıkamazsan kendimi asarım türünden şeyler değil yani. Peki.”

Debbie ufak bir kahkaha için kendini zorladı.

“Debbie yaptığı işte bayağı başarılı. Aslına bakarsan, Masters and Johnson, kendisi için uygun bir pozisyon-”

“Annem evin içinde sigara içmeyi bıraktı baba,” diye araya girdi Meredith.

Ronald gözlerini kapağı açık menüden kaldırıp kızına sert bir bakış attı.

Debbie dirseklerini dayadığı masanın üzerinde ellerini birleştirdi. “Yaşadığın şeylerin bazılarından haberim var.”

Meredith’in yapmacık gülümsemesi yüzünden kayboldu.

“Erkek arkadaşından... hayatına son vermiş olduğundan...”

“Bana vurduğundan da haberin var mı?”

“Meredith!”

“Vurmadı mı? Şunu görüyor musun baba?” Kırık dişinin üzerine parmağıyla vururken babasına bir palyaço misali sahte, üzgün gözlerle baktı. “Bunu ikinci sınıfta yapmıştı. Sanırım o sıralar Sara’yla birlikteydin.”

“Meredith,” dedi Debbie, tek elini Ronald’ı yerinde tutmaya uğraşmışçasına ona doğru kaldırarak. “Söylemek istediğim şey, eğer olur da birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyar-san ben seve seve sana yardımcı olurum.”

Masanın ortasına bir sessizlik çöktü. Meredith, Ronald’ın kendi kızına mı, yoksa sevgilisine mi daha kızgın olduğunu kestiremiyordu. “Potansiyel üvey kızınla ilk buluşmada ona danışmanlık hizmeti önermekten başka yapacak daha iyi şeylerin yok mu senin?” diye sordu Meredith, bu açık sözlülüğüne kendisi de şaşırarak.

“Önerdiğim şey danışmanlık hizmeti değil. Seni dinlemek istediğimi, belki bir-iki öğüt verebileceğimi bilmeni istiyorum,” dedi Debbie kararlı bir şekilde.

Meredith, gözlerini incelemekte olduğu masadan kaldırıarak, “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi.

“Tabii ki,” dedi karşısındaki kıızı sakinleştirmek için can atan Debbie.

“Bayou Terrace’da tedavi gördüğü sırada Angela Darby ile hiç ilgilendin mi?”

Debbie, birisi suratına bir bardak içki fırlatmış gibi baktı ona. Yardım isteyen bakışlarını Ronald’a yönlendirdi. Adam kılını bile kıpırdatmadı.

“Angela Darby hâlâ Bayou Terrace’da, Meredith.”

Meredith hafifçe kalkıp sandalyesini geri ittiği sırada Jordan sandalyenin yere devrilmekten son anda kurtulduğunu gördü. Başında durduğu host standından öne doğru koşacakmış gibi istemsizce irkildi. Bu kız kesinlikle o fotoğraftaki kızdı.

Kız masaların arasından lavaboya doğru ilerlerken kafalar Betsy Johnson elbisesinin içinden fırlayacakmış gibi duran göğüslerine ve siyah saçlarının çerçevelediği narin yüzüne doğru döndü. Meredith host standının yanından uzun adımlarla geçerek, Rich'in bir yandan temizlediği martini bardağının üzerinden kendisini süzerken diğer yandan başında durduğu barın etrafından dolandı. Kız lavabo koridorunun ilerisinde gözden kayboldu. Jordan host standının başından ayrılıp kızın gittiği yönü takip etti. Kapının ardından apaçık gelen kusma sesini duyabiliyordu. Bir dakika bekledikten sonra kapıyı tıklatıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormaya karar verdi. Sonra kızın bir kez daha öğürdüğünü duydu.

Jordan kapıyı iki kere tıklattı. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," diye vırakladı Meredith. Çocuk sifon sesini duyunca kapının önünden geri adım attı. Meredith kapıyı açıp elbisesini düzeltti. "Ben iyiyim," dedi.

"Sesler biraz kötü geliyordu. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Dürüst olayım, eğer içerideki küçük probleminin yemeklerle bir ilgisi varsa sana gelen yemeklerin denetlenmesini haber vereyim," dedi Jordan, asıl amacını saklamaya uğraşırken.

"Daha sipariş vermedim bile," dedi Meredith kapı kenarına tutunarak.

Hasta haliyle bile gayet göz alıcıydı, temkinli ve defansif bir tutumu vardı. Jordan'dan etkilenmiş veya ona hayran kalmış gibi bir hali yoktu. Jordan, kızın onun samimiyetini ölçtüğüne kanaat getirdi.

“Absolut, tonik, biraz seven ve bir-iki damla limon. Burada bekliyorum,” dedi Meredith.

“Hemen.” Jordan neredeyse kekeleyecekti.

Çocuk aceleyle bara doğru ilerlerken Leslie’nin sinirli bakışlarına maruz kaldı. Rich içkiyi hazırlarken, “Dostum, kıza mı asılıyorsun?” diye sordu.

“Biraz sevin dedi, Rich. Yarı yarıya votka, 7-UP istemedi,” diye cevapladı Jordan onu.

Jordan, Meredith’e içkisini uzatırken, aralık tuvalet kapısından içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Meredith onu fark etmedi bile. Koca bardağın hepsini kafasına dikmekle meşguldü. İçkisini bitirdiğinde ağzını elinin arkasıyla sildi.

“Kardeşini tanıyordum,” dedi kız.

“Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum,” dedi Jordan dikkatlice.

Kız karşıdaki duvara yaslandı. Tuvaletlerden birinin hemen yanında durmakta olan Jordan’ın suratına, küçük kardeşi onun için bir utanç kaynağından daha fazla bir şey değilmişçesine mahcup bir gülümseme yayıldı. Meredith geçirip aynaya baktı. Bir affedersin deme ihtiyacı hissetmedi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip arkaya doğru düzeltirken, “Nasıl bari o?” diye sordu.

“Bilemiyorum,” şeklinde cevapladı onu Jordan.

Meredith’in gözleri aynanın içinde bir anda Jordan’ınkiyle buluştu. Musluğu açtı.

“Greg’in intiharı onu kötü etkiledi,” dedi çocuk.

“Trajediler herkesin içindeki kötülükleri dışarı yansıtır,” dedi Meredith dümdüz bir sesle.

Elbisesini bir kez daha düzeltip aynadaki yansımasını incelemeye başlamadan önce ellerini kâğıt havluyla kuruladı. “Tabii yaşanan şey teknik açıdan bakıldığında trajedi olarak adlandırılmaz, çünkü bir trajedinin içinde her zaman bir kahraman olmalıdır.”

Jordan gerildi, omuzları kasıldı. “Ben bu olayı hiçbir zaman bir trajedi olarak görmedim.”

“Diğerleri görüyor,” dedi Meredith karşısındakini terslercesine.

Jordan, daha da sertleşen sesiyle, “Ben Greg’i de hiçbir zaman bir kahraman olarak görmedim.”

Meredith yüzünü ona çevirdi. “Ya kardeşini?”

Jordan cevap vermedi.

“Bana onunla ilgili bir şeyler sormak istiyorsun, değil mi?”

“Kardeşim çok hasta.”

Meredith güldü. Tekrar aynaya doğru dönerken, “O kampa gittiğinden bu yana kardeşini bir kere bile görmedim,” diye mırıldandı. Jordan başını hafifçe yana eğdiğinde Meredith’in tampon hareketlerle çenesinin altına vuruyor olduğunu gördü.

Meredith çocuğun bakışlarını yakaladı. “İstersen yine de aklındakileri sorabilirsin, tabii,” dedi.

Jordan’ın ne konuşmaya ne de hareket etmeye sinirleri kalmıştı.

“Peki o zaman, bak sana ne diyeceğim,” dedi Meredith, dudaklarına yayılan yarım gülümsemeyle. “O gece o çan kulesinde her ikisi de olabilirdi.”

Meredith yüzündeki zafer maskesinin ardından gözlerini Jordan’a dikti. Kapıya doğru hareket etti. “İçki için teşekkür-

kürler,” dedikten sonra tam kapıdan çıkacakken, Jordan kolunu açılan kapıya dayayıp geri kapattı.

“Söylediğin saçmalığın ne anlama gelmesi gerekiyor?” diye bağırdı.

Meredith, sıktığı dişlerinin arasından, “Çek elini o kapıdan,” dedi.

“Bu tür şeyler söyleyemezsin... hiç kimse için. Burada kardeşimden bahsediyoruz.”

“Artık sana hiçbir şeyden bahsetmiyorum. O kahrolası elini çek şu kapıdan!”

Jordan’ın kolu düştü. Meredith’in eli kapı kolunu kavradı.

“Brandon’ın odasında bir fotoğraf buldum. Dört çocuk vardı. Sen, kardeşim, Greg ve biri daha. İçinizden yalnızca dördüncü çocuğun üzeri kalıcı ispirto kalemle karalanmıştı. En azından onun kim olduğunu-”

Meredith tuvalet kapısının eşiğinde durdu.

“Kim o?” diye sordu Jordan.

“Ne önemi var ki?” diye sordu Meredith.

Jordan kızın sesinde farklı bir ton yakaladı. Fayans duvara doğru eğilip bakışlarını Meredith’in sırtında sabitledi. Onu korkutmuştu. “Önemi var, çünkü kardeşimin neden böyle bir şey yapmış olduğunu bilmem gerekiyor.”

Meredith, kapı aralığından sıyrılıp arkasından kapıyı kapatarak Jordan’ı tek başına kadınlar tuvaletinde bırakmadan önce, “Senin kardeşin çok daha kötü şeyler de yaptı,” diye cevapladı onu.

Yemeğin geri kalanı boyunca Meredith’in ağzını bıçak açmadı. Debbie ve Ronald da o, orada değilmişçesine sohbetlerini sürdürdüler. Debbie, yemeğin sonunda Meredith’e

kartını uzattı; Meredith kartı cüzdanının içinde bir yerlere tıktırdı.

Taze çiftin Meredith'i evine bırakmasının üç gün sonrasında Meredith, Debbie'nin evinin numarasını tuşladı.

"Benim için yapabileceğin bir şey var," dedi kız.

Debbie çekinerek, "Nedir?" diye sordu.

"Onu görmek istiyorum," şeklinde yanıtladı onu Meredith.

"Kimi görmek istiyorsun?"

"Angela Darby."

7

“Dördüncü çocuk kim?” diye sorarak ikinci şansını Elise’de denedi Jordan.

Elise fotoğrafı inceledi. “Nereden buldun bunu?” diye sordu.

“Onun odasında,” dedi Jordan açıkça.

“Onun odasında tam olarak ne işin olduğunu sorabilir miyim?”

Fotoğrafı annesinin ellerinin arasından bir hışımla çekti. “Hmm, ne işim var diyelim? Ben eve geleli bir ay oluyor ve Brandon’ı bir kez bile görmedim–”

“Sana söylediğim gibi–” diye lafa girdi Elise.

“Biliyoruz. Kamp Davis. Rich’in, Brandon’u daha geçtiğimiz Noel’de Fat Harry’s’ten yaka paça çıkartmış olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak biraz garip tabii. Harp Okulu öğrencilerinin barlara eğitim gezisi yaptıkları oluyor muydu ya?”

Elise, oturduğu sandalye bir anda dayanılamayacak bir sıcaklığa erişmiş gibi zıpkın hızıyla ayağa fırladı. Mutfak tezgâhının üzerindeki çantasına doğru yürüdü.

“Eğer sorduğum şeyi dikkatle dinlediysen, anne, oldukça basit bir soru sordum. Fotoğraftaki dördüncü çocuk kim?”

“Monica’ya onunla ikide buluşacağıma söz verdim,” dedi Elise, çantasını omzuna geçirirken.

Jordan fotoğrafı havaya kaldırdı. “Bu arkadaki senin evin değil mi? Bunu sen çekmedin mi?”

“Roger’ın aynısısın,” dedi Elise, ön kapıya doğru yönelirken.

Jordan kadının adımlarını takip etti. “Bu soruyu başka bir soru takip edecek, sonra bir başkası daha. Böyle saçma sapan sorular sorarak almak istediğin asıl cevap kardeşinin neden bir kaçık olduğu, yalan mı?”

“Şimdi de kaçık mı oldu! Ben sadece ‘hasta’ sıfatıyla çağrıldığını sanıyordum!” diye bağırdı Jordan.

Elise birden arkasını döndü. “İkisi de aynı şey!”

Jordan birkaç adım geri attıktan sonra elindeki resmi arkasındaki tezgâhın üzerine sertçe çarptı. Derin bir nefes aldı. “Neden sadece ona ulaşmaya çalışıyor olduğum için dünyanın en haddini bilmez, en kibirli insanı ilan ediliyorum?”

“Ulaşmak için, öyle mi Jordan?” diye bağırdı Elise. “Önce beş yıl boyunca senden tek bir haber bile alamıyoruz, sonra ardından bu mu geliyor? Geç kaldın. Artık geride ulaşılabilir bir şey kalmadı.

Kardeşin içi boş bir kabuğa dönüştü. Alex Darby o... o çöp kamyonu tarafından ezildiğinde ve Greg Darby olayın hemen sonrasında dünyanın en aptalca, en acımasız eylemini gerçekleştirdiğinde yaşananlar hepimizden bir şeyler alıp götürdü, Jordan. Bütün bu olayların sonunda hiçbirimiz daha olgun, daha tecrübeli bireyler olmadık. Yaşananlara burnunu

sokmak, aynı şekilde sana da bir şey kazandırmayacak!” Elise burnundan soluyordu. “Her birimiz aynı karanlığa gömüldük; bir tek, senin kardeşin o karanlıktan başını geri çıkarmayı başaramadı. Kimse de şu saatten sonra onu oradan çıkaramaz. Bu yüzden kapatmayı öğren artık şu çenen!”

Elise’in kolları iki yanına düştü. Oğlundan cevap beklerken, Jordan tezgâhın üzerine çarpmış olduğu resmi oradan kaldırıp bakışlarını resimden annesine doğru çevirdi. Elise, Jordan’a bir kez daha arkasını dönüp ön kapıya doğru ilerlemeyi sürdürdü.

“Stephen Conlin!” diye bağırdı Elise. “Monica’nın oğlu!”

Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Jordan, 1995 yılı Cannon yıllığını karıştırırken çalan telefon yüreğini hoplattı. Kuşe kâğıda basılı mezuniyet fotoğraflarıyla, diğer öğrencilerin iç sayfalarına ve arka kapağına kardeşi için sonradan düzdükleri kargacık burgacık yazılı klasik yıllık övgüleriyle birlikte bu yıllık, Jordan’ın Brandon’ın odasından aldığı ikinci eşyaydı. Tam da çalan telefona uzanırken, Stephen Conlin’in iyi bir fotoğrafını yakaladı.

“Alo?”

“Lütfen bana İngilizce bir şeyler söyle.”

“Melanie,” dedi Jordan olabildiğine renksiz çıkan ses tonuyla.

Melanie, Jordan’ın giriş repliğine gülmeyişine alındığını hafifçe belli eden sesiyle, “Orada saat kaç? Burada bayağı geç de,” dedi.

Jordan ahizeyi kulağına bastırırken on beş yaşındaki Stephen Conlin yıllıktaki sayfasından kendisine bakıyordu.

“Dün sana bir kartpostal yolladım. Tabii o, birilerinin bana kaldığım hostelde telefon bulunduğunu söylemeye zahmet edişinden önceydi.” Kısacık bir sessizlik oldu.

“Orada durumlar kötü sanırım, değil mi?” diye nazikçe sordu Melanie sonunda.

“Evet,” diyerek geçiştirdi Jordan.

“Kardeşin mi?”

“Annemi de ekle,” dedi Jordan.

“Bak. Buranın numarasını kaydet. Sadece konuşmak için. Merak etme, kafayı sana takmış falan değilim. Güzel şeyler yaşadık. Ayrıca kaba, burnu havada artist tiplere iyice alışmaya da başladım.”

Jordan, kızı memnun etmek amacıyla kısaca güldü. Kızın numarasını kaydederken zihninde bir yerlerde eski sohbetlerinden biri canlanıverdi. “Melanie, hani bir keresinde şey konuşuyorduk ya? İlk buluşmamızdı daha. Kaçıklar hakkında.”

“Kaçıklar mı?”

“Benim kaçık olmamın nedeniyle ilgili anlattığın bir şeydi.”

“Bir dakika. Tamam, hatırladım. Kaçıkların daha geniş bir dünya görüşleri var gibi bir şey söylemiştim. Bunu ilk babamdan duymuştum. Tabii, o yazarlardan bahsediyordu. Toplumun dışında yaşayan insanların, toplumun çarklarının nasıl döndüğünü, içinde yaşayanlardan çok daha iyi gözlemlediklerinden.”

“Doğru,” dedi Jordan, Stephen’ın fotoğrafına bakarak. Melanie’ye veda ederken onu yakında arayacağına söz verdi.

Jordan, Stephen’ın fotoğrafına aralıksız birkaç dakika boyunca baktı. Çocuğun alnına dökülen sarı perçemleri, narin yüz hatları ve mavi gözleri, lisedeki diğer çocukların hedef tahtası olmasını kolaylıkla sağlayabilirdi.

Jordan bunun nedenini biliyordu. Lisedeyken iki çocukla takılmıştı. İkisinin de Stephen’ın fiziksel özellikleriyle uzaktan yakından alakaları yoktu; ikisi de bodur, bol kaslı takım

oyuncularıydı. Sarhoş kafayla, çıkarıcı amaçlarla yapılan karşılıklı oral seksler, Jordan'ı iki erkek arasında yapılan seksin doğal, fakat duygusuz olduğunu düşünmeye iten şey olmuştu. Stephen gibi çocuklar, Jordan'ın tecrübelerine ters düşen örneklerdi. Erkeklerde güzellik, bir insanı iki erkeğin girdiği cinsel ilişkinin yalnızca deşarj olmaktan daha öte bir şey olabileceğini düşünmeye itebilecek, cezbedici bir özellikti.

Jordan yıllığın kapağını kapattı.

“Sana iyi davranıyor mu?” diye sordu Monica.

Jeff’le Stephen o sabah biraz geç kalkmışlardı. Oğlunun odasından uykulu gözlerle sıvışan Jeff’e merdivenlerin orada rastlayan Monica, çocuğa nazikçe selam vermişti. Jeff de ona başıyla selam verip merdivenlerden inmeye devam etmişti. Monica, Stephen’in odasının kapısını açtığı anda oğlunun hâlâ uyuyor olduğunu görmüştü. Çıplak sırtı ve yorganın altından birazı görünen kalçası açıktaydı. Manzarayı görür görmez kapıyı aceleyle kapatmıştı.

“Evet,” diye cevapladı onu Stephen.

Ön verandadaki sallanan sandalyelerde karşılıklı oturuyorlardı o sırada. Monica, Elise’le çıktığı öğle yemeğinden bir saat önce dönmüştü. Elise o gün somurtkan ve alışılmadık şekilde sessizdi. Monica’nın oğluyla konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Ne kadar süredir tanıyorsunuz birbirinizi?” diye sordu kadın.

“O da Cannon mezunu,” diye cevapladı onu Stephen, bacaklarının arasında tuttuğu buzlu çayıyla.

Kadın donuk bir şaşkınlıkla başını öne doğru salladı. “Korunuyor musun?” diye sordu hızlıca.

“Gey olduğun için otomatikman AIDSli olmuyorsun, anne,” diye mırıldandı Stephen.

Monica, “Ben kalbinden bahsediyordum,” dedikten sonra kıkırdadı.

“Hallmark kartlarının anne nasihati örneklerindendi herhalde bu,” dedi Stephen, alaycı bir gülümsemeyle. “Adı Jeff.”

Monica aklına gelen şeyi söylemedi –bu Jeff kesinlikle birkaç hafta önce oğlunun dolabının arka kısmında bulunduğu fotoğraftaki çocuk değildi.

Stephen’ın mokasen ayakkabılarını pençelemek için dolaptan çıkartırken, tenis ayakkabılarıyla dolu bir yığının ortasında şaşırtıcı derecede yakışıklı bir çocuğun fotoğrafıyla yüz yüze gelmişti. Oğlunun gizli erkek arkadaşının fotoğrafını tesadüfen bulmuş olduğunu düşünerek dolabın kapağını kendinden beklemediği bir hızla geri kapatmıştı. Bu düşüncesinde yanıldığını artık biliyordu. Stephen’ın gardırobunun arkalarına gömülü bu çocuk da kimdi?

8

Stephen, Bonnet Carre Boşaltma Kanalı'nın üzerindeki yolu saatte yüz kırk kilometreyle kat ediyordu. New Orleans'tan Louisiana'nın merkezine çıkan Interstate 10'un⁹ aşağısında uzanan durgun suyun üzerinde, uzaktaki petrol rafinerilerinden yükselen alevlerin yansımaları vardı. Kirli bataklık sularını içerilerine hapseden barajlar, şiddetli yağmurlarda açılarak göle boşaltım yaparlardı. Gaz pedalını hafifçe dürtten ayağı, arabanın motorunu saatte yüz kırk beşe zorladı.

Stephen, kot pantolonunu dikiş yerlerinden patlatabileceğini düşündüğü türden bir ereksiyonun etkisi altındaydı.

Jeff, o hafta sonu çalışmadığından ve Baton Rouge'dan çıkmayı canı istemediğinden dolayı, bu sefer Stephen'dan kendisini ziyaret etmesini istemişti. Tek bir talimatı vardı: "Gey gibi giyinme lütfen." Stephen bu dediğine ilk başta alınmıştı. Jeff, ona ne giymesi gerektiğini anlatırken göğsünün içinde kabaran monoloğu zor yutmuştu. "Kot, polo gömlek ve beyzbol şapka. Şapkayı ters tak," dedi Jeff, heyecanlı sesiyle.

⁹ ABD'de eyaletler arasından geçen otoyollara verilen isim.—*fn*

Tutku. Denge. Açlık. Beklenmeyen buluşmalarını takip eden haftalarda ilişkileri tomurcuklanmıştı. Birbirlerinin varlığıyla tamamlanmış hissediyorlardı; ikisinin de ömürleri boyunca beyinlerinin etini yiyen sorular bir diğeri sayesinde cevap buluyor gibiydi. Birbirlerinin bedenlerine eşit, vahşi bir açlıkla saldırıyorlardı.

Ve şimdi Jeff, Stephen'ı bir okul partisine götürüyordu.

Çaylaklardan biri kabul toplantısı sırasında ölümüne içip olay çıkardığı için Sigma Phi Kappa evi, LS Üniversitesi kampüsünden başka bir yere taşınmak zorunda kalmıştı. Aynı yılı çaylak olarak geçiren Jeff'in, sözü geçen kardeşlik derneğinin teklifini geri çevirme kararı onca suçlamanın ve disiplin toplantılarının arasında pek farkına varılan bir şey olmamıştı. Bu yüzden derneğin partilerinde hâlâ boy gösterebiliyordu. Kısaca "Sig Kap" şeklinde telaffuz edilen öğrenci derneğinin yeni mekânı, East Baton Rouge adındaki sığ bir gölün kıyısında bulunan Viktoryan tarzı bir evdi. Göl öylesine sığdı ki, arabalarını merakla gölün içine süren sarhoş öğrenciler, suyun derinliğinin araçların kapılarının yarısını bile geçmiyor olduğunu keşfetmişlerdi.

Stephen'la Jeff mekâna vardıklarında Sigma Phi Kappa evi, suyun üzerine yansıttığı tempolu ışıklarıyla bir çeşit alev topuna dönmüştü. Ön bahçeye bırakılan arabaların park açıları tam bir rezaletti. Stephen'ın kulağına gelen bağırma sesleri ona Cannon koridorları anılarını hatırlatmıştı.

"Emin misin?" diye sordu Stephen.

"Burada kimse seni tanımıyor, Stephen." Tek kolunu Stephen'ın omzuna attuktan sonra elini hafifçe erkek arkadaşının kalçasına doğru kaydırды.

"Ayrıca," diye fısıldadı kulağına, "burada yanında ben varım."

Stephen sırtını dikleştirdi. Sesinin desibeli azaldı. Ellerinin, Jeff'in vucudunda dolaşmasına hâkim olabilmek için kollarını kaldırmadan iki yanında sımsıkı tutmaya devam etti. O bir dakika içinde Stephen, popüler bir okul derneği üyesine dönüşmüştü. Kalın enseli futbolcular, Stephen'ın elini "N'aber dostum?" ve ona ek olarak "Memnun oldum" eşliğinde birer birer sıkırlarken Stephen Oscar'lık bir performans sergiledi.

Oturma odasından bozma dans pistini izleyebilmek için tepedeki merdiven tırabzanlarına yan yana yaslandılar. Jeff, o sırada Stephen'ın aval aval bakmakta olduğu kişiyi fark etti. "Senyor Kıç," şeklinde açıklama yaptı ona; çocuk üzerine yapışan bu adı, hiç çıkarmadan giydiği, kalçasında büyük bir yırtık olan mavi kot pantolonuna borçluydu. "Senyor Kıç" o sırada, az daha kıvranırsa üzerindeki GAP markalı göbeği açık bluzunun içinden sıyrılıp yere düşebilirmiş gibi görünen sarhoş bir kıza sarılmış bir şekilde dans ediyordu.

Jeff, Stephen'ın bu ikiliyi nasıl izlediğine baktı.

Stephen Tulane'deyken, dümenini kendi arzu nesnelerinden başka yöne çevirmeyi öğrenmişti; şimdiyse Jeff'in onu içine soktuğu kurtlar sofrasının tam ortasında aniden bastıran ümitsiz bir arzunun içine doğru çekildiğini hissediyordu. Dikkatini nihayet Jeff'e tekrar odaklayabildiğinde çocuğun yüzü resmen ışıldıyordu. "Hadi çıkalım buradan," diye fısıldadı.

Jeff'in dairesine geçtiklerinde, Jeff yatağı başıyla işaret ettikten sonra banyoya doğru ilerledi. Banyo kapısını arkasından kapattıktan sonra soyunmaya başladı.

Duş perdesinin arkasında Cannon futbol takımı üniforması, omuzluğu ve süspansuarı duruyordu. Omuzluğundan başlayarak atık hareketlerle giyinmeye başladı. Velcro

kayışları bantladıktan sonra süspansuvarını geçirip –koruyucu kabı olmadan– üzerinde Haugh 33 yazılı formasının içine girdi. Kendini üzerindekiyle beraber görünce tüm sinirlerinin altüst olacağını düşündüğünden dolayı aynada kendisiyle karşı karşıya gelmekten kaçındı.

Jeff elini kapı aralığından içeri sokup yatak odasının ışığını kapattı. Arkada kalan banyonun ışığını açık tutmayı yeğlediği için kapı yavaşça açıldıkça, yatağın üzerine düşen dikdörtgen şeklindeki ışık huzmesi daha da büyüdü. Stephen Jeff’in ayarladığı ışık karşısında şaşırarak gözlerini kısı. Jeff arkasından gelen ışığın, üzerindeki omuzluğunun gölgesinin odaya gayet net bir şekilde vurduğunun farkındaydı.

Stephen yüzüne vuran şaşkınlık hissiyle yanlış dairede yakalanmış gibi dirseklerinin üzerinde doğruldu. Kasık hizası Stephen’ın göz hizasına denk düşen Jeff, yatağa doğru adımlar atmaya devam etti. “Hadi bana şu çok iyi yaptığın şeyden ver biraz, tatlım,” diye hırıldadı Jeff. Sesine kattığı porno yıldızı tonlaması kusursuz çıkmıştı.

Jeff, Stephen’ı ensesinden öylesine sert bir şekilde yakaladı ki, dirseklerinin üzerinden yatağa geri düşen Stephen, ensesindeki elin daha da sıkışmasıyla öksürmeye başladı. Jeff, Stephen’ın başını kasıklarına doğru indirmeye zorladıkça Stephen’ın inat eden boyun kasları daha da sertleşti. Stephen’ın nefesi sımsıkı kapattığı dişlerinin arasından duyuldu. Sonra yüzünü yavaşça öne uzatıp süspansuvarın kumaş torbasını yalamaya başladı. “İşte böyle,” diye hırıldadı Jeff. “İşte...”

Stephen’ın açılan ağzından yayılan nefes, Jeff’in gittikçe büyüyen ereksiyonunu daha da tetikliyordu. Jeff bu sefer biraz daha yüksek bir sesle hırıldayarak Stephen’ın ensesinden tuttuğu başını kasıklarına biraz daha yaklaştırdı. Stephen bir

anda ağzını kapatıp üst dişlerini Jeff'in penisinin ucuna, alt dişlerini de hayalarına geçirdi.

"Siktir!" diye bağırды Jeff. Geriye doğru sendeleyip gözünü kamaştıran ince ışık şeritlerinin de etkisiyle yere düşerken sırtını şifoniyerine öyle sert vurdu ki, şifoniyer aldığı darbeye arkasındaki duvara büyük bir gürültüyle çarptı. Kendini halının üzerinde popo üstü ilerlemeye çalışırken bulduğunda, Stephen'ın çıplak ayağından gelen çene darbesiyle birlikte bu sefer de başını çekmecelerden birinin kulpuna çarptı. Jeff kusacağını hissetti. *Ne yaptım ben?* diye düşündü.

"Siktir git!" diye bağırды Stephen. Çocuk yatağa geri düşerken sesi odanın duvarlarında yankılandı. Jeff sırtı şifoniyerine dayalı halde, ikinci kez düştüğü yerde kalakalmıştı.

Bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarının arasından, "Özür dilerim," diyebildi; ağlamak üzere olduğunu hissetti.

"Bu neydi şimdi? Kendini kanıtlamaya mı çalıştın?" diye bağırды Stephen. "Hâlâ onlardan biri olduğunu kanıtlaman mı gerekiyordu?"

Jeff başını hızla iki yana sallamaya başladı. Gözlerinden dökülen yaşların arasından, yataktan kalkan Stephen'ın banyo ışığını engellediğini gördü.

"Amacım o—"

"Amacın ne?" Stephen'ın öfkesi sesindeki hayal kırıklığını bastırıyordu.

"Senin istediğinin böyle bir şey olduğunu düşünmüştüm," diye cevap verdi; umutsuzluğu sesinden çok rahat okunuyordu. "Futbolculardan hoşlandığını düşünmüştüm." Yatağın ayakucunda başını yumruklarının arasına almış halde oturan Stephen'ı zor seçebiliyordu.

“Fly’da geçirdiğimiz gece senin-” Jeff doğru kelimeleri bulmak için adeta çırpınıyordu, “Senin bir melek olduğunu düşündüm. Karı senin yağdırdığını... Ama sende gördüğüm o şey her neyse artık yok. Brandon ve Greg-”

“Adlarını ağzına alma şunların! Neden her konuşmamızda bu ikisinin lafı açılmak zorunda?”

“Onu senden alıp götürdüler. Belki de onlar gibi görürsem her şeyi geri getirebilirim diye düşündüm.”

Stephen avuç içlerine bakmakta olan gözlerini Jeff’e doğru kaydırdı. Banyodan vuran ışık çocuğun gözyaşlarını aydınlatıyordu. Jeff bir eliyle şifoniyerin tepesine tutunup diğeriyle üzerindeki formayı çekştirerek ayağa kalktı. Üzerinden çıkarıp attığı omuzluğun yere çarpma sesi duyuldu.

Stephen’in nefesi kesildi. Jeff, Stephen’a doğru uzanıp çocuğun ellerini kendininkilerin arasına aldı ve göğsüne doğru götürdü.

“Sana ne yaptıklarını anlat bana.”

Dışarıdaki gökyüzü şafak öncesinin solgun griliğine bürünene kadar hikâyesini sonlandırmadı Stephen. Güneş doğduğunda başı Jeff’in omzuna düşmüş halde, nevrresim takımının üzerinde uyuyakalmıştı; Jeff’in üzerinde süspan-suvarı vardı, Stephen ise giysisini çıkarmamıştı. Karın yağdığı, küçük çocukların öldüğü, insanların hayatlarında kapanmayacak çatlakların açıldığı o kışa dair çeşitli kabuslar görme korkusuyla gözüne uyku girmeyen Jeff, tek kolunu Stephen’a sarıp onu izleyerek sabahladı.

9

“Hastaneye girişı yapıldığında kendisine şizofreni tanısı konmuş.”

Meredith, Bayou Terrace Hastanesi’nin personel koridorunda Debbie’yle birlikte yürürken kadının umulmadık zamanda çıkan sesiyle birden irkildi. Ortalıkta yalıtımlı duvarları yumruklayan deliler yoktu. Koridor, doktorların odalarına açılan, içlerinden alçak sesli sakin konuşmaların yükseldiği yarı aralık kapılarla doluydu. Hemşirelerin, Meredith’in bir şekilde saygısızca bulduğu kahkahayla karışık şamata seslerinin yükseldiği dinlenme salonunun içinden geçtiler. Debbie, her gün akıl hastalarıyla ilgilenen çalışanların kahkahalar ve kahve demliklerinin arasında bir denge sağladıkları bölgenin, yani Bayou Terrace Hastanesi’nin “güvenli bölgesinin” içerisinde Meredith’e yol gösteriyordu.

Bayou Terrace¹⁰ Hastanesi’nin ne bir nehir ne de bir ev manzarası vardı. New Orleans’ın birkaç kilometre uzağında bulunan U şeklindeki binanın önü, meşe ağaçlarının oluşturduğu setle kapanmıştı. Hastane ortasında bulunan “Yu-

¹⁰ İngilizcede Bayou, nehir ve Terrace de sıraevlerin bulunduğu sokak anlamına gelmektedir.—çn

nan Uyanışı” tarzındaki ana binanın birleştirdiği bütünüyle modern tasarımlı iki yan kanattan oluşmaktaydı. Binaların ortasında bakımsız bir avlu bulunuyordu. O gün Bayou Terrace’ın ziyaret günü olduğu için Meredith, Çocuk Koğuşu’ndaki çocuklarını ziyaret etmeyi bekleyen solgun yüzlü ebeveyn topluluğunu yürüdüğü yerden görebiliyordu.

Debbie elinde, Meredith’in Angela Darby’nin olduğunu umduğu karton bir dosya taşımaktaydı. “Şizofreni mi? İnsanlar bir gecede şizofrenik olabiliyorlar mı?” diye sordu Meredith sessizliğini elinden geldiğince koruyarak.

Debbie cevap vermedi.

Bir şeyler rayında gitmiyordu. Debbie o otorite dolu sakinliğini kaybetmişti bir kere. Akşam yemeğinde tüm bilirliliğini yansıtarak konuşan o kadını düşündüğünde, Debbie’nin Angela Darby konusundaki sessizliği, kişiliğine biraz tuhaf kaçıyor gibiydi. Köşeyi döndükten sonra ikiden fazla sürgü kilitte sağlamlaştırılmış olan meşe kapının tam önünde durdular. Kapı eşiğinin tepesindeki levhada “BORDO KANAT” yazmaktaydı.

“Bordo Kanat, hastanenin ana binasının adı. Yanlış hatırlamıyorsam 1856 yılında kurulmuş. Şu sıralar restorasyon aşamasında.” Debbie cebindeki anahtarları aradı.

“Hastaları burada mı tutuyorlar?”

“Eminim ki Darby’nin hangi şartlar altında buraya yatırıldığını biliyordur,” dedi Debbie, eline aldığı anahtarı kapı deliğinden geçirirken.

“Evet,” diye cevapladı onu Meredith.

Debbie üç kilidi de açıktan sonra kenara çekilip eliyle Meredith’in ilerlemesini işaret etti. Bordo Kanat, dökük boyalar ve alçılı kaplamaların duvarları süslediği uzun bir kori-

dordan oluşmaktaydı. Koridorun diğer ucundaki çıkış, boş boya tenekelerinin basamaklarına yerleştirilmiş olduğu yapı iskelesiyle bloke edilmişti.

Meredith, Angela Darby'nin hangi şartlar altında buraya yatırılmış olduğunu çok iyi biliyordu. Kadın bir yandan kocasının kolunu pençeleyip diğer yandan uluma benzeri garip sesler çıkartırken, o olaya Angela'nın bulunduğu sıranın bir arka sırasından şahit olmuştu. Angela'nın, "Bunu onlar yaptı!" şeklindeki dördüncü bağırışının ardından rahip anma konuşmasına ara verip kadın kiliseden dışarı çıkartılana kadar ağzını açmamıştı.

Söylenenlere göre o gece Andrew Darby, Angela'nın Thibodaux belediye başkanına yazmış olduğu bir mektup müsveddesi bulmuştu; oyun öncesi tezahüratlarda gösterdiği performans adına adamdan özür dilemiş, kasaba halkından küçük oğluna kurmuş oldukları ölümcül komployu itiraf etmelerini rica etmişti.

Yine söylenenlere göre Andrew, bulduğu mektubu yırtmaya kalkışmıştı. Angela, adamın kafasına fırlattığı şişeyle birlikte küçük oğlunun cenaze gecesi, büyük oğlunun ölümüne saatler kala, Bayou Terrace'a hapsedilme fermanını yazmış olmuştu.

Angela'nın hücresi, Meredith'in eski bir idari ofise benzettği odadan oluşuyordu. Meşe ağacından yapılma kapının üzerinde bulunan solgun dikdörtgene bakılırsa, bir zamanlar tam da o bölgede bir doktorun adı asılı olmalıydı. Meredith kapının tepesine doğru, ufak dikdörtgen pencereden içeri bakabilmek için parmak ucunda yükseldi.

Yatağın yanındaki ahşap taburede oturmakta olan Angela Darby, odadaki tek pencereden otoparkı ve tel örgüleri seyreliyordu.

“Yatıştırıcı ilaç etkisi altında mı?” diye sessizce sordu Meredith, kadının hastane önlüğünün üzerinden aşağı çağlayan gibi dökülen kızıl saçlarına bakarken. Kadın hiç orali olmadı. “Buradan önce neredeymiş?” diye sordu Meredith.

“Saldırgan hastaların tutulduğu bölümde,” diye cevap verdi Debbie.

“Ne kadar süre kalmış orada?”

“İlk haftasında. Dosyasında öyle yazıyor.” Son dediğini tereddütle söylemişti.

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım,” diyerek söze girdi Meredith. “Bir şekilde bir gecede şizofreniye bağlıyor. Yatırılırken saldırgan etiketi altında kabul ediliyor, şimdi ise yanına ikinci bir hasta dahi verilmeden burada, kilitli kapıların arkasında gözetim altında tutuluyor.”

Debbie sesini çıkarmadı.

“Besleniyor mu peki?”

“Tabii ki de besleniyor!” diye çıktı Debbie.

Meredith bir kez daha kapıdaki küçük pencereden içeri baktı. Angela’nın fazla parlak görünen saçları, Meredith’in hatırladığı kızıl tonundan daha vahşi bir tona bürünmüş gibiydi.

“Hangi ilaçlarla tedavi ediliyor?” diye sordu Meredith.

Debbie, “Kendisi benim hastam değil, Meredith,” diye tersledi kızı.

“Şuradaki onun dosyası, değil mi?”

Debbie kolunun altında tuttuğu dosyayı gönülsüzce eline aldı. Bir şeyler gerçekten de bayağı ters gidiyordu. Debbie onu bir şeylere yönlendirmeye uğraşıyor gibiydi. Meredith’in, Angela’yı görmesini, onun durumundan haberdar

olmasını istediği gayet açıktı ama vakayı konuşmaya gelince kadının üzerine bir isteksizlik çöküyordu. “Haldol,” dedi Debbie.

“Başka?” diye sordu Meredith.

Debbie dosyayı geri kapattı. “Thorazine. Diğer yatıştırıcılar. Uyumasına yardımcı olmak için.” Elini itiraz eder gibi salladı. “Meredith, benim bu dosyayı temin ediş şeklim en baştan yanlış. Eğer belirli şüphelerim yoksa doğrudan danışman terapistinin yanına gidip hastayı hangi ilaçların denetimi altında tuttuğunu soramam-”

“Yani ilaç rejiminin aşırısı kaçtuğunu mı ima ediyorsun?” diyerek araya girdi Meredith.

“Ne dosyasıyla ne de vakasıyla yakın bir bağım olduğunu dikkate alırsak benim fikrimin pek bir önemi yok. Kadın buraya yatırıldığında henüz buranın bir personeli değildim bile.”

“Katatonik, değil mi?” dedi Meredith, ses seviyesini aşağıda tutmaya zorlanırken.

Debbie, midesine tekme yemiş gibi baktı ona. Başıyla kendisine sorulan soruyu onayladı.

Meredith, Angela’nın sırtına son bir bakış attı. “Bu durumda kocası ona söylemek zorunda kalmıyor,” dedi, nefesiyle buharlandığı kapı penceresine doğru. “Greg’in öldüğünü karısına söylemek zorunda kalmıyor.” İşte, Debbie’nin yönlendirmesinin tam üstüne basmıştı. Angela Darby burada bir hasta olarak değil, bir tutsak olarak alıkonuluyordu.

“Onunla yakın mıydın?” diye sordu Debbie.

Meredith cevap vermedi. Koridoru depar atarak geçip kendini giriş kapısından dışarı atarken, arkasından seslenen Debbie’nin sesinin kulaklarında çınladığını duydu. Arabası-

na girer girmez Acura'nın motorunu çalıştırıp otoparktan hışımla çıktı. Direksiyonunu hastanenin dış duvarlarını takip eden yan yola çevirdiği zaman, Angela Darby'nin penceresinin üzerinde yansıyan güneşin, kadının karanlık silüetinin dış hatlarını ortaya çıkardığını gördü. Angela'yı tam olarak göremese bile, penceresinin nereye baktığını saptayabilmişti –güvenlik görevlisi barındırmayan boş bir otoparka.

Debbie Harkness, birkaç gün sonra Bayou Terrace'ın yatılı tedavi başkanı Doktor Ernest Horne'un odasına, personel koridorunda koştuğu saptanan genç kadını hastaneye sokma sebebini anlatması için çağrıldı.

“Doğru olmayan bir şey yaptığını düşünüyorsan eğer, Debbie, bunu bana şimdi, burada, kendi kelimelerinle anlatmanı istiyorum senden,” dedi adam açıkça.

Doktor, Angela Darby'nin hastaneye yatırıldığı günden bu yana onun terapistiydi. Debbie'nin düşündüklerine bakılırsa aynı zamanda bir dinazor ve tam bir pislikti.

“Kendi kelimelerimle...” diye tekrar etti Debbie.

Doktor Horne, “Evet, lütfen,” diyerek kadını konuşmaya başlaması için teşvik etti.

“Birileri Angela Darby'e yaptıklarınızı keşfetmeden önce bu tesisten ayrılmak istiyorum,” dedi Debbie. Söylemek istedikleri idrak edilene kadar bir süre bekledikten sonra lafına devam etti. “Bu tesisten ayrılışım, Masters and Johnson programı için adıma yazdığınız tavsiye mektubunu tehlikeye sokmadığı sürece sahip olduğum tüm bilgileri kendime saklayacağım. Az önce de belirttiğim gibi, ilgilendiğim tek gerçek, birileri bu vakanın çekirdeğinde yatan gerçekleri keşfettiği zaman hastane personelinde adımın olmasını istemediğim gerçeğidir.”

Debbie, Angela Darby hakkında Meredith'e bahsetmediği tonla şey biliyordu. Doktor Ernest Horne'un karısının, Andrew Darby'nin ablası olduğunu öğrenmişti. Angela'nın dosyasında "saldırgan vaka" kısmının hemşireler tarafından onaylanmamış olduğunu öğrenmişti. Angela Darby'nin hasta olduğuna yapılacak bir itiraz yoktu, fakat kadın aynı zamanda yaşadığı yasın da bir kurbanıydı. Angela Darby yerleştirilene kadar bomboş olan "Bordo Kanat'ın" bulunduğu Bayou Terrace'da, o yatırılana kadar yas koğuğu diye bir yer veya bir kavram yoktu.

"Tavsiye mektubun yarın postalanacak," dedi Doktor Horne.

"O zamana kadar ofisinin boşaldığından emin ol, lütfen." Debbie, Doktor Horne'a, Angela Darby'nin durumunu kendisinden başka birinin daha biliyor olduğunu söylemeden adamın ofisini terk etti.

Fotoğraftaki çocuk bu, diye geçirdi aklından Monica.

Jordan Charbonnet, başında *Times-Picayune*'nin bir sayısını okuduğu mutfak masasından kadına doğru baktı. Önünde açık tuttuğu sayfada "Altıncı Bomba Tehdidi Gey Dünyasını Gerginliğe Sürükledi" yazmaktaydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Conlin," dedi.

Monica çocuğun elini sıkarken, "Jordan'dı, değil mi?" diye sordu.

"Annem yukarıda hazırlanıyor," dedi Jordan. "İçecek bir şeyler ister miydiniz?"

Monica'yla Elise, o gün Louisiana Filarmoni'yi dinlemeye gideceklerdi. Konser fikrini Elise önermişti. Filarmoni, Mahler'in *Diriliş* eserini sahneleyecekti. Monica, Elise'i almak için uğramıştı. "Hayır, teşekkür ederim." Yutkundu. "Kapı kilitli olmayınca, ben de..."

Jordan, "Annem kapıyı kilitlemeyi hep unuttur," dedikten sonra Monica'yla aralarında Elise'in dikkatsizliği hakkında ortak bir şakaları varmış gibi kadına göz kırptı. "Harika görünüyorsunuz."

Monica çantasını omzundan indirirken gergin bir gülümseme eşliğinde, “Teşekkür ederim,” dedi. Çocuğun kadının görünüşüne iltifat etmesi ona kendisini aynı anda hem çekici hem de suçlu hissettirmişti. Çocuğun fiziksel güzelliği kadını hüzünlendirdi; Jordan’ın samimiyetsiz ve yalnız bir havası vardı. Odadaki tüm oksijenin kendisine ayrılması gerektiğini düşünürcesine abartılı bir otoriteyle hareket ediyordu.

Jordan buzdolabı kapısını açarken, “Stephen nasıl?” diye sordu.

“İyi. Tulane’e gidiyor. Şu aralar tatilde.”

“Yaz mevsimi tabii...” dedi Jordan, kendisine bir bardak portakal suyu doldururken gülümseyerek. “İçecek bir şeyler istemediğinize emin misiniz?”

“Monica!” Elise’in sesi üst kattan yankılandı.

“Buradayım,” diye seslendi Monica.

“İçeri nasıl girdin?” diye seslendi Elise.

“Kapı kilitli değildi.”

“Jordan!” diye bağırdı Elise bu sefer.

“O da yanımda,” diye bağırdı Monica. Jordan’ın, portakal suyunun kapağını kapatıp karton kutuyu buzdolabına geri koymadan önceki gerginliğini fark etti.

Monica, sesine bir gölge gibi süzülen şüphe kırıntılarıyla, “Stephen’ı tanıyor musun?” diye sordu.

“Pek değil. Brandon’la arkadaşlardı, değil mi?”

“Çok uzun zaman önce, evet,” diye cevapladı Monica.

Elise elmas küpelerinden birini kulağına geçirirken aylak adımlarla mutfığa giriş yaptı. Payetli, uzun bir kokteyl elbisesi giymişti. Monica onu görünce irkildi. Kadının böyle bir elbisesi olduğunu bilmiyordu. “Senin işe gitmek zorunda ol-

duğunu sanıyordum,” dedi Elise, çocuğun evde olmasından rahatsızlık duyuyormuş gibi çıkan ses tonuyla.

“İzin verdiler,” dedi çocuk.

“İzin mi verdiler? Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu Elise.

“Hayır. Ellerinin altında yeteri kadar iş saatleri belli olan hostları olduğu için bu gecelik işe gitmem gerekmediğini söylediler,” dedi. Az önce oturuyor olduğu masanın başına geçip gazetenin haber bölümünü açarken, Monica’nın, annesi içeri girdiği için canının bir anda sıkılmış olabileceğine yorduğu abartılı bir mimik sergiledi.

Elise, arkadaşını oğlunun yanından mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmaya karar vermiş gibi, “Hazır mıyız?” diye sordu Monica’ya.

“Hiç olmadığım kadar,” dedi Monica, gözlerini Jordan’ın üzerinden Elise’e kaydırarak.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Jordan,” dedi Monica Elise’in arkasından ön kapıya doğru yürürken.

“Stephen’a selamımı söyleyin,” dedi Jordan başını gazeteden kaldırmadan.

Jordan Charbonnet’in, Monica’nın üzerinde tuhaf, baş döndürücü bir etkisi olmuştu. Kadın ilk başta bunun, Jordan’ın, Stephen’ın sakladığı resimdeki çocuk olduğunu fark ettiği zaman yaşadığı ufak şokla ilgisi olduğuna ihtimal vermişti. Fakat Mahler’in ikinci senfonisinin ilk kısmının ortalarına doğru kendisini aniden vuran bir düşünceyle, Jordan’ın bronzlaşmış hatlarından etrafındaki insanlara duyduğu duyarsızlığa kadar rahmetli kocasını aslında ne kadar çok andırıldığını anlamıştı. Ve Elise’in, Jordan’ın evdeki beklenmedik boy gösterişine ne büyük bir endişeyle tepki verdiğini görmüştü. Monica da Jeremy’le evliliklerinin ilk yıllarında kocasına aynı şekilde tepki verirdi. Performans sonlandı-

ğındaysa, Monica'nın suçladığı şey senfoni oldu. *Diriliş* Jeremy'nin favori eseri olduğundan dolayı elbette ki onu dinlerken kocasıyla ilgili hatıraları canlanacaktı.

. . .

Jordan, Meredith'i Fat Harry's'te buldu. Rich, Jordan'ı kendisiyle ve bir süredir takıldığı şu kızla birkaç bira içmesi için davet etmişti. Kapıdaki koruma, Jordan'ın eski favori top tutucusu Scott Sauber, Jordan bol dumanlı, bol gürültülü üniversite barından içeri adım atarken onun sırtını sıvazladı. Rich, Meredith'i poker makinelerinin orada gördüğü zaman Jordan'ın omzunu hafifçe yumrukladı. Müzik kutusunun oradan, "Siz ikiniz, takılıyor musunuz oğlum?" diye bağırdı.

Jordan, Meredith'e doğru yürüdü. "Dünya küçük," dedi kıza. Monica'yı şöyle bir kontrol etmek ve daha sonrasında Meredith'i burada bulabilmek umuduyla işten bizzat kendisi izin alarak, annesine evde bulunma nedeni konusunda yalan söylemişti. Kızın yanındaki tabureye oturup makinelerden birinin içine beş dolarlık banknot yerleştirdi. Kız gözlerini kendi önündeki ekrandan ayırmadı.

"Stephen Conlin," dedi Jordan.

Meredith cevap vermedi. Yeni bir bahse girerek elini incelemeye koyuldu.

"O fotoğraftaki dördüncü çocuk Stephen Conlin'miş." Jordan elindeki üç kart dışında geriye kalanları hızlı parmak hareketleriyle elden çıkarınca yedi kredi kaybetti.

"Kardeşim tam bir götlekti, değil mi?" diye sordu, önündeki ekrandan gözlerini ayırmadan yeni elini incelerken.

"Stephen'ın arabasına yaptıkları şeyi duymuş muydun?" dedi Meredith önündeki ekrana doğru. "Tüm camlarını tuzla

buz ettiler. Dört tekerleği birden dümdüz yaptılar. Ön cama sprey boyayla *sik yalayan* yazdılar. Çocuk arabasını sadece bir gün kullanabildi.” Kızın makinesi, kredilerinin bittiğini bildiren mekanik bir ses çıkardı. Meredith ayağa kalkıp birasını eline aldı. Jordan kızın ne kadar sarhoş, ne denli yıpranmış halde olduğunu fark etti – gözleri kan çanağı gibiydi, solgun yüzündeki kemikler iyice dışarı fırlamış, kahkülleri alnının üzerinde darmadağın olmuştı.

“Greg, işleri bittiğinde bana yaptıkları her şeyi anlatmıştı. İki de kendileriyle o kadar gurur duyuyorlardı ki.” Bira şişesini dudaklarına götürüp kafasına dikmeye başladı. Havaya kaldırdığı kolu denge merkezini değiştirince taburenin üzerine düştü. Tabure yere sürtününce kulakları sağır eden bir ses çıktı. Jordan tek kolunu kızın beline doladı. Aralarından Cannon mezunlarının da bulunduğu birkaç kafa, ne olduğunu anlamak adına ikisinin bulunduğu tarafa doğru döndü. Kayıplara karışan eski balo kraliçesi ve Amerika’nın genç kahramanı, ayrı geçen birkaç yılın ardından birbirlerine destek oluyorlardı tabii; bu manzara kaçmazdı.

“Geçen ay alkol koması yüzünden ölümden döndüm. Birazcık çakırkeyif olmamın nedeni ondandır,” dedi Meredith, Jordan’ın kolunu belinin etrafından iterek uzaklaştırırken. Çocuk elleriyle bu sefer kızın omzuna destek olmaya çalışarak ısrarcılığını gösterdi. Meredith aynı kolları bir kez daha kendinden uzaklaştırıp bu seferki hareketiyle çocuğun ellerini iki yanına yapıştırdı. “Bana şunun cevabını ver,” dedi kız.

“Neyin?”

“Neden geri döndün?”

Çocuk kısa bir duraksamanın ardından, “Burası benim doğduğum yer,” dedi.

“İşte buranın laneti bu, öyle değil mi?” Kan çanağı gözlerini Jordan’ın gözlerine kilitledi. “Buradan kaçışımız yok, sence var mı? Hep geri dönmek istiyoruz. En rahat içebildiğimiz yere.” Bira şişesini kaldırıp gururla havada salladı. “İçmek, her şeyin nasıl çürüdüğünü izleyebilmemizi kolaylaştırıyor.” Öne doğru eğilip işaretparmağını çocuğun göğsüne bastırdı. “Ya şaka bir yana da, gerçek sebebi ne ki bunun? Sence havasından, suyundan falan mı, yoksa her şeyin bu kadar dibe battığı bir yerde olmanın her zaman daha kolay olduğundan dolayı mı buradayız?”

“Anlayamadım,” dedi Jordan. Her bir kelimeyle canının acısı daha da derinleşse bile kızın dediklerini biraz daha değiştirmek istiyordu.

“Tabii, inandım ben de,” dedi kız.

Jordan itiraz etmedi. Bugüne kadar doğup büyüdüğü yerden ne denli uzaklara sapmış olursa olsun, New Orleans onu hiçbir zaman terk etmemişti. Meşe ağacı dallarının arasından sızan güneşli anılar, beyin kıvrımlarındaki saltanatlarından hiç ayrılmamışlardı. Burada bir ay geçirdikten sonra kendi muhitinin zehirli albenisinin, onu sarhoş balo kraliçelerinin barlarda sendeleyerek dolaştığı, küçük erkek kardeşlerin oluk ve çatlakların ardında kayıplara karıştığı dünyaya tekrar geri çekeceğini biliyor olmalıydı.

Meredith, bu gerçeği onun yüzünde görmüştü. Parmağını çocuğun göğsünden çektikten sonra eliyle onun yanağını okşadı. Jordan, kızın gözlerindeki acımayı gördü.

“Sen iyi birisin, Jordan. İnan bana, sen, kardeşinden katbekat iyi birisin.”

Ayakta bile duramayan Meredith Ducote’un yaşadığı keder, Jordan’ın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Erkek arkadaşını kendi canına kıymıştı. Gençliği solmuştu. Belki de

kardeşine ne olduğunu hiçbir zaman çözemeyecekti; belki de edindiği bu vazife, New Orleans'a geri dönmenin, hayata atılmaktan çok daha kolay olduğu gerçeğinin üzerini örtebilmek adına edindiği bir bahaneydi. Geceleri masalarla ilgileniyor, gündüzleriye kardeşinin nerede olabileceğine dair kafa yorarak geçiriyordu; Princeton diploması ise tüm bu süre zarfı boyunca çocukluk yatağının başucunda asılı halde bekliyordu.

Meredith biraz kendine gelince Jordan'ın yanından uzaklaştı.

"O kadar mı umutsuz görünüyorum?" diye sordu Jordan, müzik kutusundan yükselen melodilerin arasında kendi sesini duyurmaya çalışarak. "Brandon'ı tekrar tanıyabilmemin hiçbir olası yolu bulunmadığı gerçeği o kadar mı korkunç? Ona yardım etmek istemem beni tam bir aptala dönüştürüyor, doğru mu?"

"Hayır, benim sana yardım edebileceğime inanman seni tam bir aptala dönüştürüyor," dedi Meredith şaşırtıcı bir kibarlıkla. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Jordan göğsünde kabaran öfkenin kıvılcımlarını hissetti. Yüz hatları sertleşti. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı. Meredith onun ne dediğini duyamasa da dudaklarını okuyabilmişti. Çocuğu bir tabloya bakarcasına incelemeye başladığı ani bir sakinliğe büründü.

"Tek bildiğim şey şu, eğer o kardeşin, Stephen'in yakınına bile yaklaşacak olursa canını yakarım. Fena yakarım hem de."

Oturduğu tabureden kalkıp başka tarafa doğru yürümeye başladı. Jordan, Meredith'in, müşterilerin arasında zikzaklar çizerek yürüyüşünü izledi. Artık Stephen Conlin'le konuşması gerektiğini biliyordu.

Senfoni sonlandığında, Elise Charbonnet, Orpheum Tiyatrosu'nun karşı sokağında bulunan Fairmont Otel'in Mavi Oda'sında Monica'yla birkaç içki içti. Piyanistin biri Broadway favorilerini çalarken barın önünde oturdular; Elise, sohbeti hafif tutmaya kararlı gibiydi. Jordan'dan yalnızca bir kere bahsetti, o da arabalarını yıkarken çocuğun giydiği tek şeyin ufacık bir spor şortu olduğundan yakınmak içindi. Kadın, bir keresinde Jordan'a, eğer arabanın üzerine çıkıp kaslı takvim delikanlıları gib pozlar vermek istiyorsa bunu yapabileceğini söylemiş olduğundan bahsettiği zaman, Monica yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

Arabayla eve dönerlerken Elise, Filarmoni'nin sezonluk gösterilerine üyelik için bilet alma fikrini öne atınca, Monica yumuşakbaşlılıkla kabul etti.

Charbonnet rezidansının önünde durduklarında Elise, Jordan'ın arabasının –Roger'ın ona miras bıraktığı eski model bir Cadillac Seville– orada olmadığını titrek bir sesle belirtti. “Dışarı çıkmıştır,” diyerek onu rahatlatmıştı Monica.

Dikkati dağılmış olan Elise, kapıyı kapatmadan hemen önce, “Ara beni,” dedi kadına.

Roger televizyonun karşısında pineklemekteydi. Tam onu uyandırmayı düşünürken kocasıyla konuşmaya hiç hali olmadığını fark etti. Kafasını yeni doğmuş bir kuş misali ani hareketlerle farklı yönler çevirip durmayı huy edinmiş olan Roger, tutarsızlığıyla tanınırdı. Bu klasik hareketi otuzlu yaşlarındayken göze tatlı görünse de, altmışlarına yaklaşmışken bunaklık belirtisi gibi duruyordu.

Kadın merdiven basamaklarını bitirince en tepede durdu. Bir yıl öncesinde kadar, Bay Roger Charbonnet'in sömürge stili dağ evi hayalini resmeden bir tablo, şehre bir saat uzaklıkta bulunan Pontchartrain Gölü'nün kıyısında,

çamların arasından göz kırpan bir ev manzarasıyla evin o kısmındaki duvarı dolduruyordu. Tablodaki evin aslı hiçbir zaman tamamlanamıştı. Roger, Nanine'in vasiyetiyle kendisine kalan arsayla birlikte mimarın çizimini de miras olarak almıştı. Parsel arsanın –tamamlanmamış diğer evlerin temelleriyle dolup taşan bölgenin bir adet de bahsi geçen evden küçük bir misafir kulübesi bulunuyordu– düşüncesi bile Eli-se'in tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu. Tablolanmış baskıyı duvardan uzun zaman önce kaldırmıştı. Kafasında bir yerlerde, birilerinin orada yaşadığına inanıyordu.

Monica, Jordan Charbonnet'in fotoğrafı için Stephen'in dolabını karıştırmaya başladı. Oğlu o günün erken saatlerinde telefonla aramıştı. Hâlâ Jeff'le beraber Baton Rouge'daydı. Çocuk oraya gideli bir hafta oluyordu. Monica amacının basit olduğunu düşündü: Stephen'in dolabından kaybolan resmi fark edip etmeyeceğini, eğer fark ederse de buna nasıl bir tepki vereceğini bilmek istiyordu.

11

Oğlunun yakılmasının üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra Andrew Darby içmeyi bırakıp sigaraya başladı. Sigarayı en son yirmili yaşlarının sonlarında bırakmıştı. Oğullarının curcunasından ve eşinin, girdiği her odada onu takip ederek odadaki eşyaların yerini değiştirme ustalığının verdiği rahatsızlıktan kaçınmak için yıllarca sayısız bardak boyu Glenlivet tüketip durmuştu. Şimdilerde, içtiği her bir sigaradan ve etrafta dumandan rahatsız olacak kimse olmayışından büyük bir zevk alıyordu.

Andrew Darby yalnız yaşamaktan hoşlanmıştı. Greg'in intiharının ardından çocuğun üniversite masrafları için açılan hesabı paraya çevirmişti. Büyük oğlununkine göre fark edilir şekilde az faiz toplayan küçük oğlunun hesabına dokunup dokunmama konusunda kararsız kalmıştı. Schaffer İnşaat'taki satış müdürlüğü pozisyonundan emekliye ayrılmıştı. Kimse onun için veda partisi düzenlememişti. Emekli maaşının yanı sıra, Miami sahillerinden almayı düşündükleri ev için Angela'yla bugüne kadar biriktirmiş oldukları paradan da azar azar harcıyordu.

Andrew Darby kâbusları olan bir adam değildi. Bayou Terrace Hastanesi dönüşü, oğlunun başına dayadığı silahla beynini patlatmış olduğunu ona haber vermek adına kapısının önünde kendisini bekleyen iki polis memuruyla karşılaştığı an, kaderin varlığının gerekliliğine olan inancını kaybetmişti. Kimlik saptaması için Greg'in cesedine bakarken iki oğlunun da ölmediğine, onların kendisinin ulaşamayacağı bir yere giderek, onu Tom Clancy romanları ve paketler dolusu sigarayla geçirebileceği günlerinin yalnızlığına bıraktıklarına inandırmıştı kendini.

Ailesinin ölümüyle kendisine yeni bir hayat doğmuştu. Çevresinde olanları hatırlatacak kimsenin olmayışının da artısıyla, oğlu Alex'in bedeninin havaya uçtuğunun anıları zihninden tahmin ettiğinden de erken silinmişti. Angela'yı ziyaret ettiği günlerde tek konuşan kişi kendisiydi. Her perşembe kadının yanına gidip ona *Times Picayune* okuyordu. Markete yapılan alışverişlerin yanı sıra, evi yalnızca eşini ziyarete gittiği günlerde terk ediyordu. Haziran ayının sonlarına doğru bir perşembe sabahı, Andrew Darby kendi sesiyle hücrenin tek penceresinin dışında kaynayan sıcaklığın etkisiyle ağaçlarda vızıldayan böceklerin seslerini bastırmaya çalışırken, Angela Darby beş yıllık sessizlikten sonra ilk kez konuştu.

"Bebeğim," dedi kadın.

Andrew Darby, hemşirelerden birinin, Ernest Horne'un Angela Darby ve eşinin görüşme saatlerinde rahatsız edilmemeleri adına vermiş olduğu kesin talimatı çiğniyor olabileceğini düşünerek, başını okuduğu gazete sayfasından sinirle yukarı kaldırdı.

"Bebeğim," dedi Angela bir kez daha.

Andrew Darby, inanmayan gözlerle kendisiyle konuşan karısına baktı. *Times Picayune* dizlerinin üzerine düştü. "Bebeğim," diye fısıldadı Angela bir kez daha.

“Ne?” dedi Andrew hızla.

“Sen... Sen bana... Bebeğim dedin,” dedi Angela adama bakmadan. Beş yıl sonra ilk kez çıkan sesi tekdüzeydi ve gırtlaktan geliyordu.

Adam, kadının bir tutam saçını kendi elinin etrafına doladı. Kadının başını hızla geriye çekerek boyun tendonlarını zorladı. Angela kocaman gözlerle adama baktı.

“Ne var?” diye adeta böğürdü Andrew.

Kadının gözkapakları kapandıktan kısa bir süre sonra, ağzını hiç açmamışçasına eski haline döndü. Andrew karısının saçlarını bıraktığında, kadının başı öne düştü. Adamın parmaklarının arasına birkaç kızıl saç teli takılı kalmıştı. İçlerinden birini incelediğinde gayet yumuşak ve iyi durumda olduğunu fark etti.

Andrew kızıl saç telini Doktor Ernest Horne’un masasına koyduğu zaman, Ernest başını kaldırarak kayınbiraderine kızgın bir merakla baktı.

Andrew, bir çocuğa açıklama yapan bir tavırla, “Birileri düzenli olarak saçlarını fırçalıyor,” dedi. “Hemşireler mi? Onlar mı Angela’nın saçlarını fırçalıyorlar?”

“Her gün düzenli olarak yıkıyorlar. Süngerle,” şeklindeki pürüzsüz açıklamasını yaptıktan sonra gözlerini okumakta olduğu nota geri indirdi.

“Sanırım birileri ara sıra yanına uğruyor.”

“Evet, her perşembe sen uğruyorsun,” diye tüm ilgisizlikle cevapladı onu Ernest.

“Hemşireler sürekli kontrolde. İlaç saati geldiği zaman elbette ki yanına uğruyorlar. Karını ziyaret eden tek insan onlar, Andrew.”

Adam içinde yanan öfke alevini hissetti. Alex'in cenaze töreninde Angela histeri krizine girince, Andrew onu kili-seden çıkartıp doğrudan eve götürmek zorunda kalmıştı. Kadın, "Onlar yaptıl!" diye bağırıp duruyordu. Fakat onlar derken kastettiği Cannon Amerikan futbol takımıydı. Eğer Greg yedekte kalarak oyun kuruculuğunu kapmamış olsaydı Alex de kendini aceleyle yola atmayacaktı.

O akşam Andrew, Angela'yı evin içine sokmaya çalışırken kadının sinirleri kilisede olduğundan daha da yıpranmış görünüyordu. Düşmanlığını kocasına yönlendirmeye karar vermiş gibiydi. "Eğer sen geç kalmasaydın-" şeklinde başlayıp art arda tekrar eden cümlelere dayanamayan Andrew, okkalı bir yumrukla Angela'yı duvarın dibine göndermişti.

Odayı sinirle terk etmişti. On beş dakika sonra geri döndüğündeyse Angela'yı oturma odasının zemininde uzanır halde bulmuştu. Ne yaparsa yapsın kadını ne yerinden oynatabilmiş ne de konuşturabilmişti. Kız kardeşine cep telefonundan ulaşp Ernest'le birlikte cenaze töreninden çıkıp eve gelmelerini istemişti. Adam Angela'yı muayene edip reflekslerini kontrol etmişti.

Her şey aslında Colleen'in fikriydi. Ernest'in katatoniklere büyük bir ilgisi vardı. Eğer Andrew da kabul ederse, Ernest kadının çok üstüne gitmeden onunla yakından ilgilenebilirdi. Andrew vereceği cevap için pek fazla beklememişti: Cenazeye katılan herkes tören biter bitmez evi yavaş yavaş doldurmaya başlayacaklardı. Andrew, konukların Angela'nın çenesindeki ve yanağındaki morluklarla koca bir depresyon topuna dönüşmüş olduğunu görmelerine izin verecek değildi.

İnsanlar taziyelerini sunmak için eve gelmeye başladıklarında Ernest ve Colleen, Angela'yı çoktan alıp götürmüşlerdi. Andrew'nun hikâyesi hazırды; Andrew, yakınlarıyla arka-

daşlarına, Angela'nın Thibodaux belediye başkanına yazmış olduğu mektubu nasıl bulduğunu anlatırken onlar da metin olması için Andrew'nun ellerini sımsıkı tutarak büyük bir empatiyle onu dinlediler. Hikâyenin geri kalanını misafirlerin hayal güçlerine bırakarak, "Angela, yaşananların diğer annelerle hazırladıkları o iğneleyici şakayla bir ilgisi olduğuna inanıyor," şeklinde anlatmaya devam etmişti. Ağzından çıkanlar Garden District dedikodu kanallarınca etrafa yayılıp bir gecede koca bir efsaneye dönüşmüştü.

Aralarındaki anlaşma Andrew'dan da çok Ernest'e yaramıştı. Ernest'in, Angela'yla yaptığı uzun seanslarda kadının iğne batmalarına, kalem ucu dürtmelerine verdiği tepkileri titizlikle listeleyerek onu bir şekilde canlandırmaya çalıştığı çok oluyordu. Angela bu testler esnasında kendini aniden geri çekerken veya tüm bedeniyle kıvrılırken yüzündeki o silik gülümseme hiç geçmiyordu. Ernest'in söylediğine göre Angela, o güne kadarki hayatını, otizm sendromunun daha hafif bir versiyonunun etkisi altında yaşamış olabilirdi fakat ritüalistik davranışlar geliştirmede için bu teoriyi ilerletmenin bir yolu yoktu. Angela Darby kendini böylece kapatmıştı.

İlaç ayarlarıyla oynanıp duran bir yılın ardından Ernest, Angela'nın Thorazine ve Haldol rejimini neredeyse azami seviyeye yükseltti. Bunun bu şekilde olmasını Andrew istemişti. Ernest'i, Angela'nın birkaç arkadaşı dışında yaşayan hiçbir akrabası olmadığına ikna etmişti; zaten o arkadaşlarından da pek fazla hazzetmediği için birçoğunu bir şekilde kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı.

"Eğer yanına gelip giden başka birileri varsa yemin ederim ki..."

"İstedığın kişiye istediğin yemini et ama eğer unuttuysan hatırlatayım, bu hastanenin başhekimiyi benim. Anlaşmamı-

zın şartlarına uymaya devam da edebilirim, belirli şeyleri bizim için daha zor hale de getirebilirim!”

“Angela’yla ilgili konuşuyoruz burada!” diye çıkıştı Andrew.

Andrew, Ernest incelediği dosyaya geri dönmeden önce onun dudak kıvrımında oluşan aşağılayıcı gülümsemeyi fark etti. “Eğer istersen kurula pencerelerin dışına parmaklık takılmasıyla ilgili bir mektup yazabilirim. Hastaneyi bekleyen milyon dolarlık restorasyon masrafı ve Angela’nın tutulduğu bölgenin depo olarak kullanıldığı düşünülecek olursa bu mektubu biraz tuhaf karşılayabilirler tabii.”

Andrew, Ernest’in ofisini sinirli adımlarla terk etmeden hemen önce, “Yaz o mektubu!” diye bağırıp odayı terk etti.

12

Jordan, haziran ayının son cumartesi günü, eve döndüğünden beri ilk kez ailesiyle birlikte dışarıda yemeğe çıktı. Herkes masaya oturur oturmaz, onun ilk yaptığı şey cin-tonik sipariş etmek oldu; planladığı şeyi harekete geçirebilmek için en azından bir içkiye ihtiyacı olduğunun bilincindeydi. Elise gözlerini devirdi. Roger oğlunu savunmayı tercih etti. “Eğer federal hükümetimiz onun akşam yemeğinde içki içmesine izin veriyorsa, biz de verebiliriz,” dedi.

Elise, “Birçoğumuz içki siparişi için yemek sonrasını bekliyoruz tabii,” diye mırıldandıktan sonra mendilini dizlerinin üzerine serdi.

Garson kız içkisini getirene kadar Jordan hiç konuşmadı. İçkisi gelince bir yudum alıp yutkundu ve cinin göğsünü yakan keskin etkisini hafifletmek için derin bir nefes aldı. Menülerini incelemekte olan anne ve babasına baktı. “Bugün Kamp Davis’i aradım,” diye açıkladı.

Elise’in gözleri menünün üzerinden kurşun hızıyla oğlunun kilere kaydığını gördü. Roger midesine sert bir yumruk yemiş gibi görünüyordu.

“Resepsiyonistle konuştum,” diye devam etti Jordan, gözlerini annesininkilerden ayırmadan. “Oraya tek başına askerî kamp demek yanlış olur gibi görünüyor. Katı bir eğitim programları var. Otoriteye –hmm, kadın tam olarak nasıl açıklamıştı, hah– otoriteye bariz bir tavırla saygısızca karşı çıkma problemi olan genç adamlara disiplin aşıyorlarmış. Sanırım cümle kurulumu biraz daha anlamlıydı.”

Roger başını öne eğdi. “Jordan, lütfen.”

“Ben programın detaylarıyla daha çok ilgilendim,” dedi Jordan. “Adından da akla gelebilecek başka şeyler daha var. Disiplin egzersizleri. Çeşitli antrenmanlar. İş projeleri. Üç aylık bir programmış.”

Jordan içkisinden bir yudum daha aldı. Ağırlığını masaya verdi. “Nerede o?”

Roger, ne yapacağını bilemeyen sefil bir halde, “Jordan, anlamam gereken şey-”

“Neyi anlamam gerekiyormuş?” Restorandaki diğer müşteriler, kafalarını çocuğun tiz sesinin yükseldiği yere çevirdiler. “İkinizin de Brandon’ın son dört yılını nerede geçirmiş olabileceğine dair en ufak bir fikriniz yok! Bunun nesini anlamamı bekliyorsun!”

Elise ayağa kalktı, dizindeki mendili sandalyeye bıraktı ve restoranın içinde yürümeye başladı. Roger kadının uzaklaşmasını seyretti.

Garson kız geldi. Yanlarındaki hanımefendi masaya dönene kadar beklemek isterler miydi?

“Sanırım lavaboya kadar gitti,” diye lafı geveledi Roger. Garson gülümseyip masanın başından ayrıldı. “Jordan, yeniden öyle ya da böyle bir denge kurabilmek için çok uğraştık-”

“Denge? Öyle mi? Bir sandalye fırlattığı için Brandon’ın hâlâ hayatta olduğunu unutarak mı? Bu mu sizin kurduğunuz denge?”

“Yaptıkları tek bir sandalyeyle sınırlı kalmadı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun,” diyerek sert bir karşılık verdi Roger.

Dili tutulan Jordan, tiksinererek Roger’a baktı. Roger, öfkesi yerini ıstıraba bırakmış bir halde sandalyesine gömüldü. Elini alnına götürüp bir süre orada tuttu. Başını belli belirsiz iki yana salladı. Elini geri çektiğinde Jordan, adamın gözünden süzülen yaşları gördü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Roger titrek sesiyle. “Cevabım seni tatmin etti mi? Oğlu canavara dönüşen bir babanın ne yapması gerekir, bilmiyorum.”

“Ondan korkuyor musun?” diye sordu Jordan.

Roger kesin bir şekilde başını salladı.

Jordan sandalyesine yaslandı.

“Belki sen de korkmalısın,” dedi Roger.

Jordan’la Roger, eve geri döndüklerinde antreden yükselen ayak seslerinin boş bir evde yankılandığı belliydi. Elise, yarım saat boyunca masaya geri dönmeyince, diğer ikisi yemeklerini sipariş edip sükûnet içinde yemişlerdi.

Jordan, annesinin Monica’ya gidip gitmediğini görmek istiyordu.

Conlin rezidansının bol yeşillikli ön bahçesi, pencerelerden sızan ışığı perdeliyordu. Evin kapısındaki buzlu camın ardında hareket eden gölgeyi görene kadar zile üç kez basmak zorunda kaldı. Monica, başını uzattığı kapı aralığında uzun bir süre tereddüt bekledikten sonra Jordan’ın önünde duran bahçe kapısı, yüksek sesli otomatik bir çınlamayla açıldı.

Jordan ön bahçede ilerleyip merdivenlerden çıkana kadar Monica'nın başı, az önce açtığı kapı aralığında beklemeye devam etti.

"Jordan?" diye sordu, kulağa aynı anda hem heyecanlı hem de tetikte gelen bir sesle.

"Merhaba, Monica Hanım. Annemin sizin yanınızda olma ihtimali var mı?"

Monica başını hayır anlamında sallarken durduğu kapı eşiğinde bir kedi kadar gergin görünüyordu.

"İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Jordan.

Kadın bir adım geri atınca, Jordan aralık kapıyı itekleyerek antreye girdi. "Ters giden bir şeyler mi var?" diye sordu Monica.

"Eğer anneme bu gece buraya uğradığımı söylemezsiniz, ters giden bir şey olacağını sanmıyorum."

"Bir şeyler ister misin?"

"Cininiz var mı?" diye sordu Jordan.

"Birkaç şişe kadar." Monica arkasını dönüp küçük salondaki içki barına doğru yöneldi. Jordan etrafı incelemeye koyuldu. Bütün o porselen vazoları ve koyu, kadifemsi renkleriyle bu ev, kendininkinden daha zengin gösteriyordu.

Monica küçük salondan, "Elise iyi mi?" diye seslendi içeriye.

"Hayır," dedi Jordan.

Çocuk, Monica'nın tepkisini ölçebilmek için küçük salona açılan kapının eşiğinde oyalandı. Kadın, elinde kapağını henüz açmamış olduğu Bombay şişesiyle birlikte barın oradan ayrıldı.

"Problem ne?"

Jordan doğrudan, “Kardeşim,” cevabını verdi.

Monica durumu anladığını belli etmek için başını sallarken Jordan’ın içkisini doldurdu.

“Stephen evde mi?” diye sordu Jordan.

“Hayır, değil.” İçkisini vermek için Jordan’ın yanına kadar yürüdükten sonra çocuğa oturmasını söylemeden bardağı eline tutuşturdu. “Bir arkadaşıyla sinemaya gittiler. Daha yeni çıktılar, iki saat kadar daha geleceğini sanmıyorum.” Jordan cininden bir yudum alarak parmaklarını Amelia Conlin’in kuyruklu piyanosunun üzerinde gezdirdi. Çocuk odayı kolaçan ederken Monica da onu izliyordu. “Sizce neden annem bana Brandon’ın oğlunuzun arabasına yaptığı şeyden hiç bahsetmedi?” diye sordu.

“Oğlunun bu hareketinden pek gurur duymadığı için olduğuna eminim.”

“Bir de ikinizin arasındaki arkadaşlığı bitirmemek için tabii.”

“Birbirimizi hatrı sayılır bir süredir tanıyoruz, Jordan,” dedi Monica.

Jordan, Monica’nın karşısındaki duvarın dibine konumlandırılmış yüksek sırtlı, antika sandalyenin üzerine yayılırken, “Ama arkadaşlığınız bu tanışıklık süresinin bütününe kapsamıyor,” dedi kadına.

“Evet,” dedi kadın zayıf bir ses tonuyla.

“Sizinle kardeşim hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Jordan, kendinden emin bir tavrıyla.

“Kardeşinle ilgili annenin bana anlatuklarının ötesinde pek bir şey bildiğim söylenemez—”

“Bir de Stephen’a yaptıklarının ötesinde pek bir bilginiz yok herhalde,” diye tamamladı onu Jordan.

Monica çocuğa ters ters baktı. Bara geçip kendine de bir içki doldurdu. “Fazlasıyla yakışıklı, genç bir adam olduğunun farkındasın, değil mi?” Bu cümle soru sormak amaçlı kurulmamıştı. Tekrar Jordan’a doğru döndü, doldurduğu içkisinden bir yudum aldı. “İnsanlar sana hep saygıyla yaklaşıyorlardır herhalde?” Sesindeki rahatsızlık hissi artık besbelli ortaya çıkmıştı. “Kendi yaşının iki katı kadar büyük kadınlara gözdağı verme konusunda yeterince tecrübe edinmişsinizdir sanırım, ha? Bu konudaki idmanlarınızı annenle mi yapıyorsunuz?”

Kadının, kendi sözlerinin yaratacağı etkiyi inceliyor olduğunun farkına vardığı için Jordan ne yerinden kıpırdadı ne de ondan kaçındığına dair bir mimik gösterdi. “Siz tam bir çatlaktınız, öyle değil mi?” diye sessize sordu Jordan. “Bu yüzden annemle hiçbir zaman tam anlamıyla bir arkadaşlık bağı kuramadınız. Çünkü Magazine Caddesi’nin ters tarafından geldiğiniz yetmezmiş gibi, bir de ondan on kat daha güzeldiniz.”

“Senden burayı terk etmeni rica edeceğim.”

“Ben daha küçük bir çocukken bile, sizi sevmemesinin nedeninin sizin farklı oluşunuzdan kaynaklandığını düşündüm. Bu muhite gelip bu eve taşındığınız zaman onun tüm dengesini altüst ettiniz. Sadece onun da değil, çoğu şeyin dengesini bozdunuz. Benim yaptığım şey de bu; çünkü cevaplanmasını istediğim sorularım var, ama ikimizin de bildiği üzere bu muhitteki insanların zor durumlarla başa çıkmaya kalkışma yolları, yüzlerine yapmacık bir gülümseme yerleştirip karşısındakilere bir kadeh içki ısmarlamaktan geçiyor.”

Jordan, Monica’nın yüzündeki ifadeyi tam anlamıyla seçemiyordu. Az da olsa etkilenmişti sanki.

“Annem size Brandon hakkında ne söyledi? Mesela onun—”

“Kamp Davis. Evet,” dedi Monica yudumladığı içkiyi midesine indirmeden hemen önce.

“Oranın üç aylık klasik bir program üzerinden eğitim verdiğini de söyledi mi?”

Monica gerçekten şaşırmıştı; kaşlarını kaldırıp bir yudum daha aldı.

“Çocuk kampa yazdırılalı dört sene oluyor,” diye ekledi Jordan.

“Ne istiyorsun, Jordan?” diye sordu Monica.

“Onunla ilgili problemin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“O zaman yanlış sorular soruyorsun,” diye fısıldadı Monica.

Çocuk oturduğu antika sandalyeden doğruldu. “Ne sormam gerekiyor?”

Kadın odayı adımlayarak pencere kenarına vardı. Jordan, kadının profiline ardından, meşe ağaçlarının dalları arasındaki boşluklardan birinin içinde yükselen Bishop Polk çan kulesinin sivri uçlu tepesini seçebiliyordu.

“Greg Darby’nin kendini öldürdüğü geceyle ilgili sorular sorman gerekiyor,” dedi kadın. “Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Annemin yattığı yatağı sürekli pisleten bir alkolik olduğunu, yani bugüne kadar şahit olduğum tek kötü şeyin bu olmadığını da arada belirtmeden geçmeyeyim.”

Monica acı bir kahkaha attıktan sonra üçüncü Chambord “shot”ını da dudaklarına götürdü. “Korkunç oluşunun tek sebebi hepimizin çocuklarının olduğu veya yine hepimizin tek bir yanlış yöne sapışla ya da karşıdan karşıya geçerken atılan yanlış bir adımla birer Angela Darby’e dönüşebilece-

ğimizin farkında olduğumuz gerçeği değil. Bunu korkunç yapan bir diğer sebep, bu olayın yetişkinlerle çocukları aynı kefeye sokmuş olduğu. Cenazede aileler... onlar ne yapacaklarını bilemeyen deli danalar gibilerdi. Stephen’la ben balkon tarafında otururken ebeveynlerin çocuklarını nasıl yatıştırma-ya çalıştıklarını ve bu işi ne denli ellerine yüzlerine bulaştırdıklarını gördüm.”

Duraksadı, içkisinden bir yudum daha aldı.

“Annem artık bu konuyla ilgili benimle konuşmuyor,” diyerek araya girdi Jordan. “Fakat olayın ardından beni ilk aradığında, Greg... o eylemi gerçekleştirdiği sırada silah sesini duymuş olabileceğini söylemişti.”

Monica gözlerini çocuğunkilere kilitledi. “Hepimiz duyduk,” diye düzeltti onu. Tekrar bar tarafına geçip kendine bir bardak daha Chambord doldurdu.

Arkası çocuğa dönük halde konuşmaya devam etti. “Aslında o gece duyduğum iki şey vardı. İlkini daha sonraları hatırlayabildim, ama çanlardan birinin sesi gibiydi. Sen de biliyorsun, hani şu yıllardır çalmayan çanlar... Artık kayıttan çalışıyorlarmış herhalde –Stephen bana öyle söylemişti.”

“Gerçek çan sesine benzemiyor, evet,” diye onayladı Jordan kadını.

Monica arkasına yaslanırken sandalyesi hafifçe eğildi.

“Her neyse, o gece ilk, nasıl desem – ah Tanrım, bilemiyorum. Yani sanki çanlardan biri çalmaya çalışmış, ama yapamamış gibi bir sest mi desem... Tuhaf bir uğultuydu. Öyle hatırlıyorum, çünkü tam o sırada etraftaki köpekler havlamaya başlamışlardı.” Bir kez daha camdan dışarı baktı. “Bilmiyorum. Bir süre yanlış duyduğumu, zihnimde canlandırmış olabileceğimi düşündüm. Belki uçaktır, ya da ne bileyim, Jackson’dan geçmekte olan bir tırdır dedim kendi kendime.”

Sessizleştii. Ya sarhoş olmuş ya da düşüncelere dalmış olmalıydı.

“Peki ya silah sesi?” diye nazikçe sordu Jordan, kadını devam etmeye teşvik ediyordu.

“On ya da on bir gibiydi diyebilirim.” Monica elbisesinin eteğiyle oynamaya başladı. “Gürültülüydü. Hem de çok. Yani, mesela St. Thomas Konutları’nın oradan birçok kez duyduğumuz silah seslerinden en azından birine senin de şahit olmuşluğun vardır ama bu seferki... yani, kulağıma gelirl gelmez çok yakından geldiğini anladım.” Monica, Jordan’a baktı ve bir anlığına gözlerini odaklayamadı.

“Stephen evde değildi.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Jordan.

“Kocam. Jeremy. Bu evin üçüncü katında bir ofisi vardı. Yıllardır neredeyse hiç dokunulmadan durur. Yazardı kendisi... Her neyse, silah ateşlendiği sırada ben o ofisteydim. Kitapları karıştırıyordum.”

Jordan, Monica’nın kendisini yönlendirdiğini anladı.

“Yıllar önce yazmış olduğu bir şiiri vardı, benim de favorilerimin arasındadır. Adı, “Doğmamış Çocuğa Mektup”. Nendendir bilinmez, şiirin ilk taslağını hiç bulamamışumdır.” Elini havada salladıktan sonra bir yanına düşmesine izin verdi. “Biliyorum, çok sıkıcı ama Jeremy, notlarıyla ayrıntılı olarak ilgilenirdi. Çeşitli notlar alırdı, taslaklarını şekillendirir, son haline getirirdi. Tüm bu çalışmaları ayrı ayrı defterler halinde saklardı.

Neyse... İşte o şiirinin bulabildiğim tek kopyası bitmiş hali ki ben de onu Jeremy’nin çalışma odasında tutuyorum.”

Gözleri kapandı. “Sesi duyduğumda şiiri okuyordum. Anlayacağın üzere Stephen lisede zor zamanlar geçiriyordu, senin kardeşinden dolayı.”

Monica yüzüne alaycı bir gülümseme yayılan Jordan'a bakıp başını öne eğdi.

“Hangi alevler tutuşturur kalbi,” diye fısıldadı kadın. Şiirden alıntı yaptığını anlaması Jordan'ın bir saniyesini almadı. “Hangi Tanrı ile başlamış bu ıstırapların şiddeti.”

Monica duraksadı ve, “Bunu Stephen'a okumayı düşünüyordum,” dedi.

Başını hafifçe iki yana salladı. Daha da yavaşlamış, daha fazla sarhoş olmuştu.

“Evde birinin sesini duydum. Onu duyduktan sonra bir süre verandada bekledim. Siren seslerini duydum. İçeri girdim ve... Stephen yatağında değildi. Çalışma odasına geri döndüm. Titriyordum. Düşündüm ki... Telefonun çalmasını beklemeye başladım. Polisin beni arayıp haber vermesini... Sonra ayak seslerini duydum. Ama çalışma odasından ayrılamıyordum. Düşünemiyordum bile. Hatırlıyorum; Jeremy'nin eski piştovunu çekmecesinden çoktan çıkarmıştım. En son o kullanmıştı.”

Monica şu sözleri fısıldarken pencereden dışarı bakıyordu; “Stephen'ı yatağında buldum.”

Jordan, yaşadığı hayal kırıklığının omuzlarını düşürdüğünü hissetti. “Ama evde olmadığını söylemiştiniz?” diye sordu sakince.

“Olmadığını sanmıştım.”

“Ya ayak sesleri?” diye tekrar sordu Jordan, sesinde kendini ele veren ısrarcı tonlamayla. *Dikkatli ol*, dedi içinden, *her şeyi mahvetme şimdi*.

Monica ayağa kalkınca biraz sallandı, dengesini sağlayabilmek için sandalyenin koluna tutundu, sonra ağır adımlarla odadan dışarı çıktı. Jordan, kadının merdivenden gelen ayak

seslerini dinlerken kafası karışmış halde oturuyordu. Kadın kısa bir süre sonra kucagında bir tomar kumaşla geri döndü. Jordan, kendi büyükbabasının cenazesine ait silik anıları hatırladı. Büyükbabası İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmıştı; adamın cenazesinde tabutunun üzerinde örtülü duran bayrağı, tıpkı Monica'nın kahve sehpasının üzerine yerleştirdiği bayrak gibi, üçgen şeklinde katlanmış olarak Jordan'a vermişlerdi. Bu seferki Amerika bayrağı değildi ama.

"Stephen buna sarılı halde yatıyordu," dedi sessizce kadın.

"Sarılı halde derken?" diye sordu Jordan, duyduğuna inanamayarak.

Monica başını öne doğru salladı. Eli hafifçe titreyince bardağındaki likör dışarı sıçradı. "Bayrağı üzerinden alabildim çünkü sadece uyumuyordu. Bilinci yerinde değildi," dedi tok bir sesle.

Jordan bayrağın üzerinde elini gezdirdi.

"Piskopos bayrağı bu. Bishop Polk da Piskopos kilisesi tabii," dedi Monica. Chambord'undan büyükçe bir yudum aldı. "Benim kötü bir anne olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, öfkeden kedere çalan sesiyle. "Evet, ona bir kere bile bunun nedenini sormadım. Tüm gece uyumadan onun nabzını kontrol ettim. Nefes aldığından emin olmaya uğraştım. Ama bir kere bile nedenini sormadım, neden onu o şekilde bulmuş olmanın sebebiyle ilgilenmediğimi bilmek ister misin?"

Jordan cevap veremedi.

"Çünkü yaşıyordu. Çünkü hâlâ yaşıyor. Çünkü onun hayatının yarısına tekabül eden zamanı, ya senin kardeşinle Greg tarafından öldürüleceğini, ya da tıpkı babası gibi kendini öldürüp hayatını sonlandıracağını düşünerek geçirdim. Ama yapmadı. Her ne yaşanırsa yaşansın, o o geceyi ölme-

den atlattı. Ama Greg Darby bunu yapamadı. Ve artık oğluma zarar vermek için elinden hiçbir şey gelmez.”

Monica bardağı kafasına diktikten sonra küt diye masaya çarptı. Kapıya doğru ilerledi.

“Benim kardeşim hâlâ hayatta, Monica,” dedi Jordan.

Kapı eşiğinde duran kadın yüzünü buruşturdu.

“Ve hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor,” diye ekledi Jordan.

Kadın, taze bir acının meydana gelme ihtimalinin olmadığı bir dünyadan konuşmuşçasına, “Burada olma sebebin bu mu o zaman?” diye sordu.

“Meredith Ducote, eğer kardeşimi Stephen’ın yakınlarında görürse ona zarar vereceğini söyledi. Hem de çok kötü bir şekilde zarar verecekmiş.” Belki bu Monica’yı biraz teselli ederdi.

“Meredith Ducote benim oğlumu yıllardır görmüyor. Kendi sorumluluğum olduğunu düşündüğüm bir şeyi ona miras bırakmaya hevesli değilim,” dedi Monica sertçe. Ayaklarını sürüyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. “İstersen bayrağı alabilirsin,” diye seslendi aşağı doğru. Jordan, bayrağı kahve sehпасının üzerinde bırakıp evden ayrıldı.

“Sanırım sonunda o kadar da zor değildi. Yani, bana vurması için ne söylemem gerektiğini öncesinde düşünmüştüm; Stephen’ın adından bahsetmediğim sürece her şey yolundaydı.” Meredith, elindeki tarağı Angela Darby’nin saçlarının arasından pürüzsüz bir hareketle geçirdi. “Bana yalnızca iki kez vurdu. Bu sonuca şaşkınlık desem yalan olmaz.” Angela, yatağın ucunda hareketsizce oturuyordu. Güvenlik görevlisinin iş programını çıkarması Meredith’in bir hafta-

dan az süresini almıştı. Beyaz pikapıyla yirmi dakikada bir devriyeye çıkıyordu. Gece yarıları nöbet değişimi oluyordu ki bu sayede Bordo Kanat'ın dışındaki park yerinin yirmi koca dakika boyunca boş kalması, kıza otoparkı hızla geçip zincirli çitlere tırmanması için bolca zaman kazandırıyor. Çitleri aşar aşmaz, pencere pervazına varana kadar karanlık kendisine siper oluyordu zaten. Her gece sekiz otuzda bir hemşire, kadının ışığını kapatıyordu.

Meredith, haziranın sonlarına doğru Angela'yı dört kez ziyaret etmişti. Angela'nın ağzından tek bir kelime çıkmadığı için kıza bilgi veremiyordu. Meredith, Bayou Terrace'a varana kadar sarhoş olduğundan dolayı, Angela'nın karanlık odasına kendini attığında kelimeler ağzından adeta akıyor, kanına karışan alkol yıllardır, hatta çocukluğundan bu yana yaptığı en rahat konuşmalarını gerçekleştirmesine yardımcı oluyordu. Meredith, Angela'yı ziyaret etmek alkolden daha güçlü bir bağımlılık haline gelmişçesine, o zamanlarda tuhaf bir rahatlık duyuyordu.

"Yani asıl garip olan şey ne biliyor musun?" dedi Meredith, Angela'nın kırık saç uçlarından tarağı çekerken, "Bunu yaparken hiç sinirli görünmüyordu. Yani demek istediğim, şey gibi değildi... Bilemiyorum. Bana vurduğu iki seferde de yüzündeki panik duygusu okunuyordu. İkisinde de amacının benim çenemi kapatmak olduğunu bilsem de yüzündeki o acı ifadeyi görmezden gelemedim. Çok üzücüydü."

Kendini tutamadı, gözpınarları dışarı çıkmaya uğraşan gözyaşlarıyla yandı. Derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra devam etti. "Brandon'ın kardeşi kasabaya geri dönmüş." Tarağı Angela'nın alınının üzerinde kaydırarak kadının dağınık, kızıl kâküllerini olmaları gereken yere indirdi. "Onunla hiç tanıştın mı, bilmiyorum. Bugüne kadar ben de onu hep bir resimden tanırdım."

“Bebeğim–”

Tarak Meredith’in elinden kaydı, parmaklarının ucunda kısa bir süre sallandıktan sonra Angela’nın kulak hizasında dönerek yere çarptı. Angela kıpırdamadı. Meredith geri çekilip vücudunu arkadaki duvara yasladı. Yere çömeldi; dizlerini göğsüne çekip orada tuttu.

“Bebeğim.”

Şaşkına dönen Meredith, ayaklarını yere vurdu. “Greg bana hep bebeğim diye seslenirdi,” diye fısıldadı. Ayaklarının üzerinde öne doğru eğildikten sonra taburenin yanında durmakta olan tarağa doğru süründü. Ayağa kalktı. Tarağı Angela’nın saçlarının arasından sakince geçirdi. Yarım saatlik bir sessizliğin ardından elindeki tarağı yatağın üzerine bıraktı ve pencereyi bir kez daha zorlayarak açmadan hemen önce, güvenlik görevlisini kontrol etmek amacıyla pencereden dışarı baktı.

Angela tekrar konuştuğunda bir ayağını çoktan pencereden dışarı sarkıtmıştı.

“... ‘amyon vurduğulda vana veveğim dedi,” dedi kadın.

Meredith’in geri dönecek zamanı kalmamıştı. İki ayağıyla birden çamura düştükten sonra ayağa kalkarak, içinden çıktığı pencereyi geri kapattı. Arabaya giderken Angela’nın bozuk kelimelerini düşündü. “Kamyon çarptığında bana bebeğim dedi.”

Angela Darby, kendine yeniden konuşmayı öğretiyordu.

13

Jeff'in saat onda işte olması gerekiyordu. Saat dokuz buçuk olduğunda Stephen'la zamanında yetişemeyeceklerini anlamıştı. Jeff'in Honda'sı dükkânda olduğundan dolayı Stephen onu bırakmayı teklif etmişti.

Jeff'in, bütün bir 4 Temmuz hafta sonunu Sanctuary'de çalışarak geçirmesi gerekiyordu, çünkü bölge dışından gelen birçok ziyaretçi, Özgürlük Festivali adı altında düzenlenecek olan açık hava partisi için bölgeye akın ederekturistleri Quarter'den kaçırmışlardı. Jeff, bu kış mezun olduktan sonra Stephen'la birlikte yaşamayı düşündükleri daire için ekstradan para kazanmaya uğraşıyordu. Stephen yine hız yapıyordu.

French Quarter tam anlamıyla bir trafik kâbusuydu. İki ayrı standın kapladığı bölgede yoğunlaşan –biri göz doktorları, diğeri internet tasarım danışmanları içindi- Özgürlük Festivali katılımcıları, dar French Quarter sokaklarının labirent gibi sokaklarını komple tıkamışlardı. Stephen'ın Rampart'taki bloklardan Bourbon Caddesi'ninkilere geçebilmesi, tam yirmi dakikasını aldı. Jeff, ona arabadan çıkıp koşmayı önerdi.

Stephen, “Yetişebilirim,” diye ısrar etti. “Ayrıca, birlikte biraz daha fazla zaman geçirmiş oluyoruz, baksana.”

En sonunda, ortalıkta boş boş dolanan üstsüz eşcinsel erkeklerin tıkadığı Bourbon’a ulaşabildiler. Devon insan kalabalığının içinden çıkıp arabanın kaportasına atladı. “Göt herif!” diye bağırdı Stephen. Üstsüz ve sarhoş bir halde hareket eden Devon, arabanın ön camına hafif bir yumruk attı. Jeff, “Gitmem gerekiyor, bebeğim,” dedikten sonra Stephen’ın yanağına ufak bir öpücük kondurup kapıdan dışarı çıktı. “Beni beklemeden uyu!” diye bağırıp, kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Devon, camdan içeri sırtarak bakıyordu. “Hadi anlat bana!”

“*Jock Magazine*’e hikâyeyi yolluyorum. Çıktığında okursun!”

“Geniş futbolcu omuzlarının üzerine kar yağdığı bölümü de koydun mu, yoksa o kısım biraz fazla mı edebiydi?”

“Bay bay,” dedi Stephen.

Devon, uyuşturucu etkisindeki bir travestinin lambada dansı ısrarlarından kendini kurtarmaya çalışırken, “Park yeri mi arıyorsun?” diye sordu.

“Hayır, eve gidiyorum,” diye bağırdı Stephen; pencereyi çoktan kapatmaya başlamıştı. “Bu ibne kâbusunda rol almaya niyetim yok, çok sağ ol!”

“Kendinden nefret eden bir yıkıntı olduğunu daha önce sana söylemiş miydim?” diye bağırdı Devon, onun arkasından.

“Erkek arkadaşına dikkat et. Taciz edilmediğinden emin ol.”

“Ya tacizi ben yaparsam?” Devon yüksek sesle kahkaha attı.

“O zaman ikiniz de ölürsünüz. İyi geceler!”

Stephen pencereyi tamamen kapattı. Kısa bir anlığına kendini bir ayaklanmanın içine düşmüş gibi hissetti. Jeep’i birazcık daha hızlandırarak çılgınlık ve ulumalarla arabasının etrafında ikiye ayrılan kalabalığın içinden geçmeye uğraştı.

Saat on kırk beşte, iki Jefferson Parish polis memuru, Edna Bodier’in, Kenner’in dış mahallelerindeki evine uğradı. İki memur da Edna’yı tanıyordu. Genellikle evinin arkasından Pontchartrain Gölü’nün içine boşaltım yapan istasyonun sebep olduğu tuhaf sesler için polisi arayıp onlara sesin kaynağını araştırmaları için yalvarmalarıyla bilinirdi Edna. Welsh corgi cinsi küçük köpeği sayılmazsa, yalnız yaşıyordu. Edna, polis memurlarını ön verandasında köpeğiyle birlikte karşılamıştı.

“Bu taraftan!” diye buyurdu adamlara.

Memurlar gözlerini şöyle bir devirdikten sonra, kadını arazi evinin arkasında çalışan tahliye kanalına doğru takip etmeye başladılar. Edna koluyla kanaldan akan çöp yağmurunu işaret etti –boş bira şişeleri, suyla erimiş bira kartonlarıyla doluydu. Edna, “Eli görebiliyor musunuz?” diye sorana kadar, polislerin sabrının tükenmesine ramak kalmıştı.

Saat on bire doğru tıbbi müdahale ekibi olay yerine geldi ve iki doktor Edna Bodier’in evinin arkasındaki boşaltım kanalından otuz bir yaşındaki Eddie Carmagier’in cesedini yardımlaşarak çıkardılar.

Kanalın iki tarafında da şoka girmiş komşulardan oluşan kümeler birikmişti. Eddie’nin üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı. Başının arka kısmında temiz bir kurşun yarası görünüyordu. Eddie’nin cesedinin ambulansa yerleştirilmesinin yirmi dakika sonrasında, Jefferson Parish polisi, adamın karısından, onun Plantier İçki Servisi adına şoförlük

yaptığını öğrendi. Aşağı yukarı saat beş gibi işten çıkmış olması gerekiyordu fakat eve gelmemişti. Kadın, kocasının iş arkadaşlarıyla beraber favori barı olan Parkway Bar'a gitmiş olabileceğine ihtimal vermişti.

Saat on bir kırk beşte, Sanctuary'nin üçüncü katında bulunan personel dinlenme salonundaki faks makinesi çaldı. Kâğıdın teki, kalın harflerle üzerinde yazan tek bir kelimeyle birlikte faks makinesinin içinden çıkarken, akşamki müdür, Jeff Haugh'ı işe geç gelişi yüzünden fırçalıyordu. Kelime şuydu:

VAHİY.

Jeff Haugh'un, ikinci giriş kapısının önündeki görev yerine gelerek damgalı bilekleri kontrol etmeye başladığı sırada Stephen düşün suyunu açtı; Jefferson Parish polisi en sonunda, Eddie Carmagier'in işvereni olan Reynolds Planter'in izini buldu.

"Eddie'ye çalışma saatini tamamladığında hafta sonu için buradan kamyonetle ayrılabilceğini söyledim," dedi Reynolds, polise. Polisin onu uykusundan uyandırmış olduğu belliydi; kadının biri –ki bu kendi karısı değildi– adamın karısının sabahlığını üzerine geçirmiş halde yan odada kendisini bekliyordu. Adama Eddie'nin programdaki son durağını sorduklarındaysa, "Bourbon'daki şu gey bar," cevabını vermişti.

Gece yarısından hemen önce, Jefferson Parish polis ana merkezine bir telefon geldi. Eddie Carmagier'in boş kamyoneti havaalanının yanındaki bir otoparkta bulunmuştu.

Sara Miller, kendisini göz doktorları kongresine götürmesi için kocasına yalvarmıştı. Bir Orta Batılı olan Sara, daha önce hiç St. Louis'den daha güneyde bir yerde bulunmamış-

tı. Üniversite zamanlarında, Mardi Gras'a giden arkadaşlarının davet teklifini uzun yol yüzünden geri çevirmek zorunda kalmıştı. O ve Ted, Quarter'da kafaları bularak biraz eğlenebilirlerdi. Hatta o gece aralarındaki aşkın alevlenebileceğini bile hayal etmişti.

Sanctuary'den birkaç blok ileride bulunan Jackson Meydanı'nda, Chart House'da romantik bir yemek yiyorlardı o sırada. Bir şişe Merlot'un masanın üzerinden uçarak Sara'nın dizlerinin üzerine konduğu sırada garson başlangıç yemeklerini henüz yeni getirmişti. Sara, ilk başta şişeyi kocasının fırlatmış olabileceğini düşünmüştü fakat sandalyesi, üzerine uçan çatal bıçak yığınıyla birlikte geriye devrilirken görebildiği tek şey kendi bacakları olmuştu. Başının iki yanında birden tabaklar kırılmıştı.

Olaydan sonra kendisinden duyduğu gürültüyü betimlemesi istendiğinde kurduğu cümle, Amerika'daki her büyük gazetenin manşetini süsleyecekti. "Tanrı dizlerinin üzerinde büyük bir sopa kırıyor gibiydi," dedi.

Sparkles Aplenty Charity Hastanesi'nde, kendisine kaba bir şekilde Jim Warshauski diye seslenen ve peruğuna ne yaptıklarını söyleyerek daha da alçalan doktorların arasına açtı gözlerini. "Flaş ışıklarından birinin patlamış olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü bir anda resmen kapıların ardını gördüm. İnsanların vücutlarını, barın tepesinde dans eden seksi dansçıları... Etraf öyle bir aydınlandı ki, dansçıların göğüslerindeki teri bile seçebilirdiniz; tam arkadaşşıma dönüp, 'Şundan bir parça istiyorum!' diyecektim ki daha ben demeye kalmadan..."

Sparkles'ın hatırlayabildiği her şey bu kadardı. Sparkles'ın olay ânında yanında olan ve aynı cam kapının içinden fırlayan arkadaşşı Jose, ertesi gün üçüncü derece yanıklar yü-

zünden hayatını kaybetti. Adam, ölmeden üç saat önce bir hemşirenin koluna tutunup, kurulukta çatlamış dudaklarıyla, “Onlara şeytanın var olduğunu söyle,” demişti. Bu alıntıyı hiçbir gazete üstlenmedi.

O gece Emerils’te yalnızca üç masa kalmıştı; garson kızlardan biri işten çıkmış olduğu için, Jordan onun işini üstlenerek yaşlı bir çiftin sarı kanatlı tuna balığı siparişini götürürken, çevredeki tüm camlar pencere pervazlarında şakırdadı.

Yaşlı kadın, “Deprem,” diye fısıldadı. Jordan refleks olarak, “Burada deprem olmaz!” cevabını verdikten sonra gerilip gözleriyle yemek salonunu taradı. Herkes en az onun kadar korkmuş görünüyordu.

Yaşlı kadın, “Ama deprem gibi hissettirdil” şeklinde ısrar etti.

Meredith, yarım şehir ilerideki yatak odasından duyulan donuk gümbürtüyü duyduğu an, yine bir yerlerde havai fişek atılıyor olabileceği geçti aklından. Dikkatini tekrardan liseden beri tutuyor olduğu gizli günlüğün ilk sayfasına verdi.

Duşta şarkı söylemekte olan Stephen, yere vuran su damlalarının dışında kulağına yine aynı şekilde vuran donuk sesin dışında bir şey duymadı. Monica ise çatırtıyı takip eden patlama sesinin yankısıyla birlikte Jeremy’nin defterlerinden bir tanesini yere düşürdü.

Jeff Haugh, Sanctuary’nin ön kapısından dışarı fırlarken, alevler onu Bourbon Caddesi boyunca havada uçurdu. Kısa bir anlığına da olsa uçuyor olduğunu fark etmişti. Bedenine çeşitli objeler çarpıyordu: diğer insanların vücut parçaları. Devon Walker, Sanctuary’nin ön duvarında duran levhadan darbe almıştı. Jeff sokak lambalarından birine çarparak durabildiğinde, aldığı darbenin etkisiyle omurgası kırıldı. Yüzü

gökyüzüne dönük bir şekilde kaldırım taşının üzerinde sere serpe yatıyordu. Kalbi durmadan kısa bir an önce Bourbon Caddesi'nin tepesinde süzülen kıvılcımları kar taneleriyle karıştırıp Stephen'ı düşündü.

“Bayan Conlin?”

Monica sesini çıkaramadı. Telsiz telefonu kulağına bastırırken gözlerinin Jeremy’nin karanlık ofisinin içinde dolanmasına izin verdi. Merhum kocasının defterlerinden bir tanesi, çalışma masasının üzerinde açık halde bekliyordu. Sirenlerin acı sesleriyle etrafta bağırان muhabirlerin çığlıkları, bir kat aşağıdaki yatak odasındaki televizyondan hafifçe geliyordu.

“Kiminle görüşüyorum?” diye fısıldadı Monica.

“Meredith ben, Bayan Conlin,” diye cevapladı onu Meredith. Sesi titriyordu.

“O burada, Meredith,” dedi Monica. Banyoda akan suyun sesini hâlâ duyablıyordu.

“Evde,” diye ekledi.

“Şu anda arkamda da görüyor olduğunuz gibi, Canal Sokağı, ambulanslarla ve olay yerine girmeye çalışan diğer araçlarla tıkanmış durumda. Henüz kesin olarak doğrulanmamış bir bilgiye göre, ilk patlamanın etkisiyle başlayıp henüz kontrol altına alınamayan yangınlar mevcut...”

Monica alt katta açık olan aynı haber yayını Meredith'in de izlediğini duyabiliyordu.

"Melissa, patlamanın gerçekleştiği yerle ilgili kulağına gelen daha başka bilgiler var mı?"

"Stan, şu an senin de oradan gördüğün manzarayı göz önünde bulundurursak neredeyse tamamen kurgular üzerinden ilerliyoruz, fakat Sanctuary dans kulübünün son bir aydır birkaç bomba tehdidi atlatmış olduğu konuşuluyor."

Su sesi kesildi. "Teşekkür ederim," diye kekeledi Meredith, telefonu kapatmadan hemen önce.

Monica ahizeyi kulağından çektikten sonra telefonu masanın üzerine, Jeremy'nin eski defterinin hemen yanına bıraktı. Monica, kullanmasına hiçbir zaman izin vermediği o şansı Jeremy'e şimdi verecekti. Onun zamanında haklı olmuş olabileceğini kabul edecek, belki de şiirlerinde gözden kaçırdığı bi şeyler olduğunu görecekti. Masanın üzerinden not defterini kapıp sallanarak kapıdan çıktı.

Yatak odasına girdiğinde Stephen'ın televizyonun önüne geçmiş olduğunu fark etti. Arkası Monica'ya dönük, kolları iki yanında hareketsiz halde öylece dikiliyordu. Belinin etrafına havlu sarmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı.

"Pekâlâ, şu an vereceğim bilgiler New Orleans İtfaiye Teşkilatı'nın bize vermiş olduğu kesin bilgilerdir. Patlamanın kaynağı, Bourbon Caddesi'nde bulunan Sanctuary dans kulübü..."

Stephen'ın dizleri önce gözle görülür bir şekilde büküldü, onun hemen ardından çocuk, kadının yatağının yanında bulunan halının üzerine yığılarak tuhaf bir oturma pozisyonu aldı. Bir öne, bir geriye sallanırken başlangıçta çıkarmaya başladığı mırıltılar, kısa sürede kısık sesli iniltilere dönüştü.

"Stephen?" diyerek ileri atıldı Monica. Çocuğunun adı boğazında takılı kaldı.

Dizlerinin üzerine çömelerek not defterini elinden bırakmadan zeminin üzerinde emekledi ve çocuğun çıplak sırtına nazikçe dokundu. Stephen, kadının temasıyla bir anda ayağa kalkarken belindeki havluyu yere düşürdü. Annesinin önünde çıplak bir halde, kuşku ve şaşkınlıkla kocaman açtığı gözleriyle dikilir halde buldu kendini.

“Jeff oradaydı!”

“Stephen?”

“Jeff oradaydı!” diye bağırp bir adım geri attı. Ses tonu aklından geçenleri bariz bir şekilde ele veriyordu: Anlamıyor musun, bu olamaz, olmamalı, Jeff oradaydı diyorum sana.

Monica oğluna sımsıkı sarıldı. Kendinden bir kez daha kaçacağını biliyordu.

Çocuğun kısa bir anlığına debelenmesinin ardından Monica, Stephen’ın göğsünün ağırlaştığını, ardından oğlunun üzerine abanarak kendi dengesini bozduğunu fark etti. Birlikte yere düştüklerinde Monica kendini, elindeki defteri oğlunun sırtına bastırırken buldu.

Stephen, annesinin kulağına, “Ne istiyorlar?” diye inledi.

Onlar. Stephen, Monica’nın üzerinde sarsılırken kadının zihninde bir görüntü belirdi –Angela Darby, yedi yaşındaki oğlunun cenazesinde oturduğu yerden ayağa fırlayıp, “Bunu onlar yaptı!” şeklinde çılgık atıyordu görüntüde. Bu “onlar”, ölümün “onlar”ıydı, cinayetin “onlar”ıydı. İnsanları yürüdükleri sokaklardan çekip koparan görünmeyen o eldi. Ölüm, başkalarının işi olduğunda anlaması çok daha kolay bir kavram haline geliyordu.

Emeril’s’i kapatan Jordan ve diğer iki garson, Julia Caddesi’nin köşe başında dikilmiş halde, başlarının üzerinden ge-

çerek aşağıdaki binaların ardında gözden kaybolan ambulans helikopterleri izliyorlardı. Sirenler gecenin kalbini doldurmuştu. Birkaç blok ötede, Sheraton Otel'in hemen ardında görünen gökyüzü tupturuncu parlıyordu.

"Uçak düşmüş olabilir," diye bir tahminde bulundu garsonlardan bir tanesi. Artık eve gitmek istediği için bir sebep sunmuştu ortaya.

"Şehir merkezinde mi? Şehir merkezine uçak mı düştü diyorsun? Kesin duyardık," dedi garson kız.

"Yangın bence," dedi Jordan.

Susup, turuncu ışık halesinin büyümesini seyretmeye devam ettiler.

French Quarter alevler içindeydi.

Haberlerden David Letterman'da da bahsedilmeye başlandığı zaman Elise, yattığı yerden doğrulup kambur bir pozisyon alarak televizyon ekranını incelemeye başladı. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki haber spikerinin bile olayın mantığını kavradığı söylenemezdi. Dehşete düşmüş bir muhabir, Canal Sokağı'nın tam ortasında durmuş, itfaiye kamyonları ve ambulansların arasında elini kolunu sallayıp duruyodu. Charbonnet'lerin yatak odasındaki televizyon ekranı muhabiri göstermeyi bırakıp, French Quarter'ın birkaç bloğunu kaplayan ve alevli, koca bir ayak izini andıran yangının havadan görüntüsünü vermeye başladı.

Roger, bir annenin yaşayabileceği önsezisel korkuları akıldan geçirip, "Jordan işyerinde," dedi Elise'e.

Muhabir patlamanın kaynağının Sanctuary Bar olduğunu bildirdiği zaman Elise, kollarını hüsrarla başının üzerine kaldırdı. Buranın neresi olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

“Gey bar,” diye mırıldandı Roger.

Bildirinin ardından bomba tehditleri konusu açıldı. Belediye başkanı Canal Sokağı’na üzerinde tişört-pantolon-eşofman üstü üçlemesiyle ulaşarak, etrafında sirenleri acı acı bağırان araçlar eşliğinde muhabirlere bilgi vermeye başladı. Adam o kadar yumuşak konuşuyordu ki, kendisine uzatılmış mikrofonlar sesi zor yakalayabiliyorlardı. Hayır, yeni bir bilgiye sahip değildi. Evet, son bir aydır Sanctuary’e gelen bomba tehditleri konusunda bilgisi vardı.

Saat 01.30’da Eddie Carmagier’in çalıntı içki kamyonu hikâyesi yayına verildiğinde, Elise hâlâ haberleri izlemekteydi. Hikâye canlı yayında çözümlenmeye devam ediyordu. Roger, kendisine içki hazırlamak için geçtiği oturma odasında hangi kanalı çevirirse çevirsin, CNN’de dahil her yerde French Quarter yangınına denk geliyordu.

Elise, gözünü ekrandan ayırmadan haberleri seyretmeyi sürdürürken, bir anda, ön camında kırmızı sprey boyayla bir kelime yazılı olan, sabahın köründe, evinin önüne park edilmiş bir hediye misali kendisini bekleyen Jeep hurdasını hatırladı.

Saat sabah 02.30’da yorgun görünümlü bir muhabir, Monica’nın odasının içine, üzerinde hâlâ dumanı tüten Sanctuary Bar kalıntılarında hayatta kalan kimseye rastlanmadığını bildirdi. Görüntü, Bourbon Caddesi’ne yan yana dizilmiş halde duran ceset torbalarına döner dönmez, Monica televizyonun sesini kapattı.

Stephen’in hıçkırıkları biraz olsun azalmıştı; arkası televizyona dönük ve hâlâ çırlıçıplak bir halde, cenin pozisyonunda Monica’nın yatağında uzanıyordu. Kadın, saatlerdir elinden düşürmediği defterle birlikte oğlunun yanına uzandı.

“Stephen, sana bir şey okumak istiyorum.”

Çocuk orali olmadı.

“Bunu baban yazmıştı. Senin için olduğunu düşünüyorum.” Sayfaları çevirerek Jeremy’nin keskin elyazısıyla “Doğmamış Çocuğa Mektup” yazan son şiire geldi.

Kadın şiiri yüksek sesle okumaya başladığında televizyon ekranını Sara Miller’ın yüzü kapladı. Kadının alnında hâlâ kanamakta olan ince bir sıyrık vardı; eşi ona arkadan sarılmıştı. Dünya çapında üne kavuşacak o ünlü sözlerini o sırada söyledi.

“Hangi alevler tutuşturur kalbi,
 Hangi Tanrı ile başlamış bu ıstırapların şiddeti?
 Ölümden ölüme sicim gibi uzayan örümcek ağlarımız
 Çok ince. En büyük günah yalanlarımız.
 Saracağım seni, doğmamış çocuk,
 Ve anlatacağım olanları hem unutmayıp
 Hem nasıl hatırlamayacağını.
 Yakında dolacaksın anılarla,
 Ve ağırlaşacak anıların ruhlarla.
 Hangi alevler tutuşturur kalbi?
 Hangi Tanrı ile başlamış bu ıstırapların şiddeti?
 Sarıyorum seni, doğmamış çocuk.
 Ama sakın Tanrının bilme beni.
 Dileme çektiğin acıyı dindirmemi.
 İhtiyacın yok
 Ağzımdan çıkacak yalanlara.
 Anlatamam nedenini, nasılını sana.
 Öğretebilirim yalnızca
 Bu dünyanın seni çağırdığını ağlamaya.”

Pontchartrain Gölü'nün kara sularından yaklaşık otuz kilometre uzakta, sirenlerin duyulmadığı, gece göğünün helikopterlerin tacizine uğramadığı bir yerlerde, bataklık, güre ormanın içinde bir haykırış patladı. Ona aynı güçte bir diğer çığlık eşlik etti. Kondukları ağaç dallarında irkilen kuşlar gölün tepesine doğru uçuşa geçip kara suların gökyüzüyle buluştuğu ufka doğru süzülürken, göl geçidini yapayalnız arkalarında bıraktılar. Nanine Charbonnet'in tek oğlu Roger ve karısı Elise'e miras bıraktığı küçük arazi parselindeki çam gövdelerinin arasından yükselip birbirine karışan beş ses, gırtlaktan, zafer dolu bir kükreyişle simsiyah suların tepesinde yankılandı.

Bölüm Üç

Tanrı'nın Ordusu

“Ruhunu Tanrı'ya bağışla ve silahını seç, biz silahlarla konuşuruz. Lejyonunuz lanetlenmişlerin, Ordusunuz ölülerin.”

Robert Jay Matthews

Temmuzun ilk haftasının sonuna doğru, Jordan *New York Times*'ta karşılaştığı bir makaleyi kesip annesinin yatak odasının kapısının altından içeri attı.

KİM BU TANRI'NIN ORDUSU?

New Orleans, eşcinsel bara yapılan bombalı saldırının yasını tutuyor. Soruşturmacılar gırtlaklarına kadar enkaza ve cesede batmış durumda Mekânın ismi, taşıdığı anlamla birlikte güçlüydü; burada, eşcinsel erkekler diledikleri gibi içip, dans edip, diğer yerel barlarda uygunsuz karşılanan arzularını özgürce ifade edebiliyorlardı. Şimdi ise Sanctuary, New Orleans'ın French Quarter bölgesinin üç bloklu bir kısmına yayılmış enkazın arasından soruşturmacılara göz kırptıyor. Üzerinde etrafını gökkuşağı rengi halkalar saran neon pembe bir gezegenin bulunduğu bar tabelası, bu cumartesi, yani Özgürlük Günü arifesi içki dolabındaki ev yapımı bombanın patlatılmasından sonra zarar görmeyen birkaç diğer parçanın arasında. FBI araştırmacıları, koca bir bloğu tuğla yığınına çeviren bombanın semtex, dinamit ve kabaca hazırlanan bir zamanlayıcıdan elde edildiğine inanıyorlar.

Daha tüm cesetler enkazdan çıkartılmadan ve gaz sızıntısı dedikodularının aksi ispatlanmadan önce, birçok Amerikalı vatandaş

olaydan önce tanınmayan terör örgütü "Tanrı'nın Ordusu"na büyük tepki gösterdi. Patlamadan sonraki pazar günü, popülasyonunun hatırı sayılır bir kısmının gey ve lezbiyen olduğu Los Angeles-Batı Hollywood'daki Santa Monica Bulvarı'nı tıkayan protestocular ve şoförler arasında çıkan ayaklanmada on yedi kişi yaralandı. New York şehrinin Chelsea muhbitindeki birkaç gösterici de, karşı eylemcilerin saldırıda ölen yetmiş kişinin anısına ellerinde mumlarla ve üzerinde "Tanrı'nın İş'i" yazan pankartlarla mum ışığı seramonisine geldikleri zaman çıkan benzer bir münakaşada yara aldı.

Henüz ATF patlamanın kaynağının olduğu bombayla ilgili konuşmadan önce, tüm ay boyunca Sanctuary'e faks ve telefon yoluyla yapılan tehdit haberleri, yurdun dört bir yanına yayıldı.

Aramaların ve Metairie'in dış mahallelerinden birinde bulunan Kinko Baskı Dükkânı'na bağlı bir faks makinesinden atılan faksın, Sanctuary'nin işletmecisine üstü kapalı tehditlerde bulunduğu söyleniyor.

"Oğlancılar Dikkat" şeklinde bir not bulunuyor faksın üzerinde; anonim bir erkek sesinin ise telefonda "İntikam Yakındır" dediği biliniyor. Polisler ve işletmecilerin asılsız olduklarına inandıkları, bir ay boyunca yapılan boş tehditlerin ardından, New Orleans, bugün bu tehditlerin aslında uyarı olduğu gerçeğiyle başa çıkmaya uğraşıyor.

Anlaşıldığı kadarıyla Tanrı'nın Ordusu'nun ardı arkası kesilmeden yaptığı tehditler haziran ayı boyunca o kadar alışıldık bir hal almış ki, ne New Orleans Polis Departmanı, ne de bar işletmecileri gelen tehditleri belli bir noktadan sonra ciddiye almaya başlamışlar. Faksla alınan tek tehdide dair elde edilebilecek tek bir ipucu, Kinko'nun yirmi dört saat çalışan güvenlik kameralarından geçiyor, fakat FBI sözcülerinden birinin belirttiğine göre "parmakla gösterilebilecek ne bir şahısa ne de bir araca rastlanmıştır."

Cuma sabahı erken bir saatte yayınlanan yerel bir programda konuşma yapan New Orleans Belediye Başkanı Anthony Morri-

son, "Elimizden ne geliyorsa yapacağız," şeklinde bir açıklamada bulundu. "Bu trajedi, yalnızca yerel çaplı yaşanmamıştır. Tüm ülke, kaybettiği vatandaşları için yas tutuyor. Vakit, bekleyiş ve sabır vaktidir."

Başkan Morrison'ın sözleri, yas içindeki bir şehri rahatlatmanın da ötesinde, acı gerçekleri barındırıyor olabilir.

İftira ve Karalama ile Mücadele Birliği'ne göre, "Kendini Tanrı'nın Ordusu ilan eden adı daha önce nefret söylemi ve terörle ilgili başka hiçbir olaya bulaşmamış olan ve bu olaydan önce pasifliğini korumuş bir nefret grubudur" ki bu açıklamada yatan gerçekler de soruşturmacıların işlerini daha da zorlaştırıyor. Sanctuary enkazında izine rastlanan semtex plastik patlayıcısına rağmen FBI, soruşturmalarındaki ilerleme eksikliği konusunda dürüst davranıyor. Patlama gecesı alınan tehdide bağlanabilmesi olası her zincir, yangında yanarak kül olmuş durumda.

Bu cumartesi günü, patlama bölgesinden birkaç blok ilerideki Jackson Meydanı'nda bir mum ışığı seremonisi düzenlenecek. St. Louis Katedrali çan kulesi tepesinin gölgesi altında toplanacak olan New Orleans halkı, yetmiş maktül anısına yarım saatlik bir sessizliğe gömülecek. Polis şefi Ronald Fontenot, muhabirlere, beklenen kalabalığın Mardi Gras sezonuyla yarışacağını söyledi.

Fakat şimdiye dönelecek olursa, French Quarter trafiğinin normale dönebilmesi için temizlenecek büyük bir enkaz var. New Orleans'a temmuz ayı, tipik, baskıcı rutubetiyle gelmiş durumda. Şehri esareti altına alan ruhani sessizlikle birlikte bastırın sıcaklar bu yıl çok daha fazla hissediliyor. Bazılarına göre bu sessizliğin içinde hâlâ, turist Sara Miller'ın "Tanrı, dizlerinin üzerinde büyük bir sopa kırıyor gibiydi," şeklinde tasvir ettiği patlamanın yankıları sürüyor. Birçok kişiyi kimin Tanrısı veya kimin ordusu şeklinde sorgulamaya sürükleyecek bir yankı bu.

Jeff Haugh'un ailesi mum ışığı seremonisi günü, yani oğullarının tahribe uğramış bedenini teşhis etmelerinin üzerinden bir hafta geçtikten sonra, Conlin rezidansında boy gösterdiler.

Haugh ailesi, bu ziyaretlerinden birkaç gün önce Monica'ya telefon açarak Stephen'ı görüp göremeyeceklerini sormuşlardı. Monica, onlara Stephen'ın odasından dışarı çıkmayı reddettiği gerçeğinden bahsetmedi. Onun yerine direkt olarak, ne zaman isterlerse o zaman gelebileceklerini söyledi onlara.

Monica dışarıda bekleyen çifte kapıyı açtı. Susan Haugh tıknaz ve kilolu bir kadıinken, eşi Bruce'un ondan daha uzun ve daha zayıf bir fiziki vardı. Monica onları ön salona buyur ederek içecek bir şeyler teklif ettiğinde, kederden derileri kemiklerine yapışmış yüzleriyle ikisi de içki ikramını geri çevirdi. Bir dakika sonra Stephen, merdivenlerde boy gösterdi.

Monica, mutfaktan konuşmaları dinledi. Sohbetleri sessiz ve kesintiliydi.

"Baton Rouge'daki dairesini temizliyorduk. Senin soyadınla etiketlenmiş bir iç çamaşırı bulduk," dedi Susan sakince. "Cannon telefon rehberinin bir kopyasını hâlâ saklıyorum. Bulabildiğim tek bir Conlin soyadı vardı."

Monica'nın Stephen'ın sessizliğinden anladığı kadarıyla Jeff'in ailesinin, onun sözlerini duymaktan daha çok onu gözleriyle görmeye ihtiyaçları vardı.

Bruce Haugh'ın derin bariton sesi söze girerek, Jeff'in ülserinin futbol kariyerini bitirmesinin muhtemelen iyi bir şey olduğunu, bu sayede fen bilimlerine olan doğal yeteneğini Louisiana State Üniversitesi'nde gösterebildiğini açıkladı. Susan, sanki oğulları hâlâ hayattaymış gibi güncel duruma uygunsuz bir halde, Jeff'de nasıl bir doktor olma potansiyeli olduğu konusunda yorumda bulundu. Yaptıkları konuşma

yeri geldi tıkandı yeri geldi başka bir noktadan tekrar başlayıp kesintilerle sürüp gitti.

Birbirleriyle zorunlu olarak vedalaşırlarken Susan Haugh, Stephen'a sarılınca, hıçkırıklara boğuldu. Eşinin ön kapıdan dışarı çıkmasına yardım eden Bruce, Stephen'a kuru bir, "Teşekkürler" ile veda etti.

Andrew, eşine okuduğu *Times-Picayune*'da olaya dair yazılan tüm makaleleri atlamış olduğu için Angela Darby, Bayou Terrace'daki odasında en önemli güncel haberle ilgili hiçbir ayrıntıyı öğrenemedi. Angela bir daha hiç konuşmamıştı. Andrew, yaşananların Angela'yı üzebileceğini düşündüğü için patlama haberlerinden kaçınıyordu.

Ronald Ducote, Meredith'in iyi olup olmadığını öğrenmek için eşini aradı. Trish, adamın amacını sorgulamamayı tercih etti; patlamayı takip eden hafta boyunca tüm New Orleans sakinleri, birbirlerini arayarak herkesin nasıl olduğunu kontrol etme ihtiyacı hissetmişlerdi. Trish ve Ronald arasında geçen konuşma nazik ve sakin bir tonda ilerledi. Ronald, Debbie'nin Magnolia Trace adında başka bir hastaneye tayin olduğu haberini verdiğinde, Trish kadına iyi dileklerde bulunarak hem kendini hem Ronald'ı şaşırttı.

Mum ışığı seremonisi akşamı gelip çatığında ölü sayısının yetmiş bire çıktığı duyuruldu. İçlerinden on beşi ne bar müşterisi ne de bar çalışanıydı; oradan geçerlerken maalesef ki patlamaya kurban gitmişlerdi. Jordan Charbonnet işyerine uğradığı zaman kepenkleri indirilmiş halde kendisini bekleyen restoranın ön kapı tarafına asılmış bir mesajla karşılaştı: *EMERIL'S BU GECE İÇİN KAPALIDIR. TÜM ÇALIŞANLARIMIZI KURBANLARIN. ONURUNA SEREMONİYE KATILMAYA DAVET EDİYORUZ.* Arada üç kişinin ismi yazılıyordu.

Jordan, eve dönüş yolu boyunca, patlama anında o barda veya çevresinde bulunmuş olan üç iş arkadaşının yüzünü aklına getirmeye çalıştı. Bir tanesini bile hatırlayamadı.

Buzdolabından kendine bir bira kapıp televizyondan seremoniyi izlemeye koyuldu. Roger'ın, üst kattaki çalışma odasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Bishop Polk çan kulesi, oturma odası penceresinden bakıldığında koca bir gölgeyi andırıyordu.

Bombanın patladığı günden bu yana Jordan ve Elise'in arasında tek bir kelime geçmemişti. Jordan, annesinin artık gururlu bir 35 kalibre tabanca sahibi olduğundan haberi yoktu.

2

Jackson Meydanı sessizliğe gömülmüştü. Kararmakta olan gökyüzüne doğru yükselen St. Louis Katedrali'nin sivri uçlu tepesini bulutlar beneklendirmişti. Alacakaranlık tam anlamıyla çöktüğü zaman katedral, altında yanan sayısız mumun tepesinde titreşen bir siluete dönüştü. Çıkan tek ses, Mississippi'den geçmekte olan bir geminin düdüğünün alçak sesli uğultusuna aitti. Meydanın kapıları çoktan açılmış, bronz atının tepesine binmiş Andrew Jackson heykeli, insan denizinin tepesinde şaha kalkmıştı. Pontabla apartman binalarının çatılarını dolduran haber kanalı kameraları, başlarını göğe çevirmiş gözlerden oluşan kalabalığı kayda alıyordu. Pontabla sakinleri de, meydana bakan dökme demir balkonlarda toplanmışlardı. Yedide başlayan sessizlik yedi buçuğa kadar devam etti.

Katedral cephesinden birkaç sıra arkada duran Stephen'in tuttuğu mum, ellerinin arasında sıcak bir balmumu yığınınına dönüşmüştü. Çektiği acının bir önemi yoktu.

Jeff'in ölmüş olduğu fikri, ilk başlarda idrak edilemeyecek kadar büyüktü, fakat geçen haftanın her bir günüyle birlikte kendilerini biraz daha hatırlatan anılar, gözyaşları-

nı da beraberinde getirdiler: Jeff'in, pencerenin etrafındaki perdelerin arasından kopup gelen fısıltılı sesi, onun gamzeli gülümsemesi, uykulu, kahverengi gözleri...

Jeff Haugh, artık çerçeveleşmiş bir resimden ibaretti ve Stephen, aralarında geçen konuşmalara ait parçaları hatırlarken, onun dokununuşunu bir türlü hatırlamıyordu.

Stephen omzuna sürtünen bir el hissetti.

"Korku el süremez bana..." diye fısıldadı bir ses, sekiz yıl aranın ardından Stephen'la tekrar konuşarak. Zihninin içinde, Greg Daby'den saklanabilmek için anıt mezarların aralarındaki dar geçitlerde eğilirken kaburgalarını dolduran sıcak nefesi hissetti.

"Tek yapabileceği sataşmak olur," diye devam etti Meredith Ducote.

"Ele geçiremez beni," diye cevapladı onu Stephen, kızla yüz yüze gelebilmek için ona doğru dönerken.

"Yalnızca söyler nereye gideceğimi," diyerek tekerlemeyi tamamladı Meredith.

Törenin devamı boyunca birbirlerine tutundular. Haber kameraları tepelerinde dolanırken, diğer yas tutan insanlar onları ölenler adına üzülen bir kızla bir erkek olarak gördüler. Meredith ve Stephen, bir yandan patlamanın kederine boğulurken, diğer yandan da batmakta olan güneşin getirdiği hatıralarla aydınlanan ve bir daha hiç geri gelmeyecek olan bisikletli o dört çocuk için ağladılar.

Elise, bir bardak daha vodka-portakal kokteyli sipariş etti.

Restoran artık yavaş yavaş boşalıyordu, garson hesaplarını çoktan getirmişti. Bar kısmının tepesinde duran iki televizyon da seremoniden görüntüler yansıtmaktaydı. Kasvetli kareler barın verimliliğini azaltmış olsa da, barmenin erkek

kardeşi de ölenler arasında olduğu için, adam bir yandan bira ve şarap bardaklarını parlatırken diğer yandan da gözünü ekrandan ayırmadan serominiyi seyrediyordu.

Monica, dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı.

“Bir tane daha ister misin?” diye sordu Elise. Monica başını iki yana salladı. Sarhoş olalı bayağı olmuştu. Elise onu akşam yemeği için evden almadan önce bir saat boyunca içmişti zaten.

Garson Elise’in içkisini getirdi. Kadın kokteylinden bir yudum aldıktan sonra aralarındaki uzun sessizliği nihayet bozdu.

“Kayıinvalidemin sana o gün yaşattığı şey için senden özür dilemek istiyorum,” dedi. “Nanine, benim kendisine dönüşmediğime minnettar olduğum türden bir kadındı.”

Monica kısa bir süre duraksadıktan sonra, “Öldü mü?” diye sordu.

İkisi de aynı anda, bastırmak için epeyce uğraştıkları türden acı, fakat bol gırtlaklı bir kahkaha krizine girdiler. Garson çocuk onların masasına sinirli bir bakış attı.

“Evet Monica, öldü,” derken az kalsın boğuluyordu Elise.

“Bugünlerde kim ölmüyor ki?”

Elise, kahkahalarının arasında, *New Orleans’ın ölümüyle yeni başa çıkış şekli: alkol*, diye geçirdi aklından.

“Hanımlar,” dedi garson, yüzünde zorlandığı bir gülümsemenin eşliğinde revize edilmiş yeni hesabı masanın üzerine bırakırken.

“Sakin ol, genç adam,” dedi Monica. “Eğer kokteylleri bu tarafa göndermeye devam edersen getirdiğin hesabın içine ağırca bir bahış de girecek.”

“Ben bir tane daha alayım,” dedi Elise, çoktan boşaltmış olduğu bardağı havaya kaldırarak.

“Neyse,” diye mırıldandı garson, boş bardağı kadının elinden alırken.

“Ah!” diye iç çekti Monica; iki eliyle birden alnına masaj yapıyordu. Elise, Monica’nın kendini sağlama almasının tek yolunun, elinden ne kadar akıllı başında konuşmak geliyorsa o kadarını becererek konuşmayı sürdürebilmesinden geçtiğini tahmin edebiliyordu.

“Hiçbir zaman anneliğimin tek bir şey üzerinden yürümesini istemedim. Sürekli devirdaim eden tek bir korkunun üzerinden mesela,” dedi Monica. “Hayatın bir çeşit... düşman eliyle sonlandırılacağını düşünen o insanlardan değilim ben. Her zaman asıl katilin hayatın ta kendisi olduğunu düşünmüşümdür. En büyük görevinin insanlara eziyet etmek olduğunu...” Gözlerini Elise’inkilere odakladı. “İntihar...”

Elise o sırada, çantasının derinliklerinde gömülü halde bekleyen zarfı düşünüyordu; o yazın daha erken zamanlarında, Jordan bir anda ortaya çıkıp onu durağanlığa itmeden önce Monica’ya vermeyi planladığı o zarfı. Elise’in neden ilk onu aradığını, neden tekrar tekrar öğle yemeğine çıkmak istediğini diğer kadının artık bildiğine ikna olmuştu. “Kocan seni seviyordu, Monica,” dedi sessiz, sevgi dolu bir sesle.

Monica’nın gözleri odağını tamamıyla yitirmişti. Elise, kadını evine götürüp yatağına yatırması gerektiğinin farkındaydı.

Stephen ve Meredith, kalan viskiyi plastik Mardi Gras bardaklarına doldurup Conlin anıt mezarının altına bağdaş kurarak oturdular.

Meredith, mezarlık duvarına tırmanırken tuttuğu şişeyi elinden düşürmüştü. Şişenin tepesi komple kırılmış olmasına rağmen alt kısmı sapasağlam duruyordu, yani kısaca en azından yarım şişe Glenlivet, şişenin diğer yarısıyla beraber heba olmamıştı.

Stephen üzerine vuran ay ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. Stephen, Jeff Haugh'ın hikâyesini en başından gözleri kuru-tan final kısmına kadar anlatırken, Meredith onu büyük bir dikkatle dinledi. Çocuğun yüzünü tam anlamıyla görmeye uğraşsa bile gölgelerin arasından mavi gözlerini seçemiyordu.

Stephen başını hafifçe öne eğdi; gözleri plastik bardaktaki İskoç viskisine kilitlendi.

“Okuldayken neredeyse ölüyordum,” dedi Meredith.

“Nasıl?”

“İçerek.”

Beraber güldüler. “Sen birileriyle oldun mu hiç peki?” diye sordu Stephen.

“Bir kişiyle,” dedi Meredith, başını kayıtsızca sallayarak. “Teddy. Bir hafta falan sürdü. Üniversitenin ilk yılıydı. Sekse gelince, o bayağı iyiydi doğrusu.”

Stephen kafasını öne doğru salladı. Seksten açılan konu, içinde bulundukları anda ikisinin de rahatını biraz bozdu ve kısa süren sessiz bir an paylaştılar. Viskinin bitmesinden uzun bir süre sonra, sohbetleri başlangıçtakinden biraz daha açılarak rahat bir gidişat aldı.

Meredith, Stephen'a gizli günlüğünden, votka etkisiyle sayfalarda akarak ilerleyen yazılarından bahsetti. Evet, Stephen eğer isterse okuyabilirdi.

“Demek yazarsın, ha?” dedi Stephen. Meredith bunun soru amaçlı söylenmediğini biliyordu. Soru onu biraz ürküt-müştü. “Yazarlıktansa, sarhoş olmaya çok daha fazla alış-ğım,” dedi, elindeki bardağı incelerken.

“Çoğu yazar sarhoştur. Mesela babam.”

“Konuyu babalara getirmezsek daha iyi olur bence,” dedi kız. Tekrar güldüler, fakat kızın kahkahaları bu sefer biraz zorlama olmuştu, çünkü Stephen’a gerçeğin sadece bir kıs-mından bahsetmişti. Yazar olabileceğine inanmıyordu; in-sanlara kelimelerini okutacak cesarete sahip değildi.

Başını boş olan bardağından kaldırdığında, Stephen’ın, babasının mezar taşına yaslanmış olduğunu gördü. Tepeden vuran ay ışığı çocuğun profilini aydınlatıyordu. Stephen, ona karanlıktaki ışık dediği şeyden bahsetti. Stephen’a göre ha-yat, karanlıktan aydınlığa giden bir yolculuk değildi. Aslında karanlık ve aydınlık, güneşin doğuşu ve batışı kadar düzen-li hareket edeceklerine dair kurulan boş bir umutla insan ruhuna eklenen iki keyfi kategoriden başka bir şey değildi. Stephen’ın açıklamasıyla karanlığın içindeki ışık, korku ve pişmanlığın gölgelerini kovalamıyordu: yalnızca savaşıma degecek korkuları aydınlatmaya yarıyordu. Daha iyi ve daha kusursuz bir dünyaya açılan yolun üzerine gökten parıltı yağdırmak yerine, kaderin ve seçimin açtığı yolları ışıklan-dırıyordu.

Stephen doğrudan söylemese bile, Meredith onun beş yıl öncesinin kış mevsiminde yaşanan olaylara, Alex ve Greg Darby’nin ölümlerine gönderme yaptığını biliyordu. Ora-da, mezarların arasında, yaşanmış olan her şeyin –Greg’in intiharıyla tamamlanan korkunç olaylar zincirinin– onları dünyanın gerçekleriyle ilgili nasıl bilgilendirdiğini açıklıyor-du Stephen: karanlıkla aydınlığın nasıl çakıştığını, insanın

ruhunun kesintili, fakat bitmek bilmeyen darbelerle nasıl yorulmadan iki ayrı tarafa çekiştirebileceklerini anlatıyordu.

Ölüm veya trajedi –onu nasıl çağırmak istersen fark etmiyordu– insanogluna dünyanın gerçek doğasını sindirebilme fırsatı sunuyordu. Birçok insan bu şansı göz ardı etmekteydi. Birçok insan inkâr ve umutsuzluk yolunu seçiyordu. Stephen bunlardan ikisini de seçmemişti ve Meredith’ten de aynı şeyi yapmasını istiyordu. Meredith o gece Stephen’ın dediklerini yapacağına kendi kendine yemin etti.

Saatlerce konuşup ölüm şehrinin içinde seslerini duyurdular.

Elise, Monica’yi iç çamaşırlarına kadar soyduktan sonra kadını yatağına yatırıp yorganı üzerine örttü. Birkaç dakika başında bekleyerek belirli aralıklarla nabzını kontrol etti. Orta yaşlı kadınların bu denli içmesinin onlara iyi gelmediğini düşündü.

Monica, sonunda ufak bir hıçkırıyla ses verdi. Roger bu sesi “sarhoş ağlaması” diye tasvir ederdi hep – her an her şeyin, keder şelalesinin kapılarını açıp gözyaşlarını dökebileceği sarhoşluk ve yorgunluk haliydi bu. Elise tek elini Monica’nın alnına koydu.

Monica, gözlerini tam anlamıyla açmaya zahmet etmeden, “O kötü bir adamdı,” diye kekeledi. “Neden onun kötü birisi olduğunu bir türlü kabul edemiyorum?”

Elise’in, Monica’nın alnında tuttuğu eli yerinden kalkmadan önce kısa bir süreliğine kasıldı.

“Üşüyorum...” diye fısıldadı Monica.

“Bir battaniyen veya yorganın daha var mı?”

“Dolapta,” dedi Monica; titreyerek yorganı boynuna kadar çekti. Elise dolap kapağını açtı.

Büyük oğlu dolabın içinden kendisine bakıyordu. Elise çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Monica horlamaya başladı. Elise, gözünü Jordan'ın fotoğrafından çekip eline aldığı battaniyeyi kabaca Monica'nın üzerine örttü. Komodinin üzerinde duran çantasını alıp odayı terk etti. Üçüncü kata çıkan merdivenleri adımlayarak Jeremy'nin çalışma odasına girdi. Boğazına doğru yükselen mide bulantısıyla beraber, "Doğmamış Çocuğa Mektup" şiirinin ilk taslağını adamın çalışma masasına bıraktı ve ona dair anıları zihninde canlanmadan önce orayı da terk etti.

Elise, Third Caddesi'nden karşıya son hızla yürüyerek geçerken gözyaşları yanaklarını suçluluk duygusu ve kederle ıslattı. Onu kendinin de bir ruha sahip olduğuna ikna eden kadını muhtemelen kaybedecekti.

Jordan, annesi daha kapıyı açmadan votka kokusunu aldı. Yattığı yatakta doğrulunca, koridordan odasına vuran ince ışık çıplak göğsünü aydınlattı. Elise'in sarhoş gölgesi kapı boşluğundan görünüyordu. Jordan yarı uykulu bir haldeydi. Üzerindeki yorgan göbeğinin hemen üzerine düşerken, zihninden aptalca bir düşünce geçti: Benim çıplak uyuduğumdan haberi yok.

"Stephen Conlin'den uzak dur," dedi kadın.

Annesi onunla konuşurken çocuk istemsizce, votka kokusuyla dolu bir nefes daha çekti ciğerlerine. "Yatağına git, anne," dedikten sonra kendini yorganının içine gömdü.

Kadın çocuğun kapısını kapattı.

3

“Daha önce hiç, fena halde akşamdan kalmış olan annene hemşirelik yapmak zorunda kaldın mı?”

Meredith, Stephen’ın konuşma aralarında bir şeyler çiğnediğini duyabiliyordu.

“Hayır,” diye cevapladı çocuğu. Telefonu diğer kulağına götürdü.

“Hiç eğlenceli değil. Tüm gün yatağından hiç çıkmadı. Bir de üstüne pembe dizilere sardı ki, bu her zaman kötüye işarettir.”

Meredith güldü. “Daha sonra bir ara kahve içmeye çıkmak ister misin?”

“Tabii. Ama daha geç bir vakitte olsun, bugün yapmam gereken bir şeyler var,” dedi Stephen, sesi biraz soğumuştı.

“Tamam, beni ararsın. Ortalama kaç civarı olur?” diye sordu Meredith.

“Bilemiyorum...” Stephen duraksadı. Meredith önce yanan çakmağın, ardından Stephen’ın içine çektiği keskin nefesin sesini duydu. “Her gün aşağı yukarı bir saatliğine Fly’a uğruyorum.”

Meredith neredeyse elinden ahizeyi düşürüyordu.

“Jeff’le benim ilk... Yani bir mezar başına gitmek bana pek gerçekçi gelmiyor. Ben de oraya gidiyorum.”

“Ben de eskiden hep Fly’a giderdim.”

“Ciddi misin?”

“Lisedeyken.” Durdu. Yanlış sulara doğru gidiyorlardı.

“Bak, eğer hâlâ sakıncası yoksa günlüğünü okumak isterim,” dedi Stephen, kıvrımadan konuyu değiştirerek.

“Tabii ki yok,” dedi Meredith. Bu dediği üzerine biraz daha düşünmesi gerekiyordu.

“Peki o zaman. Geri döndüğümde seni ararım, tamam?”

“Tamamdır.”

“Peki Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Meredith telefonu kapattı. Aralarında hâlâ yürünecek uzun bir yol olduğunun farkındaydı.

. . .

Jordan Charbonnet, babasının Cadillac’ının içinden, Stephen’in ağzındaki sigarayla Conlin rezidansının dış kapısından çıkışını seyretti. Çocuk, tek yumruğunun içinde beyaz bir gülün sapını, hafif bir küreğin sapını tutar gibi kaba bir şekilde taşıyordu.

Stephen, Jeep’ini park yerinden geri geri çıkardıktan sonra, Jordan Charbonnet’in kendisini izlediğinden bihaber, yönünü Chestnut Caddesi’ne doğru çevirdi.

Jordan’ın stratejisi tesadüfi geliştiği için biraz aceleye gelmişti. Jeep, Audubon Park’ın oradan sağa doğru zorlayıcı, hızlı bir dönüş yaptıktan sonra Jordan onun nereye gidiyor olduğunu anladı. O da lisedeyken, genelde idman sonrası

çalıntı biraları mideye indirmek için Fly'a giderdi. Cadillac'ını Audubon Hayvanat Bahçesi'nin otoparkına park etti. Stephen'ı nehir kıyısına kadar arabayla takip etmek akıllıca olmazdı.

Havayı otuz üç dereceye zorlayan akşamüstü sıcağı yüzünden Umbru marka şortunu giymişti Jordan. Fakat eğer etrafta koşu yapıyormuş gibi görünmek istiyorsa, bu kararı vermeden önce üzerine geçirmiş olduğu polo yaka tişörtü de görüntüsüne bir o kadar abes kaçıyordu. Jordan arabadan çıkıp tişörtünü üzerinden çıkardı. O sırada hayvanat bahçesinde iki çocuğuyla birlikte yürümekte olan bir anne, kendisine şehvet dolu bir bakış fırlatınca sergilediği büstün etkileyici gücünün onayını alan Jordan, Fly'a doğru yürümeye başladı.

Stephen, nehre inen kayalıklı basamakları inip, elindeki gülü nehrin çamurlu sularına fırlattı. Zamanında Jeff'e, Greg Darby'nin intiharından bahsettikten bir süre sonra, Jeff bir buket beyaz gülle Stephen'ın yanına gelerek onu şaşırtmıştı. Jeff'in ölümüne kadar geçen sürede güllerin yarısı solmuştu. Stephen da ölü çiçekleri birer birer nehre atma kararı almıştı.

Stephen, suyun en yakınındaki kayalıklara oturdu. Jeff'i düşünmenin ne kadar zor olduğunu geçirdi aklından. Acı verici olduğu için değildi bu zorluk; seremonide yaşadığı arınmadan sonra, Jeff'le yaşamış olduğu belirli bir anıyı seçip onun kendisini ağlatmasına izin vermesi artık daha zordu. Kulağına gelen ayak seslerini duyduğunda arkasına dönüp bakmadı.

Sonra kesik kesik nefes seslerini duydu.

Stephen, arkasını dönmeye karar verdiğinde açma germe hareketleri yapmakta olan Jordan Charbonnet'i gördü. Jordan'ın nefesi göğüs kafesinde kabarıyordu.

Jordan Charbonnet, eğildiği yerden doğrulunca Stephen'la göz göze geldi. Terle parıldayan vücuduyla üstsüz bir halde tam karşısında, üç boyutuyla duran kişi, Stephen'ın Cannon koridoru Tanrısından başka birisi değildi.

"Selam," dedi Jordan ilgisizce.

Stephen bir şey demedi.

"Ah, merhaba!" dedi Jordan tekrardan. "Stephen?"

Stephen başını salladı.

"Ben Jordan. Elise'in oğlu."

İkisi de aynı anda *ve Brandon'ın ağabeyi*, diye geçirdiler akıllarından.

"Selam," diyebildi Stephen, en sonunda.

Jordan arkadaş canlısı, sakın bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Arkadaşım o bardaydı. Eskiden birlikte buraya gelirdik."

Jordan aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi koruyordu. Stephen'a yaklaştığı takdirde aralarındaki görünmez çizgiyi geçmiş olacaktı; Stephen, bunu bakışlarıyla kesin bir şekilde belli etmişti.

Jordan'ın ayağında makosenler vardı. Kimsenin koşuya ayağında makosenlerle çıktığı görülmuş bir şey değildi.

"Annelerimiz uzun yıllardan sonra arkadaş olmuş," dedi Stephen, alacağı tepkiyi ölçmek için.

Jordan başıyla kendisine denileni onaylayıp yüzüne bir gülücük kondurdu. "Şu arkadaşın..." diye başladığı cümlesini, Stephen'ın çenesi nehir tarafına dönünce kesti. Bir Charbonnet'in Jeff Haugh'la ilgili soru sorması biraz fazla abes kaçıyordu.

Jordan, Stephen'ı üzdüğünü hissetmiş gibi davranarak, bordür taşlarının üzerinden geçip yokuştan aşağı indi ve Stephen'dan birkaç adım uzaktaki bir kayanın üzerine oturdu. Stephen bakışlarını nehre geri çevirince, sanki suyun üzerinde ortak bir noktaları varmış gibi Jordan da aynı şeyi yaptı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Jordan.

Stephen başını çocuğa çevirdi. “Orada çalışıyordu. O barda,” dedi, kot pantolonunun cebinden Camel Light paketini çıkartırken. “Alır mısın?”

Jordan bir tane alınca Stephen cebinden çakmağını da çıkardı. Jordan'ın sigarasını yakarken, onunla göz teması kurmadı. Jordan ilk dumanı içine çekti. Görünüşe bakılırsa koşucumuz makosen ayakkabı giymekle kalmıyor, sigara da içiyordu; Stephen bu görülmemiş saydamlık karşısında hafifçe gülümsedi.

“Sadece arkadaş mıydınız?” diye sordu Jordan.

Stephen gözlerini kısıtı. Kollarındaki ve sırtındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. İlk olarak, Cannon İdari Koridoru'nda çarpılmış olduğu bu çocuğa sert bir bakış fırlattı. Eğer Jordan'ın sorusunu yanıtlarsa, gerçek kimliğini itiraf etmiş olacaktı —o fotoğrafı koridordan çaldığı gün olduğu kişiyi, bugün olduğu kişiyi açığa çıkaracaktı.

“Hayır,” diye cevapladı onu Stephen, “sadece arkadaş dedik.”

Jordan, elini Stephen'ı dizinin üzerine koydu. “Seni üzme gibi bir niyetim yoktu,” dedi, sakın ve uzlaşmacı bir ses tonuyla.

Bu el tanıdık, sıcak, aynı zamanda berbat hissettirmişti kendini Stephen'a. Jeff'in, öldürülmeden bir saat önce kendisine dokunduğundan bu yana başka hiçbir erkekle tensel

bir temas kurmamıştı Stephen. Stephen konuşmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu.

“Bana çok yardımı oldu. Lisede yaşadığım bombok olayların sonrasında bana elinden geldiğinin de ötesinde yardımı dokundu.” Stephen derin bir nefes çekti içine. “Jeff. Adı Jeff’ti.”

Stephen, yanaklarındaki yaşları silerken Jordan başını nehre doğru çevirdi. Jordan, Mississippi’nin uzaklarında bulunan bir noktaya odaklanıp gözlerini kısıarken, Stephen bu karşılaşmanın onu aşıyor olduğunu fark etti. Çocuk buraya yalnızca onun acısını paylaşmak için gelmemiştir.

“Lisede kötü olaylar yaşadın demek?” diye sordu Jordan, ona bakmadan.

Stephen cevap vermedi.

“Gününü bir şekilde mahvettiğimi düşünürsek, seni bir bira ya da başka bir şeyler içmeye götürmeme iznin var mı?” Jordan’ın bakışları Stephen’inkilere geri döndü. “İstersen bunun hakkında konuşabiliriz.”

“Ne hakkında konuşabiliriz?” diye sordu Stephen. Sesi keskinleşmişti.

“Yaşadıkların hakkında mesela...”

O akşam üçüncü kez, “Hâlâ dönmedi,” dedi Monica, Meredith’e, artık rahatsız olmaya başladığını belirten soğuk bir ses tonuyla. Meredith, bu tonlamanın, kadını üçüncü kez arıyor oluşundan mı, yoksa onun akşamdan kalma oluşundan dolayı mı kaynaklandığına karar veremedi.

“Bana beni arayacağını söylemişti. Akşam için sözleşmiştik.”

Monica’nın sesi bu sefer biraz daha keyifsiz çıktı. “Pekâlâ, eve geldiğinde seni aramasını söylerim Meredith, ama ne zaman geleceğini bilmiyorum. Ayrılmadan önce çıktığını bile haber vermedi.”

“Cep telefonu yok mu?” diye sordu Meredith.

“Hayır yok,” dedi Monica kısaca.

Meredith, dün gece ruhuna akın eden delici korumacılık duygusunu ifade etmenin bir yolunu bulamıyordu. Tüm akşamüstünü odasındaki eşyaları yeniden düzenleyerek ve annesinin sigaralarından içerek geçirmişti. “Özür dilerim. Sadece endişeleniyorum,” dedi kız, Stephen’ın annesine.

“Stephen artık genç bir adam, Meredith,” diye belirtti Monica ve telefonu kapattı.

Meredith, ahizeye “Kaltak,” diye fısıldadı.

4

Fat Harry's'in pazar gecesi kalabalığı çok fazla değildi. Jordan, Stephen'in sakarca içinden geçtiği kapıyı onun için açtı.

Müzik kutusunda Matchbox Twenty grubu çalmaktaydı; bılardo masasının orada toplanmış olan Tulane'li kardeşlik grubunun hafif uğultusu ortama yayılıyordu.

Birlikte bar taburelerine oturlurken Stephen, "Daha önce buraya hiç gelmedim," dedi. O Corona siparişi verirken, Jordan da kendine Crown-Seven söyledi.

Bir süre aralarında asılı kalan garip sessizliğin ardından Stephen, "Kardeşin nasıl?" diye sordu.

Genç adam, başını birasından kaldırdı. Birisi muhtemelen sekiz numaralı topu cebe erken soktuğu için barın arkasındaki bılardo grubundan büyük bir gürültü yükseldi.

"Brandon'ı ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Jordan.

Stephen, bedenini iyice bara yasladı. Parmaklarını şişesinin etrafına doladı. "Kardeşin konusunda pek önemli bir kanaatim yok," dedikten sonra Corona'sından üçüncü yudumu aldı.

"Kimsenin yok," dedi Jordan, onun hemen ardından.

Stephen, Jordan'ı kafasında tartabilmek için bir kez daha ona baktı. Dirseğini bara, yumruğunu kendi çenesine dayamış halde oturmakta olan Jordan, ona bir muhabir konsantasyonuyla bakıyordu.

"Arabana ne yaptığından haberim var," dedi Jordan.

"O şeyi tek başına yapmadı," dedi Stephen.

"Greg'den mi bahsediyorsun?" diye sordu Jordan. "Sence kardeşimin kayışları koparmasının sebebi o mu? Greg'in intiharı yüzünden mi bu hale geldi?"

"Onun cevabını ben veremem."

"Kardeşimi tanıyordun."

"Kardeşini falan tanıımıyordum ben senin!" diye patladı Stephen. "Senin kardeşin tarafından nefret ediliyordum. Bu ikisinin arasında büyük bir fark var, tamam mı?"

Onlardan birkaç metre ileride duran barmen, elindeki bardakları parlatırken bir yandan da bu ikiliyi seyretmeye başladı.

"Küçümsediğin şey ne?" diye sordu Jordan, içinde komploculuk barındıran alçak bir ses tonuyla.

"İşte tam da onunla açığa verirsin gerçek yüzünü," dedi Stephen. "Frank Herbert." Tuttuğu bira şişesini alaycı bir tavırla havaya kaldırdı.

Jordan bu alıntıyı biliyordu, çünkü kendi döneminin yıl-
lığında tam da kendi resminin üzerinde fotoğrafı bulunan başka bir Cannon son sınıf öğrencisi, konusu açılan alıntıyı özdeyiş olarak kullanmıştı.

Stephen'ın da alıntıyı kendisiyle aynı şekilde, aynı yerden öğrenmiş olduğunu tahmin etti.

Stephen oturduğu taburenin üzerinde şöyle bir gerildi. Zoraki çıkan, tekdüze bir sesle, "Futbolcular ve ibneler,"

dedi. “Bilindik bir hadise. Sen de Cannon’a gittin. Futbol da oynadın. Dedigim şeyi hayli hayli anlarsın. Bizim birbirimize ihtiyacımız var.” Bir sigara daha yaktı.

“Birbirimize ihtiyacımız mı var?”

“Ortak yaşam açısından,” dedi Stephen.

“Bana böyle davranmayı kes, Stephen.”

Stephen, Jordan’ın düş kırıklığının tadını çıkarıyormuşçasına kibirli bir gülümseme kondurdu dudaklarına. “Ver ve al işbirliği. Liseli futbolcular demirden bir kusursuzluk duvarı gibilerdir adeta. Bir erkekte olması gereken her şey onlardadır. Maskülenliklerini kanıtlama şansları olmayan, hatta bazen maskülen bir tarafları bile olmayabilen benim gibi ibneler de, doğal olarak işte tam da bu yüzden bu futbolcu arkadaşlarımıza tapmaya başlıyorlar.”

“Bu anlatuklarının–”

“Bitirmeme izin ver,” dedi Stephen. “Fakat kimsenin ağzına almadığı bir konu varsa –ki tüm olayı ortak yaşam ilişkisine çeviren şey burada başlıyor– o da, futbolcuların da ibnelere ihtiyaçları olduğu gerçeğidir.” Duraksayıp birasını yudumladı.

“Futbolcular Tanrı’ysa,” şeklinde devam etti Stephen, “Tanrıların da tapılmaya ihtiyacı var. Ve bir başka erkeğin sikini emmesinden daha iyi bir tapılma yolu bulamazsın. Neden mi? Çünkü bu tam anlamıyla gerçek bir kuvvetsizlik örneğidir. Ne bir gurura ne de bir özgüvene sahip küçük bir ibnenin senin sikini emmesi, diğer herhangi bir amigo kızdan sağlayabileceğinden çok daha zengin bir tapılma hali. Neden? Çünkü erkeklerin birbirlerinin siklerini ağızlarına almamaları gerekir, eğer bunu sana bir erkek yapıyorsa, sahip olduğu her şeyi sana veriyor demektir! İşte gerçek tapınma budur!” Stephen, işaret parmağını Jordan’ın göğüs kafesine dayadı.

“Tüm bu anlatuklarının Brandon’la ne gibi biri ilgisi var?” diye sordu Jordan, sesini kontrol altında tutmaya çalışarak. Kuşatılmış ve hasta hissediyordu kendini.

“Onu da sen bul,” dedi Stephen duygusuzca.

“Sen ve Brandon eskiden-” Jordan oturduğu yerde doğrulmaya çalışırken bara dayadığı dirseği aşağı kaydı, başını az kalsın Stephen’inkine çarpıyordu. “Greg Darby?”

Stephen’in gözleri Jordan’ın bakışlarıyla karşı karşıya kaldı, fakat daha fazla konuşup Jordan’ı zorlamayacaktı. Stephen’m ağzından bir şeyler duyabilmesi için Jordan’ın ondan önce konuşması gerekiyordu. Jordan, sesinin başkaları tarafından duyulmaması için ses tonunu iyice alçaltıp, “Peki bu ortak yaşamdan homoseksüel erkeğin kazandığı şey ne?” diye sordu. “Futbolcuya tapılıyor. Eşcinsel olan ne alıyor?” şeklinde sorusunu yineledi Jordan; alelade bir fizik konusu tartışıyorlarmışçasına sakın konuşmaya çabalıyordu.

Stephen ne sırtıttı ne de gözlerini başka tarafa kaçırdı. Jordan’ın, kendisiyle her noktayı tartışmayı seçmiş oluşunun memnuniyetini yaşamaktaydı. “Onaylanma,” diye cevap verdi Stephen. “Ufacık bir tasdiklenme duygusu.”

“Aşk değil yani?” diye sordu Jordan.

Stephen’in çene kasları gerildi, otoriteyi elinden kaybediyordu. Jordan öne doğru eğilerek, Stephen’in kulağına, “Bana, Greg Darby’e âşık olduğun için, o çan kulesine onunla birlikte girmiş olabilmenin hiçbir olasılığı olmadığını söylüyorsun?” diye fısıldadı. Eğildiği yerden geri doğruldu. Stephen’in, bunca zaman boyunca onun neyi duymayı istediğini biliyor olduğunu hissetmişti.

Stephen’in bira şişesi tuzla buz olduğunda ikisi de geriye doğru irkildi.

Barmen çocuk o tarafa doğru dönüp köpüklü cam kırıklarının üzerine bir paçavra serdi. Onun ardından, şişenin kalıntılarını barın altında bulunan büyükçe bir buz kabının içerisine doğru süpürdü.

Stephen, ellerini kalça kısmına silerek kotunda bira lekeleri bıraktı.

Jordan o anın tuhaf güzelliğine, Stephen'ın aniden coşan öfkesine vurulmuştu. Stephen ona baktı, sersemlemiş bir halde konuşmaya çalışırken kelimeleri sıraya dizmek için uğraşır gibi bir hali vardı. "Lisedeki ilk yılımda okuldan senin bir fotoğrafını çalmıştım," dedi hâlâ titremekte olan sesiyle. "Fotoğrafını evime götürüp liseden mezun olana kadar onun karşısında otuz bir çektim. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü Cannon için doğru olan, benim içinse yanlış olan her şeydin sen. Beni cezbeden şey de buydu."

Jordan'a doğru eğildi. "Ve bu anlattığımın aşkla hiçbir ilgisi yok."

Stephen, elini barın kenarından çekip, tabureye dayadığı ayaklarını yere doğru sarkıttıktan sonra Fat Harry's'in içinden geçerek mekândan ayrıldı.

Jordan, arabasını evinin önüne park edip motoru susturdu. Omuzlarından soğuk terler sırtına doğru akmaktaydı. Stephen'ın onu barda yalnız başına bırakmasından sonra orada sessizce oturmaya devam ederek daha çok Crown-Seven içmişti.

Charbonnet rezidansı karanlıktı. Jordan eve mutfaktan girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. Brandon'ın odasının kapısına geldiğinde mutfak kapısında olduğundan daha dikkatli davranarak, kapanma sesini duyana kadar yaklaşık bir otuz saniye eşikte oyalandı. Kardeşinin yatağının başucuna oturdu.

Jordan, Stephen Conlin'in ona gerçekleri söyleyeceğine emindi.

Neden bu kadar çok şey bilmem gerekiyor ki? diye sordu kendine.

Belki de Brandon'ı bulmak veya onu kurtarmak diye bir şey yoktu; fakat artık bu gerçeği umursayıp umursamadığını bile bilmiyordu. Çan kulesinin, odanın karşı duvarına vuran kalın, siyah gölgesini incelerken yatağın üzerine verdiği ağırlığını değiştirdi. Stephen'ı, onun koca mavi gözlerini ve zihninde uyandırdığı soru yığınınu aklından çıkarmak istiyordu Jordan. Muhtemelen Greg Darby de aynı şeyleri istemişti.

Peki Greg ne kadar ileriye gitmişti?

Jordan yan tarafına, pencereye doğru döndü. Çan kulesinin sütunlu girişinde bir ışık parlıyordu.

Bishop Polk Katedrali'nin etrafı, üzerleri on beşer santimlik sivri uçlarla kaplı dökme demirden çitlerle çevriliydi. Jordan, çit boyunca yürüyerek sokak lambası ışığından kurtuldu. Çitin biraz ilerisinde, katedralin batı duvarının alt kısmına doğru bir yerde, ofislerle dolu bodrum katı labirentine açılan ufak, siyah bir delik gördü.

Tek ayağını çitin üst tarafındaki demire atarken diğer bacağını da metal uçların arasından sarkıttı. Stephen'la Greg'in yollarının izini sürüyor olduğu gerçeği kafasına dank etti. Çitin sivri uçları kalçasına baskı yapıyordu.

Jordan diğer bacağını da yukarı doğru çekerek çitin üzerine baskı yapmakta olan denge merkezini değiştirdi. Diğer taraftaki çalılıkların üzerine iki metrelik bir uçuş gerçekleştirdikten sonra kollarıyla bacakları iki yana açılmış halde tek tarafının üzerine düştü. Ağzına giren yaprakları tükürürken ayağa kalkabilmek için çalılıklardan destek aldı. Kilisenin bodrumuna bakan açık pencerenin yerini buldu.

Jordan, ayağını pencere pervazının tam altında bulunan çalışma masasının üzerinde sabitlemeye çalışırken zifiri karanlığın yarattığı körlüğe alışmaya çalışıyordu. İlk başta yere

yubarlanan kalemlerin seslerini duymayı beklese de, masanın üzerinin boş olduğunu kısa sürede anladı. Diğer bacağını da pencereden geçirdikten sonra masanın üzerinde çömelerek etrafı biraz olsun görmeye uğraştı.

Birkaç dakikasını katedralin altında bulunan ofislerin arasında yürüyerek geçirdi.

Sıcaklık derecesindeki ani değişim, sıcaklığın yüksek bir tavana doğru çıktığı daha geniş bir bölgeye giriyor olduğunun göstergesiydi. Ve işte, artık kilisenin giriş kısmındaydı...

Neredeyse on metrelik bir yükseklikten zemine vuran loş ışık yamasının ortasına doğru yürüdü. Jordan başını yukarı çevirdiğinde çan kulesinin boşluğuyla göz göze geldi. Tek bir ampulden yayılan zayıf ışığın parlaklığı, kemeraltının düzensiz yerleştirilen döşeme tahtaları tarafından kesiliyordu. Adımları döşeme tahtalarını gıcırdatan bir insan figürünün, kendinden on metre yüksekte bir ileri bir geri yürüyor olduğunu fark etti.

“Stephen?”

Kendi boğuk sesinin çıkardığı yankıdan korkmuştu.

Tepedeki figür adım atmayı durdurdu. Jordan birkaç adım geri atarken sert bir şey sol omzunu sıyrarak geçti. Çocuk elini panikle havaya kaldırıncı, parçalara ayrılmış bir tahta parçasını yakaladı. Tahta bir merdivenin en alt basamağını tutuyor olduğunu fark etti.

Yukarı tırmanmaya başladı. On metre kadar yukarı çıktığında, döşeme tahtaları sonlandı ve yoğun karanlığın yalnızca dış hatlarını belli edebildiği üç adet çanın tokmakları ve çanaklarıyla karşılaştı.

Jordan, kule içinin beton duvarlarına metal cıvatarla tutturulan en üst basamağa ulaştı. Üst kat zeminine bir top yumağı halinde kendini atmayı başardığında nefes nefese kalmıştı. Yukarı baktığında Stephen’ı gördü.

Jordan ayağa kalkmaya uğraşırken, Stephen elindeki Bombay şişesini açıp cininden bir yudum aldı. Tırmanıştan dolayı fena halde başı dönmüş olan Jordan, dizlerini göğsüne çekmiş halde içinde bulundukları sütunun kemerli pencerelerinden birinin çerçevesinde oturmakta olan Stephen'in birkaç metre uzağında tekrardan yere oturdu. Zincire tutturulmuş olan tek ampul, başının tepesinde sallanıyordu. Stephen'in arkasında bulunan tahta pencere çıtalarının arasından içeriye göz kırpan yıldızları ve meşe ağaçlarını gördü.

Stephen, elindeki şişeyi havaya kaldırarak bir yudum alması için Jordan'a ikram etti. Jordan eliyle istemediğini işaret etti. Stephen sarhoşmuş gibi omuz silkip şişenin kapağını geri kapattı. Gözleri çıtalara kayd.

"Her şey bir yarışma olarak başladı," dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam, altıncı sınıftan önceydi. Belki de bir yaz sonrasındır. Meredith annesiyle birlikte şehir dışında bir yere gitmişti. Ben, Brandon ve Greg, Greg'lerin evinde toplandığımız bir gün, diğer ikisi, penislerini Meredith'lerin havuz deliklerinden birine soktuğu zaman yaşadığın hissin oral sekse ne kadar çok benzediğinden bahsettikleri muhabbeti açıp bu konuyla eğlenmeye başladılar.

"Daha önce hiç oral yaptırmadığım için ben pek sesimi çıkarmamıştım. Konuşmadığımı fark ettiklerinde Greg benimle güreşerek dalga geçmeye başladı. Brandon, "Küçük Stevie nasıl otuz bir çekeceğini bilmiyor!" diye bağırduğunda, benim de doğal olarak sınırdan tepem attı ve onlara sürekli mastürbasyon yaptığım yalanını söyledim. Mastürbasyon yapmıyordum, çünkü orama dokunmaktan çok korkuyordum."

"Neden?" diye sordu Jordan.

"Kendime dokunmaya başladığım an aklıma gelen şeyler yüzünden."

Bombay şişesinden büyükçe bir yudum daha aldı. Jordan oturduğu yerde bağdaş kurdu. Döşemeler ağırlığının altında gıcırdadılar. Dengesiz döşemelerin arasından görünen on metrelik düşüş yüksekliğini düşünmemeye çalıştı.

“Neyse işte, hayal et; ben hâlâ otuz bir çekmeyi bildiğim konusunda çılgık çılgıla bağırırken Greg en sonunda beni yere sermeyi başarıyor ve... Brandon’dı sanırmı, ‘Kanıtla o zaman,’ deyince Greg de öylece üzerimden kalkıp Brandon’ın yanına, yatağın üzerine oturuyor. Ayağa kalkarken ikisinin de beni izliyor olduklarını fark ediyorum. İddiamı kanıtlamamı bekliyorlar.

Bu konuda yalan söylemeyeceğim; elbette ki bazı şeyleri o yaşında da biliyordum. Brandon ve Greg’in üzerimde tuhaf bir etki yarattıklarını, onlar ne zaman benim bulunduğum yere girseler hareketlerimde bir değişim yaşandığını biliyordum. Meredith’in bu konuya sinir olduğunun da farkındaydım ama o, bunun üzerine konuşmamayı tercih ederdi.

Her neyse, ben orada, karşılarında ne yapacağımı bilemez bir halde dikilirken Greg, ‘Malı çıkarman gerekiyor, aptal!’ diye bağırıyor.

Brandon’dan öylesine yüksek sesli bir kahkaha patlıyor ki, ben daha fazla beklemeden fermuarımı açıp içindekini çıkarıyorum. İkisi de aynı anda sessizleşiyorlar, ama kendini beğenmiş gülümsemeleri yüzlerinden kaybolmuyor. Canım çıkacakmışçasına korktuğumu hatırlıyorum, ama özellikle de o ikisine bir şeyleri kanıtlamak zorundaydım, anlatabiliyordum mu?

Benim istedikleri şeyi dışarı çıkardığımı gördüğünde, Brandon bir ilkokul öğretmenininin sakinliğiyle, ‘İleri, geri,’ şeklinde talimat veriyor. Bana denilen şeyi yaparak en sonunda stabil bir ritim yakalıyorum, onlar ise gözlerini ayırmadan beni izliyorlar.”

Stephen, konuşmasına ara verip bir ağız dolusu içki yudumladı. Arkasındaki manzarada bloklar boyunca ilerleyen Garden District'in birbirlerine kenetlenmiş olan meşe ağacı dalları, yoğun yıldız çatısının altında göze çarpıyorlardı.

"Bunun mantığa sığmadığının farkındayım ama ibne ve gey kelimeleri bizim sürekli kullandığımız kelimelerdi. Yani ilkokul da okuyan bir çocuksan, bu sözcüklerin pratik uygulama babında pek bir kullanımları olmuyor. Aptalca şeyleri hep gey, o aptalca şeyleri yapan insanları da kabaca ibne diye adlandırıyorsun. Demek istediğim şey, o an yaptığımız şeyin eşcinsellikle bir alakası olduğundan haberimizin bile olmadığı..."

Düşünsene; benden istedikleri şeyi yapmaya devam ettikçe tüylerim daha da diken diken oluyor ve anlayacağın üzere en sonunda, *kabretsin, işeyeceğim*, diye aklımdan geçirdiğimi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatıp o yanmayı hissettiğimi... Greg'in odasının zeminine işemiş olduğumu düşündüğüm için kapattığım gözlerimi tekrar açmayı hiç istememiştim. Sonra, Greg'in kendini yere attığını duyduğumda gözlerimi açtım ve onun benden beş metre uzağa fırlayan beyaz topağı inceliyor olduğunu gördüm. Sonra Brandon, ciğerleri dışarı fırlarcasına tiz bir sesle, "Tanrım, o dışarı çıkan şey ne?" diye bağırdı.

Onun ne olduğunu üçümüz de biliyorduk tabii ama daha önce gözümüzle görmüş olduğumuz bir şey değildi. Bahsettiğim yarış, ilk bu şekilde başladı işte."

Yarış. Jordan, duyduğu kelimenin etkisiyle içinde doğan boşluğu hissetti.

"Oyun basitti. Kim daha önce boşalacaktı. Tabii bunu yaparken, ilk kimin, içinden bir şeyler çıkaracağı asıl amaca hizmet ediyordu. Brandon da, Greg de bir şeyler çıkarmayı öylesine istiyorlardı ki... Her akşam, Meredith'in eve dön-

me vakti geldiği zaman, üçümüz Greg'in yatağında toplanırdık. Brandon yatağın başucuna doğru, ben ortaya, Greg ise ayakucuna doğru, yan yana uzanırdık. Bir keresinde Greg tişörtlerimizi çıkarmamızı önerdi. Hepimiz, bizi daha iyi moda sokacağını düşünerek bu fikri beğenmiştik. Kapı her zaman kapalı olurdu çünkü üçümüz de, yetişkinlerin penislerden çekindiklerini bilecek yaştaydık.

Bir gece Brandon, en sonunda büyük ödülü kazanmayı başardı. On üç yaşındaki bir çocuk için büyük bir zafardı. Ağzından çıkan küfürler eşliğinde, gerçekten tüm benliğini vererek yaptığı işe odaklandığını söyleyebilirim; üç damla spermin göbeğine düştüğünü gördük. Her seferinde ilk bitiren kişi ben olduğum için, ben o sırada Brandon'ı izliyordum, Greg ise hâlâ kendini zorluyordu. Brandon, 'Siktiri!' diye bağırarak kendi üzerine boşaldıktan sonra Greg'in gözlerini devirişini gördüm. "Tanrı aşkına!" diye homurdandı. Annesinin ağzına pelesenk olduğunu bildiğimiz o kelime kalıbını da bu işi yaparken kullanacak kıvama geldiyse, gerçekten üzgün olmalı diye düşündük. Greg'in sesi öylesine acınası gelmişti ki, Brandon ve ben hiçbir şey yapmadan onu izliyorduk. Greg'in eli iyice hızlanmıştı artık; o sihirli beyaz şeyi içinden çıkarmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beceremiyordu.

O sırada, Brandon'ın bana buğulu, baygın gözlerle bakmakta olduğunu gördüm.

'Yardım et şuna, Stevie,' dedi bana. Neyden bahsettiğini gerçekten anlamamıştım, ama Greg'in bana yavru köpek bakışlarını çevirdiğini görünce, onun adına kötü hissedip, 'Nasıl yardım edeceğim ki?' diye sordum.

'Yardım et işte,' dedi Brandon, sanki bahsettiği şey dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. Sonra bir şekilde, ikisinin de

ne anlatmak istediğini anladım. İçimdeki her şey buz kesti. Daha on üç yaşındaydım ama o an, sandığımızdan daha büyük, daha önemli bir işe girişmiş olduğumuzu anlamıştım.

Hâlâ tadının nasıl olduğunu, ağzımı Greg'in penisinin etrafına dayadığım zaman Greg'in nefesinin nasıl korkuyla kesildiğini ve çıkan sesin midemi nasıl bulandırdığını hatırlıyorum. Ağzımda bir penisin olduğu gerçeği fazla insanca, fazla gerçekti.

Sonra hissettiğim o mide bulantısı beni bir şekilde terk etti. Sonra gözlerimi kapattım ve Brandon'ın babanın yatağının altından çalıp izlediğimiz filmlerdeki kadınları taklit etmeye başladım. O filmlerdeki kadınların inleyişi, içlerine giren penislerden akla hayale gelmeyecek boyutlarda zevk alışları bizim için resmen bir mucizeydi, çünkü onları izleyene kadar, tüm kızların Meredith gibi kutsal sırlarının üzerlerine titrediklerini zannederdik.

Dediğim gibi, o kötü his gitti. Hem de sonsuza dek. Hiç gelmemek üzere. Eğer geri dönmüş olsaydı, her şey şimdi olduğundan çok daha farklı olurdu.”

Stephen durup Jordan'a baktı. O sırada, arabanın biri aşağıdan, Jackson Caddesi'nden hızla geçip gitti.

“Ee, sonra?” diye sordu Jordan.

“O da kazandı. İçinden bir şeyler çıktı,” diye cevap verdi Stephen. “Beni bir anda durdurdu. O omzuma elini koyunca ben de durdum. Tek elini penisinin etrafına sarıp çekiştirmeye başladı. Sonrası malum; yüzümün her yerindeydi.

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı, sonra Brandon, aniden, ‘Bir kazananımız var!’ diye bağırdı.”

Jordan kahkahalara boğuldu; çevrelerinde yankılanan sesin kuleden aşağı kadar indiği duyuluyordu. Ellerini önünde duran döşemelere bastırırken oturduğu yerde resmen iki

büklüm oldu . “Özür dilerim,” diye kekeledi, kahkahalarının arasından. Fakat Stephen da o sırada, onun kadar sesli olmasa bile kahkaha atmaktaydı. Jordan, tek elini zaferle havaya kaldırarak, ‘Bir kazananımız var!’ diye bağırırdı.

Stephen, nefesini tekrar düzenlemeye uğraşırken tuttuğu şişeyi yanlışlıkla elinden düşürünce, şişe döşemelerin üzerinde yuvarlandı. Jordan, yakaladığı şişenin kapağını açıp içmeye başladı.

Ayağa kalkıp pencere kenarına doğru yürüdü. Stephen, Jordan’ın onun karşısına oturabilmesi için tek ayağını pencerenin diğer tarafına attı. Jordan cin şişesini çocuğa geri uzattı.

Stephen bir yudum daha aldı. Boğazından inen yudumlar, kahkahalarını kesen şey oldu. Ağzını kolunun kenarıyla sildi.

“Sekizinci sınıfın sonunda Greg beni aradı. Evine gittiğimde beni dışarıda karşıladı, o sırada bisikletini yola doğru çıkarıyordu. Beni gördüğünde ağzından çıkan ilk cümle, ‘Brandon’a sakın söyleme, tamam mı?’ oldu. Ben de peki anlamında başımı salladım. Bunun fena halde uygunsuz bir şey olduğunun farkındaydım. Meredith kız olduğu için, erkekler ara sıra onu yanlarına katmadan belirli şeyler yapabilirlerdi fakat diğer iki çocuğun üçüncüyü yanlarına almaması? Duyulmamış bir şeydi. Tıpkı, dörtlüyü tamamlamadan mezarlığa gitmek kadar uygunsuzdu.

Yine de onu mezarlığa kadar bisikletle izledim. Oraya vardığımız zaman kapıların kilitli olduğunu gördüğümüzde, Greg amfityatro tarafındaki duvardan atlamamızı önerdi. Bisikletlerimizi bir çalılığın gölgesine bıraktıktan sonra birbirimize duvara tırmanmak için yardım ettikten sonra anıt mezarlardan birinin tepesine atladık.

Greg'in bana bir şey göstermek istediğini biliyordum tabii ama onun ne olduğundan emin olamıyordum. En sonunda beni oldukça eski bir mezarın başına götürerek platform kısmının yan tarafından çatlamış olan duvarı gösterdi.

'Ne var orada?' diye sordum ona. Aklıma iskeletler, koca koca sıçanlar falan geliyordu. Greg, bana gösterdiği boşluktan içeri girmeye başladığında aklıma yitirecek gibi olmuştum. Bir anlığına kafasını bir yerlere vurmuş olabileceğini düşündüm çünkü bir süre sesi hiç çıkmadı. 'Greg?' diye seldim ona. Sonra içeride bir yerlerden sesi yankılandı: 'Burada topraktan başka bir şey yok. Ne varsa gitmiş.'

Onu takip edip aşağı indiğimde zifiri karanlığın içine düştüm. Greg'in elini omzumda hissedene kadar kısa süreli bir panik yaşadım.

'Bir kez daha yapmak istiyorum,' dedi bana.

Elimle etrafta ne olduğunu anlamaya çalışırken göğsüne çarptım, omzuydu belki de hatırlayamıyorum, ama üstsüz olduğunu hatırlayabiliyorum. O ne istiyorsa onu yaptık; bir yandan eliyle boynumu kavrayıp kalçama da vuruyordu. Fena halde hoşuna gitmişti. Bayılmıştı hatta. Tabii ne kendi işi bittiğinde aynısını bana yapmak istedi ne de ben ondan öyle bir talepte bulundum.

Sonrasında pek bir şey konuşmadık. Duvara tırmanmak için aynı anıt mezarı kullandık. İlk atlayan Greg oldu ve aşağı indiğinde ayağı büyük, metal bir şeyin üzerine çarpınca sendeleyip kışının üzerine düştü. O sırada duvarın tepesinde olduğum için neyin üzerine düştüğünü ben de görebilmiştim."

Stephen duraksadı. Jordan, onun gözlerinden, olayı adeta tekrardan yaşıyor olduğunu söyleyebilirdi.

"Evet, kendi bisikletinin tekerinin üzerine düşmüştü. Bir şekilde bisikletlerimizi bulmuş olan Brandon, aletleri param-

parça etmişti – jantları sökmüş, oturakları lime lime etmiş, vites dişlilerini koparmıştı. Lastikler dümdüz olmuş halde-lerdi. Çerçeveleri, ya da bisikletlerden geriye kalan şeyin adı her neyse işte, onları eğip bükmişti. *Yanında alet olmadan bu kadar zarar nasıl verebildi? Her şeyi öylece, elleriyle nasıl bu denli parçalayabildi?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Tıpkı senin araban gibi,” dedi Jordan.

Stephen, başını kısmen Jordan’dan tarafa döndürdü. Jordan başını öne eğdi. “Şunu kapatabilir misin?” diye sordu Stephen, başlarının üzerindeki ampulu işaret ederek. “Şeyden beri açık.” Stephen durdu, şişeyi dudaklarına götürdü.

Jordan ayağa kalkıp ampule bağlı zinciri aşağı çekti. Kemeraltı karanlığa gömülünce suntalı pencerenin oyuk boşluklarının arasından içeri giren loş ışık, döşemelerin üzerine vurarak, Stephen’ın fiziğini siluete çevirdi.

“Oldu mu?” diye sordu Jordan, tekrardan pencere pervazı üzerindeki yerini alırken.

“Beni yine aradı,” diye fısıldadı Stephen. “Alex’in cenaze töreninin olduğu gün.”

Stephen, bakışlarını pencereden Jordan’a kaydırды. “O gün mutluydum,” diye fısıldadı. “Mutluydum. Alex öldüğü için değil tabii ki... Tüm Cannon’un, benim okula başladığım günden bu yana hissettiğim şeyleri en azından bir günlüğüne hissetmeye mahkûm bırakılmış olduğunu düşündüğüm için. Aşağıda yer kalmadığı için balkonda annemle oturduğumu hatırlıyorum. Tüm gün Greg’i seyrettim. Angela’nın götü başı dağıttığı an bile çocuğun kılı kıpırdamadı. Yapamadı işte... Başını öne eğmiş halde, öylece oturmaya devam etti. Sanki birileri sert bir darbeye boynuna vurmuş, o da bu yüzden boynunu kaldırmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu.”

Stephen'ın gözlerinde birkaç damla yaş belirdi. "İşte bu yüzden, o gece bana o alışılmadık telefonu ettiğinde, artık benim için bir şeylerin değişeceğini, bir şekilde kazanacağımı düşünmüştüm." Şişesinden bir yudum daha aldı.

"Tutku da tıpkı suç gibi, günlük hayatın kesin düzenine ve düz seyrine iyi bir uyum sağlayamaz," diye ezberden okudu Jordan. Stephen'ın yaşlarla dolu gözleri, kıvılcımlarla birlikte Jordan'ınkilerle buluştuğu zaman, Jordan başladığı alıntısına devam etti.

"Toplumsal dokudaki her gevşemeyi, dünyayı ziyaret eden her türlü karmaşa ve belayı hoş karşılar ve bahsi geçen düzensizliğin içinde kendi yararına kullanabileceği şeylerin anlaşılmaz umudunu görür."

Stephen zar zor yutkunabildi. "Nereden duydun bunu?"

"Thomas Mann—"

"Kimin olduğunu biliyorum. Sen nereden duydun?"

"Liseden mezun olduğumda, annem bana *Venedikte Ölüm*'ün bir kopyasını hediye etmişti. Verirken, en sevdiği kitap olduğunu söylemişti. Bu alıntının da altı çiziliydi zaten." Gözlerini Stephen'inkilerden çekti.

"Babamın çalışma odasının duvarında tam da bu alıntı yazılı," dedi diğer çocuk.

Bir süre sessiz kaldılar. Stephen, önünde duran cin şişesinin üzerinden öne doğru eğilince, Jordan'ın pencereye yasladığı başıyla onunkinin arasında yalnızca birkaç santimlik bir aralık kaldı.

"O kadar aptaldım ki," diye fısıldadı.

"Greg Darby sana ne yaptı, Stephen?" diye sordu Jordan, ses tonunu soğukkanlı bir doktorunki kadar tarafsız tutmaya uğraşarak.

Stephen, elindeki Bombay şişesini bir yere bırakmadan, oturduğu pencereden zemine atladı. Çanların tam önünde sallanarak, şişeyi belki de yüzüncü kez dudaklarına götürdü ve Jordan'a doğru döndü. "O gece çalan telefonun öbür ucunda onun olduğunu bir şekilde biliyordum. Telefonu açtığımda, bana, 'Stephen?' deyişinden, törenden beri içiyor olduğunu anladım. 'Annemi hastaneye kaldırdılar, Stevie,' dedi. 'Duydun mu?'

'Hayır,' dedim ona. Duymamıştım.

Sonra o bir süre bir şey söylemeden durdu; o sırada, mutfak tezgâhının üzerine konulan bira kutusunun sesini duydum. Sonra beni soru yağmuruna tuttu. Alex'i hatırlıyor muydum? Nasıl görüldüğünü biliyor muydum? Maç günü ben de orada mıydım? Art arda hayır cevabını verip durdum. Yine de bir şekilde, bilemiyorum, anlayışlı olmaya çalışıyordum. Sonra bana, daha önce hiç çan kulesinde bulunup bulunmadığımı sordu. Fizik dersinden kaldığı bir yaz tatil boyunca papazın ofisinde çalışmak zorunda bırakıldığından, çan kulesini bildiğinden bahsetti. Manzaranın muhteşem olduğundan da ekledi."

Stephen bir yudum daha alıp, pencereyle çanların arasında volta atmaya başladı. Boşta kalan elini en yakınındaki çanın üzerinde gezdirdi.

"Çitlerin hemen dışında buluştuk. Bana içeri nasıl girileceğini gösterdi. İçeri girerken yardım bile etti hatta. Çitlerin yeteri kadar yüksek olduğunu düşündükleri için çalışanların bodruma açılan pencereleri kilitlemediklerini fark etmişsin. Bana aşağı giderken eşlik etti; biliyorsun işte, ofislerin arasından devam eden yolu gösterdi."

"Biliyorum," dedi Jordan. Oturduğu yerde nefes nefese kaldığını hissetmişti.

“Merdivenden yukarı çıktık. Önce benim çıkmamı istedi. Buranın karanlığı petrol karası kadar yoğun olduğu için hiçbir şey göremediğimi hatırlıyorum...” Stephen duraksayıp, derin fakat zorlu bir nefes çekti içine.

“Arkamdan yukarı geldikten sonra ışığı hemen yakmadığında, bir şeylerin ters gittiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Nihayet yaktığındaysa, elini çoktan ensemin üzerine atmıştı. Gördüğüm şey...”

Stephen’ın parmakları, çanın eğimli eteklerinden aşağı doğru süzüldü. “Başımı, bu çanın, işte tam da burasına çarp-tı. O darbeden sonra hiçbir şey göremedim.”

Jordan, oturduğu pencereden aşağı inip Stephen’a doğru yürüyor olduğunu fark etti. Tek eliyle Stephen’ın omzundan destek aldıktan sonra, diğeriyle çanın üzerini incelemeye başladı.

“Hatırlıyorum. ‘Benim bu yola sapmamı isteyen sendin! Benim kaybeden olmamı isteyen sendin!’ diyordu bana. Bu iki cümleyi uzun süre, hiç durmadan tekrarlayıp durdu. Gözlerim işlevini yitirdiğinde bile kulaklarım duymaya devam etti. Başım çana o denli sert çarpmıştı ki, görebildiğim tek şey, karanlığın içinde hızla hareket eden ufak renk şeritleriydi. Nerenin aşağı, nerenin yukarı olduğunu kestiremediğim bir noktaya gelmiştim. Tek bildiğim şey, onun benim tepemde olduğuydu. Beni zemine çivilemişti resmen. ‘Benim bu hale düşmemi sen istedin!’ diye bağıırıp duruyordu.”

Stephen, elini geri çekip çanın yanından uzaklaştı. “Haklıydı. Onun o hale düşmesini gerçekten istemiştim. Birer birer topladığı kupaların ayaklarının önünde parçalara ayrılmasını istemiştim. Ebeveynlerinden birini kaybetmesini istemiştim. Çok şey kaybetmesini istemiştim.”

Stephen elindeki şeyeyi ağzına götürdü, beklenmedik bir

hareketle tükürdü ve aynı şişeyi karşı duvara doğru fırlattı.

“Ertesi sabah, sanki Greg hâlâ içimdeymiş gibi hissederek uyandım. Bana yaptığı şeyi bu şekilde anlamıştım. Kalktığımda yanımda olan annem, bana Greg’in öldüğü haberini verdi, ama ben hâlâ onu içimde hissediyordum.”

“Sen öldürmedin değil mi?” diye dümdüz sordu Jordan. “Çünkü eğer sen yaptıysan, hak veririm.”

“Yapamazdım,” dedi Stephen, yumuşak bir ses tonuyla. “Böyle bir şeyi asla yapmazdım.”

Ağır hareketlerle döşemelerin üzerinde diz çöktü. Dengesini sağlamak adına öne uzattığı eli, altındaki döşemelerdeki ufak bir aralığın arasına sıkıştı. Stephen hıçkırıklara boğulurken, Jordan’ın kolları onun etrafına dolanarak, çocuğu oturur pozisyona getirdi. Jordan, Stephen’in gözyaşlarını, kendi bedeninde atan kalp atışlarında hissetti.

Jordan, Stephen’ı sarsmadan tutuyordu. Stephen’ı kendine getirmek adına tekrarladığı nakaratla, “Üzgünüm,” diye mırıldanıp durdu bir süre.

. . .

Ay ışığı meşe ağacı dallarına cila atarken şehrin üzerine alçalan sis, nehrin şırıltısıyla Garden District’e doğru eşlik ediyordu. Chestnut Caddesi’nden aşağı doğru yürürken yankı yapan ayak sesleri etrafa yayılıyordu. Chestnut ile Third’ün birleştiği köşede bulunan Conlin rezidansına varana kadar, iki genç adamın da sesi çıkmadı.

Jordan, tereddütle, “İyi olacak mısın?” diye sordu.

Stephen’in yüzüne esrarlı bir yüz ifadesi yerleşti. Gözlerine konan buz gibi bakışlara rağmen, iki gözü de hâlâ kan çanağı gibiydi.

“Neden öğrenmeyi bu denli istedin?” diye sordu sessiz, fakat ivedi bir tonda.

Jordan, başını iki yana salladı.

Stephen ürperdi. “Güle güle, Jordan,” dedi ve caddenin karşısına geçmek için adım attı.

“Stephen!” diye seslendi Jordan, onun arkasından.

Evinin verandasına girdiği için o sırada görünmeyen Stephen’dan, “Yatağa gidiyorum,” diye bir ses çıktı. Jordan, son bir üstelemeye kalkışacakmış gibi tek kolunu havaya kaldırır kaldırmaz, Stephen’ın arkasından kapattığı kapının sesini duydu. “Siktir,” diye fısıldadı kendi kendine.

Stephen, ön salonda oturmakta olan Monica’nın fark edemeyeceği bir hızla merdivenleri tırmandı. Kadın, Jordan’ın Chestnut Caddesi’nde uzaklaştıkça daha da küçülen gölgesinin olduğu tarafa, pencereden dışarıya doğru çevirdi bakışlarını. Elise’in, Jeremy’nin çalışma masasına bırakmış olduğu zarfın içinde bulunan kâğıtları parmaklarının arasından sıktı.

“Doğmamış Çocuğa Mektup” şiirinin Ağustos 1976’da yazılmış olan ilk taslağı, pencerelerden giren loş ay ışığı altında rahatça okunabiliyordu.

6

“Nerelerdeydin?” diye sordu Angela Darby, Meredith’e.

O sırada, ikinci bacağını da pencere kenarından geçirip içeri girmekte olan Meredith, buna bir hayli şaşırdı. Fazla resmî bir pozisyonda yatağının kenarında oturmakta olan Angela’nın iki eli de dizlerinin üzerindeydi. Bu cümle, Angela’nın Meredith’e kurduğu ilk soru cümlesiydi.

Meredith, “Stephen’ı bulmaya çalışıyordum,” diye cevapladı onu. Evden çıktıktan sonra, Stephen’ı bulabileceğini umduğu Fat Harry’s’e uğramak için arabasını oraya sürmüş, fakat umduğunu bulamamıştı. Sokakları dokuyarak sürdürdüğü yolculuğu, alacakaranlık vaktine doğru onu French Quarter’a kadar götürmüştü. Sanctuary bar, küle dönmüş birkaç iskeletimsi yapının etrafını çevrelediği bir çukura dönmüştü. Çukurun içi solmuş çiçeklerle dolu görünüyordu. Yıkılmamayı başaran bazı kerestelerin üzeri, merhumların gülümseyen fotoğraflarıyla ve yine onlar için yazılan notlarla donatılmıştı. Oyuntunun kenarında dikilmekte olan yaşlı bir kadın, çamurlu su havuzunun içine bakıyordu. Meredith, New Orleans’ta ölülerin neden toprak üstü

mezarlara konulduğunu hatırladı. Taban suyu yüzeyi o denli yüksekti ki, tabutlar gelgitler sayesinde kendilerini yüzeyde bulabilirlerdi.

Sokak lambalarının ıssız kaldırım taşlarını aydınlatığı Bourbon Caddesi'nden aşağı doğru yürümeye başladı. Bazı barlar hâlâ açıktı. Yan duvarları patlamadan dolayı hasar gören birçok mekânın etrafı kontrplaklarla kaplanmıştı. Balkonlarının demir iskeletleri, büyük cam parçalarının hasara uğratmadığı kısımlarından eğilip bükülmüştü.

"Stephen," dedi Angela. Ses tonu uyuşuk ve durağandı. Gözleri odanın etrafında tembelce geziniyorlardı. Normal bir şey yapıyormuşçasına ellerinin arasına saçından bir tutam dolayıp oradaki saçları zahmetsizce çekiverdi.

Meredith bir anda, az önce indiği yerden ayağa sıçradı. Meredith, nazikçe kadının elini kendi ellerinin arasına alıp parmaklarını açarken, Angela yerinden kıpırdamadı. Saç telleri, Angela'nın parmaklarının arasından kayarak çarşafın üzerine düştü. *İlaçtan dolayı mı acaba?* diye geçirdi aklından Meredith.

Aldığı ilaçlar saçlarını mı döküyordu?

"O çekti," dedi Angela.

"Kim çekti?" diye sordu Meredith.

"O... O buraya vurmuyor. Sadece çekiyor."

Andrew Darby, eşinin saç tellerinin oluşturduğu koca bir tutamı bir şekilde kökünden çekip koparmıştı. Meredith pencereye doğru yürüdükten sonra duraksayıp, gidecek hiçbir yeri olmadığını düşündü. Ağlamaya başladı.

"Ağlamak, kırılmadan önce yaptığımız bir eylemdir," dedi Angela. "Daha önce hiç El Paso'da bulundun mu?"

Meredith, uyuşuk hareketlerle başını iki yana salladı.

“Işıklar...” dedi Angela, “O kadar çok ışık var ki... Sınırın hemen ardındalar. Andrew, orası Meksika’da bulunduğu için o tarafa geçemeyeceğimizi söyledi. California’ya gidiyordu.”

Aklı başına hatıralar yardımıyla geliyor, diye düşündü Meredith. Belki de tekrar tekrar gelmeyi sürdürürsem, nereye düştüğünü nihayet anlar.

“Andrew hep kaybolurdu,” dedi Angela.

Hâlâ kelimelerinin ağzından güçlükle çıktığı aşamayı geçememiş olsa bile, tepkileri daha seri daha doğaldı. *İlaçlar,* diye düşündü Meredith tekrar. “Hiç kimse senin saçlarını çektiğini fark etmemiş,” dedi, kalçalarının üzerinde aşağı doğru sallanırken. Angela, ona bakmadan başım iki yana salladı.

“Tekrar geleceğim,” dedi Meredith, aşağı atlamadan önce.

“Bu gece?” diye sordu Angela.

“Evet. Bu gece. Bu gece bir kere daha gelmeyece çalışacağım.”

Meredith, tek bacağına pervazın diğer tarafına sarkıtırken Angela, “Lütfen geri gel,” dedi. Güvenlik kamyonu otopark bölgesinden ayrılarak sağa, hastanenin özel sokağının olduğu tarafa doğru dönerken, Meredith gözlerini kısıp kamyonun farlarının uzaklaştığı bölgeye baktı. Meredith’in Acura’sı, Bayou Terrace otoparkından şerit halindeki fundalıklar yardımıyla ayrılmış olan ufak bir alışveriş merkezinin arka otoparkında beklemekteydi.

“Lütfen...” dedi Angela.

Meredith, hâlâ tek ayağı dışarı sarkar haldeyken kadına dönüp başını tamam anlamında salladı. Karşılık olarak Angela da ona aynı şekilde başını sallamış olsa da Meredith, onun sadece kendisinin taklidini yaptığının farkındaydı.

Pencereden aşağı sarkarak aşağı atladı, sonra eve gidip annesinin diyet haplarını çalıp tekrar Bayou Terrace'a döneceği süreyi kafasında hesaplarken, hastanenin otoparkı boyunca depar attı.

"Dans ediyor," dedi Thelma.

Doktor Horne, şaşkınlık okunan gözlerini kadına dikti.

"Angela Darby," diye tekrarladı Thelma. "Dans ediyor."

Hemşire kendisini Bordo Kanat'a götürdüğünde Doktor Horne, Angela'nın kapı penceresinden içeri doğru baktı. Kadın, tek ayağını yatağının kenarına dayamıştı; sabahlığını yukarı sıyırmış halde bacak kollarını sergiliyordu. Elini önce yukarı aşağı hareketlerle bacağına gezdiriyor, ardından avuç içiyle kendi suratına vuruyordu.

Lanet olsun, diye düşündü Doktor Horne.

"İlk uğradığımda dans ediyordu," dedi Thelma.

Doktor Horne, yıllardır eşinin ağzından çıkan ilk kelimeyle birlikte suratı kıpkırmızı bir hal alan Andrew Darby'nin, ofisinde nasıl başında dikildiğini hatırladı. "Nasıl?" diye sordu hemşireye.

"Dönüyordu... fırıl fırıl," dedi Thelma. Doktor, pencerenin ardından Angela'ya hafifçe gülümsedi. Thelma, Angela'nın ona karşılık verip vermediğinden emin olmak için adamın yanına yaklaştı. Angela yeniden dönmeye başladı.

"Bırak dans etsin," dedi Doktor Horne. *Umarım Andrew bunu görüp sinirden deliye döner,* diye geçirdi içinden.

Jordan, bir saat önce istemiş olduğu kira bilgisi babasının faks makinesinden çıkarken, telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış halde Roger'ın çalışma masasının sandalyesinin üzerinde oturmaktaydı. Emlak komisyoncusunun

ambleminin, dışarı çıkan her bir santimde kendini daha fazla gösterişini izledi.

“Selam,” dedi.

Hattın diğer ucundaki Stephen, boğazını temizledi. “Merhaba.”

Jordan, onun sesinden hâlâ yatakta olabileceğini, büyük ihtimalle de akşamdan kalma olduğunu anlayabiliyordu. “Dinle, bir süreliğine şehir dışına çıkıyorum. Ailem eskiden Florida’da, Destin’in hemen dışında bulunan evimizi kiraya verirdi,” dedi. “Birkaç günlüğüne oraya gidebileceğimi düşündüm. Kafa dinlemek için.”

“Ne güzel. İyi eğlenceler.” *Kinaye.*

Jordan, faks makinesinin içinden kira sözleşmesini çekip çıkardı. Kâğıdın diğer ucu makineye sıkıştığı için yırtıldı.

“Siktir!” diye küfretti Jordan. “Benimle gelmeni istiyorum.”

Stephen’in bir şey dememesi, Jordan’ın cesaretini kırarak, ona birkaç şey daha söylemeye ihtiyacı olduğu sinyali verdi. “Seninle o konuda daha fazla şey konuşmak istemiyorum,” diye başladı söze. Aniden kendine sinirlenip burnundan sert bir nefes aldı. “Dün gece gözüme uyku girmedi, Stephen.”

Kira sözleşmesinin üst kısmı, Roger’ın çalışma masasının üzerinde kıvrılmış halde duruyordu.

“Gulf Sun Evleri,” dedi Jordan. 231 Dune Alley Sokağı’ndaydı; bu gece gidip iki gün orada kalacaklardı. Hafif bulanık görünen yazıları incelerken, Stephen’i ikna edebilmek adına özgüvenini toparlamaya çalıştı.

“Ne zaman?” diye sordu Stephen. Yapacakları yolculuk, aniden ufak bir sırra dönüşmüş gibi sesini alçaltmıştı.

“Bu gece.”

“Pekâlâ.”

“Tamam. İyi o zaman.” Jordan’ın sesi bir anda ciddi ve usturuplu bir ton yakaladı.

“Sekiz nasıl? Dört saatlik bir yol olduğu için—”

“Sekiz güzel. Ne kadar sürecektir?”

“Dört saat.”

“Jordan, ne kadar süre kalacağız diyorunuz?”

“Birkaç gün,” diye mırıldandı.

“Tamam. Sekizde,” dedi Stephen.

Jordan telefonu kapattı, dirseklerini masanın üzerine koydu ve az önceki konuşmanın oluşturduğu gerginliği hafifletmek için elleriyle alına masaj yapmaya başladı.

Stephen üzerine boksör şortlarından birini geçirdikten sonra annesini üçüncü katta, çalışma odasının zeminine çömelmiş, oturur halde buldu. Basık halde duran bir yığın karton koli, kadının etrafına iskambil destesini andırır şekilde dizilmişti. Deri kaplı bir defterin sayfalarını inceliyordu Monica.

“Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum,” dedi Stephen.

Kadın oğluna başıyla onay verdi. Stephen’ın da bildiği üzere Monica’nın on dokuz yıldır dokunmuyor olduğu Jeremy’nin çalışma masası artık çırılçıplaktı. Babasının Selectric marka daktilosu, kolilerden birinin içine konmuştu. Duvarlarda bulunan alıntı yazılar sayılmazsa, tüm oda boşaltılmış görünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Stephen.

“İşim bittiğinde senin olabilir,” dedi Monica. Not defterini kapatıp Jeremy’nin 1980 Haziran’ndan Aralık’ına kadar oluşturmuş olduğu toplu çalışmalarını da diğerleriyle beraber bir kolinin içerisine attı kadın.

“Ne benim olabilir?”

“Bu,” dedi Monica, eliyle odayı göstererek. Stephen, pencere pervazında duran içki bardağını fark etti. Annesinin favori karışımı olan Absolut - Chambord Royal vardı bardakta. İçmek için erken bir saatti; Monica için bile. İçinden bir yudum almak geldi. Monica, kolilerden birine uzanıp içerisinde bulunan kitapların üzerine bastırdı.

“Hurwitz Mintz’e gidip yeni mobilyalar alırsın. Okul başladığında senin için iyi olur diye düşünüyorum. Kendi odanda çalışmaktan daha iyi.” Gözlerini kısarak düşünceli bir halde oğluna baktı. “Daha modern şeyler istersen Scandinavia’ya da gidebiliriz.”

“Ben kütüphanede çalışıyorum,” diye belirtti Stephen.

Monica, pişmanlık duymadığını belli eden bir yüz ifadeyle ayağa kalktı. Gönüllü olmadığı bir nedenden dolayı, çocuğun babasının varlığına dair her kanıtı temizliyordu. Çocuk, kapı eşiğine dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladı. “Akşamüzerine kadar alkol alman fazlasıyla gereksiz, annel” diye bağırdı omzunun üzerinden.

“Kiminle gidiyorsun?” diye sordu Monica.

“Jordan Charbonnet!” diye bağırdı merdivenlerin oradan. “Elise’in oğlu!” Stephen, odasının kapısını sertçe çarptıktan sonra yatağının altında duran silindirik spor çantasını çıkardı. Annesi, tepesindeki odada paldır küldür yürüyerek Stephen’in babasından geriye kalanları kutulara tıkarken, o da birkaç tişörtüyle şortunu topladı.

“Kahve için üzgünüm,” diyerek özür diledi Stephen.

“Sorun değil. Bu geceye ne dersin?” diye sordu Meredith.

“Gelemem.”

Kız, “Peki madem,” derken biraz kırılmıştı.

Stephen’ı kendi arabasından arıyordu. Radyodan gelen yüksek ve tiz ses, aracın içindeki sessizliği doldurdu. Trish onu kaldıralı ve yatay geçiş belgelerini Tulane’e bırakmasını hatırlatalı bayağı olmuştu; Meredith’in, yeni reçetesi olan “diyet hapları”ndan –şu metabolizma hızını roket gibi fırlatanlardan– büyük bir porsiyona el koymuş olduğunu ya henüz fark etmemiş, ya da kızının bu hırsızlığını göz ardı etmeye karar vermiş olmalıydı. Tabii ki de Meredith, Tulane Kitapevi’nden alacağı, psikotropik ilaç tedavisiyle ilgili kitaplardan da annesine bahsetmemişti.

“Şehir dışına çıkıyorum,” dedi Stephen sakince.

“Nereye?” diye sordu Meredith.

“Florida.”

“Aaa, güzel. Annenle mi?”

Stephen bu soruya hemen cevap vermeyince, Meredith midesinde yükselen bulantılı spazmı hissetti. Telefonu tutan elindeki parmaklar iyice gerildiler, ayağı gaz pedalından istemsizce kaydığı için, St. Charles Caddesi’nde ilerleyen arabasının kilometre sayacı düşmeye başladı.

“Yok. Biraz tuhaf aslında...”

“Ne tuhaf?”

“Jordan Charbonnet’i tanıyor musun? Brandon’ın ağabeyi hani?”

Meredith kırmızı ışıktaki durmadı. Başına vuran hissizlik artarken, “Pek değil,” diye mırıldandı.

“Bir şey mi oldu?”

Meredith, telefonu omzuyla başı arasına sıkıştırdıktan sonra Acura’nın direksiyonuna iki eliyle tutunarak aracı tek-

rardan şeride soktu. Tanrı'ya şükür peşine takılan bir polis arabası olmamıştı.

"O çocuk biraz hergele değil mi ya?" diye sordu kız.

"Sanırım kısa bir süre sonra bu sorunun cevabını bulacağım."

"Ben öyle olduğunu duymuştum."

"Brandon'ın kardeşi sonuçta," diye kabul etti Stephen.

"Siz ikiniz takılıyor musunuz yoksa?"

Stephen cevap vermedi. Meredith, onu Tulane kampüsüne götüreceğini umduğu yan yollardan birine rasgele girdi. "Özür dilerim. Konuya biraz kabaca girdim," diye mırıldandı.

"Hı-hı," dedi Stephen, pürüzlü bir sesle. "Döndüğümde seni ararım."

"Eğer hâlâ okumaya hevesliysen sana defterimi vermek istiyorum."

Kendi sesindeki paniği duyabiliyordu. Acura'sını, kendisini üzerinde "*FAKÜLTE ÜYELERİ İÇİNDİR*" yazan bir tabelayla karşılayan otoparka soktu.

"Pekala, Meredith," dedi çocuk kibarca.

Kız, "Bay bay," deyip telefonu kapattı. Önündeki direksiyonu tek eliyle yumrukladı. Korna ötünce bir anda irkildi. Kendisini ele geçiren panik fırtınasını dindirebilmek adına derin bir nefes çekti içine. Düşündüğünün aksine, Jordan Charbonnet, Stephen'ın peşinden gidecek cesarete sahip biri çıkmıştı.

Angela, diye düşündü içinden, Angela'ya odaklan. Şu an yapabileceğin tek şey bu.

Saat altı otuzda Monica, Charbonnet rezidansına doğru yürüme kararı aldı. Kapı zilini çaldı. Kapıyı açan olmadı. Om-

zunun üzerinden arkaya baktığında, Roger'ın Cadillac'ının kaldırımında park halinde olduğunu gördü. Arka koltukta bir valiz vardı.

Kapı açıldığında, Jordan Charbonnet tam karşısında duruyordu. Kadın önce arabaya, sonra Jordan'a kısaca baktı. "Annen evde mi?"

"Hayır."

"Nereye gitti?" diye sordu Monica. Bir cinayet zanlısının nerede saklanıyor olduğunu araştırır gibi bir hava vardı üzerinde.

"Bir fikrimiz yok."

Monica başını salladı. Şiddetli bir öfkeyle çocuğun gözlerinin içine baktı. "Stephen'ı incitirsen, ben de senin canını yakarım. Anlaşıldı mı?"

Jordan cevap vermeyince, Monica bir hışımla arkasını dönüp abartılı uzunluktaki adımlarla merdivenlerden inmeye başladı.

Stephen telefonunu açtığı anda, "Bizde buluşalım," dedi Jordan ona.

"Niye?"

"Daha şimdi annen geldi." O sırada ahizenin diğer ucundan gelen kapı çarpma sesini duydu. Stephen'ın ani sessizliğinden dolayı, Monica'nın o sırada eve girmiş olabileceğini tahmin etti. Stephen, "Peki," dedikten sonra kapatma tuşuna bastı.

Saat akşam yedi olmuştu, Elise Charbonnet, Ford Explorer'ını Pontchartrain Gölü Geçit Yolu'nun güney tarafında bulunan kulübeye doğru sürüyordu. Yan koltuğun üzerine serili halde duran haritanın üzerinde, daha önce fosforlu kalemle üzerinden geçmiş olduğu, gölden kuzey kıyısına doğ-

ru uzanan otuz iki kilometrelik yol rahatça göze çarpıyordu. 190 numaralı otoyol, onu Mandeville'e götüren yol olacaktı.

35 kalibre silahı torpido gözünde tangırdamaktaydı. İri yağmur damlaları ön camına çarpmaya başladığı zaman geçitin tam ortasıındaydı.

İki yüz otuz bir Dune Alley, fırtınanın sürüklediği kum tepeliklerinin arkasına saklanmış gibiydi. Evin arka verandasında dikilen Stephen, kıyının uzak dönemecinde konumlandırılan çok katlı site binalarını az çok seçebiliyordu. Geldikleri ev sahilin nadir bulunan boş arsalarından birindeydi. Rüzgârsız bir geceydi; sakin ve karanlık olan körfezde ilerleyen, dalga bile denilemeyecek hafif kabartılar, kumsalı güçsüzce yalayıp geri uzaklaşıyorlardı. Stephen, insanların okyanusları neden sevdiğini o an anladı: elde edebileceğin en uç noktaya sahiplerdi.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıp yıllardır solumadığı tuzlu havayı ciğerlerine çekti.

Jordan'ın, arkasındaki masanın üzerine iki bira şişesi koyarken çıkan sesle irkildi. Masadaki Corona'yı alırken, teşekkür edercesine başını salladı. "Burası ne kadar süredir sizin?" diye sordu.

"Ailece son geldiğimizde ben on yedi yaşındaydım." Jordan, Stephen'ın arkasında duran yıkık dökük banklardan birine oturdu.

“Hatırladığın gibi mi?”

“Hayır,” dedi Jordan, Corona’sını bir dikişte yarılamadan hemen önce. “Bu iyi bir şey gerçi. Buraya dair tek hatırladığım şey gürültü. Ailem hep, akşam yemeği için nereye gideceğimiz konusunda kavga ederdi. Brandon da her zaman geç kaldığımız konusunda mızızlanıp dururdu.” Şişeyi masaya geri koyup arkasına yaslanınca, Stephen’in görüş açısından çıkmış oldu. “Hep buraya tek başıma gelmeyi istemişimdir.”

“Tek başına?”

“Demek istediğimi anladın,” dedi Jordan rahatça. “Otur artık. Geriyorsun beni.”

“Önce sen bir hareket et istersen,” dedi Stephen.

“Ne?”

“Kay biraz. Sırtını eve dayayarak oturmandan bahsediyorum. Sadece gölgeni görebiliyorum şu an.”

“Gölgelerden mi korkuyorsun?” diye dalgaya aldı onu Jordan.

Stephen arkasını dönmeden hafifçe güldü. İşin aslı, gölgelerin ardında saklanan insanlardan korkuyordu: onu çanlardan birine başüstü fırlatmadan önce ışıkları kapatan Greg Darby’nin siyah sülueti, Madam Curie’nin WoodooDükkanı’nın kapı eşiğinde, sırf onunla karşılaşabilmek için Sanctuary’de işe başlamış olduğunu ona söylerken arkadan vuran ışıkla birlikte gölgesi iyice uzayan Jeff Haugh...

“İyi. Ayağa kalkayım bari,” dedi Jordan açık bir biçimde. Verandada yürüyüp Stephen’in tam yanında durdu. Stephen, kendi sol omzuyla Jordan’ın sağ omzunun arasındaki boşluğun fazlasıyla farkındaydı.

“Yüzmeye gitmek ister misin?” diye sordu Jordan.

Stephen çatık kaşlı yüzünü ona çevirip sessizce baktı.

“Ne?” diye sordu Jordan.

“Tam olarak yapmaya çalıştığın şey ne, Jordan?”

“Sevmedin mi burayı?” dedi Jordan.

“Salağa yatma.” Stephen’ın sesi suçlayıcı çıkmıştı. Jordan iç çekip güverte korkuluğuna kalçasını dayadı. Stephen da banklardan birinin üzerine oturup bira şişesini çıplak ayaklarının arasında dengeledi.

“Gelmek zorunda değildin,” dedi Jordan.

“Gerçekten hayır diyebileceğimi düşündün mü?”

“Ben zihin okuyan biri değilim.”

“Soruma cevap vermedin,” dedi Stephen, öfkeli bakışlarıyla. “Hikâyelerim bitti, Jordan.”

“Bana bir şey anlatmak zorunda değildin!” diye bağırdı Jordan. Elindeki şişeyi, tıpkı bir silah tutuyormuşçasına kendi önüne doğru kaldırdı. “Ama daha barı terk ederken seni takip edeceğimi çok iyi biliyordun. Çan kulesinin içinde yanan ışığı görünce oraya gireceğimi bildiğin gibi. Seni takip etmemi isteyen sendin.”

“Kardeşinin yerini bilmiyorum,” dedi Stephen.

“Umrunda değil!”

Stephen, gözlerini kısıtı. Jordan’ın öfkesi, kendi içinde tazelenen bir gücü uyandırmıştı. “Fotoğrafını geri ister misin?” Sesi boğuk ve alçak çıkmıştı. Oturduğu banktan ayağa kalktı. Jordan cevap olarak, hemen sonrasında yudumladığı birasıyla bastırmaya çalıştığı yarım yamalak bir kahkaha attı.

Stephen, sahile giden merdivenleri inmeye başladı. Sonra durdu ve Jordan’a meydan okurcasına, “Beni takip et!” diye bağırdıktan sonra, beyaz kumların üzerinde dalgaların mırıltısına doğru dans ederek ilerlemeye devam etti.

Jordan'ın arkasından geldiğini, spor ayakkabıları kuma girdiği için söylenirken çıkarttığı seslerden ve kendisine yetişmeye çalışırken hızı artan nefes alış verişlerinden anlamıştı.

“Biraz beklesen, olmuyor mu!” diye haykırdı Jordan.

Denize nazır son evin de yanından geçtikten sonra, karanlığa karşı yan yana durdular.

Stephen, Jordan'ın, nadiren dokunduğu bir bölgesinden derlemek zorunda kalabileceği cevabını beklerken, ona doğru döndü.

Jordan, belirli bir duraksamanın ardından, “Sen bir cadı-sın,” dedi.

“Neyim, neyim?”

“Kendini kurban olduğuna inandırmanın senin için çok kolay olduğuna iddiaya girerim. Kendi kendine bu şeyin nefret olduğunu dikte ettiğin zaman her şeyi hatırlamak çok daha kolay oluyor herhalde. Ama sendeki şey nefret değil. Daha fazlası.” Jordan, başını iki yana salladı.

Stephen'in gittikçe yükselen öfkesi, Jordan'ı boğazlamayı, ona oracıkta vurmaya düşündürdü ona.

“Daha fazlası ne peki?” diye tısladı.

Jordan, yüksek sesle düşünürken tükürükler saçacak seviyeye gelmişti. “Neden kendi halinde, sessiz bir mekân bulup silahı öylece kafasına dayamayı seçmedi? Neden öncesinde seninle görüşmesi gerekiyordu, Stephen? Daha önce hiç bunun ne anlama geldiğini bir kez olsun düşündün mü?”

“Ne anlama geldiğini biliyorum zaten! Beni yok etmek istediği anlamına geliyor! Parçalamak istediği. Ne yaptığını idrak ettiği an kendini öldürdü zaten. Greg Darby, en başında o gece ölmek istememişti.” Sinirden tüyleri diken di-

ken olmuştu. “Silahı getirmesinin nedenini söyleyeyim mi? Muhtemelen öldürmek istediği kişi bendim!”

“Hayır,” dedi Jordan. Sesi sakın ve otoriter çıkmıştı.

Stephen ağzını açtı, fakat konuşmadı. Jordan, gözlerini Stephen’inkilere dikti.

“Onu kontrol edebilecek güce sahiptin sen. Peki bu gücünle ona gösterdiğin şey ne oldu? Bildiğimiz sınırların dışına uzanan bambaşka bir dünya.”

“Saçmalıyorsun!” diye hırladı Stephen. Yürümeye devam etti. Jordan, bu sefer onu takip etmeyerek, arkasından sesini yükseltmeyi tercih etti.

“Ondan daha güçlüydün! Bu yüzden seni aradı! Bu yüzden onunla gelmeni istedi senden. Bu yüzden kendi canına kıyarken senin de seyretmeni istedi ki, onu ne hale getirdiğine kendi gözlerinle şahit olabilesin!”

“Bana tecavüz etti!”

“Biliyorum, ama neden? Neden seni oracıkta öldürmedi?”

Stephen durdu. Gözleri simsiyah sulara bomboş bakıyordu. Yaşadığı sinirin, benzinle dolu bir motor misali içinde uğuldadığını hissediyordu.

“Sen bir cadısın, Stephen. İnsanların üzerinde fark etmediğin öyle büyük bir kontrol gücün var ki. Sen lanetlisin.” Stephen, ona doğru hareket etmeye başlamış olsa da Jordan sözlerine devam etti. “Tek parmağını dahi kıpırdatmadan Greg Darby’nin hayatını sonlandırdın.”

Stephen, Jordan’a öyle sert bir şekilde çarptı ki, Jordan’ın kuma düşen bedeni, düştüğü yerde top gibi zıpladı. Henüz güç toplayacak zaman bulamadan, Stephen çocuğu yüzüstü yatırıp bileklerini yere çiviledi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda, Stephen onun boğazına kaçan kumları gör-

dü. Jordan'a bacaklarının arkasından baskı uyguladığı dizini yavaşça onun kalçasına doğru kaydırıldı. Bir eliyle Jordan'ın suratını iyice kumlara bastırırken, Jordan boynunu en azından yana doğru çevirebilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Stephen, boşta kalan eliyle çocuğun şortunu kavrayıp bel kısmını aşağı doğru çekti.

Stephen, Jordan'ın beyaz kalçalarına göz gezdirirken, onu üzerinden atamadıkça iyice panikleyen Jordan'ın kumla dolu ağzından öğürtülü, üstü kapalı bir feryat yükseldi.

"O çıkan ses neydi? Benim üstümde kurabileceğin türden bir gücün sesi mi!" diye bağırdı Stephen.

Jordan, başını kumdan kaldırabildiğinde öksürüyordu. Avuç içleriyle kuma basturarak zayıf, yarım yamalak bir şınav pozisyonunda doğrulmaya çalıştı. Gözlerini açtığı zaman, Stephen onun ağlıyor olduğunu gördü.

"Söylesene? Bahsettiğin gücü hissedebildin mi içinde?"

Jordan, dizlerini karnına çekmiş otururken nefesini düzenlemeye uğraştı. Stephen, kendi öfkesini bastıran utanç duygusuyla bir-iki adım geri çekildi. İçinde kalan son öfke damlasıyla, "Nereden bilebilirdin?" diye sordu. "Nereden bilebilirdin?" İçinden çıkmaya zorlayan hıçkırıkları bastırabilmek adına öfkesini yeniden toparlamaya uğraşıyordu.

Jordan ayağa kalkarken Stephen kum tepeliklerinden birinin üzerine düştü. Her şeyin Tanrısını kendisine doğru yaklaşırken izledi. Jordan, Stephen'ın yanına oturdu. Stephen, Jordan'ın biriktirdiği intikam dalgasının ilk yumruğunu beklerken, refleks olarak atık bir hareketle diğer yanına döndü. Çocuk Stephen'ı omzundan yakalayıp onu kolaylıkla kendine doğru çevirdi.

"Çünkü Greg Darby'e yaptığın şeyin aynısını bana da yaptın. Oradan biliyorum," diye fısıldadı Jordan. Stephen'ı 329

çenesinden tutup yüzünü kendininkine doğru çekti. Stephen hâlâ Jordan'dan alacağı darbeyi bekliyordu.

Sonra Jordan, diğer elini Stephen'ın yanağına koyup onun yüzünü incelemeye başladı.

Stephen tek elini kaldırdı, parmaklarını Jordan'ın kaş hizasından üst dudağına kadar yavaşça indirip orada bir süre bekledikten sonra çene çizgisine doğru götürdü. Gülümse-di. "Kılını bile kıpırdatmadan beni bu kuma gömebilirdin," diye fısıldadı.

Sonra hatırladı: haftalar önce gerçekleştirilen nefret saldırısından sonra içinde bir yerlerde yitip gittiğini düşündüğü şeyi hatırladı. Vücudu kontrolü üstlenirken yüzünün aldığı o kaygısız ifadeyi. Baygın gözlerini, hafifçe aralanmış dudaklarını... Jordan'ın dudakları kendininkilerle buluşana kadar, Stephen'ın düşündüğü şeyi dışından söylemesine ramak kalmıştı – fısıltı yüz.

8

Greg Darby, gölcüğün hemen yanında gölgeler içinde dikiirken, sağanak yağan yağmur bedeninin dış çizgilerinden sel gibi akıyordu.

Tıpkı Kamp Davis'teki ilk haftasında Brandon'ın ona yemek salonu penceresinden baktığı gün olduğu gibi genellikle yağmurla birlikte gelmeyi tercih ediyordu. Daha ilk günde, alay koşusunda bayılan on beş öğrencinin cezasını hep birlikte çekmeleri için, tüm öğrenciler, boş yemek tabaklarının önünde oturmaya zorlanmışlardı. Greg ona hiçbir şey söylememişti. Brandon'ın pencereden izlediği takım kaptanı, ona öylesine içe işleyen bir bakışla karşılık vermişti ki, genç adam bir anda, bu kişinin nihai bilgiyle donatılmış olduğu kanısına varmıştı. Brandon, oturduğu bankta arkaya doğru sallanırken yere düşmüştü. Yirmi dört saattir ağızlarına tek bir lokma verilmemişti.

Troy, Nanine Charbonnet'in yarısı henüz tamamlanmamış misafir kulübesinin içinde kuzenine bağırıyordu. "Kahrolası el bombaları nerede? Bana o soktuğumun bombalarının sözünü vermiştin!" Kuzeni yalnızca savaş tüfekleri ve semtex

sözlerini tutmuştu. Ben ve Rossi, atış alanının yanındaki bölgede yağmura yakalanmışlardı. Brandon, fırtınanın bu ikisinin öldürme şanslarını engelleyip engellemeyeceğini merak etti.

“Veba...” diye fısıldadı bu sefer Greg. Brandon, onu basıyla onayladı.

Diğerleri artık yavaş yavaş problem olmaya başlamışlardı. Troy’un kuzeninin güvenilir olmadığı artık bilinen bir şeydi, şimdi bir de bunun üstüne askere yazılma isteği saçmalıkları çıkmıştı. Bunun öncesinde Klan’i korkutma konusunda sorun yaşadıkları hiç olmuyordu. Mississippi çocukları, açık alanın sınır bölgesinden omuzlarına yerleştirdikleri yirmi kalibrelik savaş tüfekleriyle gelmekte olan dört adet Tanrı’nın Ordusu askerini gördüklerinde, o sırada pikap kamyonetlerinde “birlik ve beraberlik” üzerine ettikleri sohbetlerini yarıda kestiler.

“Veba,” diye cevap verdi Brandon, yağmura doğru. *Biliyorum Greg, bir rahat ver. Yola koyulmak için en iyi yöntem bu değil miydi zaten?*

Yağmurun daha da hızlanmasıyla birlikte Greg gitmişti.

Troy kapıyı çarparak kapattığında, kontrplak duvarın üzerine çakılı çivilerin ucunda sallanan ölü su mokasenleri oldukları yerde sarsıldılar. Ok şeklindeki başlarının ucunda sallanan kalın, siyah gövdelerinin içinden çiviler geçirilmişti. Troy, oradaki basamağa otururken, “Lanet olsun! Eğer kuzenim olmasaydı var ya...” dedi.

Bundan yıllar önce, Troy’un babası, tek oğlunu götürdüğü balık avı seyahatlerinde oğlan seviciliği hobi edinmeyi öğrenmişti. Bu alışkanlığı, Troy’un onu başı tekne pervanesine gelecek şekilde teknenin kışından aşağı atmasıyla son bulmuştu. Babasının daha yeni şerif seçildiği düşünülecek

olursa, Troy'un bu hareketi, yaşadığı yer olan Boutte'da pek iyi karşılanmamıştı. Annesi, kendi oğlunun kocasını öldürdüğünü bir türlü kanıtlayamamıştı. Kadın, bir akşamüstü iki erkek kardeşinden, Troy okuldan geldiği zaman onu evin önünde karşılamalarını istemişti. Çocuğu kamyonetin arkasına bindirirlerken, bir süre evden uzakta zaman geçireceği bilgisini vermişlerdi ona. Troy, biri karides avcısı diğeri polis olan iki dayısının arasında tost olmuş halde otururken, kendini Kamp Davis yolunda bulmuştu.

Troy, Brandon ve diğerlerine, Boutte'un hemen dışında kalan bir bölgede, Earl's adında bir gey bar bulunduğunu, bu ne idüğü belirsiz barakanın, ön penceresinde bulunan neon renkli gökkuşağının her rengini içinde barındıran bir BUD LIGHT tabelasıyla asıl amacını belli ettiğini anlatmıştı. Troy'un kuzeni o koca kışını hizaya sokmayı başarır başarmaz, Earl, Tanrı'nın Ordusu'nun ikinci hedefi olacaktı.

Troy liderleri, Brandon da beyinleriydi. Ben ve Rossi piyade eriydi. Troy hep, diğer ikisinin yılanlar için işin içinde oldukları şakasını yapıp dururdu. Fakat son zamanlarda, Brandon'ın işten biraz fazla tat almasıyla ilgili şakalar yapar olmuştu. Troy, yaptıkları ilk saldırıdan sonra gereğinden fazla rahatlayarak asıl odağını kaybetmişti. Brandon'ın yüzü her gün daha da asılıyor, kendi de gitgide daha fazla sabırsızlanmayı sürdürüyordu; kanının pompalandığını damarlarında hissedebilmesi için yeni bir saldırıya ihtiyacı vardı. İşin kötüsü, Greg de artık kendisini daha az sıklıklarla göstermeye başlamıştı.

Rossi'nin, içki kamyonu şoförünü kendi elleriyle vurup teslimatı bizzat kendisinin yapmış olması onu "bir bok"a çevirmişe benziyordu. Troy, onu bir şekilde sakinleştirmeyi başarmış olsa bile Brandon'ın bu tür saçmalıklara gösterecek sabrı yoktu ve diğer hepsi de bunun farkındaydılar.

“Venedik’te yeni biriyle irtibata geçtiğini söylüyor. Shell için çalışıyormuş. Adamın, tarama için kullandıkları her türlü şeye rahatlıkla ulaşabileceğini belirtti.” Troy, Brandon yerine yağmurla konuşuyor gibiydi.

“Bir dahaki sefer için birkaç kahrolası tetik bulamazsa geri kalanlar hiçbir boka yaramaz. O siktiğimin herifi bizi programın bir buçuk ay gerisine attı,” dedi Brandon, alçak bir sesle.

“Zamanlayıcılar tetiklerden daha mantıklı,” diye ekledi Troy; kavga etmek istemediği için sesini yükseltmemeye devam ediyordu. Brandon’ın istediği şey tetiklerdi. Olayı boktan bir alıcısı olan bir televizyondan izlemek, asıl amacı mahvediyordu. Onun istediği şey orada olmaktı, her şeyi gözleriyle görebilmekti.

Rossi’nin sağanak yağmurda duyulan böğürtüsünü fark etmelerinden önce, genç adamın savaş tüfeğinin bildirisi sesi geldi kulaklarına.

“Ne düşünüyorsunuz, Brandon?” diye sordu Troy.

Brandon, kapı girişinin ucunda oturduğu yerden Troy’a doğru baktı.

“Kurtuluş tapınaklarının kolonlarının etrafındaki yılanları,” dedi.

Troy, kırık ön dişini göstererek belli belirsiz gülümsedi. Troy’un Boutte’da bir papazdan kapmış olduğu bu cümleyi, kendi aralarında görev bildirisi olarak kullanıyorlardı. Saldırı gecesi, dördü birden, o sırada Letterman’ın açık olduğu kanalı sessize almış halde televizyonun etrafında oturup sohbet ederlerken, *ŞOK GELİŞME* yazısının ekranda belirmesiyle birlikte, French Quarter’in alevlere boğulduğu manzara karşısında saygı dolu bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Brandon, Greg'in az önce gölcüğün yanında dikildiği gölgeliğe doğru baktı. O sırada aklından bir çan kulesini ve veba salgınını başlatan çocuğu geçirmekte olduğunu Troy'a söylemenin uygun bir yolu olup olmadığını bilemiyordu.

Ben ve Rossi, çamurların içinden misafir kulübesine doğru ayaklarını vura vura yaklaşırlarken Troy ayağa kalktı. Arkasını dönüp içeri girdi. Brandon kısa bir tereddütten sonra onu takip etti.

Ben'in boynunun etrafına iki su mokaseni dolanmıştı. Rossi bir eliyle siyah bir mokasenin başını tutarken, hayvanın uzun bedeni omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Çiviler bunun işini görür," dedi Ben.

Yağmur tavandaki deliklerin arasından içeri giriyordu. Brandon, ön kapının girişinde başlayan yarısı tamamlanmış merdivenlerin en alt basamağına bağdaş kurup oturdu. Yağmur Troy'un sinirlerini gerdiği için, dudaklarında sallanan filtresiz Camel'la birlikte çimento zeminli odanın içinde yürümeye koyuldu.

Rossi, mokaseni yere fırlatırken, "Haber var mı?" diye sordu.

"Bir şey olursa sana da haber veririm," diye tersledi onu Troy.

Ben, su mokasenlerinden bir tanesini Brandon'ın inceleyebilmesi için havaya kaldırdı.

"Küçük."

"Mokasen değil ki bu," dedi Ben, alındığını belli eden sesiyle.

"Büyük olanlar duvarda daha güzel duruyor," dedi Brandon.

“Siktir oradan, Brandon. Bu kadar titiz olmanı gerektirecek ne var?”

Rossi, bulduğu çekiçle mokaseni düzeltmeye uğraşıyordu. Alet elinden kayarak çimento zeminin üzerine düştü. “Lanet olsun!” diye bağırdı Brandon.

Gruptaki herkes gergindi. “Envanter kontrolünü yaptın mı?” diye sordu Troy, Rossi’ye.

Rossi’nin gözleri hâlâ, o sırada pencereye doğru yürümekte olan Brandon’ın üzerindeydi. Troy, Rossi’nin dikkatini çekebilmek için hafifçe çenesine vurdu.

“Soktuğumun envanterini her gün kontrol etmemi gerektiren şey ne?” diye sordu Rossi, sessizce.

“O soktuğunun şeyi yerin altında bekliyor. Sızıntıların, çatlakların kontrol edilmesi lazım,” dedi Troy. İri bir yağmur damlası tam sigarasının üzerine düşüp ağzındaki izmariti söndürdü. Bunun üzerine Troy sigarayı yere tükürüp topuğuyla ezdi.

Rossi, hasar görmüş olan su mokasenini çimento zeminin üzerine bırakıp, kendi aralarında “ambar” dedikleri alet barakasının oraya gitmek için kapıdan çıkar çıkmaz yağmurun içinde kayboldu. Bu baraka, bir zamanlar, misafir kulübesinin temelini atmak için tutulan inşaat ekipmanına ev sahipliği yapıyordu. Tabii şimdilerde raflarını, Troy’un kuzeninin cüzi bir ücret karşılığında aşırıldığı düşük dereceli patlayıcılar süslemekteydi.

Ben, yakaladığı iki su mokasenini yere serdi. Bowie marka bıçağını taşa sürterek bilerken çıkardığı ses, elbette ki yine Brandon’ı irite etmişti. “Ben! Kes şunu!” dedi Troy, bir yandan kapı eşiğinin yakınlarında ağır adımlarla yürümekte olan Brandon’a bakarken.

“Bıçağını bilemezsen yılan derisinin nasıl görüneceği hakkında bir fikrin-” diye başladı Ben, bileme işlemine devam ederken.

“Kes dedim!” diyerek sözünü kesti Troy.

Ben bir anda donuklaştı; elindekini yere bıraktı. “Bir sonraki saldırı ne zaman?” diye sordu sakince.

Troy başını iki yana salladı.

“Thibodaux,” dedi Brandon yüksek sesle.

Odadaki diğer iki çocuk bu kelimeye oldukça şaşırmışlardı. Daha aylar önce, Boutte’da bulunan Earl’s adındaki mekânın New Orleans-Sanctuary’i takip edeceği konusunda hep birlikte anlaşmışlardı. Troy, bıkkın bir halde, “Brandon,” dedi.

“Thibodaux!” diye bağırdı Brandon bir kez daha, sırtını diğer ikisine doğru dönmeden hemen önce. “Her şeyin başladığı yer,” diye fısıldadı sonra.

O aralık gecesi kimseyle bir süre görüşmeme kararı alıp odasına kapanan Brandon, Greg Darby’nin, çan kulesinin kemeraltına vuran gölgesini görmüştü. O sırada çalışma masasına oturmuş halde, Stephen Conlin’in iki boyutlu görüntüsünü önünde duran fotoğraftan mürekkep yardımıyla yok etmekle meşguldu.

Stephen Conlin. Sanctuary patlamasındaki ölü listesinde adı açıklanmamıştı.

“N’oluyor lan!”

Brandon, Troy’un yüksek perdeden çıkan sesiyle aniden irkilerek hızla onlara doğru döndü.

Garip bir ışık, ayaklarının dibinde iki adet su mokaseni ölüsüyle oturmakta olan Ben’in tam tepesinden geçerek karşı duvarın tümünü yaladı.

“Orospu çocuğuna bak!” diye bağırdı Troy. Sonra ışığın, bir arabanın ön farlarından geldiğini fark ettiler.

Troy, Rossi’nin omzuna iki yumruk sallayarak onu on iki kalibrelerin oraya doğru yönlendirirken, “Yerinizi alını!” diye bağırdı.

Ben ve Rossi yan kapıdan dışarı fışek gibi fırlarlarken far ışıkları daha da büyüdü. Troy, üst kattaki pencerenin oraya konumlanmak için merdivenlere doğru koştu. Brandon, tuttuğu tüfeğin ucunu kalçasında sabitlerken, ön kapısının hemen yanında duran pencere kenarına dayanarak postürünü düzeltti. Dışarı baktığında, açık alanın iki ayrı yanına doğru tüfekleriyle koşmakta olan Ben ve Rossi’yi gördü.

Bunun tatbikatını yapmamış değillerdi fakat yağmur, beklenen bir durum değildi. Görüş alanları daralmıştı. Troy, projektör ışıklarıyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı ama buna zamanlarının olmadığı açıktı.

Davetsiz misafirleri, açık alanın içine zifirî karanlıkta girecekti.

Ben ve Rossi, yaklaşmakta olan arabanın yabancı araç olduğu haberini veren bir uyarı ateşi attılar. Bu uyarıyla beraber, alanın ortalarına konumlandırılmış olan dinamiti patlatmaları gerekiyordu. Far ışıkları pencereyi geçip karşı duvarın tam ortasında dururken Brandon hareketsizliğini korudu. Araba, alandan girişe doğru uzayan elli metrelik mesafenin etrafından dolanarak gelmişti. Artık kulağa gelen tek ses, yağmur damlalarının zemine inatla vuran darbeleri ve Brandon’ın kendi ıslak nefesiydi.

“Brandon!”

Yağmurun bastırduğu ses yumuşak ve cılızdı. Araba, çakıllı yoldan kurtulan ön tekerleklerinin çamura saplandığı yere,

yani meydanın en ucuna varmış görünüyordu. Büyük bir araçtı, muhtemelen Jeep'ti.

"Brandon!"

Elise Charbonnet, Explorer'ından dışarı adım atınca, yağmurdan biraz olsun korunabilmek için tek elini yüzünün önüne siper etti. Misafir kulübesinin iskelesi, yağmurun getirdiği pusun ardında terk edilmiş gibi görünüyordu. Bina'nın tüm çevresi ot ve asmalarla kaplanmıştı. İçeride hiçbir hayat belirtisi yoktu. Koyu karanlık yüzünden sınırları boşalan Elise, yağmurluğunun cebindeki silahı çıkardı.

"Brandon Charbonnet!" diye bağırdı Elise, arkasında bir yerlerde patlayan tüfek sesinin kulağına gelmesinden hemen önce. Büyük bir hızla arkasını döndü, 35 kalibresini çam ağaçlarının arasına doğrulttu ve tetiği çekti. Ateşlemenin yarattığı tepkiyle, kendini çamurun içine sırtüstü düşerken buldu.

Üst kattaki pencerenin içinde patlayan silahın kıvılcımlarını gördü. On iki kalibreden çıkan saçmalar Explorer'ın tam burnunda patlayınca aracın kaportası içeri göçerken, iki far lambası da büyük bir sesle parçalandı.

Elise kendini bir kez daha yere atıp, kurşunlardan korunmak adına tek sığınağı olan arabasına doğru yuvarlandı. Bu sefer evin diğer tarafından açılan ateş, arabanın ön camının yolcu koltuğuna doğru olan kısmını delip geçerken, ufak tefek cam parçalarının etrafa saçılmasına neden oldu. Misafir evinden erkek sesleri yükseliyordu. Elise, iyice kulak kabarttığında bile ne söylendiğini zar zor duyabiliyordu. "... lanet olası annemin, seni göt oğlanı! Annem diyorum!" sözlerinden sonra, evin çürüyen yalıtımının ardında, kendi oğlunun patlayan tüfeğinin sesini duydu. Kulübenin içini bir saniyelikine aydınlatan sarı ışık sayesinde adamlardan birinin

ölümüne şahit oldu. Tüfekten çıkan saçmaların kasık bölgesine çarparak adamı iki büküm yaptığı sırada, ölenin kendi oğlu olmadığını anladı. Adam yere çarpmadan önce havada uçmuştu.

On iki kalibreden çıkan ikinci posta saçma grubu Explorer'ının şoför koltuğu tarafındaki lastiğini parçalarken, kadın, var gücüyle çamura yapıştı. Sıcak saçma taneleri yüzünü kavurunca, çığlık çığlığa bir halde 35 kalibresinin tetiğini çekti. Namlu ağzı, susturucunun içinden geçen ufak bir ateş topuyla aydınlandı.

Silahını arabanın altından istediği kadar ateşleyebileceği gafletine aptalca kapılarak tetiği bir kez daha zorladı. Silahın elinden fırlayarak, tepedeki metal bir şeye çarptığını duydu. Yol kenarındaki ağaçların arasından, kızgın kedi sesine benzettiği bir ses duydu. Kurban acı içinde uluduğu için, bu kişinin de oğlu olmadığını farkındaydı, çünkü oğlunun ağlamasını nerede duysa tanırdı.

Artık 35 kalibreyi parmaklarının arasında tutmuyor olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

Karanlığın içinde silahını bulmaya çalıştı. Sonra, yağmur damlalarının arasında zar zor duyabildiği o ses geldi kulağına. Filmlerden, hatta çizgi filmlerden aşındı bu sese – yağmurdan daha büyük bir inatla devam eden bir çeşit ısıltı andırıyordu. Fünyenin tekinin yanan ucunu çamurlu ayaklarının dibine düşürürken çam ağaçlarından birinin gövdesini kendisine siper almaya çalışan, darmadağın haldeki genç bir adam, etrafına yayılan mavi fünüye kıvılcımlarıyla kısa bir süreliğine aydınlandı.

Kadın, aceleyle Explorer'ının altından kurtulup ayağa kalktı ve şoför kapısının kolunu bulana kadar panik halinde elini kapın her tarafında gezdirdi. Arkasında bir yerlerde

çocuğun birinin öğürtülerini ve küfürlerini duyabiliyordu. Direksiyonun ardındaki yerini aldı.

Açık alana doğru ilerleyen fününin ışığı, arabanın kaportasının yıpranmış metalinin üzerinde yansıdı.

Elise, Explorer'ını geri vitese taktı. Araç, geriye doğru ilerlemeye başladı. Direksiyona iki eliyle sarılmıştı.

Paniğini tek bir kelimeyle dışarı vuruyordu, "Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım!"

Dinamit patladığı sırada Explorer, çakıl taşlı yolda bir miktar hız kazanmıştı. Kaporta kapağı, yırtılan bir kâğıt misali arabadan ayrıldı. Elise, katlanmış bir metal parçasının önce ön camını örümcek ağı şeklinde çatlatışını, ardından rüzgârın da yardımıyla, dalgalanan bir bayrak misali arabanın çatısından arkaya doğru paldır küldür yuvarlanışını seyretti.

Elise, patlama noktasından yukarı yükselen dumanları görmek için o tarafa döndü. Sonrası, sessizlik...

Direksiyona var gücüyle asılıp arabayı 180 derecelik bir kavisle zifiri karanlığın olduğu tarafa çevirdi. Farlarının artık olmadığını hatırladı. Yutkunurken önündeki direksiyona iyice asıldı. Arabanın arka tarafı bir ağaç gövdesine çarptı. Elise, çarpmanın etkisiyle alnını direksiyona çarptıktan sonra oturduğu koltuğun üzerinde bir miktar havalandı. "Tanrım," dedi bir kez daha.

Arabanın ön tarafında birisi vardı.

Öne doğru eğildiğinde, 35'lik kalibresini kaybetmeden önceki ilk kör ateşine hedef olmuş olan, yaralı bir vücutla karşılaştı; bu her kimse bulanık görünüyordu.

Gaz pedalına bastı. Ağacın gövdesi bir süre Explorer'ı alıkoyduktan sonra, arabanın arka çamurluğunu kendine saklamaya karar vererek, aracı boşa dönen tekerleklerinin

kazandığı hızla birlikte serbest bıraktı ve Elise, önünde duran bedeni bir böcek gibi ezip geçti.

Kadın, yarım dakikasını, ağaçlardan birine daha çarpma korkusuyla arabasını sürerek geçirdi. Yaşadığı adrenalin, zihnini yavaş yavaş arındırmaya başlamış olduğu için, gelmiş olduğu yolun ayrıntılarını hatırlamaya başlamıştı. Texaco benzin istasyonunun, gittikçe seyreden çam ağaçlarının ardında parlayan kırmızı-siyah ışıklarını gördüğü zaman göğsünde istemsizce yükselen hıçkırığı hissetti.

Greg, Brandon'ın yangından ormana doğru kaçmasına yardım ediyordu. Brandon, tezahürat takımının çılgınlıklarını duyduğunda yağmurdan ıslanan kıyafetleri bir anda ter içinde kalan futbol formasına dönüştü.

“Daha hızlı!” diye emretti Greg.

“Kapa çeneni, Darby!” diye bağırdı Brandon, yağmur damllarına doğru.

“Hadi Bran, bundan daha fazlasını yapabilirsin, dostum!” diye seslendi Greg.

Etrafa kerosen döküp bir ucundan ateşe vermiş olduğu ambar, en sonunda alevlere boğulduğu zaman çıkan sesi duymadı. Sol gözünün görüş açısında bir yerlerde büyük bir parlama oldu; eğer o parlamayı görmeseydi, duyularıyla hissedebildiği tek şey yağmur, karanlık ve kendisini bataklığın içerisine doğru sürükleyen Greg Darby'den başka bir şey olmayacaktı.

Texaco benzin istasyonundaki kasiyer, baştan aşağı çamura bulanmış haldeki orta yaşlı kadınla karşı karşıya kalınca elindeki telefonu yere düşürdü.

“Telefon!” diye yutkundu Elise.

Adam, sallanan ahizenin diğer ucundan kulağına gelen tiz ve sinirli kadın sesini kulak arkası edip, aptal gözlerle, donakalmış halde önündeki kadına bakmaya devam etti.

“Buldum onları!” dedi Elise, nefes nefese. Şeker rafına doğru sendeledi.

“Kimleri?”

Elise, dengesini sağlamak adına tezgâha tutunmaya çalışırken bir raf dolusu ucuz güneş gözlüğü, şekerleme ve dergi, kadının suratına yağdı.

“Tanrı’nın Ordusu,” diye fısıldadı.

Şekerleme rafının kadının üzerine indiği sırada, kasiyerin arkasında bulunan cam büyük bir gürültüyle kırıldı ve semtex-dinamit karışımı madde alevlerle çam ağaçlarını gökyüzüne kadar fırlatırken, topraktan içeriye doğru beş kilometrelik bir delik açtı.

9

İki yüz otuz bir Dune Alley'in tek bir telefonu bulunmaktaydı, o da mutfaktaydı. Gece yarısını biraz geçe o tek telefon çaldı.

Jordan, ensesinde Stephen'in sıcak nefesiyle uyandığında, Stephen onu izliyordu. Gözlerini açtı: kendi çıplak vücudu, Stephen'in kolları ve bacaklarıyla sarılıydı. Stephen, Jordan'ın göğsündeki eli uyuşukluğunu yitirirken parmaklarını hafifçe araladı. Telefonun üçüncü çalışında başını bir köpeğinki gibi hızla havaya kaldırdı.

"Jordan..." diye mırıldandı.

Jordan, iki saniyeliğine yatağın kenarında oturduktan sonra ayağa kalktı. Halının üzerinden mutfak döşemelerine doğru ağır adımlarla ilerlerken, Stephen dizlerini göğsüne çekip onu izledi.

Telefonun sesi aniden kesildi. Stephen, içeriden gelen çekmece sesini duydu. Jordan geri gelmemişti.

Stephen banyoya girip kapıyı ardından kapattı. Işığı yaktığı an karşılaştığı capcanlı yansımasına çok şaşırılmıştı. Çıplak bedeninin hiçbir yerinde ne bir morluk, ne de kan izi

vardı. Her şey, Stephen'ın tecavüzle arasındaki bariz ayrımı biliyor olduğu bir miktar gerekli şiddetle başlamıştı fakat fiziksel kanıtı bakılırsa, bu birleşme ortaya o kadar da büyük bir şiddet doğurmamış gibiydi.

Belkemiğinin, Jordan'ın kendi bedenini içine bastırdığı alt kısmındaki acı hâlâ hissediliyor olsa da oldukça azalmıştı. İlk başta yakmıştı tabii... Stephen kendi bedenini bir kedininki gibi yaylandırırken sesinin fazla çıkmaması için yüzünü yastığa bastırmıştı. Jordan elleriyle Stephen'ın omuzlarından destek aldığında Stephen'ın tüm vücudu, iki ayrı omurganın uyum içinde yaptıkları hareketle rahatlamıştı. Birbirlerine çok rahat uyum sağlamışlardı. Birleşmenin çok daha zor olacağını umuyordu.

Stephen banyodan çıktığında, eline buzdolabından çıkarmış olduğu birasını almış halde oturma odası kanepesinin üzerine yayılmakta olan Jordan'ı gördü. Parlayan yıldızların içinde süzüldüğü gökyüzüne, Meksika Körfezi tarafına bakıyordu. Bira şişesini orta sehpanın üzerine koydu, öne doğru eğildi ve ellerini şakaklarına doğru götürdü; Stephen, o sırada Jordan'ın, o gecenin dansını zihninde bir yerlere oturtmaya çalışıyor olduğunu söyleyebilirdi.

“Jordan?”

Jordan başını kaldırdığında Stephen'ın beline çarşaf sarmış olduğunu gördü. Kendi çıplaklığına bakıp utandığındaysa, Stephen bir kez olsun diğer erkeğin kendisinden daha çıplak ve korunmasız halde olmasına şükretti. İki de konuşmadı fakat aralarındaki boşlukta sayısız soru asılıydı. Stephen, yaşadığı hayal kırıklığıyla birlikte verandaya doğru yürüdü. “Kim aramış?” diye sordu yumuşakça.

Jordan ayağa kalkıp mutfak dolaplarına doğru sessizce yürüdü. Telefonu dolaplardan birinin içinden çıkartarak,

Stephen'la arasında duran tezgâhın üzerine bir çeşit ödöl-müş gibi koydu. Kablosunu fişten çekip dış dünyayla arala-rında olan tek bağı da kopartmış oldu.

Stephen, gözlerini tekrar Jordan'ınkilere kaydırduğında kendi yüz hatlarının yumuşadığını hissetti. *Beni cezalandır-mayacak*, diye düşündü. Jordan'a doğru yürürken belindeki çarşafı üzerinden attı. Kollarını Jordan'ın etrafına dolarken, Jordan'ın başı önüne düştü. Kendi ağırlığını Stephen'ın üze-rine bıraktı. "Yorgunum," diye fısıldadı.

Stephen, Jordan'ı yatak odasına geri götürmek için çocu-ğun ellerini tuttu.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine dokunmadılar. Jordan yüzünü yastığına gömmüş haldeydi, Stephen ise çenesine kadar çekmiş olduğu yorgan üzerinde, sırtüstü halde uzan-maktaydı. Sonra Jordan, parmaklarını Stephen'ın göbeğinin üzerinde gezdirmeye başladı. Stephen, Jordan'a doğru dö-nerken çocuğun elini yakaladı. Jordan, Stephen'a iyice yak-laşıp, kolun çocuğun karnının etrafına doladı. Onlar uykuya dalarlarken, Nanine Charbonnet'in parsel arsasından gökyüzü-ne hâlâ ölü alevler yükselmekteydi.

Cadillac, bataklık çamlarının arasından, Interstate 10 üzerinde dümdüz ilerliyordu. Jordan, eğer Stephen kanalı bir kez daha değiştirirse onu arabadan atmakla tehdit etmişti. Stephen, rad-yoyu otomatik aramaya ayarlamış olduğu için, arabanın içini insanı çileden çıkarırcasına hızla değişen melodiler kaplamıştı. Eli kulağında olan kasırga sezonundan bahsedilen bir haberi iki-üç saniye kadar dinlediler. Sezonun ilk fırtınalarından biri, Batı Afrika kıyılarında keşfedilmişti, fakat henüz bir isim hak edecek seviyeye gelecek kadar güçlenmiş değildi. Jordan, daha fazla dayanamayıp Melanie'nin geçen bahar kendisi için hazır-

lamış olduğu müzik listesiyle dolu USB'yi torpidodan çıkarıp, radyoya taktı. New Orleans merkezine geldiklerinde gece yarısı olmuştu; St. Charles Caddesi'ne giden dönemece varmadan önce mantar şapkalı Superdome'un yanından geçtiler. Bishop Polk çan kulesi manzaraya dahil olduğunda ikisinin de ağzından tek bir kelime çıkmadı.

Charbonnet rezidansının önüne park ettiler. Kaldırım taşlarının hemen yanında, New Orleans Polis Departmanı'na ait iki adet polis arabası duruyordu. Silahlı bir polis memuru öndeki arabadan çıkıp Cadillac'a doğru yürümeye başladı. Jordan dışarı çıktı. Stephen, oturduğu koltuktan, polis memurunun Jordan'la selamlaşmasını izledi. Memurun elinin, silahının birkaç santimetre yanında, silah kemerine dayalı olduğunu fark etti. Sonra, Jordan'la konuşmaya devam ederken, adamın açık tabanca kılıfını parmaklarının yardımıyla çaktırmadan kapattığını gördü.

Stephen sinirleri iyice bozulduğunda kapıyı tekmeleyerek açıp arabadan dışarı çıktı. Arka kapılardan birini açıp spor çantasını arka koltuktan aldı. Jordan'ın söylediği şeyi kulak ardı etmeye çalıştı.

"Destin, Florida. Fort Walton Sahili'nin birkaç kilometre ilerisinde," diye bir açıklamada bulundu Jordan.

"Hı-hı," dedi polis memuru, sıkıldığını belli eden bir tonda. "Bu süre zarfında birilerini hep nöbette bulunduracağız. Yarından sonraki gün plaka kaydı arabadan alınmış olur."

Stephen, arabanın arka kapısını kapatıp elindeki çantayı önünde sallamaya başladı.

Jordan'ın yüz ifadesi pek anlaşılır değildi fakat çocuk, Stephen'in dik bakışlarını hemen yakaladı. Stephen, Jordan'ın kendisine bir işaret vermesini beklerken başını hafifçe iki yana salladı.

“Stephen, seni eve bırakmamı ya da—”

“Yürürüm ben,” dedi Stephen sakince. Jordan, ihtiyacı olursa onu nerede bulacağını biliyordu. Stephen arkasını dönüp Philip Sokağı’ndan karşıya geçti. Köşe başında durup arkasını dönüp Charbonnet rezidansına kısa bir bakış fırlattı. Ne Jordan ne de polis memuru oldukları yerden kıpırdamışlardı.

“Kardeşinizle en son ne zaman konuştunuz?” diye soruyordu polis memuru. Stephen arkasını döndü ve köşeyi dönüp evine doğru giderken her adımında daha da artmakta olan korkusunu yatıştırmaya çalıştı.

Memur, Jordan’a masa başında oturan Roger’ın sek viskisini yudumladığı mutfağa kadar eşlik etti. Adam başını öne doğru hafifçe salladıktan sonra oradan ayrıldı. Jordan, masaya doğru eğilip, *Times-Picayune*’un **TANRI’NIN ORDU-SU’NUN KUZEY KIYISINDAKİ KARARGÂHI İNTİHAR SALDIRISIYLA HAVAYA UÇTU** yazılı manşetini okurken, Roger başını kaldırmamayı tercih etti.

“Telefonunu mu kapattın?” diye sordu Roger, zayıf sesiyle. Viskisinden bir yudum aldı. Jordan cevap vermedi. Roger’ın tam karşısına oturup gazetenin sayfasını incelemeyi sürdürdü. Alt manşet şöyle diyordu: **ÜÇ CESET BULUNURKEN, DÖRDÜNCÜ ÜYENİN KAYIPLARA KARIŞTIĞI DÜŞÜNÜLÜYOR**. Nanine Charbonnet’in küle dönmüş arazisini gösteren fotoğrafın altındaki kareyi Brandon’ın futbol takımında oynarken çekildiği fotoğraftaki yüzü doldurmuştu.

“O lanet olası telefon neden kapanıyor?” diye bağırdı Roger. “Sana yedi kez ulaşmaya çalıştım, Jordan. Otoyol devriyesine bu sabah seni bulma görevinin verildiğinden haberin var mı? Onları birkaç dakikayla atlatmış olmalısın.”

Jordan gazeteyi masaya çarptı. “Annem nerede?”

Roger başını salladıktan sonra içkisinden bir yudum daha aldı.

“Annem nerede?” diyerek sorusunu tekrarladı Jordan; sesindeki sinir fark ediliyordu.

“Yukarıda,” dedi Roger, gözlerini viskisinden ayırmadan.

Jordan, kadının yatak odasının kapısını dirseğiyle açtığı zaman yatağın üzerine vuran ışık, Elise’i ne canlandırmış ne de yerinden kıpırdatmıştı. Kadın kendini battaniyelerden oluşan bir kozanın içine gömmüş durumdaydı. Her zaman yapılı olan saçlarının, ATF¹¹ polisi Pontchartrain Gölü’nde kendisine feribotla eşlik ettiği günden bu yana, yani üç gündür yıkanmadığı açıktı. Alnının üzerinde kırmızı bir sıyrık vardı. Jordan, kapı koluna tutundu.

“Oğlunuzun sandalye fırlatışıyla nasıl başa çıkacağınızı bilemediğiniz için yetmiş bir kişi hayatını kaybetti,” dedi.

“Çık dışarı,” dedi Elise, gözlerini tavandan ayırmadan.

Jordan’ın kapı kolunu tutan parmak boğumları orayı sık-maktan bembeyaz olmuştu. Yatakta uzanmakta olan annesi, tıpkı Jordan’ın üniversiteden yeni döndüğü zamanlardaki kadar uzaktı ona. Alçak ve rahatlatıcı bir tonda çıkan sesiyle, “Ben yapmam gereken şeyi yaptım,” dedi kadın. Oğluna bakmamaya devam ediyordu. “Oraya gittim ve ne yapmam gerekiyorsa—”

“Stephen’ı öldürebilirdi!” diye bağırdı Jordan.

Kapıyı çarparak kapattı, merdivenlerden indi, Roger’a sürtünerek yanından geçtikten sonra mutfak kapısından dışarı fırladı.

¹¹ Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu.—*fn*

Elise doğruldu. "Stephen," diye fısıldadı, Jordan'ın ön basamaklardan gelen ayak seslerini dinlerken. "Ah, Tanrım!" Tekrar gözlerini kapatıp kendini yastığına bıraktı. Çıplak sırtı ahşap zeminin sıcaklığıyla ısınırken, o ise başının tepesinde çerçevelemiş halde durmakta olan alıntıya bakarken Mahler'in ikinci senfonisinin kendi arzularının sesini bastırışını dinlediği bir yaz gününü anımsadı. "Tutku da tıpkı hastalıklar gibi, günlük hayatın kesin düzenine ve düz seyrine iyi bir uyum sağlayamaz."

Kapı zili çaldığında, Meredith, Stephen'ın yatağının yanında oturuyordu. Stephen yerinden kılmıdamadı. O sırada aşağıda olan Monica'nın da belli ki kapıyı açmaya hiçbir isteği yoktu.

Hikâyenin haber kanallarında yerini aldığı günden bu yana Meredith, her seferinde, yan kaldırımında dans eden Brandon Charbonnet'in şeytani figürünün hemen ardındaki evi alevler içinde bulacağı korkusuyla, her gün Conlin rezidansına gider olmuştu. Yine her gidişinde Stephen'ı evde bulamaması, zihnindeki kâbus görüntülerinin gittikçe daha da netleşmesine neden olmuştu. O akşamüstü, Monica kızı eve, kendisiyle birlikte "beklemeye" davet etmişti. Aralarında oldukça az laf alışverişi yapmışlardı.

Meredith, Monica'nın içki ikramını geri çevirmişti. Stephen omzuna atmış olduğu spor çantasıyla birlikte ön kapıdan içeri girdiğinde ikisini ön salonda beraber görünce afallamıştı. Meredith ilk bakışta çocuğun yüzünü bayağı bir incelemişti.

Monica kendisine olayları anlattığı zaman Stephen ağlamadı. Dizlerinin bağı çözülmedi. Onu merdivenlerden yukarı kucaklarında çıkarmak zorunda kalacakları bir durum da olmadı. Monica anlatıklarını bitirdiğinde, Stephen sadece ona ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

“Jeff’i Brandon öldürdü,” dedi, uzun zaman önce unuttuğu bir gerçeği hatırlar gibi.

Bir anda arkasını dönüp antredeki konsolu yumruklayarak yere devirdi; konsolun üzerindeki porselen vazo tuzla buz oldu. Merdivenlerden yukarı çıkıp odasının kapısını hızla çarptı. “Yanına git,” diye dürttü Monica, Meredith’i.

Şimdi ise Meredith, Stephen’ın aralık kapısının ardında durmuş, alt kattan gelen düşük sesli tartışmayı dinlemeye çalışıyordu. Diğer kişinin kim olduğunu anladığında Monica’nın öfkeli sesinin, “Lütfen!” diye çınladığı duydu. Jordan’ın karşı çıkışlarını ön kapının çarpma sesi takip etti. Jordan’ın odaya doğru merdivenleri adımlayan ayak sesleri duyuldu.

“Burada ne işin var?” diye sordu kız.

Jordan kızı nazikçe bir kenara itip odanın içine girdi. Stephen’ın kenetlenmiş ellerine ulaşabilmek için yatağın etrafını dolandı.

Monica, kapının eşiğinde duran Meredith’in arkasında belirdi. Jordan, Stephen’ın ellerini zorla açarak, bir tanesini kendi dudaklarına doğru götürüp nazikçe öperken ikisi de onları izliyordu. Stephen şokla dolu sessizliği bölmek adına sesini çıkarmadı.

“Silahım var,” dedi Monica. “Eğer kardeşin bize bir ziyaret gerçekleştirirse kullanmaktan çekinmem, söyleyeyim.” Kendi yatak odasına gitmek üzere oradan ayrıldı.

Jordan, nihayet gözlerini Stephen’dan ayırıp kapıda tetikte beklemekte olan Meredith’e kaydırabildi.

“Siz ikiniz güzel zaman geçirdiniz mi bari?” diye sordu kız, bol nefesli bir fısıltıyla.

“Artık gidebilirsin,” diye cevapladı onu Jordan.

“Beni iğrendiriyorsun.”

“Amacı beni öldürmek miydi?” diye sordu Stephen, sakin bir sesle.

“Bilmiyorum. Ama ne olursun bir süreliğine burada kalmama izin ver.” Meredith’in kafası karışmıştı. Başını uyuşuk bir hareketle iki yana salladı.

“Sence peşime düşer mi?”

Jordan bir şey demeden ona baktı.

“Kalabilirsin,” dedi Stephen sonunda.

Meredith arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

Times-Picayune gazetesi, Ağustosun ilk pazar günü, Tanrı'nın Ordusu'nun ana merkezi olduğu öne sürülen yerin patlamanın etkisiyle yerle bir oluşunu takip eden araştırmayı ve ATF'nin yaptığı incelemeleri detaylı olarak konu alan bir ön sayfa hikâyesiyle çıktı. ATF araştırmacıları, patlamanın insan yapımı olduğunu, sekiz bin metrekarelik alana yayılmış olması muhtemel tüm delilleri ortadan kaldırmak adına gerçekleştirildiği teorisini onaylayarak New Orleans şehrini bilgilendiriyorlardı. Daha da önemlisi, bu patlama, cesedi kalıntıların arasında bulunamayan dördüncü üyenin kaçışını kolaylaştırmıştı— Brandon Charbonnet'in.

Diğer üç üyenin yıllıktaki fotoğrafları, ön sayfanın sol kenar boşluğunda üst üste verilmişti. Suç kayıtlarının bilgisi fotoğraflarının altındaydı. “Yangından önce oluşmuş olan kurşun yaraları” askerlerin kendi aralarında kapıştığına dair bir işaret sunmaktaydı.

Trish Ducote okuduğu haberi Meredith'e uzatırken, FBI'ın olayla ilgili vermiş olduğu kısa notun üzerini kaplayan makalenin, Brandon Charbonnet'le ilgili çok az bilgi

içerdiğini fark etmişti. Notta şöyle yazıyordu: *Tüm kolluk kuvvetleri, şüpheliyi bulma çalışmalarına devam etmektedir.*

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Trish, Tulane'den gelen kayıt formlarıyla oryantasyon paketini Meredith'e vermek için kızının odasına uğradı. Meredith, Trish'in artık "kahrolası defter" şeklinde adlandırdığı günlüğünden gözünü ayırmadan, kendisine uzatılan sayfaları tek eliyle aldı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Trish.

"Henüz bilmiyorum."

Trish sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "Belirli gerçekleri göz önünde bulundurarak polisle konuşmayı hiç-"

"Aptal olma anne," dedi Meredith, bir şeyler karalamayı sürdürerek.

"Bana bu tür sıfatlarla seslenmezsen sevinirim," dedi Trish, odadan ayrılırken.

Meredith gazeteyi mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı. Trish, sayfayı bir kez daha gözleriyle tarayıp sayfanın alt kısmında bulunan kısa makaleyi okumaya başladı.

Batı Afrika kıyılarında doğan ufak fırtına tropikal depresyon dönemine girmişti; henüz bir adı bulunmayan kuvvetli esinti Karayipler'e doğru gerçekleştirdiği kararlı yolculuğuna devam ediyordu. Son on senedir New Orleans'ı vurmuş olan dört ya da beş kasırgayı ve onların yarattığı amaçsız paniği düşündü. Her birinin yönü de bir şekilde sonradan doğruya doğru çevrilmişti.

Ağustosun ikinci pazarı, Jordan biraz kıyafet almak için evine uğradı. Roger onu kapıda karşıladı.

"Birkaç şeye ihtiyacım var," dedi Jordan.

"Nerelerdeydin?"

"Stephen'larda."

“Monica’ya bize bir uğramasını söyleyesen... Elise’le bir konuşsa iyi olur,” dedi Roger soğukkanlılıkla. Jordan yukarı çıkıp silindir spor çantasının içine ihtiyacı olan eşyalarını doldurdu. Annesinin yatak odasının kapısının önünden, ona uğramadan geçip gitti.

“Babam annemi görmek isteyip istemeyeceğini soruyor,” dedi Jordan, ön salonda içki dolabını yenilerken bulduğu Monica’ya. Bombay ve Glenlivet şişelerini üst rafa yerleştirirken başını salladı kadın. Jordan onun gitmeyeceğini biliyordu.

“Yukarıda işler nasıl gidiyor?” diye sordu Jordan, zorlama bir nezaketle.

“Ne işi?”

“Üçüncü kattaki oda. Kolileri falan gördüm.”

“İyi gidiyor.”

“Beni burada istemiyorsan kalmak zorunda değilim,” dedi Jordan, birdenbire. Monica yaptığı işi bırakıp ona doğru döndü. Çocuğu uzun uzun, uyarıcı bakışlarının içine hapsetti.

“Sana söylediğim şeyi unutmasan yeter,” dedi.

Jordan, başını öne doğru salladıktan sonra Stephen’ı bulmaya, üst kata çıktı.

. . .

Brandy isimli tropikal fırtınanın Küba’nın yüz altmış kilometre uzağına ulaştığı gün, Bayou Terrace hemşirelerinden biri Andrew Darby’nin karısına yumruk attığını gördü. Bayou Terrace personeli arasına katılabildi daha üç hafta geçmiş olmasına rağmen, Bordo Kanat’taki tuhaf göz hapsi duru-

mundan çoktan kıl kapmıştı. Andrew'un yumruğunun Angela'nın çene kemiğinde patladığını da gördükten sonra, güvenliğe haber vermek için daha fazla bir sebebe ihtiyacı kalmamıştı. Angela Darby, kocasını daha da öfkeliendiren o soruyu kekeleyerek sorarken içeri giren güvenlik, adamı yaka paça odadan dışarı çıkarttı. "Greg nerede?"

İki güvenlik görevlisi Andrew Darby'e koridor boyunca eşlik ettiler. Doktor Horne'un ofisinin yanından geçerken, Andrew kayınbiraderinin ismini bağırdı.

Kapının diğer tarafında, Ernest bir dosyayı incelemeye koyulmuştu. Angela Darby, temmuz ayında başlayan dansına belirli aralıklarla devam ediyordu ve o, Andrew'u bu konuda bilgilendirmemişti.

Andrew Darby, güvenlikler kendisini kapı dışarı ederlerken sinir krizi geçiriyordu. O öfkeyle beraber, Afroamerikan bir güvenlikçiye zenci deme gafletinde bulundu. Görevli, eline aldığı copuyla, adamı bu sözüne pişman etme kararını açıkça belli ettiğinde, Andrew hızla içine daldığı arabasıyla patinaj çekerek otoparkı terk etti.

Eve vardıği zaman, beş yıldır ağzına koymadığı içkinin ilk bardağını doldurdu kendine.

Meredith, Stephen'ın körfez kıyısından döndüğü gecedan beri onunla konuşmuyordu. Aradığı zaman telefonu Jordan açtı. "Şimdi de telefonlarını mı cevaplıyorsun?" diye sordu Meredith.

"Konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Bekle o zaman."

Stephen hattaydı. "Meredith?"

“Nasılsın?”

“İyi.” Sesindeki soğukluk fark edilmeyecek gibi değildi.

“Şu Jordan olayı ne? Ne oluyor?”

“Burada kalıyor. Eve geri dönmek istemiyor. Ailesiyle tartıştığı günden beri burada.”

Ağır bir sessizlik oldu. “Siz ikiniz?..”

Stephen’dan bir cevap alamayınca ani bir utanç dalgasına kapıldı. Bu aşırı korumacı tavrına kendi de sinirlenerek, “Bak, özeline girmek gibi bir derdim yok. Sadece biraz fazla tuhaf geldi...” dedi.

“Haklısın, tuhaf,” dedi Stephen duygusuzca.

“Seni bir ara görmek istiyorum, olur mu?”

“Buraya gelebilir misin?”

“Bugün derslere girmem gerekiyor.” Jordan’la karşılaşmalarından ona bahsedecek gücü bulamayabileceğini hissetti bir an –ama aynı zamanda konudan kaçınmayı da istemiyordu. Bir yandan, Stephen’a anlatmak istediği karşılaşmayı Jordan’ın daha önce ona anlatmış olabileceğinden de şüpheleniyordu.

“Tabii ya, okul. Kahretsin,” dedi Stephen.

“Aynen. Yeniden aynı okulda olacağız,” dedi, ağzından çıkan kelimelere kendi de şaşırarak.

“Haklısın. Yine... yine ayı okuldayız.”

Meredith, çocuğun sesindeki gerginliği duydu. Basit bir beyanat, ikisini de beyinlerinden vurulmuşa döndürmüştü.

“Ben kapatayım o zaman,” dedi. Sesi boğuklaşmıştı.

“Bay bay,” dedi Stephen. Adam olmaya çalışan bir çocuktan çıkabilecek tarzda bir “görüşürüz” değildi bu. Küçük bir çocuğun ağzından dökülecek türden bir “bay-bay”dı.

“Seni seviyorum,” dedi kız, telefonu kapatmadan önce.

Brandy Tropikal fırtınası, o akşam Küba’nın güneydoğu kıyılarını vururken, saatte yüz altmış kilometreye ulaşan kuvvetli rüzgârlarıyla gerçek bir kasırga seviyesine ulaştı.

Bölüm Dört

Göğün Cevabı

“Ve tam önümde gördüğüm şey alevlere karışmış bir cam deniziydi; canavara, onun suretine, onun ismini tasvir eden sayısız kelimeye karşı zafer kazanmış insanlar, ellerinde Tanrı’nın arplarıyla, cam denizinin üzerinde duruyorlardı.”

Vahiy 15:2

1

Çamur hareket ediyordu.

Warner Doutrie, olan biteni kulübesinin verandasından seyretti. Bu evi, Vietnam'da kendisiyle aynı hava filosundan olan arkadaşı Earl ile beraber inşa etmişlerdi; adamların bedenlerinin savaşta nasıl parçalanabildiğine, bacaklarını kaybeden savaşçıların pirinç tarlalarında nasıl kıvrandıklarına, onların inanmadıkları tanrılara nasıl umutsuz dualar ettiklerine birlikte şahit olmuşlardı. Warner'la Earl'ün ortak bir arzuları vardı, o da, çukurlu yolları hafızalarından silip uğurluktan uzakta yaşayabilmektir.

Bu ikisi, Güney New Orleans, Lafourche Parish'ten gelme Louisiana çocukları olup, büyük bir tesadüf eseri aynı askerî müfrezeyle düşmüşlerdi. Savaş bittiğinde kulübeyi birlikte inşa etmişlerdi. Earl iki sene önce ölmüş olduğu için, yarı çıplak, tuhaf bir bedenin bataklıktan sendeleyerek çıktığı güne kadar Warner tek başına yaşamıştı.

Çamurlar hareket etmeye devam ederken, Warner, "Gelip bunu görmelisini çocuk!" diye bağırırdı.

Warner'ın Brandon'a "çocuk" şeklinde hitap etmesinin nedeni, birlikte yaşadıkları bir ay boyunca Brandon'ın ağzından tek bir kelimenin bile çıkmamış oluşundan kaynaklıydı. Warner, yılların getirdiği paslı ses tellerini tekrar kullanıma açmanın verdiği şevkle konuşuyor, Brandon ise sadece dinliyordu.

Warner, sanki Brandon, ona yoldaş olsun diye bataklığın ona sunduğu yeni doğmuş bir bebekmişçesine onu temizliyor, besliyor ve ona şükrediyordu.

Çamur, körfez kıyısının oradan potluklar çıkartarak hareket etmeye devam ediyordu.

Brandon verandaya doğru yürürken yüzeyde kendilerini gösteren sayısız dikenli istakoz kıskacı, ağır ilerleyen dalgalar halinde kendilerini göstermeye başladılar.

"Şu manzaraya bak!" diye bağırdı Warner.

Brandon, direğin birine sırtını verip izlemeye başladı. Yangından kaçtığı o geceden bu yana Greg kendini göstermiyordu. Fakat bu manzara kesinlikle bir işaret olmalıydı. Sudan dışarı çıkıp başka bir yere göç ederken kulübenin iki yanına doğru dallanıp budaklanan dikenli istakoz yığını... Bu yerden artık çıkıp gitmek gerekiyordu.

"Bak sana diyorum oğlum, bunun kesinlikle havalarla ilgisi var." Warner dişlerinin arasından ısıklık çaldı.

Evet, diye geçirdi aklından Brandon, *havalalar*. Şimdi de benimle gökyüzü aracılığıyla iletişim kuruyor. Bu kayboluşu gerekli bir sürgün yüzünden olmalı, yakın zamanda göklerden bir cevap gelir.

Brandon, yangından sonraki birkaç gün, kuzey kıyısı boyunca uzanan bataklık çamurlarının arasında dolanıp durmuştu. Warner Doutrie'nin kulübesiyle karşılaştığı zamana

kadar yalnızca bir tane kunduz yiyebilmiş, iki gecelik rahatsız uykular çekmişti. Şeytanları kovalamak için bildiği ayetleri dışından tekrarlayıp durmuştu.

Rıhtımda balık tutmakta olan bu yaşlı adamı ilk başta öldürmeyi planlamış olsa bile, Warner Doutrie, kendisini dışlanmışlara, kimsesizlere özgü o bilindik, içten gülümsemeyle karşılaşmıştı.

Brandon bayılmıştı, uyandığında Warner onu nehrin bataklık bölgesinin suları ile bir güzel yıkayıp yere yatırmıştı. Adamın durmak bilmeyen konuşması, Brandon'ın gücünü yerine getiren şey olmuştu. Kendisiyle sürekli savaşlarla ilgili konuşulsa da, Brandon kendi askerlik anılarını su yüzüne çıkarmama kararı almıştı. Günlerini bataklığın arasında yürüyüşe çıkıp Greg'i aramakla geçirip duruyordu; Warner'ın kızarttığı kedi balıklarının kokusunu aldığı da kulübeye geri dönüp kendisi için hazırlanmış olan tabağın başına oturuyordu.

"Ayrıl buradan. Vebanın doğduğu yer buradan çok uzaklarda, Thibodaux'ta," diye fısıldadı Brandon, bir zımpara kâğıdı kadar kurumuş olan dudaklarının arasından.

"Ne dedin, anlamadım?" diye sordu Warner.

"Veba'nın doğduğu yer Thibodaux'ta," dedi Brandon tekrar. Küçük bir çocuğun okuduğu tekerleme misali hızla dökülmüştü kelimeler dudaklarından. Verandanın üzerinde yürümeye başladı. Warner, çocuğun bataklığın içinden çıktığı günden bu yana ilk kez, ona korku dolu gözlerle baktı.

Brandon adamın yanına oturdu. Üstsüz olduğu için, Warner genç adamın sırtında, fırçalamadan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü çizikler gördü.

Brandon, bir elini yumruk yaparak, az sonra bir keleş beği doğaya salacakmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı.

Warner, sanki aralarında işaret diliyle anlaşıyorlarmışçasına kendi yumruğunu Brandon'inkine dokundururken gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Dünya," dedi Brandon. Koyu renk gözleri saygıyla parladı.

"Tanrı ve Şeytan! Tanrı bir tane. Şeytansa çok, sayısız..."

Warner sakince başını öne doğru salladı. Tüm bu dediklerinin dikenli istakozla ne alakası vardı?

"Şeytan dünyaya dökülmüş bir baharat gibi. Yani Tanrı, o kudretli, koca elleriyle şeytanı dünya üzerine bırakıyor, o da her yere yayılıyor. Her bir çatlakta, her bir köşede karşımıza çıkıyor. İnsanların içlerinde bile!"

Warner bu sefer ona hak vererek salladı başını. Bugüne kadar şeytan olduklarını düşündüğü birçok adamla tanışmıştı.

"Beklemesini de biliyor. Birçok farklı insanı ele geçirebilir, görüyorsun işte, hiçbir zaman tek bir kişi olarak karşımıza çıkmıyor. Önce kökünün kazınması lazım."

Yumruğundaki boğumları diğer elinin parmaklarıyla çimdikliyor, şeytanın kökünü kazırken sarfettiği çabayı kafasında yaşamaya çalışırken dişlerini birbirine sürtüyordu. Sonra bir anda gevşedi, dünyanın saf gerçekliğini açıklamaya çalışırken oluşturduğu vahiyin verdiği yorgunlukla nefes nefese kaldı. Veranda basamaklarının altından yoluna devam etmekte olan molüsk dalgasına dikti gözlerini. "Kaç insan, şeytanın vebasî yüzünden kendi tutkularının kurbanı oldu?" diye sordu, alçak, tonlamasız sesiyle.

Warner, Brandon'a büyük bir saygıyla baktı. "Veba," diyerek destekledi onu.

Brandon hâlâ, beş yıl önce Greg'in burnundan şelale gibi akan kan deresini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Ona

vurduktan sonra Greg, Brandon'ın üzerine yüklenmişti. Çocuk, Brandon'ın Cadillac'ından kıvranarak dışarı çıkana kadar Brandon'ın havada salladığı tekmeler... Greg'i, onu bekleyen vebanın tam içine itmişti.

"Stevie," diye fısıldadı Brandon.

Stephen, çan kulesinin bekçisi. Kulenin kemeraltına tüm vebasını yayıp Greg Darby'i bir anlık zayıflığın içine doğru çekip kandırmıştı .

"Kim?" diye sordu Warner.

Brandon ona baktı. "Yakında buradan gitmem gerekiyor," dedi kısaca.

Warner, "çocuk"un kendisiyle birlikte çok kısa süre kalmış olmasının verdiği hayal kırıklığını belli ederek başını salladı.

Brandon ayağa kalkıp kulübenin içine girdi. Warner, onun düşüncelerinin büyüyle kendilerini açığa vuran mırıltılarını hâlâ duyabiliyordu.

Yaşlı adam ıstakozlara dikkatle baktı. O sabah, dikenli ıstakozlar Güney Louisiana üzerinden göç ederken köpekler kendi zincirlerini koparmaya çalışıyor, kuşlar havada tuhaf şekiller alıyorlardı. Hava basıncı düşüyordu.

Gökyüzünün rengi koyulaşıyordu.

2

Roger, Elise'ye oturma odasındaki kanepeye kadar eşlik ettikten sonra karısının omuzlarının etrafına battaniye sardı. Kocasını ikisinin kıyafetlerini üç ayrı valize yerleştirirken , o da kambur bir şekilde oturduğu kanepenin üzerinde *Yalan Rüzgarı*'nın yeni sezon bölümünü izlemeye koyuldu.

Elise, Jordan içeri girdiğinde televizyon ekranına boş gözlerle bakmaktaydı. O sırada ekranda bir alt yazı geçti:

“BRANDY KASIRGASI GÜNEYDOĞU LOUISIANA'YA DOĞRU DÜMDÜZ BİR ROTA ÇİZMİŞ DURUMDA. BELEDİYE BAŞKANI MORRISON, TÜM NEW ORLEANS SAKİNLERİNDEN EVLERİNİ BOŞALTMALARINI VEYA KENDİLERİNE KALACAK GÜVENLİ BİR YER BULMALARINI RİCA EDİYOR.”

Jordan yukarı kata çıktığında, Roger'ı, bir valiz yığınının önünde yere çömelmiş halde buldu. Adam, valizlerin içine giysileri tükarken, “Benim için panjurları halledebilir misin?” diye sordu oğluna.

“Ben burada kalıyorum,” diye bildirdi Jordan.

Roger bu cevaba çileden çıkmış olmasına rağmen şaşırmadığını belli eder bir şekilde başını iki yana salladı. “Eğer bu şey nehir ağzına vurursa neler olacağı hakkında bir fikrin var mı?”

“Burada olmak istiyorum.” Gülümsedi.

Roger dalgayla güldü. “En azından panjurları kapatabilir misin? Kilitli olduklarından emin ol. Bütün pencereleri şeritledim ben. Oturma odasındaki mobilyaları mutfak tarafına çek bir de, ne olur ne olmaz.”

Jordan başını öne doğru salladı.

“Bir de annene güle güle de.”

Jordan merdivenleri indi ve annesi varlığını fark edene kadar kanepenin arkasında bir şey yapmadan oyalandı. *Yalan Rüzgarı*, yerini bir sürü gazetecinin mikrofonuna aynı anda konuşmakta olan Morrison’a bırakmıştı. “Fırtınaya dayanıklı olabilecek her bir yapıyı sığınak amaçlı kullanabilmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Medya, Superdome’un da aralarında bulunduğu çökmeye dayanıklı bina listesine sayemizde ulaştı. New Orleans’ı terk etmeleri sorun olmayacak herkesten en kısa süre içerisinde buradan ayrılmalarını, böyle bir imkânı bulunmayan vatandaşlarımızdan da yine en kısa süre içerisinde sığınaklara ulaşmalarını rica ediyoruz.”

“Anne?”

Elise, can sıkıcı bir yavaşlıkla arkasına döndü.

“Ben kalıyorum,” dedi Jordan.

“Beklediğin şey buydu, değil mi?” diye sordu kadın.

Jordan, oturma odasının mobilyalarını pencerelerin altına çekmeye başladı. Pervazların ardından, Philip Cadde-si’nin nasıl ürkünç bir sessizliğe bürünmüş olduğunu gördü;

meşe ağaçları klasik maviliklerini koruyorlardı. Sokakta park halinde tek bir araç yoktu.

Haber kanalları tüm gün boyunca bu sessizliğin fırtına öncesi sessizlik olduğunu belirterek çeşitli nasihatler vermeye devam ettiler. Stephen ve Jordan, bir gece önce televizyon izlerlerken, muhabirlerin eli kulağında olan kasırgayı bir Super Bowl turnuvası öncesi heyecanıyla sunduklarına şahit olmuşlardı. Sabaha karşı ise, Baton Rouge'a kadar tıka basa dolan Interstate 10 manzarasıyla birlikte muhabirler, kendi evlerinin birer iskambil kâğıdına dönme ihtimali korkusuyla daha bir kasvete bürünmüşler, gözleri daha bir bezgin bakar olmuştu.

Annesi biraz da olsa haklıydı. Jordan bu olayı ne olursa olsun kaçırmayacaktı.

Resmî uyarıdan üç gün önce Meredith kendine bir je-naratör almış ve bir hafta boyunca yetebilecek su ve konserve yiyecek depolayabilmek için Schweggman Market'in önünde biriken kuyrukta üç saat boyunca beklemişti. Trish Ducote, Meredith de dahil çevresindeki herkese Brandy'nin oturdukları bölgeyi vurmayacağını anlatmayı görev edinmişti. Daha bir yıl önce Georges Kasırgası da New Orleans'a şimdikine benzer gereksiz bir korku ve panik havası yaşatmıştı.

Tabii annesinin söyledikleri Meredith'in bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Aldığı tüm erzakları, Ducote'ların havuzlarının arkasında bulunan, kendi aralarında şakayla karışık "Ahır" adını verdikleri misafir evinin içine depolamıştı. Parti zamanları, annesinin, "Mağarada kalacak yer yoksa seni Ahıra alalım!"¹² şeklindeki şakalarını sık sık duyardı.

Misafir evinin ikinci katında bulunan yatak odası pencerelerinin üzerlerine koli bantlarıyla X şeklinde şeritler çekti. Fırtınanın pencereleri sarsması halinde, bantın camların kırılmasını önleyeceğini umdu. Artık fırtınanın bölgeye vurma ihtimaliyle biraz da olsa ayılmış olan Trish, bahçede yürürken pencerelere çekilen bantları fark etti.

“O kışını benimle beraber arabaya soksan iyi edersin!” diye seslendi, merdivenlerden yukarı doğru.

“Hayır,” dedi Meredith basitçe. O sırada büyük boy yatağın nevresimlerini değiştirmekteydi.

“Söz konusu olan şey bir kasırga, Meredith!” diye bağırdı Trish. “Burada kalmanla evde kalman arasında hiçbir fark yok!”

Yatağın üzerine serdiği yorganın kenarlarını düzeltirken, “Daha kötüye giderse LaPlace’deki Judy Teyzelere giderim,” diye cevapladı kadını Meredith.

“Judy oradan çoktan ayrıldı. Bu sabah Mississippi’ye gittiler.”

“Git artık, anne.”

Trish yüksek sesle ağlamaya başladı. Bu sesle beraber gözlerini deviren Meredith, merdivenlerden inip tek kolunu annesinin omzunun etrafına doladı.

“Anne, burada kalacak birine ihtiyacın var. Sellerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum, yani-”

“Saçmalama Meredith!”

“İçki dolabını kilitlersen kendini daha iyi hissedecek misin?”

Trish, Meredith’in kolunun arasından kendini kurtardı. “Sen aptallık yaptığını fark edecek yaştasın, ben de artık seni durdurmak için fazla yaşlıyım,” diye açıkladıktan sonra bah-

çeye giden kapıya doğru yürümeye başladı. Meredith, kadının bu hareketiyle rahatlayıp onu takip etmedi.

“Küvetleri cinle doldursak nasıl olur?” diye önerdi Stephen.

Jordan’ın, panjurları kilitlemekte olduğu veranda tarafından gelen kahkahası duyuldu. Monica mutfaktan dışarı çıktı.

“İçki ister misin, anne?” diye sordu Stephen, arka tarafındaki kapatılmakta olan panjurlar takırdarken.

“Evet, lütfen. Kendi banyondaki küveti doldurdun mu?”

“Evet. Ne içmek istersin?”

Stephen’in, sorunun cevabını biliyor olduğunu ima ederek, “Alkollü bir şeyler,” dedi kadın. Panjur mandallarını iki tarafından açarak, camların sağlamlığını yumruğuyla kontrol etmekte olan Jordan’a doğru döndü.

“Ön kapıya dokunma!” diye seslendi.

Bu ani sesle irkilen Jordan, ikisinin arasındaki panjuru aşağı indirmeden hemen önce kadını başıyla onayladı.

“Fevin kâhyasıyla konuşmuyorsun anne,” diye homurdandı Stephen, annesinin tonikle dolu bardağına ufak bir miktar cin katarken. Jordan evin yan tarafına doğru yürürken verandada yankılanan ayak sesleri duyuldu. Daha mutfak pencerelerine kontrplak şeritler çakacaktı.

“Konuşmamız lazım,” dedi Stephen.

“Hayır, lazım değil,” dedi Monica dümdüz, içkisini Stephen’in elinden alırken. “Beni ararsan üçüncü katta olacağım.”

“Anne, bu üçüncü kat olayı ne şimdi? Babamın bürosu bekleyemez mi?”

“Bekleyemez. Bu gece, su yeterince yükseldiği zaman her şeyi çöpe indiriyorum.”

“Gerçekten tuhaf konuşuyorsun.”

“Evet, gerçekten her şey tuhaf.” Ön taraftaki pencerele-
rin birinden Jordan’a kısa bir bakış fırlatıp, onun Stephen’i
mutlu ettiği gerçeğinin yükü altında merdivenin basamakla-
rını çıkmaya başladı. Bu gerçek, Jeremy’nin ofisini temizle-
me işini bütünüyle büyük bir öneme sokuyordu.

Warner Doutrie, Pontchartrain Gölü Geçidi’nin kuzey
ucuna barikatlar çekilmeden önce, 1978 model yıpranmış
Ford’uyla birlikte karayolu devriyesi onu fark etmeden yan-
larından geçip gitti. Çalkalanmaya başlayan göl suyuyla bera-
ber, otuz sekiz kilometrelik geçit yolu trafiğe kapatılıyordu.
Kararmaya yüz tutmuş gökyüzünün iki ufkunda da en küçük
bir kara parçasının dahi görünmediği, yolun en ıssız yerine
varmışlardı. Önlerinde uzanan geçit, ucu hiçbir yere varma-
yan düz bir beton parçasına benziyordu. Çocuk Warner’ın av
tüfeklerinden birini istediğinde Warner rıza göstermişti. Tü-
feklerinden birini elbette ki doğruluğun askerine verebilirdi.
Çocuğa, koltukaltı tarafı delik olan, göğüs kaslarını o bölgeden
cömertçe sergileyen beyaz bir de tişört vermişti.

Brandon, koltuğun arkasındaki alet yığınının altını üstü-
ne getirirken Warner’ı iyice gerdi. Balıkçı oltasına takılı me-
tal olta ipini çıkardı.

Makarayı dizine koyarak, “Buna ihtiyacım var,” diye be-
lirtti. Warner önce makaraya, sonra Brandon’a baktı.

“İyi maldır o. Onunla on kiloluk kedi balığını dize geti-
rirsin.”

“Almam gerekiyor,” diye tekrarladı Brandon.

Warner bir daha cevap vermedi. Çocuğa koca bir av tüfe-
ği vermişti. Neden şimdi en güçlü misinasına göz koyulmuş-
tu ki? “Balık tutmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Warner,
sırıtarak.

Bu sefer daha alçak bir sesle, “İhtiyacım var,” dedi Brandon.

“Hadi ama çocuk... Bak istiyorsan en iyi—”

İlk darbe Warner’ın başını doğrudan direksiyona indirerek acı bir korna sesine neden oldu. Ağzının içinde yayılan kan tadını alabiliyordu. İkinci darbe kürekkemiğine geldi ki, bu boynunu biraz zedelemişti. Arabanın ön panosuna bir ağız dolusu kan tükürdü.

“Bu siktiğimin şeyine ihtiyacım var diyorum!” diye gürledi Brandon.

Üçüncü darbeyle birlikte Warner oturduğu koltukta arkaya yığıldı. Ellerinin arasından kayan direksiyon sola doğru dönerek, arabanın sol tarafını çimentodan yapılma korkuluğa doğru çevirdi; sol taraftaki far paramparça oldu. Brandon, arabanın hâlâ sürtünmekte olduğu korkuluğun, şoför tarafındaki camın yanından hızla geçtiğine şahit oldu.

Warner’ın ağzından akan kan, çenesinden aşağı damlamaya başlamıştı.

“Lanet olsun!” dedi Brandon. Korkulukları öperek yola bir süre daha devam eden kamyonet kısa bir süre sonra durdu. Durduklarında kamyonetin burnu korkuluklara takılı haldeydi ve arka kısmı kırk beş derecelik bir açıyla aşağı sarkıyordu.

“Çocuk... Çocuk,” diye inledi Warner.

“Rüzgâr! Siktir!” Brandon, kolunun bir hareketiyle elindeki misina tekerleğini Warner’ın suratının tam ortasına indirerek adamın burun kemiğini kırdı. Brandon’ın yolcu kapısını açışını seyrederken, Warner’ın ciğerlerinden çıkan son iki bitkin nefesin hafif ıslığı duyuldu. Açılan kapı, korkuluk kenarına büyük bir gümbürtüyle çarptı. Çocuğun kapıyla korkuluğun arasında kalan ufacık boşluktan asfalt zemine

atlayışını izledi adam. Warner son nefesini de verdiği zaman Brandon, elinin arasında sıkı sıkı tuttuğu olta ipiyle birlikte kararmaya devam eden ufuk çizgisine doğru çoktan yürümeye koyulmuştu.

3

Andrew Darby, Glenlivet'ini içip haberleri izlerken, o gece evinin sular altında kalabileceği üzerine kafa yoruyordu. Bu farkındalık, alkolün verdiği dumanlı kafanın yardımıyla kucaklamıştı onu. Televizyonu kapattıktan sonra viskisini plastik bir bardağa doldurdu. Evinden son kez ayrılıyor olduğuna ikna olmuş bir halde Bayou Terrace'ın yolunu tuttu.

Arabasını hastanenin otoparkına park ederken, giriş kaldırımının yanında rölantide çalışmakta olan Orleans Parish hapishane otobüslerini ve üzerlerindeki yağmurluklarla, otobüslere jet uçağı muamelesi yaparak onlara yol gösteren hemşireleri gördü.

Lobinin içinde resepsiyona doğru yürüdü. Masa başındaki hemşire, onu etrafta dolanan kafası karışmış bir hastaymışçasına süzdü. Viskisini hemşireyle kendi arasına koyarken, "Eşimi istiyorum, lütfen," dedi sakince.

"Bay Darby?" diye sordu hemşire. Andrew başını salladı. "Sizden buradan ayrılmanızı rica etmek zorundayım. Eğer taburcu işlemlerini başlatmak isterseniz, hastalar Magnolia Trace'e alındıktan sonra bu isteğinizi gerçekleştirebilirsiniz, fakat önce Doktor Horne ile—"

Andrew, masanın üzerinde duran viski bardağına vurunca içindeki tüm içki kadının suratına boşaldı. Hemşire çığlık atarken Andrew koridor kapısına doğru fırladı.

“Angela!”

Angela’nın odasının kapısı açıldı. Arkasından onu yakalayan bir güvenlik görevlisi adamın kollarını mendeneye aldı. Andrew açık pencerenin oradan, dışardaki demir çitlerin oraya açılmış olan ufak boşluğu gördü.

Yirmi dakika sonra, şehrin doksan yedi kilometre uzağında bulunan Magnolia Terrace Hastanesi’ne gidecek olan son otobüsün içine tıkılmış halde buldu kendini. Elleri arkasına kelepçeli bir halde “bebeğim” diye fısıldadıktan sonra kelepçeli ellerinin kendisine izin verdiğince koltuğuna yaslandı. Hıçkırmaya başladığında otobüsteki bazı yolcular adamın bu hareketinin taklidini yapmaya başladılar.

. . .

“Böcekler!”

Angela bir süredir sessizliğini koruyordu. Acura, Jefferson Otoyolu’na girer girmez kadın Meredith’in bileğine yapıştı.

“Böcekler!” diye bağırdı bir kez daha.

“Angela, böcek möcek yok!” dedi Meredith sakince.

Angela Darby son on iki saattir Haldol ve Thorazine’lerini almıyor olduğu için, halüsinasyonların tetiklediği öfke krizlerinin de etkisiyle uyuşukluğu iyice azalmaya başlamıştı. Jefferson Otoyolu bomboştı, mağazaların vitrinlerine tah-talar çakılmıştı. Benzin istasyonlarıysa fırtına öncesi kasvetlerinden uyanmışlardı. Meredith, Mississippi boyunca uzanan parsellere kum torbaları taşımakta olan bir dolu eyalet

polisi kruvazörüyle Milli Muhafız kamyonunun yanından geçerlerken hızını saatte elliye indirdi.

“Yerdeki çantayı bana uzat,” dedi Meredith.

“Ama her yerdeler!” diye mızımlandı Angela.

“Ben böceklerden korkmuyorum, tamam mı? Şimdi çantayı uzat.” Angela çantayı titreyen elleriyle sapından kaldırarak Meredith’in kucağına bıraktı. Dizlerini göğsüne doğru çekip önlüğünün altında dolanan böcekleri ezmek için dövmeye başladı.

Meredith, annesinin diyet ilaçlarının olduğu kutuyu tek eliyle arayıp buldu. Diğer eline dört adet hap döküp Angela’ya uzattı.

“Al bunları!”

“Meredith, oradalar, görüyorum!”

“Angela, dediğimi yaparsan böcekler gidecek. Güven bana. Seni güvenli bir yere götürüyorum, hatırladın mı?”

Meredith ilaçları tuttuğu elini tekrar uzattı. Angela ilaçları alıp ufak bir öğürtü eşliğinde yuttu. Jefferson Otoyolu onları kent merkezinin dışına doğru götürürken ikisi de bir süre konuşmadı. Başlarının tepesinde Brandy’i müjdeleyen kara fırtına bulutları dolanıyordu. “Fırtına yaklaşıyor, değil mi?” diye sordu Angela, göğsüne çektiği dizlerinin üzerinde çenesini dinlendirirken.

“Evet,” diye cevapladı onu Meredith. Sonunda St. Charles Caddesi’ne ulaştıkları zaman, Andrew Darby’i aradığında ona ne söyleyeceğini kafasından geçirmeye başladı. Biliyordu aslında. Delice bir misyon edinmişti kendine: Eğer Andrew Darby eşini geri istiyorsa bugüne kadar ona yaptığı her hatayı düzeltmek zorundaydı. Onu serbest bırakması lazımdı. Yok, eğer yapmazsa, Meredith yüzleşme riski olan

tüm suçlandırmaları göz ardı edip adamı ve Bayou Terrace Hastanesi'nin yönetimini ifşa edecekti.”

Garden District'e girdiler. Meredith kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissetti.

Angela, Trish'in misafir yatağının üzerine yığıldı; elleri göğsüne kenetlenmiş bir halde yastığına bir şeyler fısıldıyordu. Meredith, hattın diğer ucunda çalan telefonu dinledi. Cevap verildiğinde, kulağa tuhaf bir şekilde muntazam gelen ses tonuyla konuşan Angela'nın telesekreterdeki sesi duyuldu; nazikçe, arayan kişiden ismini ve numarasını bırakmasını rica ediyordu. Andrew, iki oğlunun ölümünden beri telesekreter mesajını hiç değiştirmemişti.

Terk etti, diye düşündü Meredith. *Eşini terk etti.*

Aradan bir saat geçti. Nihayet bir miktar sessizlik kazanabilmiş olan Angela, “Hepsi gitti. Greg de gitti...” gibi bir şeyler fısıldıyordu.

Meredith başını olumlu anlamda salladı.

“Güzel,” dedi Angela; sesi garip bir şekilde telesekreterdeki kadar normal çıkmıştı. “Bu güzel, çünkü beni ziyarete geleceğinden eminim. Kesin-”

“Hayır,” dedi aniden Meredith. “Gelmeyecek.” İlk yağmur damlaları, misafir kulübesinin ikinci kattaki yatak odası pencerelerinin üzerinde tıkırdamaya başlarken o da bu sözlerinin nedenini kadına açıklamaya başladı.

Roger Charbonnet, Cadillac'ının dikiz aynasına yansıyan karabulutların gökyüzünü nasıl karıştırdığını gördü. Elise, griye boğulmuş manzarayı yolcu tarafındaki camdan izlemekteydi. Green Lawn Mezarlığı, Interstate 10'un bir kısmı boyunca yayılmıştı. Biraz ileride yol, bir tren viyadüğünün altından öyle keskin bir iniş yapıyordu ki, üç metre önlerinde giden arabaların dahi far ışıkları tam seçilemiyordu.

Beş saate yakın bir zamandır kaçış trafiğinin tam ortasında sıkışıp kalmışlardı.

İlk yağmur damlası ön cama konduğunda Elise radyoyu açmaya yeltenirken, Roger onu bileğinden yakaladı. Kadın elini geri çekti. “Sana şu kahrolası yola girmemen gerektiğini söylemiştim,” şeklinde homurdandı kadın.

Radyo kanalları arasında gezinmeye başladı. Zevkine hitap etmeyen şarkılarla radyo parazitleri arasında gezinirken, birdenbire Cadillac’ın içinde gür bir erkek sesi patladı. “Rüzgâr gerçekten de kendini hissettirmeye başladı. Burası gece kadar karanlık.”

“Nereden bildiriyor ki?” diye sordu Elise.

“Çok yakında, hepimizin... Ah Tanrım, pekâlâ... Milli Muhafız Teşkilatı’ndan henüz almış olduğumuz bir bilgiye göre bölgeyi terk etmemizin zorunlu olduğu anlaşılıyor. Bunlar, Grand Isle kıyılarına vurması beklenen Brandy Kasırgası’nın ilk dalgaları.”

Roger ve Elise bembeyaz kesildiler. Grand Isle, New Orleans’ın bir saatten az mesafe uzağında, nehrin ağzında uzanıyordu.

Stephen, Jordan’ın kolunun kıvrımının üzerinde uzanmış yatarken, Monica’nın üst katta sürüklediği koli seslerini duyuyordu. Biraz kuvvetlenmiş olan rüzgâr, kontrplak tahtaları ve kasırgaya özel takılan panjurları yerlerinde hafif hafif tangırdatmaya başlamıştı. Televizyon ekranında boy gösteren muhabir, rüzgâr yağmurluğunun kapüşon kısmını yüzüne çarparken, elinde tuttuğu mikrofona doğru resmen çılgın atarak konuşuyordu. Şu anda Memphis’te olmayı diliyormuş gibi çıkan ses tonuyla, “Evlerini boşaltmamış olanlara son

çağrı,” şeklindeki uyarılarını tekrarlıyordu. Stephen, Jordan’ın güldüğünü göğsündeki titreşimden anladı.

“Tabii, sanki kurtulma şansın varmış gibi,” dedi Jordan.

Şehir merkezi tarafındaki tüm gökyüzünü örümcek ağı gibi saran şimşek çakışıyla haber yayını birdenbire kesildiğinde, Stephen şaşkınlık içinde doğruldu. Kepenkleri indirilmiş olan evinde gamsızca otururken havanın bu kadar çabuk karardığını fark edememişti.

“Tanrım...” diye fısıldadı.

“Kaç yıllık bu ev?” diye sordu Jordan.

“Eski. Baba tarafım bu evde yüz yıl falan rahat geçirmişler.”

“Bu güzel. En azından önceki fırtınalardan sağ çıktığını öğrenmiş oldum.”

“Bu basit bir fırtına değil.”

Jordan’ın yüzü heyecanla aydınlandı. “Hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu Stephen.

“Bir yönden fazlasıyla nefes kesici.”

Bir sonraki haber, arka planda duran Superdome’un merdivenlerine yığılan kalabalığın görüntüsü eşliğinde sunuluyordu. Ufak çocuklar kameraların önünde oradan oraya zıplayarak kendi aralarında oyunlar oynuyorlardı. Sinirli bir kadın, kendilerine yapılan tek serviste soslisli sandviç verildiğinden şikâyet ediyordu.

“Stephen?”

“Hı?”

“Neden annene bahsetmedin?”

“Neyden?”

“Greg’den.”

Stephen dirseklerini Jordan'ın göğsüne dayayarak gözlerinden okunan kafa karışıklığıyla bir kez daha doğruldu. "Biliyor zaten. O gece beni eve o getirdi."

Jordan buna cevap veremeden, evin dış cephesi devasa tırnaklar tarafından çiziliyormuş gibi gürültülü bir ses duyular, sonra üst kattaki çalışma odasından kırılan cam sesleri geldi. Monica çığlık attı. Stephen yataktan şimşek hızıyla fırlayarak merdiven basamaklarını üçer dörder tırmanmaya başladı.

Annesini pencerelerin karşı duvarının dibine sinmiş bir halde buldu. Tüm zemin cam kırıklarıyla kaplanmıştı. Rüzgâr, çalışma odasının her bir köşesini kamçılıyordu.

Yanından uçarak geçen bir kâğıt parçasını havada kaptı Stephen. Tepesinde "Doğmamış Çocuğa Mektup" yazan kâğıdın üzerinde, Jeremy Conlin'in kendine özgün elyazısıyla, *Elise -Bunu ona ver*, şeklinde bir kısım çarptı gözüne. Kadın, oğluna doğru sürünmeye uğraşırken cam parçalarından bir tanesi çıplak ayağını kesti. Çocuğun elinden kâğıdı yakalamaya çalışırken, haşin bir rüzgâr dalgası sayfayı kırık pencereden dışarı uçurdu.

Sağ ayağı döşemelerin üzerinde kanlı bir yol çizerken, "Kolileri aşağı indirmeme yardım et!" diye bağırdı Monica.

Evde önüne set çekilmemiş tek boşluk, ön kapıydı. Ne olduğunu anlayamadan annesinin buyruğunu yerine getirip tüm kolileri barikatsız kapının önüne dizen Stephen, Monica onları tüm gücüyle verandaya itelemeye çalışırken büyük bir şaşkınlıkla onu izledi. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun dolu taneleri, üzerlerine düştükleri dalları sallayacak güçteydi. Monica açık olan kapının eşiğinden geçerken, elbisesinin eteklerini yakalamaya fırsat bulamadan tüm eteklik kısmı belinden yukarıya sıyrıldı.

Dökme demir bahçe kapılarının arasından içeri sızan su, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğe erişmiş görünüyordu. Stephen'ın bu yağmur perdesinin arasından görebildiği kadarıyla, Third Caddesi'ni sel basmış durumdaydı.

"Daha o kadar yükselmemiş!" dedi Monica.

"Anne, kafayı mı yedin!" diye bağırdı Stephen kapı eşiğinin içeri tarafından.

Sert rüzgârlar, suyun yüzeyini adeta yırtarak dengesiz dalgacıklar oluştuyordu. Third ve Chestnut caddeleri kavşağında duran bir buçuk metrelik trafo direği suyla tamamen yutulmuştu. Stephen kapıldığı büyümlü sessizlikle, sel sularının her şeyi çeşitli boyutlarda yutuyor oluşunu seyretti —direği, yolun karşısındaki çitleri, meşe ağacı gövdelerini: Sel, üzerini örttüğü toprağın dengesizliğini gözler önüne seriyordu.

"Anne." Stephen kadına doğru yürüyerek Monica'yı omuzlarından nazik bir hareketle yakaladı.

"Sen Jordan'ın yanına git," dedi kadın. "Yapılması gerekenleri ben hallederim."

"Bunu benim için yapma!" diye bağırdı Stephen. "Onu benim zihnimden silmeye çalışmana ihtiyacım yok!"

"O odayı sen hak ediyorsun!" dedi Monica, oğluyla aynı ses tonuyla.

"İstemiyorum ki! Tek sebebi—"

Devasa boyutlardaki bir meşe ağacı gövdesinin kavşağın tam ortasına, suları etrafa sıçratarak devrilmesiyle birlikte girdabın içinde kaybolması bir oldu.

"Benim düşüncelerim farklı anne! Sen onu tanıyordun. Evet, sana ihanet etti ama en azından onu tanıyordun. Beni değil. O, ona olan benzerliğimin neler olduğunu söylemek için hiçbir zaman yanımda olmadı."

“Onları bu kutuların içinde mi sanıyorsun?” diye cevapladı onu Monica. “Bu kutuların içinden kendine dair bulabileceğin bir şey yok!” Rüzgârın yüzüne çarptığı saç öbeğini gözlerinin önünden çekmek için elini havaya kaldırdı.

Stephen tuttuğu kapı kolunu bırakıp yağmurun peçesinin altından geri çekildi. Dışarıdaki kıyametin daha az duyulduğu yere, evin içine girdi. Antredeki avize hafifçe sallanınca merdiven basamaklarıyla giriş zemininin üzerinde ufak, kristal ışık oyunları oluştu .

Stephen, Jordan’ı tepede gördüğünde merdiven basamaklarının yarısındaydı.

“İyi miymiş?” diye sordu Jordan.

“Kısa süre sonra elektrigimiz gidecek. Her yeri sel basmış.”

“Ne yapıyor o orada?”

“Yapacağını söylediği şeyi yapıyor. Hadi biz yatağa gidelim,” dedi Stephen, Jordan’ı kolundan tutarak. Jordan kendini geri çekip merdivenlerden aşağı inecekmiş gibi tekrar ıtırabzanlara doğru yürüdü. Gözlerini açık kapıya ve onun ardında kopan fırtınanın yarattığı kaosa kilitlemişti.

Stephen, kulağa rahatsız edici gelen ısrarcı sesiyle, “Şu an yalnız kalmaya ihtiyacı var,” dedi. Jordan, Stephen’in yanından geçip yatak odasına girince Stephen da onu takip etti.

Yatak odasının kapısını kilitleme alışkanlığını haftalar öncesinde bırakmıştı. Stephen ve Jordan, bir saat içinde, evin dış duvarına vuran meşe ağacının dallarının sesi eşliğinde derin bir uykuya daldılar.

4

Kucaklarında çeşitli kıyafetler, değerli fotoğraf çerçeveleri, oyuncaklar ve hepsinde olmasa bile silahlarla birlikte arabalarını terk edip eyaletler arası yolun iki tarafındaki gölgelerin içerisine doğru depar atarak kaybolan onlarca insana rağmen, çakan şimşekler Roger ve Elise'i Cadillac'ın içinde tutmuştu. Green Lawn Mezarlığı'nın tam ortalarında bir yerlerde patlayan bir yıldırımdan, etrafa mükemmel mavilikte kıvılcım tomurcukları saçıldı.

"Roger!"

İlk Elise gördü. Önlerinde duran demir iskeletli tren köprüsünün ayaklarının oradan sel suları yükselmeye başlamıştı. Önlerinde duran steysin vagon araba hafifçe olduğu yerde yükselip ileri doğru hareket etmeye başladı. Şiddetle yükselmekte olan su, Interstate yokuşunun tepesine, yani Cadillac'ın ön tekerleklerine doğru ilerlerken, yolun aşağısındaki su, steysin vagon arabasının kapılarının tepesine kadar içine aldı.

"Yapamayız!" diye bağırdı Roger.

"Roger lütfen! Burada kalamayız!"

Roger başını telaşla iki yana salladı. Yerlerinden kımıldamayacaklardı. Elise, elini kocasının omzundan çekip yolcu kapısını tekmeleyerek açtı. Rüzgârın ıslığı arabanın içini doldurdu. Elise'in açtığı kapı, arkasından şiddetle kapanmadan hemen önce içeri dolan yağmur taneleri Roger'ın yüzünde küçük iğneler misali patladı.

Roger, kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığında rüzgâr tarafından arabanın kaportasının üzerine serildi. Yerde biriken su bileklerine kadar çıkıyordu. Yaşadığı kafa karışıklığıyla kısa bir anlığına kendi etrafında döndü. Sonra çevresini saran arabaları ve otoyolun aşağısında belli belirsiz görülen tren yolu köprüsünü gözleriyle seçebildi. Fırtınanın şiddetiyle sürekli açılıp kapanan kapı seslerini duyabiliyordu. Ayaklarına çarpan çerçöpü hissetti: ezilmiş süt kutuları, suya batmış kıyafetler, şişmiş ekmekler...

Roger, Cadillac'ının tepesine çıktı. Yolun yan tarafında tepeye doğru yükselen çimenlikli alanın üzerinden raylara doğru tırmanmakta olan Elise'i gördü. Kadın, Green Lawn Mezarlığı'na doğru gidiyor olmalıydı. Karsına adıyla seslendiğinde, tam o anda çakan bir şimşek tüm sesini yuttu. Etrafa yayılan ışık o denli parlaktı ki, yüzünü eliyle kapatmaya çalışırken dengesini kaybetmekten son anda kurtuldu. Yüzüne siper ettiği parmaklarını ayırdığı zaman tepeden aşağı doğru süzülen kıvılcımları gördü. Tren raylarına yıldırım düşmüştü.

Elise ortalıkta görünmüyordu.

Roger yol kenarına atladı; bir saniyelik bir tereddütten sonra yukarı doğru tırmanmaya koyuldu. Kuvvetli bir rüzgâr dalgasıyla birlikte demir çitlere çarpana kadar taklalar atarak yuvarlandı. Demir çiti deliklerinden kavrayıp ayağa kalktı.

Önünde uzanan tüm anıt mezarlar simsiyah sulara bulanmışlardı. Selin üzerinde yüzen tabutlar gördü. Dizlerinin üzerine çökerek tel örgü çitin altında bulduğu açıklıktan içeri geçerken çitin açık tarafındaki sivri uçları sırtını yırtıcı bir hayvanın pençesi gibi çizdi. Mezarlık tarafına geçmeyi başardığında, mezar taşlarından destek alarak kambur bir şekilde suların içinde ilerlemeye çalışan Elise'in silüetini fark etti. Saygısızlık yapmamak için önce taşların üzerine vurup izin alıyor gibiydi.

Roger onu takip etmek adına attığı ilk adımda sendeleyip yüzüstü suların içine devrildi. Yüzmeye uğraşırken maun rengine benzettiği bir tabuta çarptı, bir süre nefesi kesildi ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini anıt mezarlardan birinin içinde, Elise'in yanında oturur halde buldu. Kadının titreyen çenesini tek elinin arasına aldı. Diğer eliyle dokunduğu zemin üzerinde, içeriye yalnızca birkaç santimlik suyun sızabilmiş olduğunu fark etti.

Elise titriyordu. Roger onun karşısındaki duvara sırtını verdi. "Elise?" dedi. "Elimi tut!" diye bağırdı.

Kadın, kocasının bileğini tutup onu kendine doğru çekti. Adamın yanakları, kısa bir süreliğine Elise'in göğüslerinin yumuşak şişkinliğini hissetti. "İnsanların... İnsanların b-bu şekild-de cezalandırıldıklarını dü-dü-düşünmezdim," dedi adamın kulağına. "S-sadece yaptıklarıyla yaşam-m-mak zorunda bırakıldıklarını sa-sanırdım!"

İkisi de birbirlerinin kucağında biraz olsun rahatlamışlardı. Elise, tek kolunu Roger'ın sırtına atarken çakan şimşek ışığıyla yüzü aydınlandı.

"Ne yaptın ki, Elise?"

Elise konuşmaya başladı. Roger, dışarıdaki kükreme yüzünden onu duyamıyordu. Kulağını kadının dudaklarına doğru yaklaştırdı, cümlesini yarıda yakaladı.

“... bana-bana içeri gi-gi-girip ev-v-vi gezmek isti-tiyor muyum diye sord-d-duğunda b-ben de evet dedim... ama Na-Na-Nanine girmemi ist-t-temiyordu...”

“Tüm cenaze boyunca bıçağı cebimde taşıdım,” dedi Meredith.

Angela ve Meredith, misafir evinin kapılarından içeri sızan suyla birlikte gıcırdamaya başlayan mobilyaların sesini duydular. “Yapacağı şeyi... yani bir şekilde bir yerde patlayacağını biliyordum,” dedi Meredith, gözlerini pencerenin dışında telaşla oradan oraya sallanan meşe ağacının dallarına odaklanmıştı. “Benim silahımdı. Daha doğrusu babama aitti. Taşınırken evde unutmuştu. Ben de hiçbir zaman ona geri vermedim. Bıçağın büyükbabasına ait olduğunu, İkinci Dünya Savaşı’nda kullanıldığını söylerdi hep.”

Duraksadı. Elektrikli hava ısıtıcısının etrafa yaydığı sıcak havayı, adeta aş eriyor olduğu bir içkiymişçesine ciğerlerine çekti.

“Baş sağlığı kabulünde Bay Darby, evinize gelen herkese senin hastaneye kaldırıldığını anlattı. Greg yine hiç konuşmuyordu. Beni alıp odasına götürdü. Yine onun tarafında olmam gerekiyordu, bilirsin ya, şu avutan kız arkadaş ayakları, ya da her neyse. Odasından içeri girdiğimizde...”

Gözlerini Angela’nın kilitlere kilitledi. “Kafayı yemiş gibiydi. Hastaneye kaldırılmana çıldırmıştı. Cenaze töreninde ağlıyordu, tamam, ama o zaman bu kadar kötü değildi.”

“Seni incitti mi?” diye sordu Angela.

Meredith, birden irkilip başını iki yana salladı. Hayır. Alt kattaki Fransız kapılardan biri suyun kuvvetine dayanamayıp çökünce kırılan camların sesini duydular. İkisi de yerlerinden kıpırdamadı. “Bıçak hâlâ cebimdeydi,” dedi Meredith. “Benimle sevişmek istiyordu. Hemen. Orada. Bir... bir hayvan gibi davranıyordu; ona istemediğimi söylediğimde beni yatağının üzerine itti. Elimin çoktan bıçağın üzerinde olduğundan haberi yoktu. Bıçağı... bıçağı boğazına dayadığım anki şaşkın yüz ifadesini görmeliydin. Neredeyse, bilemiyorum, sinirlerime hâkim olamayacaktım. Ona zarar vermeyi düşünmüyordum...” Kendi vücut sıcaklığını hissedebilmek için oturduğu sandalyede iyice kıvrıldı.

“Seni incitti,” dedi Angela.

“Sanırım yapacaktı.” Kelimeleri boğazında düğümlendi.

“Beni oraya geri götüreceksin? Fırtına dinince?”

“Geri mi dönmek istiyorsun, Angela?”

Angela Darby, beş yıldan beri vereceği ilk ciddi kararını düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Başını olumsuz anlamda salladı. Hayır, geri dönmeyi istemiyordu. “Seninle konuşmayı seviyorum...” derken gözleri pencereye kaydı. X şeklinde camlara yapıştırılan koli bandı, bu rüzgârlara çok uzun süre dayanacak gibi görünmüyordu. “Seni hatırlamaya başladım,” dedi Angela.

Meredith ayaklarını yere indirdi. “Ne hatırlıyorsun mesela?”

“Her zaman çok üzgün olduğunu...”

Meredith, titreyen çenesini sabitleyebilmek için dişlerini sıkı.

“Benimle konuşmayı bırakma, olur mu?” dedi Angela kibarca. Rüzgâr panjurlardan birini sertçe açtı.

“Bıçağı boğazına dayadığım zaman bana artık vuramayacağına söyledim. Asla. Alex adına üzgün olduğunu bildiğimi fakat bunun ona beni incitme hakkını veremeyeceğini söyledim. Ve-” Durmak zorundaydı.

Alex’in cenaze akşamı, Meredith Ducote, Greg Darby’e çocukların her zaman bir yerlerde ölüyor olduğunu, Alex Darby’nin onlardan hiçbir ayrıcalığı olmadığını söylemişti. Meredith bıçağı Greg’in boğazında tutmaya devam etmişti. Çocuğun ettiği küfürler, âdem elmasına dayalı halde duran keskin bıçak ağzının baskısıyla aniden kesilmişti.

Kız bıçağı geri çektiğinde Greg kızın üzerinden yere atlayıp odanın diğer tarafına doğru kaçtı. Kız ayağa kalktı, siyah eteği kalçalarından aşağı kayarken bıçağı hâlâ elinde tutuyordu. Greg kıza vurabilmek için elini havaya kaldırdı. Meredith, kendini korumak için bıçağı kullanmaya devam etmek istemiyordu; onun yerine, “Stephen’la eskiden ne tür aktiviteler yaptığınızdan haberim var,” dedi.

Greg’in kaldırdığı kolu havada donakaldı. Çocuğun beti benzi atarken, Meredith eski sevgilisindeki bu değişimi hastalıklı bir zevkle seyretti.

“Eğer bana vuracak olursan, eğer bana zarar verecek olursan bundan herkese bahsederim. Herkese diyorum.”

Meredith, Greg henüz bir tepki veremedi odadan yay gibi dışarı fırlayıp merdivenlerin aşağısında kayboldu. Kendi evine varana kadar koşmayı kesmedi. Kendini odasına kapattı. Ondan birkaç saat sonra çalan telefona cevap verdi. Brandon, öfkesini telefon aracılığıyla kusarken Meredith onu dinledi. “Herifin tepesi atmış durumda!” Meredith kendisine söylenen her şeyi sessizliğini bozmadan dinledi.

Greg'in dünyasının nasıl ufak parçalara ayrıldığını gözlerinin önüne getirdi; tek bir sorudan sonra o yıkık dünyası tamamen yok olacaktı.

"Greg ve Stephen'in eskiden birlikte ne yapıyor olduklarından haberin var mı?" diye sordu Brandon'a.

Brandon telefonu kızın suratına kapattı; bu Meredith'in beklediği bir cevap değildi. Ahizeyi beşiğine geri yerleştirirken, göğsünde kabaran zafer duygusunun balon gibi söndüğünü hissetti. *Kötü*, diye düşündü, *şu an kötü bir şeye yol açtım.*

Meredith, kendisine belli belirsiz tanıdık gelen sesi duyunca dibine daldığı hatıra denizinin yüzeyine çıktı. Hafızasıyla şimdiki zaman arasında sıkışıp kaldığını düşünerek gözlerini kapattı. Fakat aklına getirmeye çalıştığı şey, yağmur ve rüzgârın uğultusunun arasında yankılanan bu metalik ses değildi. Aniden ayağa fırladı.

"Gitmem gerekiyor," dedi.

"Meredith?"

Bishop Polk çan kulesinin çan sesine cevap verirken, merdivenlerden aşağı uçarcasına indi.

Jordan, çitlerin tepesine inen trafonun sesiyle uyandı. Gözkapaklarını zifiri karanlığın içine açtı. Başucu saatinin yeşil ışığının yokluğunun farkına vardı. Elektrikler gitmişti.

Panikle doğruldu.

Yanında yatıyor olması gereken kişinin ağırlığını hissedemedi. Elini Stephen'in yastığının üzerinde gezdirdi.

Stephen'in adını bağırdığında, kırık pencereden uğuldayan rüzgârın sesinin içinde kendi sesini duyamadı. Yatak odasını bir anlığına aydınlatan şimşek ışığından faydalanmaya çalıştı.

El yordamıyla üst kattaki merdivenlerin başına varabildiğinde, aşağıdaki kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Ön kapıdan içeri giren ince su tabakası, girişe serili oryantal desenli kilimi sırlıslam etmişti. Görmeden indiği basamakların son birkaç basamağını kaçırınca kapı eşiğine doğru yüzüstü fırlarken bir ışık dalgası da ön bahçeyi aydınlattı. Sel suları, verandanın üzerinde, okyanus dalgaları misali hafifçe gidip gelmekteydi. Mürekkebe bulanmış kâğıt parçaları ayaklarının yanından geçerek evin içine giriyorlardı. Third Caddesi, çitlerin tepelerinde dalgalanan suyuyla beraber koca bir nehre dönüşmüştü. Jordan'ın gözüne nehrin ortasında yüzen kıyafet yaması takıldı.

Ne olduğunu anlaması üç saniyesini aldı.

Bu, Monica'nın elbisesinin arka kısmıydı.

Verandadan havuza atlar gibi sel sularının içine balıklama daldı. Başını yüzeye çıkardığında, kendisine neredeyse dokunma mesafesi uzaklığında yüzüstü duran Monica'yı, etrafına dolanan mor tomurcuklu, bol budaklı, ıslak bir mersin ağacının dalıyla birlikte buldu. Kadının arkasında bir şeyler oluyordu. Bahçe kapısının demirlerine devrilmiş olan elektrik direğine bağlı kablolar, kavşağın karşısındaki diğer direğe doğru yükselirken akımdan dolayı deli gibi sallanıyorlardı. Düşen direğin kapının üzerinden kayıp sulara inmesini engelleyen tek şey, kuvvetli rüzgârın elektrik kablolarına uyguladığı dengesiz basınçtı.

Genç adam, Monica'nın olduğu yere doğru köpekleme stilde yüzerek ilerlerken bir yandan da kadının adını bağıırıyordu. Suyla beraber ağzına dolan çiğ tütün tadı yemek borusundan aşağı inerken tüm boğazını yaktı. Kadını omzundan tuttu ve onu etrafına dolanan ağaç dalından kurtarabilmek için sert bir şekilde kendine doğru çekti. Kadın ken-

di çevresinde bir miktar döndü. Monica'yla birlikte suyun yüzeyinde kalmak adına ayaklarını hareket ettirirken ayak tabanları suyun dibine batmış olan aşk merdiveni bitkisinin yapraklarının yumuşak dokusuna sürtündü.

En sonunda kollarını Monica'nın etrafına dolayarak onu kendi göğsünün üzerine bindirdi ve bu hareketiyle birlikte suyun dibine doğru batmaya başladı. Bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissedince yüzeye çıkabilmek için daha çok çaba sarf etti. Gözlerini kapattı, kollarını Monica'nın sırtında kenetlemeye uğraşırken az önce bacağında yaşadığı his kendini tekrar ederek kalça kısmından baldırlarına kadar indi. Jordan gözlerini tekrar kapattı ve suyun yüzeyinde akıntıyla ilerleyen sıçan sürüsünü etrafa dağıtarak, delirmişçesine olduğu yerde çırpınmayı sürdürdü.

Monica, verandanın üst basamağına doğru süzüldü. Jordan sağ ayağını biraz aşağı indirerek alt basamaklardan bir tanesini buldu. Monica'yı, eşikten geçirdiği bir gelin misali havaya kaldırıp verandanın üzerine doğru iteledikten sonra kendi de yukarı çıktı. Trafo direği Tree ve Chestnut kavşağına devrildiği sırada Jordan çoktan Monica'yı evin merdivenlerine kadar taşımıştı. Ön bahçeyi alevlendiren elektrik akımı patlamasını görmek için arkasını döndü; yüzeyde bulunan en az elli sıçan, mikroskop lamının altında ışık saçan bakterileri andırıyorlardı. Rüzgârın sesi trafo patlamasını da bastırmıştı. Dışarıda alev alan ışık hemen söndü. Elektrik idamına uğrayan sıçanların ölü bedenleri bir süre suyun üzerinde inip çıktıktan sonra, akıntının da yardımıyla ana kapının sivri uçlarının arasından geçerek, bayağı uzaktaki bir blok ötede bulunan Mississippi Nehri'ne doğru süpürülme-ye koyuldular.

Jordan, Monica'nın üçüncü basamağın üzerinde duran başını elleriyle kaldırdı. Kadının ağzından bir miktar su püs-

kürdü. Baygındı. Jordan onu biraz sarsınca ağzından daha çok su döküldü.

Jordan suni tenefüs veya kalp masajı gibi ilkyardım girişimlerini bilmiyor olsa da, Monica'yı ayağa kaldırmaması gerektiğini biliyordu. Fakat bu bilgi, içinde bulunduğu anda ona fazlasıyla yanlış gelmişti. Yaşadığı paniğin ve hızlı davranması gerektiği düşüncesinin yardımıyla Monica'yı oturma pozisyonuna getirerek, diziyle karnına, hesapladığı hızda vurdu. Ayağının üzerinde bir sıcaklık hissetti. Dizini kadının midesine doğru biraz daha sert bastırduğu zaman Monica'nın tüm vücudu, çocuğun bükülen dizinin üzerinde harekete geçen kaslarıyla birlikte toplu bir isyana koyuldu.

Dışarıda çakan şimşegin ışığı, kadının yeni doğmuş bebek yüzünü andıran kısık gözlü çehresini aydınlattı. Jordan dudaklarını kadınınkilerin üzerine koyup nefes verdi. Verdiği nefesin yarısı dudaklarının arasından dışarı kaçmış olmasına rağmen, Monica'nın dudaklarının kendi dudakları arasında seğirdiğini hissetti. Monica ellerinden birini genç adamın sağ omzuna götürdü. Jordan dudaklarını geri çekti.

Kadın konuşmaya uğraşıyordu.

"Monica!" Jordan onu bir kez daha sarsarken kadının başı merdiven basamaklarının üzerinde tangırdadı.

Gözlerini hâlâ açmamıştı. Jordan tek elini Monica'nın alnına dayadı ve büyük bir dikkatle, gözkapaklarını kendi elleriyle açmaya çalıştı; Monica'nın gözbebekleri yerlerine kaymadan önce, kısa bir süre kadının donuk, beyaz göz akıyla baktı.

"Stephen!"

Sarf ettiği ilk boğuk kelimeyle birlikte nefesi de geri gelmişti.

"Stephen'ı aldı!" dedi nefes nefese.

5

“Stevie?”

Rüzgârın sesi değişmişti. Jordan’ın göğsünde uykuya dalmasına yol açan o aralıksız uğultu yoktu artık. Ses daha derin, daha kuvvetli geliyordu.

“Tanrı’yla tanışma zamanın geldi, Stevie!”

Başını kulağına gelen sese doğru hızla kaldırırken, bileklerine sıkıca sarılı olan metal olta ipinin yarattığı baskıyı hissetti. Ellerinin arasında bir şey tutuyordu. Artık yatak odasında olmadığıнын farkındaydı. Hafızasını tazelemeye çalıştı – şakağında patlayan kuvvetli darbeyi hatırlarken, kırılan yatak odası camlarından içeri süzülen karanlığın kendisini paketleyip bu tanıdık sese kadar getirmiş olabileceğini düşündü.

Rüzgâra tek kat suntayla göğüs germekte olan pencere içeri doğru patlarken, tahta parçaları her tarafa saçıldı. Stephen’in yanında duran gölge buna cevap olarak öne doğru atıldı. Altındaki şey de neydi böyle?

Stephen kıvrandı. Göğsüne değen soğuk metal hissi, neredede olduğunu korku içinde anlamasına yol açtı.

Yerden on metre yükseklikte, Bishop Polk çan kulesindeki çanlardan birine bağlanmış haldeydi. Çevresi, rüzgârla sallanan çatı fayansları ve hareketsiz duran çanlarla çevriliydi.

Stevie. Yıllardan beri kimse onu Stevie diye çağırılmıyordu.

Brandon, Stephen'ı olta teliyle bağlamış olduğu çanın yanından geriye doğru bir-iki adım attı. Stephen'ın çanın üç yüz altmış derecelik yüzeyinin etrafını saran bacaklarını çevreleyen ipin son kısmını da, çocuğun el bileklerini çanın civata somununa sabitlemek için kullanılmıştı.

Brandon, rüzgârın ilk zemin döşemelerini pencerenin dışına doğru çekişini büyülenmiş gözlerle izledi. Üzerinde durduğu döşeme tahtaları bulundukları yerden sökülerek, on metrelik düşüşün dibindeki karanlık bölgenin manzarasını açmadan önce biraz daha geri çekildi.

“Buralara kadar getirdiğin rüzgârın sesini dinlesene,” diye bağırdı.

Stephen çığlık atmak için ağzını açtığı zaman çanın dış yüzeyinin metalik tadını aldı. Brandon çanın yanına tekrar yaklaşırken, çakan şimşek ışığının yansıması altında parlayan üstsüz bedeninin gölgesi duvarlara vurdu. “Brandon...” diyebildi nihayet Stephen, dudaklarında yapış yapış bir his bırakan kan tadını istemsizce yutkunarak. Pencereden dışarı uçan diğer iki döşeme tahtasının ve kemeraltından sökülme-ye başlayan seramiklerin sesi geldi kulağına.

“Yılan,” dedi Brandon, esen rüzgâra karşı.

Stephen, ona verecek bir cevap ararken içinde yükselen öfkeyi hissetti. Aşkı karşılık görmeyen bir âşğın hayal kırıklıklarıyla körüklenmiş öfkesine benzeyen türden bir şey veya kederle lime lime edilmiş birinin yaşadığı türden bir sinir değildi bu. Bu duygunun tıpası lisede henüz açılmamıştı; kulağa çalınan her fısıltıyla, kendisine sürülen her lekeyle

daha da birikmişti; hayatı boyunca taşıyacağı sıfatın sırtına damgalandığı gün ise onu tamamen yüzüstü bırakmıştı. Greg Darby, onu beş yıl önce yine aynı yere, buraya getirip bayılana kadar tecavüz ettiğindeyse, tecavüzcüsünün elleriyle, saklandığı yerden kendini yeniden göstermişti. Bu öfke, kendine acıma duygusunun inatçı çamurlarını ruhundan akıttı götüren şeydi.

“Eğer bugün, burada ölmezsem Brandon, seni kendi ellerimle öldüreceğim.”

Brandon, elindeki boş makarayla çanın üzerine vurdu. Çan yıllardan sonra ilk kez öttü. “Burası, senin Tanrınla tanışacağın yer!” diye bağırdı, küçük bir çocuğun yansıtılabileceği tarzda bir öfkeyle. “Burası senin Greg’i öldürdüğün yer!”

Rüzgâr, pencerenin yıpranmış kenarlarını kemirip geçerken, pervazın üzerindeki tahta parçaları bir anda çakıldıkları yerden ayrıldılar. Etrafa yayılan ses, demirden, dev bir yumruğun patlamasını andırıyordu.

Islık sesi daha da arttı.

Her yeri yıkıp geçen fırtına, kendi sesini Brandon’a daha sağlıklı bir şekilde ulaştırabilsin diye ses tonlamasına büyük bir özen göstererek, sıkıdığı dişlerinin arasından, “Onu ben öldürmedim,” dedi Stephen.

“Yalan!”

“İntihar etti.”

“O cinayeti uzun süre bekledin. İçinde koca bir yılan besliyordun sen, Stephen! İçinde bir yılan besliyordun ve o yılanın ikimizi de ısırması için her şeyini verirdin, yalan mı? Greg’i öldürmeyi o kadar uzun zaman boyunca bekledin ki... Bunu sen de benim gibi biliyorsun!”

Stephen, Brandon'ın boynuna uzanan elini hissetti; Brandon onu kendine doğru çekerken bedenine sarılı metal tel etine daha fazla girdi. Stephen acı acı bağırdı.

Brandon, ağzını Stephen'ın kulağına iyice yaklaştırdı. "Tanrı'nın ne yaptığını bilmek ister misin, küçük Stevie? Tanrı, şeytanın sahibidir. Dünyayı yarattığı zaman, koca bir avuç dolusu kahrolası kötülüğü alıp dünyanın dört bir yanına saçtı. Kötülük her yerde, sürekli kendini bir yerlere gömmeye uğraşıp duruyor. Mesela insanların içine... Senin de içinde ondan bolca var, Stevie.

Bunu hayatım boyunca en az senin bildiğin kadar iyi biliyordum. Sen bir canavarsın ve beslenmeye ihtiyacın var. Greg seni kaç öğünlük doyurdu, söylesene!"

Brandon, Stephen'ın suratını çandan on beş santimetre geri çekti. Stephen yüzünü ekşitti. Ense etine artık iyice basıyorken metal telin altından sicim gibi akan kan, Brandon'ın parmaklarının üzerine damladı.

"Ge-gerçek c-c-canavarlar..." Stephen öksürünce ağzından fırlayan kanlı topak Brandon'ın yanağına çarptı. "... gerçek canavarlar Tanrı'yı gördüğünü düşünenlerdir."

"Kurtuluş tapınaklarının kolonları etrafına..." diye cevap verdi Brandon sertçe.

Dört döşeme tahtası daha dans ederek camdan dışarı fırladılar. Büyüyen delik, üç çanı birden yerlerinde tutan metal iskelenin alt kısmını manzaraya dahil etti.

"... sarılı yılanlar..."

"Artık gitsen iyi olacak, Brandon..."

Dışarıda, kemeraltı çatısının üzerindeki son seramik fayansı da sökülüp çıkaran rüzgâr, savunmasız kalasları gün yüzüne çıkartmıştı. Tepede duran iki metrelik çarmıh yerinden çoktan çıkmıştı.

“Siliyorum dünyadan sizi. Toprağı temizliyorum...”

Tepelerinde bulunan çarminın yerinden sökölmesiyle beraber çatıda açılan boşluktan üzerlerine bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Zayıf, gri alçak tonlu bir ışıık, birbirlerine birkaç santim uzak olan yüzlerini aydınlattı. Bakışları birbirini yakaladı. Stephen'ın kan içindeki dudakları, pis bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Korku el süremez bana,” diye bağırdı Stephen. Gölgeyi Bradon'dan önce o gördü.

Tekerlemenin ilk dizesini duyar duymaz, etkili bir yumrukla Stephen'ın başını bağılı olduğı çana indirdi Brandon. Stephen için, alınının ortasında şiddetle yükselen acının bir önemi yoktu. Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Tek yapabileceğı sataşmak olur...” diye inledi.

Sonra Brandon da yaklaşan gölgenin farkına vardı. Çanın tam yanında dizlerinin üzerine çöktü. Merdivenin tepesinde beliren karanlığa kaydıldı gözlerini. Stephen, Brandon'ın dikkatle baktığı şeyin ne olduğunu biliyordu: Greg yeniden biçimleniyordu.

Birkaç döşeme tahtası havada tangırdarak uçuştı. Yağmur, hız kesmeden tepedeki açıklıktan boşalmaya devam ediyordu. Rüzgâr pencere pervazıyla mücadelesine devam ediyordu. Fakat bunlardan hiçbirini, kemeraltına inmekte olan Greg'i ilgilendirmiyordu.

“Ele geçiremez beni,” diye devam etti bir ses.

Bu ses Greg'e ait değildi.

Meredith Ducote eline geçirdiğı döşeme tahtalarından birini Brandon'ın sol omzunun tepesine indiriverdi. Tahtaya çakılı bir çivi Brandon'ın derisini delip kemiğine saplandığı için Meredith tahtayı biraz güçlölkle geri çekebildi. Meredith'in silüetini gören Stephen, teker teker sökölün döşeme

tahtalarının üzerinde kıvranan Brandon'ın acıyla inleyişini dinledi.

“Yalnızca söyler nereye gideceğimi!” diye haykırdı Meredith. Tuttuğu tahtayı bu sefer de Brandon'ın beline indirdi. Çocuğun bedeni adeta şaha kalkarken, etini bir kez daha delen çivi iyice içeri girdi; Brandon, ellerini bir-iki kez boşluğa salladıktan sonra tekrardan yere devrildi. Genç kız, döşeme tahtasını seri bir hareketle çivinin saplandığı yerden geri çekti.

Kemeraltının gövdesi büyük bir gürültüyle bir kâğıt parçası misali belli bir noktadan ayrılınca, içerisi rüzgârdan yapılma görünmez kırbaçlarla doldu.

Meredith topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Fırtına, genç kızı birkaç adım geriye sürüklerken Brandon kendine gelip ona doğru döndü.

Stephen arkadaşını uyarmak için acı bir çığlık attı. Brandon, Meredith'i gördüğü an olduğu yerde donakaldı.

“İster onu takip eder...” diye tısladı Meredith. “İster yatağымda kalırım...”

Döşeme tahtasını havaya kaldırıp çekiç gibi indirdi. Brandon, alacağı darbeyi engellemeye çalışırken vücudunu delik deşik eden çivi bu sefer de avuç içine saplandı.

Brandon, avucunun içinden geçen çivinin onu kemeraltının kereste duvarına, tam başının üzerinden çivilediğini fark ettiğinde kuduz bir köpek gibi hırlamaya başladı. Meredith çocuğu boşta kalan elinden yakaladı.

“Benimle söyle!”

“Yılan!” diye bağırdı Brandon.

“Benimle birlikte bitireceksin dedim!” diye bağırdı Meredith. “Ben bildiğim şeylere inanırım.”

“Kurtuluş tapınakları kolonları etrafına... Kurtuluş tapınakları...” Brandon adeta cinnet geçiriyordu.

“Ölüler ölüdür. Yürüyemezler. Karanlıktır gölgeler...”

Stephen, Brandon’ın bacaklarından birinin büküldüğünü fark etti. “Meredith, dikkat et!” diye bağırdı. Genç kız, kendinin bile beklemediği kadar atik bir hareketle tek elini kaldırıp yumruğu Brandon’ın hayalarının tam ortasına doğru savurdu. Duvara çivilenmiş elinden damlayan kan kolundan omzuna doğru akarken, Brandon gözlerini darbenin etkisiyle kocaman açıp, şiddetle titreyen kemeraltı duvarının dibinde kıvranmaya başladı.

“Ve konuşamaz karanlık...”

Stephen’in çılgınlıkları daha da artmıştı. Brandon’ın bitkin, yenilgiyle bakan gözleri Meredith’inkilerle buluştu. “Onu öldürdün! Stephen, Greg’i öldürdün!” Panik halindeyken yerine oturtamadığı kelimeleriyle içindekileri anlatmaya uğraşıyordu.

“Yanıliyorsun,” dedi Meredith. Altlarında duran zemin deprem oluyorcasına sallanıyor, Brandon’ın çakılı olduğu duvar, rüzgâra maruz kalan ipe asılı çarşaf misali, artık nereye doğru sarsılacağını bilemiyordu.

Meredith, Brandon’ın yanından geri çekilerek, yeri yumruklayan yağmur damlalarının altında hareket etmeden durmaya çalıştı. Brandon’ın şok içindeki bakışları hâlâ Meredith’in üzerindeydi. Meredith, ayak bastığı döşeme tahtasının üzerinde dengesini koruyarak Brandon’a doğru döndü.

Pencerenin üzerindeki yarık, kemeraltının çatı tarafına kadar açılınca Meredith’in tüm çevresi gri tonlu ışık huzmeleriyle doldu. Stephen, kızın kendisini aşağı indirecek kadar zamanı olmadığını bilincindeydi. Kız, ayaklarının altında titreyen zayıf zemine göz gezdirince döşemelerin üzerinde

oradan oraya yuvarlanan ince metal çubuğu gördü. Tepesinde esen rüzgârlara dayanamayan tahta parçaları artık iyice sökülmüş, çanların millerinin sağlam bir şekilde yerleştirilmiş olduğu beton dayanağı çırılçıplak halde bırakmışlardı.

Stephen, Brandon'ın tutarsız ve öfkeli ulumalarını dinlerken, kollarının Meredith tarafından, bileklerini iri cıvata somununa bağlı halde tutan çift kat tele doğru hareket ettirildiğini hissetti. Meredith, kendi bileklerini de çana sıkıca bağlanan telin içerisine soktu.

Telin çana yaptığı baskı, ellerini kollarından ayıracak gibi hissettiriyordu.

Kemeraltı duvarı olduğu yerden ayrılırken Brandon, elini duvara çivileyen tahtaya bakıyordu ki, göz açıp kapamaya kalmadan bir anda duvarla beraber gözden kayboldu.

Rüzgâr, Stephen'la Meredith'in vücutlarını bayrak gibi sallıyordu. Kafalarının üzerinde, göklerin öfke dolu vaadiyle kükreyen semadaki yıldızlar, yerlerini şimşeklere bırakmışlardı; bağlı oldukları koca çan bile artık sallanıyordu.

Sokak lambalarından birine var gücüyle tutunan Jordan, kemeraltı iki ayrı parçaya ayrılıp yerden on beş metre yükseldikten sonra birbirine bir şekilde tutunuyor gibi görünen iki parçadan biri, ortadaki manyetik merkezin üzerine kapanırken, olan biten her şeyi halüsinasyon görüyor olabileceğini düşünerek seyretti. Bu iki ayrı parça, havada kavgaya tutuşan iki yabani kuş misali birbirlerini yavaş yavaş yok ediyorlardı.

Jordan başını göğsüne kadar indirip molozların ona vurmaması için dua etti. Tutunduğu sokak lambası, yere sabitlendiği çimento temelden ayrılıp öne doğru eğildi. Jordan, kolları suyun yüzeyine değdiğinde, tutunduğu lambanın kırk beş dereceye kadar eğilmiş olduğunu fark etti.

Başını yukarı kaldırdığında kendisine bakan bir yüzle karşılaştı.

Tutunduğu sokak lambasının ampul kısmı, rüzgâr yüzünden kıyafetlerinden tamamen arınmış bir erkek vücudunun göğsünü delip geçmiş görünüyordu. Baktığı kişinin kardeşi olduğunu anlaması uzun süresini almadı. “Brandon.” Jordan, içine düştüğü hengâmede kendi sesini bile duyamadı.

Brandon ağabeyine cevap veremedi. Lamba asfalta biraz daha yaklaşıncı Brandon’ın havada asılı kalan ayakları suyla buluştu. Yere yaklaşırken Jordan’la bir kez daha göz göze gelen Brandon’ın yüzü uyuşuk ve ifadesizdi.

Lamba direği aniden durdu. Jordan, başı omuzlarına düşen Brandon’ın bedeni, tahtanın ağırlığına daha fazla karşı koyamayıp bedenine saplanan sokak lambasından kurtulurken onu izledi. Brandon, içerisine birçok enkaz parçasını katmış olan güçlü girdaba kapılıp Jackson Caddesi’nden aşağı süzölmeye başladığında Jordan, sımsıkı tutunduğu lambanın direğine tüm gücüyle alnını bastırdı.

Jordan başını kaldırdı. Rüzgâr dinmişti. Etrafından akıp geçen sel suyunun haşın dalga hareketleri, zarif, etkisiz bir akıntıya geçiş yapmıştı. Her yönden yağıyormuş gibi hissettiren yağmurun ani kesintisiyle beraber, arabaların çamurluk kısımları kendilerini göstermeye başlamışlardı. Bishop Polk’un, menteşelerinden ayrılan ön kapılarından bir tanesi, yıpranmış bir halde tam önünde duruyordu. Kulağına çan sesleri geldi.

Jordan, kemeraltından geriye kalan bir yara kabuğu misali çırılçıplak kalan on metrelik şaftın tepesini incelemek için gözlerini yukarı kaydırды. Gözlerinin önündeki görüntü çiğnenmiş bir tırnağı andırıyordu. Çanların tutunduğu metal iskelet beton duvarlardan ayrılmıştı. Üç çan da birbirlerinden

uyumsuz sesler çıkararak sallanmaktaydılar. Soldaki çana tutunan iki kişiyi gördüğünde, *İmkânsız*, diye geçirdi aklından Jordan: Meredith ve Stephen'dı bunlar.

Onların da tepesinde, Brandy Kasırgası'ndan kaçan martılar, çılgık atarak oluşturdıkları çemberin etrafında dönüyorlardı.

Kilisenin girişindeki bel boyuna gelen su birikintisinin içinde yürümeye koyuldu Jordan. Martı çılgınları, çanların etekleriyle kararttıkları gri gökyüzünün içinden kendini göstermeye çabalayan gün ışığına doğru yol gösteriyordu ona. Merdivenin bir bölümü yerinden çıkmıştı. Jordan önce kendi ağırlığını tarttı.

Jordan, bir-iki metre aşağıdan merdivenin son basamağına tutunduğu zaman, Stephen'a dair görebildiği tek şey, çanın metal dış yüzeyine yapışık halde duran solgun oval yüzündeki tek kapalı gözü ve tek yanağıydı.

Etrafına sarılı incecik tel fena halde etine saplanmıştı.

Jordan, kemeraltı döşemelerinden geriye kalan tek parça olan metal ara miline elini uzattı. Tek ayağı merdivenin üzerinde, tek eli ara milinin üzerinde, on metrelik düşüş mesafesine sahip boşluğun üzerine doğru uzandı. "Meredith!" diye bağırdı. Aşağıdan gördüğü kadarıyla çanın tepe kısmına tutunan Meredith, çanın cıvata somununa sarılı telleri dişleriyle kemiriyordu. Jordan, kızın onu duyamayacağını fark etti. Çan sesleriyle tamamen sağır olmuştu.

Meredith, ikinci tel çemberini de dişleriyle koparmayı başardı. Hâlâ dişlerinin arasında tuttuğu tel parçasıyla birlikte çanın aşağı kısmına doğru kaydı. Jordan, bijonun etrafından koparak ayrılan metalik telin Stephen'ın vücuduna çarpışını yüreği ağzında izledi. Meredith'in kasıkları Stephen'ın kafasına çarptı. Çocuğun gevşek bedeni, çanın kenarından aşağı

doğru kaymaya başladı. Jordan gözlerini sıkıca kapatıp tek kolunu ani bir refleksle havaya kaldırdı. Gevşeyen telin ani çekişini parmaklarının arasında hissetti.

Gözlerini açtığı zaman, sımsıkı tuttuğu yumruğunun içinde duran telin diğer ucunda bir bez bebek gibi sallanmakta olan Stephen'i gördü. Tepesinde ise Meredith, metal üst direğe çarparak durabilmişti; göğsüyle elleri arasında kalan direğin üzerindeyken, birazdan sınav çekmeye başlayacak gibi bir görüntü sergiliyordu. Bacak ağırlığı yüzünden gittikçe daha da aşağı kayıyordu. Kısa bir süre sonra elleriyle sımsıkı tutunduğu metal barın aşağısında bir trapez sanatçısı gibi sallanmaya başladı.

Stephen'in bedeni, içine sarılı olduğu metal tel ağının ucunda sallanmaya devam ederken, onun ağırlığıyla merdivenden aşağı düşme tehdidini göze alan Jordan, ağın boşta kalan uçlarını da yumruğunun içine almaktan çekinmedi. Diğer eliyle merdivenin en üst basamağına tutundu. Meredith yere düştüğü takdirde ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Başını kaldırıp kızın telle oyulan bileklerine baktı.

Meredith tutunduğu barı bıraktı.

On metrelik yüksekliğin içine hızla düşerek altta biriken kirli sel suyunun içine sert bir iniş yaptı. Jordan, kız suya düşerken oluşan beyaz köpürmeyi durduğu yerden görebiliyordu.

Sağ kolunun ucunda dengesizce sallanan Stephen'la birlikte, her bir merdiven basamağını sol eliyle teker teker kavrayarak aşağı inmeye koyuldu.

Merdivenin yarısına gelip aşağı baktığı zaman, beline gelen suyun içinde dururken kollarını kedisine doğru uzatmış olan Meredith'i gördü. İnmeyi sürdürdü. Stephen'in bedeni, Jordan'ın sağ yumruğuyla sımsıkı tuttuğu metal tel ağına takılı halde aşağı doğru sallanmaya devam ediyordu.

Jordan, Stephen'ı Meredith'in kollarına dikkatle bıraktı. Meredith, bir elini Stephen'ın kollarının altında, diğerini de dizlerinin arkasında sabitleyebildiği zaman Jordan onun yanına, suyun içine doğru atladı.

"Bu şekilde götürelim!" diye bağırdı Jordan kıza. Meredith, iki eliyle Stephen'ın omuzlarını destekledi, Jordan ise bir eliyle çocuğun belini desteklerken diğeriyle bileklerinden tuttu ve bu şekilde, ellerinin arasındaki baygın bedeni başlarının üzerine kaldırdılar. Her yerin pisliğini beraberinde getirmiş olan sel suyunun, Stephen'ın her yeri yırtıklar içinde kalan tenine değmemesi gerekiyordu; ikisinin elleriyle oluşturduğu platformun üzerinde sabit kalmalıydı.

Bir noktadan sonra suyun çenelerine kadar yükseldiği bir yerden geçtiler. Plastik bir madde Meredith'in göğsüne değip geçti. Bir şekilde, Stephen'ı Chestnut ve Third cadde-lerinin birleştiği kavşağa kadar suya değdirmeden taşımayı başardılar.

Monica Conlin, oğlunun hırpalanmış bedenini taşıyarak eve yaklaşmakta olan Jordan'la Meredith'i görünce dizlerinin üzerine yığıldı. Sonra bahçe kapısından içeri giren üçlüye doğru yüzmeye başladı. Martı çığlıklarının dindiği gökyüzünde rüzgâr yeniden şiddetleniyordu. Uzun süredir gökyüzünü ele geçirmiş olan kasırganın göz bebeğini andıran karanlık bulutlar, New Orleans'ı terk etmeye başlamışlardı. Stephen artık evindeydi.

6

Jordan ve Meredith ön verandaya oturup güneşin doğuşunu izlediler.

Sular çekilirken bahçe kapısı kendisini santim santim göstermeye başladı. Meredith, bandajlanmış bileklerini dizlerinin üzerine koymuş, oturduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Jordan onu rahatsız etmemek adına, kızın birkaç adım uzaklığındaki köşeye oturmuştu. Şafağın ilk ışıkları, perişan haldeki muhitin üzerinde parladı. Yukarıda, Monica, Stephen'ın düzensiz kalp ritmini gözlemleyebilmek için uyumakta olan oğlunun göğsüne başını yaslamıştı.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Meredith. Jordan başını sallarken dengesiz bir hareketle, güçlükle ayağa kalktı.

“Gidip Stephen’a bir şey getirmeliyim,” dedikten sonra beline gelen suyun içinde güçlükle ilerleyerek önce bahçe kapısının, sonra Third Caddesi'nin yıpranmış bina duvarlarının ardında kayboldu.

Meredith, Angela'yı suyun üzerinde, sırtüstü halde buldu. Yüzme havuzunun turkuvaz mavisi, çamurlu bir yeşile dönmüştü. Angela, evin köşesinden dönmekte olan Meredith'i fark eder etmez pozisyonunu değiştirip havuz kenarına doğ-

ru yüzmeye başladı; hâlâ suyun altından kurtulamamış olan kaldırım taşlarının üzerinde dik pozisyona geçtiği zaman ilk göze çarpan şey hastane önlüğünün altından rahatlıkla görünen göğüsleri oldu.

Meredith, kadının parmağının gösterdiği yönü gözleriyle takip etti. Misafir kulübesinin ikinci kat duvarının dış yüzeyine doğru devrilmiş olan bir meşe ağacının pullu gövdesinin üst kısmı, binanın yan duvarının ardında kayboluyordu. Angela, tek başına bu manzara, neden o sırada arka bahçede yüzüyor olduğunu açıklıyormuş gibi omuz silkti. Meredith'e itaatsizlik ettiği için üzgündü.

Gözleri, kızın bileklerine kabaca sarılmış olan bandajlara kaydı. Atik bir hareketle kızın bileklerini kendi ellerinin arasına alıp dikkatle incelemeye koyuldu. Tek elini ağırca Meredith'in başına kaldırdı ve parmaklarını kızın karmakarışık saçları arasında gezdirdi. Saç tellerini elleriyle özenle tarayıp olmaları gereken yere getirdi.

Meredith hıçkırıklara boğuldu. Angela'nın kollarının arasında, başını kadının omzuna dayayıp acı acı ağlamaya başladı.

Angela onu sımsıkı sardı. "Yüzlerini hatırlayamıyorum..." diye fısıldadı kızı.

Meredith başını kaldırıp kadına baktı; Angela'nın gözlerinde canlı bir parlaklık vardı. "Hatırlayamıyorum," dedi bir kez daha kadın ve dudaklarına silik bir gülümseme yayıldı.

Meredith ona inanmayı isteyerek başını öne doğru salladı. "Hatırladığın bir şey var mı?"

Angela düşünmek için bir süre bekledikten sonra, "El Paso," dedi.

Monica, Jordan'ı verandada bulup omzuna elini attı. Ona isteyerek dokunduğu ilk seferdi bu.

“Uyandı,” dedi. “Yaraları çok derin değil. Sadece çok fazla kanamışlar. Yaralarının temizliğini ihmal etmediğimiz sürece iyi olacak. Kötüleşirse hastaneye götürmeyi deneriz. Şimdilik en azından gözlerini açtığına şükrederim.” Monica bir sonraki cümleyi kurabilmek için bir anlığına duraksadı. “Seni soruyor.”

Jordan yukarı çıkar çıkmaz Stephen’ın yatağına uzandı, çocuğun battaniyesini üzerinden atıp sıyrıklarını ve kesiklerini incelemeye başladı. Stephen gözlerini açtığında, yaralarının üzerini kapatıp yavaşça Jordan’dan uzaklaştı. Jordan, Stephen’ın yaralarına dikkat etmeye çalışarak, çocuğun kendinden uzaklaşmasına engel oldu.

“Onu gördün mü?” diye fısıldadı Stephen.

“Evet,” dedi Jordan ve Brandon hakkında karşılıklı konuşabilecekleri tek şeyin bu iki cümle olduğunu fark etti.

Evin içine keskin bir küf kokusu sinmişti. Fırtınanın üç gün sonrasında bile ne suları ne de elektrikleri gelmişti. İç bunalıcı sığağa rağmen kapı ve pencereleri kapalı tutmaya devam ediyorlardı. Monica, kasırğa dindikten bir gün sonra, Third Caddesi’nden aşağı doğru yüzen yılanları fark etti. Stephen günlerini uyuyup uyanarak geçiriyordu. Monica, birkaç saatte bir onu arka verandaya kadar yürütüyor, parmaklıklardan destek almasını sağlayarak yere oturtuyor ve evin park alanını kaplayan bir metrelik suya bakarak biraz olsun rahatlamasını sağlıyordu.

Jordan’la Monica tüm evi yardımlaşarak temizlediler. Jordan mobilyaları eski yerlerine getirirken Monica da etraftan cam kırıklarını ve ıslak kâğıtları topladı. Kilimlerin büyük bir kısmı kullanılmaz hale gelmişti. Jordan işe yaramayacak olanları çöpe attı.

Brandy Kasırgası’nın üçüncü gününde Stephen, yatağında yalnız uyandı. Çalışma masasının üzerindeki yıpranmış,

mavi spiralli defteri fark etmeden hemen önce kulağına gelen ayak seslerini duydu. Defterdeki etiketin üzerinde Meredith Ducote –Biyoloji I yazılıydı. Stephen, kesiklerinin yanmayacağını umarak tek bacağı hevesle yataktan dışarı çıkardı. Dikkatle çalışma masasının sandalyesine oturdu, defterin kapağını açtı ve Greg Darby'nin Meredith Ducote'a vurduğu ilk ânı okumaya koyuldu.

Jordan odanın kapısını araladı. Stephen kısa bir süre ona baktuktan sonra, etiketin üzerindeki ismi o da görebilsin diye defteri havaya kaldırdı.

Meredith, ön verandaya oturmuş, Jordan'ın yanına gelmesini beklerken sokağın yeniden katı hale geçişini seyretti.

“Daha kardeşin beni aradığı zaman, Greg’in Stephen’a bir şeyler yapacağını anlamıştım,” dedi Meredith. Verandanın parmaklıklarının arasından aşağı sarkıttığı ayaklarının tabanları, çamurlu suya değmekle değmemek arasında gidip geliyordu. Jordan, kızın hemen yanındaki Dorik biçimli sütuna dayanmıştı. Meredith sözlerine devam ettikçe içini daha büyük bir korku kaplıyordu.

“Biz küçükken, gruptaki tek kız bendim. Her zaman diğer çocukların beni yalnız bırakıp gideceklerinden korkardım. Sırf bu yüzden, ne olur ne olmaz diye herkesin yedek anahtarlarını koyduğu gizli bölgelerin yerini bile bulmuştum. Angela, evin yedek anahtarını hep arka kapının yanında duran sardunya saksısının içinde tutardı. Monica’nın park alanındaki çiçek yatağının içindeydi.” Meredith, durup azimli bir nefes çekti içine.

“Alex’in cenazesinin akşamında, kardeşin suratıma telefonu kapattıktan sonra Greg’lere gittim. Evde kimse yoktu. Andrew, Angela’nın eşyalarını hastaneye bırakmaya gitmişti. Anahtarı aldım, içeri girdim ve doğrudan Greg’in odasına çıktım.”

Jordan, Meredith'in uzaklara dalışını izledi. Dökme demir kapının parmaklıkları arasından Meredith'in tam önüne düşen meşe ağacı dalının pek bir önemi yok gibiydi; Meredith artık Greg'in odasındaydı. "Her yer... darmadağınktı," dedi kız. "Çekmecelerini sökercesine açmış, her şeyini etrafa saçmıştı. Büyük bir sinir krizi geçirmiş olduğu çok belliydi. Sonra o fotoğrafı gördüm. Yatağın üzerindeydi. Bende de aynı fotoğraftan vardı. Hepimizde. Annen bastırdıktan sonra dördümüze birden bir kopyasını vermişti. Greg, Stephen'ı siyah bir ispirotolu kalemle karartmıştı. İşte o zaman silahı aramaya koyuldum.

Biz çocukken, Greg hep babasının silahı hakkında böbürlenip dururdu. Ona Stephen'ın babasının hassas durumu yüzünden bunu yapmaması gerektiğini sürekli hatırlatırdım. Beni dinlemediğini tahmin ediyorsundur. Her birimiz Brandon'ın silahı bulduğu takdirde kuş falan vurmak için onu çalacağını biliyorduk; bunun için olduğunu düşünüyorum, bize silahın yerinden bir kere bile bahsetmedi."

Meredith başını öne eğdi. Brandon'ın ismini ağzına aldığı anda, ikisinin arasındaki havanın gerginleşmesine neden olmuştu. Jordan, kardeşinin sokak lambasının ucundan kayıp suların içinde kaybolan bedenini hatırlamamak için gözlerini uzağa kaçırdı.

"Sonra annesiyle babasının yatak odasına geçtim. Gardiobun kapısını açık görünce, belki de Greg'in tüm evi altüst etmiş olabileceğini düşündüm. Fakat Angela'nın giysileri dışında diğer her şey, düzenli bir şekilde yerli yerinde durmaktaydı. Andrew onları da hastaneye götürmüştü. Tabancayı komodinin üzerinde buldum; bir yere saklanmamıştı bile."

Jordan yaslandığı sütunun önünde kıpırdandı. Hikâye ciddi bir yere doğru gidiyordu.

“İç çektiğimi hatırlıyorum. Silahın orada öylece durduğunu görünce derin bir iç çektim. Greg de değildi. Bu rahatlama yalnızca bir saniye sürdü çünkü o dakikadan itibaren silahı alıp Greg’i bizzat bulmam gerektiğini biliyordum.”

Meredith’in çene kasları kasıldı. Jordan, verandanın önünden geçen suyun şırlıtısını dinledi.

“Tam mezarlığa gidecektim ki, o sesi duydum.”

Çan sesini. Çanlar yıllardır çalmıyordu. Bishop Polk’a gittiğimiz zamanlarda herkes, çanların sesinin kulağa ne kadar sahte geldiğinden bahsederdi. Çünkü kayıttan çalınıyordu. Ama duyduğum bu ses öylesine gerçekçiydi ki, saf metalin sesi kulaklarıma fazlasıyla gerçek gelmişti.”

“Herkes duymuş,” diye fısıldadı Jordan.

“Tabii,” diye atıldı Meredith, “ama kimse bir yerlerini kaldırıp neler olduğunu anlamaya yeltenmemiş. Duyduğum ses, Greg’in, Stephen’ın kafasını çana çarpış sesiydi.”

Jordan, boğazının düğümlendiğini hissetti. Tek eliyle boynunu ovuşturdu. Meredith yerinden kıımıldamadı, bandajlı elleri hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

“Hiçbir şey göremeden, silah önümde ilerliyordum. Silahın namlusu ara sıra duvarlara çarpıyordu. Çitlerin üzerinden atlarken pantolonumu yırtmışım ve bacağım deli gibi kanıyordu. Yaranın ciddiyetini göremesem de hissetmek zor değildi. Sonra Greg’in sesi yukarıda bir yerlerden yankılandı. ‘Bu hale düşmemi sen istedin!’ diye tekrar ederek var gücüyle bağıırıyordu.”

Meredith’in gözlerinden akmaya başlayan yaşlara rağmen, sesi sakinliğini koruyordu. Jordan eliyle sütuna tutunup onu izlemeyi sürdürdü.

“Greg çırlıçıplaktı. Beni duymadı bile. Refleks olarak elimdeki silahı ona doğru yönelttim; namlu ağzına mı yoksa Greg’e mi bakacağıma karar veremediğimi hatırlıyorum. Stephen, Greg’in tam altında duruyordu. Ölmüş olabileceğini düşündüm. Greg’in o sırada Stephen’a ne yapıyor olduğunu aklımın ucundan geçirmemiştim. Yani, iki erkek o şekilde, o pozisyonda duruyorsa, bir diğerinin kesinkes öleceğini falan düşünüyordum.

Çok uzun bir süre boyunca kendimi, bunu bu yüzden yaptığımı ikna etmeye çabaladım. Stephen’ın öldürüldüğünü düşündüğüm için tetiği çektiğime... Ama yalandı.”

Çoğalan gözyaşları, genç kızın görüş açısını bulanıklaştırmıştı.

“Neden yaptın, Meredith?”

“Çünkü koca bir yalana dönüşmüştük,” dedi Meredith. “Çünkü Cannon’a başladığımız günden itibaren her gün bir parçamızı daha kaybediyorduk; Brandon, ben, Greg... Neyimiz varsa kaybettik.” Durup bileğiyle burnunu sildi.

“Ama Stephen hâlâ aynıydı. Her bir parçası gerçektir. Brandon ve Greg kendilerini ne kadar yırtarlarsa yırtınsınlar, benim bir köşeye çekilip seyirci kaldığım işkencelerinden hiçbirini, ödediği onca bedele rağmen Stephen’ın o yanını yok edemedi. Bana yağmurdan korkmamam gerektiğini söyleyen o yanını.

Fakat daha fazlasına izin verseydim, Greg, Stephen’a ait ne varsa, her şeyini o gece elinden alacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.”

Meredith’in dudakları küçük bir kızinki gibi titredi. “Ateş ettim,” dedi. Tek elini dudaklarına götürüp orada tutarken, parmaklarının arasından çıkan nefeslerin sesi duyuldu.

Jordan hareket etmedi. Kızı rahatlatmak için yapabileceği bir şey yoktu. Hayatının son beş yılında olduğu gibi, işlediği suçla onun arasına hiç kimse, hiçbir şey giremezdi.

Ona serinkanlılıkla anlattığı cinayetin detayları bile kızın yıllar önce okumuş olduğu bir romandan çıkma gibiydi. Greg, Meredith elindeki silahın namlusunu, kulağının hemen üstüne, sol şakağına dayadıktan sonra bile onu fark etmemişti. Meredith'i tutuklanmaktan kurtaran şey, bilmeden yakalamış olduğu pozisyondu. Tesadüfi bir şekilde, çocuğun sol tarafından beynine yakın mesafeden giren kurşun, adli tıbbın bunu bir intihar kurşunuyla karıştırmasına yol açmıştı.

Namlu ağzında parlayan kıvılcım gözlerini aldı, çıkan ses kulakları sağır eden cinstendi. Elinden yere düşürdüğü silah, kemeraltının tahta döşemelerinin üzerinde yankılandı. Greg'i omuzlarından yakalayıp Stephen'in üzerinden kaldırmaya çalıştı. Biraz eforun ardından Greg'in bedeni sırtüstü yuvarlandı. İşte ancak o zaman, Meredith, Stephen'in sırt kısmının inip kalktığını fark edebildi. Greg'in yerde duran tişörtünü alıp tabancanın her yerini sildikten sonra, silahı Greg'in parmaklarının arasına yerleştirdi. Aynı tişörtle genç adamın göbeğinin üzerinde biriken sperm havuzcuğunu da temizledi.

"Stephen'ı oradan çıkarabilmenin yalnızca tek bir yolu vardı," diye devam etti sözlerine Meredith.

Jordan, kıza biraz daha yaklaştı. Meredith ona bakmak için başını çevirmedi.

"Kendimi onun altına doğru kaydırarak kollarından yakaladım. Kollarını boynumun etrafına dolarken, hiç durmadan, "Lütfen, Stephen, lütfen, Stephen," deyip durduğumu hatırlıyorum. Cevap verecek durumda olmasa bile sırtıma dayalı olan göğüs kafesinden nefes alabildiğini anlıyordum.

O şekilde biraz ilerledikten sonra bir kazaya yol açmamak için tişörtünü üzerinden çıkartıp iki bileğini onunla birbirine bağladım ve kollarını, bu sefer ön taraftan arkaya doğru boynumdan geçirip yoluma devam ettim. Taşıdığım bedeni merdivenlerle kendim arasında tutmam gerekiyordu. Başını omzumun üzerine koydum.”

Eliyle, Stephen’ın başını koyduğu yeri gösterdi.

“Çıplaktı, bu yüzden ben de lobi duvarına asılı bayraklardan birini çalıp vücudunun etrafına sardım ve ön kapılardan birinden dışarı çıktım. Onu çitlerin üzerinden atlatmanın hiçbir yolu yoktu. Aklımdan ne geçtiğini bile hatırlamıyorum. Sadece onu bir şekilde evine kadar taşıdım.”

Jordan, yaslandığı direğin yanından ayrılıp Meredith’in yanına oturdu. Rezil durumdaki muhitin çevresinde gözlemini gezdirirlerken ikisi de bir diğeriyle konuşmadı. Yakınlarında duran parçalara ayrılmış meşe ağacı dallarının arasından Bishop Polk çan kulesinin kalıntıları seçilebiliyordu.

“Hepsi defterde var,” dedi Meredith sonunda. Veranda’nın kenarındaki oturduğu yerden ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Jordan.

Meredith, basamakların başında duraksadı. O sabah için ilk kez Jordan’ın gözlerine baktı. Göz pınarları kurumuştu. “O gece ne yapmak istiyorsam onu yaptım,” dedi.

Jordan, zayıf bir onaylamayla başını salladı.

“Stephen’a onu sevdiğimi söyle,” diye ekledi kız. “Onu sevdiğini sen de söyle,” diye buyurduktan sonra durgun sel sularının içine doğru basamakları inmeye başladı.

Şafak söktüğünde, Stephen Meredith’in defterinin son sayfalarına gelmişti.

Bitirdiğinde Monica'nın, kendi yatak odasından duyduğu ve nasıl yorumlayacağını bilemediği tuhaf bir ses çıkardı. Monica oğlunun odasına gittiği zaman onu çalışma masasında, önünde sayfaları açık halde duran bir defterin başında buldu.

Stephen'ın ağladığını görünce masaya doğru yürüyüp defteri oradan aldı. Son sayfadaki sözleri okumaya koyuldu.

Bana karanlığın içindeki ışık dediğin şeyden bahsettin.

Hayatın ne iyi ne de kötü olduğundan, bize verilen hayat yolunda ikisinin bir arada yürüdüğünden, ara sıra yaşadığımız trajedilerin içinde iyi şeyler de yaşama ihtimalimiz olsa da, bunların trajedileri tamamen ortadan kaldıramayacaklarından bahsettin. Işığın bizi korumasından medet ummamamızı söyledin.

Söylemediğin şey ise, bazen, bazı insanların hayatımıza ışık olabildiğiydi. Diğer insanlar yanlış şeylerin üzerine, yanlış türden ışıklar yansıtmayı seçerken, kurtarılmayı hak eden insanlar da var bu dünyada.

Sen her zaman benim karanlığıma ışık oldun, her zaman da öyle kalacaksın.

Seni seviyorum,

Meredith.

8

Jordan, Milli Muhafız Hummer'larının sokakları dolduran seslerine uyandı. Brandy Kasırgası'nın ardından bir buçuk hafta geçtikten sonra, caddelerdeki su, insanların evlerine geri dönebilecekleri kadar alçalmıştı. Jordan, pencereden dışarı baktığında, Chestnut Caddesi'ndeki enkaz yığınlarının arasından kendine yol açan Hummer'lardan birinin içinin, tahliye edilen insanlarla tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. New Orleans şehri motor ve pervane sesleriyle birlikte yeniden hayat buluyordu.

Trish Ducote, ön verandasının üzerinde diz çöküp araç yolundan uzaklaşmakta olan Hummer'ı izlerken ağlamamaya çalıştı. Evi olduğu gibi duruyordu. Panjurlardan yalnızca bir tanesi yerinden sökülmüştü ki, o penceredeki cam da mucizevi bir şekilde kırılmamıştı. Trish, arabasından ayrıldığında New Orleans'ın elli kilometre dışındaydı. Milli Muhafız delegeleri, yolda kalan herkesi toplayıp oraya en yakın sığınağa kadar bırakmışlardı. Tüm haftayı Destrehan Lisesi kafeteryasında buz tutmuş kırmızı fasulye-pilav ikilisinden kaşıklayarak, yabancılarla çeşitli sohbetler ederek ve deniz seviyesinin altına inşa edilen New Orleans şehrinin sular

altında kaldığını gösteren helikopter görüntülerini izlemek için televizyon alıcılarının etrafına gruplaşan insanların arasına karışarak geçirmişti.

Brandy iyi kötü dindiği zaman, Roger ve Elise Charbonnet sığındıkları anıt mezardan ayrıldılar. Birbirlerine hiç dokunmadan Green Lawn Mezarlığı'nın içinde güçlkle ilerlediler. Roger, Elise'i beklemeyi veya daha rahat yürüyebilmesi için ona yardım eli uzatmayı aklının ucundan bile geçirmeden mezarlık kapısına kadar önden gitti. Liman devriye kruvazörlerinden biri onları merkezdeki Superdome'a kadar bıraktı.

Jackson Avenue'ya otobüsle bırakıldıkları zaman Elise, evlerinin sağ çıkıp çıkamadığı konusundaki merakıyla Roger'ı otobüsteki diğer yolcuların arasında bırakıp hızla aşağı indi. Hiç beklemeden evlerine doğru yürüdü.

Roger eve vardığında, Elise'i bahçe kapılarının önünde, posta kutularına bir eliyle sıkıca tutunur halde buldu. Charbonnet rezidansının artık bir çatısı bulunmuyordu.

Tepedeki kereste iskeletinin arasından, yatak odalarından geriye kalan şey görülebiliyordu. Çarşaflarından ayrılan yatakları, bazasıyla birlikte kapı çerçevesinin üzerine devrilmiş halde duruyordu. Roger, karısından ayrılmanın hiçbir olanağı olmadığını fark etti.

Stephen'ın yaralarını temizlemek, artık korkulu bir görevden daha çok ciddi bir ritüele dönüşmüştü. Monica, fırtınanın ardından birkaç gün geçtikten sonra pansuman işini Jordan'a bırakmıştı. Stephen gününün çoğunu yatakta geçirmeye devam ediyordu. Dışarıdan gelen gürültünün içinde yoluna devam eden kamyonların fren seslerini duyuyorlardı.

Jordan, elinde tuttuğu ilaçlı eski bir bez parçasını Stephen'ın kalçasının alt kısmına hafifçe dokundururken Stephen kırdadı.

“Ne?”

“Bunu hep yapıyorsun,” diye mırıldandı Stephen. Jordan onun ne dediğini anlamıştı. Yaraları temizlerken içgüdüsel olarak, Stephen'ın kalçasının sağ üstündeki çukurdan başlayıp, oradan sol alta doğru çarpraz bir geçiş yapıyordu.

“Sular çekilmiş mi?” diye sordu Stephen.

“Evet.”

Jordan'ın aklına annesiyle babası gelince temizleme işini yarıda kesti.

“Annem nerede?”

“Aşağıda. Elektrikler gelirse diye eşyaların zarar görmemesi için her şeyi kapatmak istedi,” dedi Jordan; Stephen'ın sağ dizinin arkasından yeniden başladığı temizleme işini oradan sol baldırına, sonra bileklerine kadar devam ettirdi.

“Sonunda dışarı çıkabileceğim,” dedi Stephen iç çekerek. Sular yüzünden evden ayrılmasına izin verilmiyordu.

Jordan işini bitirdi, elindeki bezi komodinin üzerine fırlattı; Stephen'a doğru eğilerek genç adamın kulağını hafifçe ısırdı. Stephen kahkaha attı.

Jordan, Roger'ı ön verandada, başı ellerinin arasında bir halde buldu. Roger, oğluna bir yabancıya bakar gibi baktı.

“Annem?” diye sessizce sordu Jordan, bahçenin ortasındaki yürüyüş yolunun oradan.

“İçeride. Sindirmeye çalışıyor, sanırım,” dedi Roger, başındaki nemli saç tellerini düzeltirken. “Görünüşe bakılırsa burada kalmayacağız.”

Jordan başıyla anladığını belirtti.

“Bizimle gelmeyeceksin herhalde?”

“Şu an Stephen’in yanında olmam lazım.”

Roger, Jordan’ın nefret dolu olduğuna kanaat getirdiği bir bakışla dik dik baktı oğluna. Ayağa kalktı, arkasını döndü ve başını iki yana sallayarak ön kapının ardında gözden kayboldu. Jordan biraz bekledikten sonra, babasının yıkık duvarlar ve kırık camlarla dolu enkazın içinden gelen boğuk ağlama sesini duydu. Onun arkasından gidemedi. Bahçe kapısının telef olmuş olduğu gerçeği bile tek başına, bu yıkık binayı daha az kendi evi gibi hissetmesine yetiyordu.

Trish Ducote, uzun boylu sarışın adamı Chestnut üzerinden evlerine doğru yürürken gördüğünde, evinin kilitli panjurlarını açmaya çalışmakla meşguldü. Gözlerini ona dikti. “Stephen?” dedi Trish. “Stephen Conlin?”

Stephen hafifçe gülümseyip başıyla kadına selam verdi. Kadın, Stephen’ı lise zamanlarından beri bir kere bile görmemişti.

“Meredith buralarda mı?”

Trish’in yüzü düştü. Tezgâhın üzerine bırakılan notu hatırladı.

Ev iyi durumda. Beni bulmaya çalışmazsan ben de iyi olacağım. Seni seviyorum, Meredith.

Başını hayır anlamında salladı kadın. Stephen bir şey de-
medi. Trish gözlerini çocuğun üzerinden çekip panjurlarına geri döndü.

Stephen da, “Teşekkürler, Bayan Ducote,” dedikten sonra yoluna devam etti. Stephen, yarım blok ilerideyken kendisine seslenen Trish’in sesini duydu.

“Stephen!”

Duraksadı.

“Görmeyeli bayağı büyümüşsün,” dedi Trish yüksek sesle. Bunu belirtir belirtmez utanmıştı.

Meredith ışıkları gördüğü sırada Angela uyuyordu. Yolun kenarında başlayan ışık, pırıl pırıl parlayan bir battaniye gibi kilometrelerce ilerliyordu. Meredith öne doğru uzanıp Angela’nın omzuna dokundu. Angela, gözlerini, yüzünün üzerinde dans eden Meksika ışıklarına açtı. “El Paso,” diye fısıldadı. Meredith’in ciddiyetini ölçmek için umutsuz bakışlarını onun gözlerine kilitledi. Andrew Darby, yıllar önce ona bir dakikalığına bile olsa sınırı geçmelerinin hiçbir yolu olmadığını söylemişti. Yollarının üzerinde değildi.

“Meksika,” dedi Meredith. Sonra baraka çatılarının tepelerinde parlayan, kendilerine mantığa sığmayacak ölçüde yakın olan bu ışık yorganına, Ciudad Juarez boyunca dizilen petrol rafinerilerinin yükselen alevlerine doğru geri çevirdi başını. Diğer hepsinden daha çok parlayan bir yıldız, dağların varlığını vurgular gibiydi. Meredith, Angela Darby’e, oğlunu öldürdüğünü itiraf etme konusunda artık emin değildi.

Son Söz

Ekim ayı, yazın bitmek bilmeyen sıcaklarına leke süren esin-tilerle beraber gelip çattı.

Brandy Kasırgası'nın yeri göğü inletip dindiği günleri takip eden aylar boyunca, Bishop Polk çan kulesini yeniden yapılandırmak adına yetmiş bin dolar bağış parası toplanmıştı. Eylül başında Charbonnet rezidansı komple ortadan kaldırılarak Philip Caddesi hisseleri teker teker satıldı.

Meredith'ten gelen kartpostal eline ulaştığında, Stephen, babasının çalışma odasının duvarlarını boyuyordu. Kartın üzerinde ismi belirtilmeyen bir sahil ve bir deniz kabuğu vardı. Meredith kartın arkasına ufak bir yazı yazmıştı: *Yazmaya devam ediyorum... Sevgiler, Meredith.*

Kartı odada duran ilan tahtasına tutturdu.

Monica, Stephen'ı kontrol etmek için çalışma odasına çıktığında oğlu gitmişti. Yeni çalışma masasının Jeremy'ninkinin tam karşısına yerleştirilmiş olduğunu gördü. Oğlunun bunu bilinçli yapıp yapmadığını merak ederken kartpostal dikkatini çekti. Saat beş kırk beşte, mezarlığa gitmek üzere evden ayrıldı.

Elise, New Orleans'a giderken, yolun yarısında hırkasını unutmuş olduğunu fark etti. Monica'ya, saat altıda onunla 421

Lafayette Mezarlığı'nda buluşma sözü vermiş olduğu için geri dönüp hırkasını almaya zamanı yoktu.

Nanine Charbonnet, hayattayken geçirdiği son yıllarında kendi memleketine, New Orleans'a kırk sekiz kilometre uzaklıkta bulunan Convent'e geri dönmüştü. Elise ve Roger, hâlâ ailenin mal varlığı arasında bulunan bu iki yatak odalı ufak eve taşındılar.

Elise, güneş ışığını yansıtan mezar taşlarının arasından Conlin Anıt mezarı'na doğru yürüdü. Elise, Jeremy'nin mezarının bulunduğu yerin tam karşısında duran soğuk mermer taşın üzerine otururken Monica ona bakmaya zahmet etmedi. Beyaz mermerin üzerine yazılı yazılar, hâlâ ince bir kum tabakasıyla örtülüydü. Elise, cebinden Parliament Lights'ını çıkardı. Monica, kadının bütün çakmağından çıkan sesle irkildi.

"Bir tane de bana ver," dedi Monica.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi Elise. Paketten bir sigara daha çıkartıp kadına uzattı. Monica sigarayı aldıktan sonra diğer elini çakmak için uzattı. Sigarasını yaktı. Elise'le göz göze gelmemek için çakmağı geri vermedi.

"Sana söyleyeceğini söylemişti," dedi. Alçak sesinde saygılı bir ton vardı. Monica en sonunda dönüp Elise'e baktı. Şaşkın görünmüyordu. Konuşmadan rahatsız olmuşa bile benzemiyordu açıkçası. Elise'in, buluşmalarının asıl sebebi ni hiç beklemeden masaya yatırmasından etkilenmişti.

"Sarhoş muydu?" diye sordu Monica.

Elise, bir göz kırpmalık sürede Monica'nın gözlerinin içine baktıktan sonra göz bebeklerini Jeremy'nin mezar taşının olduğu tarafa çevirdi.

İyi Bir Eş, İyi Bir Baba.

Biraz olsun sinirlenmeye çabalarken sigarasından bir nefes aldı. Yirmi üç yıldır sakladığı bir şeyin özrünü dilemek için beklediği güç, öyle hemen gelmiyordu. Olayın üzerinden, yasını tutacak çok fazla şey geçmişti. Brandon'ın cesedi, tahliye kanalları ve pompalama istasyonlarından çıkarılan sayısız cesedin arasından çıkmıştı.

Roger, oğluna mezar taşı yaptırmayı reddediyordu.

“Sence neden bana anlatmamayı seçti?” diye sordu Monica. Ses tonundan siniri anlaşıyordu.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Elise, sigarasından bir nefes daha çekmeden önce.

Dumanı geri üflerken arkasındaki mezar taşına yaslandı. “Bir şeyleri ispatlamak adına sana söyleyebileceğinden bahsetmişti. Bizim gibi kadınlardan korkman için bir sebep olmadığını, onların da tıpkı diğerleri gibi kolayca becerilebilediklerini örneğiyle göstermek istiyormuş.”

Monica'nın kahkahası, Elise'in bu konuşmayı atlatabilmesi için kendisine yardım edeceğini umduğu, göğsünde biriken o ince kararlılık tabakasını delip geçti. Monica, yavan bir şakaya gülüp geçmiş gibi başını sakince iki yana salladı. Elise, gözünde biriken tuzlu yaşları hissetti. Elinde tuttuğu sigarası titremeye başladı.

Buraya gelene kadar zar zor biriktirdiği öfkesinin yerini endişeye bıraktığı o an bile, Monica'nın kahkahalarını hak ediyor olduğunun farkındaydı. Bu kahkaha, Jeremy Conlins'in, eteğini kalçalarına kadar sıyırıp çalışma masasının üzerine çıkarttığı Elise'in kulağına hırıldadığı, Elise'in iniltilerinin Mahler'in yüksek sesli melodilerinin içine karıştığı o anın tüm sis perdesini yok eden şey olmuştu. Adamın, kendi sahip olduğunu bile bilmediği taraflarını keşfe çıkıyor olduğuna inanırken ne büyük aptallık etmişti... O yaz akşamüs-

tünde, gerçekten de sevişmiş olabileceklerine dair en küçük ihtimal de Monica'nın kahrkahasıyla uçup gitmişti.

"Benden ne dememi bekliyorsun, Monica?" diye sordu Elise, gözyaşlarıyla kalınlaşan ağılak ses tonuyla.

"Hiçbir şey!"

Elise'in dudakları sessizliğe aralandı. Yanaklarından süzülen yaşları hissedebiliyordu. Monica kadının ağladığını görünce yumuşamasa bile biraz geri çekilip Jeremy'nin mezar taşı yazısına bir kez daha baktı.

"Söylememiz gerekenleri hiç söylemiyoruz," diye fısıldadı Monica.

Elise başını salladı. Kendini konuşmak için zorladı. "Çok evlat kaybettik."

Monica tekrar Elise'e döndü. Elise onun gözlerinde bir şey gördü; öfke maskesinin ardından kendini gösteren bir kabul kıvılcımydı bu. Elise, geç kurdukları kırılgan arkadaşlıklarının bu itiraftan sağ çıkıp çıkamayacağını tartarken, ona son kez bakıyor olduğunu anladı. Monica ona arkasını dönmüş yürümeye başladığında, kadının onu hayatından çıkartmaya çoktan karar vermiş olduğu gerçeğiyle yüzleşti.

"Özür dilerim."

Monica durdu. "Ne için? Her şey anılarda kaldı."

Hıçkırıklara boğulmadan önce Monica'nın köşeyi dönmelerini bekledikten sonra, Jeremy'nin mezarının yanında tam bir saat boyunca hiç durmadan ağladı. Onu ilk kez ziyarete geliyordu.

Yirmi seneden daha fazla süre önce, yani o malum günde, Elise'in kırmış olduğu fotoğraf çerçevesini hiç zorlanmadan, çabucak onardı Monica. Tahta kısımları birbirine yapıştırdıktan sonra çerçeveyi komodinin üzerine yerleştirdi.

di. Fotoğrafta, yapay çiçeklerle kaplı kafes mihrabın önünde birbirlerine evet dedikten sonra Reno Kilisesi'nin önünde objektife gülümseyen Jeremy ve Monica, yan yana duruyorlardı. Hâlâ sakladığı çerçeveyi yataktan da görebileceği bir pozisyonda ayarladı.

Koridorun sonundaki banyodan beline sarılı havluyla çıkan Stephen'ın yol haritasını andıran yaraları kolaylıkla göze çarpıyordu; yolların belirli bir başının veya sonunun olmayışı farklıyla tabii... Jordan, yatağın üzerinde oturmuş, kartpostalın arkasındaki posta damgasını incelerken, Stephen da onun yanına uzandı.

"Meksika?" diye sordu Jordan, kartı komodinin üzerine koyarken.

"Orada geçici değiller," dedi Stephen.

"Büyük ihtimalle kalıcı olacaklardır. Artık canın acımıyor, değil mi?"

"Saçma sapan zamanlarda, arada sırada diyeyim. Mesela bazen gecenin bir köründe uyandığımda, acıtmasalar bile bir şekilde vücudumdaki varlıklarını hissediyorum."

Jordan ışığı kapattı. "Onun da geçeceğini düşünmüyorum," dedi. "Muhtemelen hep hissedeceksin."

Jordan, yorganın altında Stephen'ın göğsündeki yaraların üzerinden parmaklarıyla geçti. Jordan'ın eli karnına doğru inerken Stephen derin bir nefes verdi. Stephen yan tarafına dönünce, Jordan kendi bedenini onunkine dayayıp dudaklarını ensesine değdirdi. Elise Charbonnet'in, Jeremy Conlin'in çocuğu Jordan'a 1976 yılı yazında gebe kaldığı odanın bir alt katında, aynı taştan yapılma iki ayrı heykel misali birbirlerine sarılmış halde uykuya daldılar.

Monica artık uyumak istiyordu. Komodinin üzerine yerleştirmiş olduğu resim çerçevesi, Stephen'la Jordan'a ikisi-

nin aynı babadan olduklarını söylemediği her günün kefareti olacaktı.

Stephen, hiç kimsenin doğruyu konuşmadığı, birbirleri üzerine yığılan yalanlarla kayıpların, dünyanın bir kısmının yaraların kabuklarını soyabilecek nitelikte, büyük ve seyrek bulunan doğrulara kapı açtığı, aşına seslerin müziğiyle harmanlanan bir rüyanın içindeydi.

Stephen, rüyalarında Meredith'in yıldızlarla dolu bir gökyüzü altında dizlerini göğsüne çekmiş halde oturup açık okyanusu seyrederken hatıralar eşliğinde yağmurun sesini dinlediğini görüp durdu.

Teşekkür

Sid Montz, bu kitabı yazmamda bana ilham olan kısa hikâyeyi, Los Angeles'taki Spoken Interludes'da okumam için beni yönlendiren kişidir. Minettlerimi ona ve başlangıç için mükemmel ortamı oluşturmama ışık yakan dizi yapımcısı DeLauné Michel'e sunarım.

Birçok arkadaşım romanı yayımlanmadan önce okuyup bitirdi. Julia DiGiovanni, Todd Henry ve Leigh Butler... Her birinden eleştiriyi karışık paha biçilemez bir destek gördüm.

Yayıncı temsilcim Lynn Nesbit, ilk okumadan sonra yansıttığı algısal anlayışı temel alarak hem çabasını hem inancını benden esirgemedi.

Editörüm Jonathan Burnham, romanın temelini gördüğünde beni daha da ileriye gitmem için cesaretlendiren kişi oldu. David Groff, nazik dokunuşlarıyla büyük bir akışkanlık sağladı. Kristen Powers ise romanın atmosferini ve kalıbını yansıtan imgeleri tasarladı.